Oraşul este Ierusalim. Timpul este acum.
Crima, un asasinat
dublu, plin de ură.

TEROARE LA IERUSALIM

ROBERT ROSENBERG

Nota autorului

ACEASTĂ CARTE nu ar fi fost scrisă niciodată firă încurajarea Silviei Cherbakoff-Rosenberg, cel mai bun critic al meu şi cea mai bună prietenă, care, totdeauna, vrea să cunoască sfîrşitul mai întîi; şi a tatălui meu, Norman „Bob" Rosenberg, fie-i amintirea binecuvintată, care m-a învăţat semnificaţia aducerii aminte.
Mulţumiri, de asemenea, lui Michael Eilan, Roy Isaacowitz, Margery Greenfeld-Morgan, Ze'ev Chafets, Hany Wall, Ellen Bane si Helen Kaye. în diferite momente, sfaturile lor m-au ajutat să trec peste obstacole la care nu mă aşteptam. Entuziasmul susţinut al Lisei DiMona si al lui George Hodgman s-a combinat, ca să le facă prietenia la fel de valoroasă pentru mine ca şi profesionalismul lor.
Cel mai mult, mulţumesc fiicei mele Amber, care mi-a tolerat absenţele... îndeosebi cînd eram acasă; si, firește, mulţumesc tutoror paznicilor de la porţile Ierusalimului care încă îşi pun credinţa în oameni, aşa cum alţii si-o pun în zei.

ERA SFÎRŞIT DE IARNĂ în Oraşul Sfînt. destul de rece pentru a transforma strigătele în aburi. In timp ce mărşăluiau printre două şiruri de loialişti guvernamentali, demonstranţii scandau cereri de demisie a primului ministru. Poliţiştii se luptau, încercînd să facă o breşă.
„Trădătorilor!" urlă un bărbat neras, apucînd o piatră din calcar de mărimea unui pumn, material din care este construit aproape întreg Ierusalimul. Chipul unui poliţist călare se schimonosi. Calul său fornăi şi lovi cu picioarele spatele bărbatului. Piatra căzu din mîna bărbatului, iar acesta începu să înjure copoii.
„Fasciştilor!" spuse pe un ton batjocoritor o fetişcană, prinsă bra'ţ la braţ cu prieteni şi străini, îndreptîndu-se spre sediul primului-ministru.
Un conducător al marşului o domoli, repetînd instrucţiunile fixate la începutul adunării: „Nici o provocare, nici o instigare." ui Ierusalim era o perioadă de ură si teamă, o perioadă obositoare şi agitată pentru Avram Cohen. Destul de bătrîn, ca să-şi amintească marşurile în pas de gîscă, urmărite de la fereastra dormitorului său din Berlin, şi totuşi suficient de tînăr pentru a fi comandantul Departamentului de Cercetări Criminalistice al poliţiei din Ierusalim, Cohen era destul de înţelept ca să ştie că idealurile pot fi distruse de politică o dată cu trecerea timpului.
Aşa că urmărea demonstraţia dintr-un Ford Escort, ocupînd locul de lîngă şofer, văzîndu-şi propriile nelinişti reflectate pe faţa locotenentului său, înspectorul-şef Nis-sim Levy, aflat la volan, încet, trecură în sus şi-n jos pe străzile deluroase, prin spatele mulţimii în mişcare, ascultînd vocile monotone ale comandanţilor de sector ce raportau unui cartier general mobil, parcat temporar în afara sediului primului-ministru, deja sub asediul primelor rînduri ale protestatarilor, îi urmăriră pe mărşăluitori în afara triunghiului din partea de jos a oraşului, traversară strada King George, în josul străzii Bezalel, pe panta estică a Văii Crucii. Strada era luminată de ultimele torţe ale demonstranţilor şi de luminile albastre ale girofaruri-lor maşinilor de poliţie. Flesurile fotografilor surprindeau feţe contorsionate de mînie. Zidurile din blocuri de calcar ale clădirilor de patru sau cinci etaje reflectau luminile în culori bizare.
Chiar de partea cealaltă, pe vîrful dealului opus văii, putură să

vadă luminile din perimetrul de siguranţă al Knesset-ului si fasciculul cu întrerupere periodică ce lumina parcul. Ochii obosiţi ai lui Cohen fixară fereastra, clipind repede, apărîndu-se de lumina orbitoare. Degetele nerăbdătoare ale lui Levy băteau uşor volanul maşinii, acompaniind sloganurile cu un contrapunct premeditat.
Cohen citise atît rapoartele secrete, cît si pe cele publicate referitoare la demonstraţie. Deşi avea încredere în comandantul operaţiunilor, Yosef Schwartz, calm, călare în fruntea trupelor de poliţie ce se străduiau să nu lase ca marşul să se transforme într-o revoltă, în acea seară, Cohen nu se temea doar de cîteva cartuşe şi gaze lacrimogene în Oraşul Sfînt.
— Seamănă cu un spectacol de sunet şi lumină pe zidurile vechiului oraş, vrînd să arate turiştilor cum cade oraşul în mîinile romanilor, murmură el. Scandarea din jurul maşinii se schimbă din „Două state pentru două popoare" în „Opriţi crimele, începeţi convorbirile", şi vocea lui Cohen, îngroşată de prea multe ţigări, îşi adapta propriul ritm în pronunţarea sloganelor. Mă întreb pentru ce versiune optează turiştii, adăugă el, gîndindu-se la istorie, pe jumătate conştient că, prin comentariul său, lovirea volanului se oprise, iar tînărul ofiţer, întotdeauna ambiţios, se străduia în tăcere să-i descifreze sensul. Optează pentru versiunea lui Josephus Flavius sau pentru cea rabinică? continuă Cohen, mirîndu-se cu voce tare, gîndindu-se la generalul iudeu care s-a opus primul romanilor si care a fost sărbătorit de către aceştia, pentru că a descris cum iudeii au transformat lupta lor împotriva imperiului într-un război civil plin de atrocităţi şi într-o înfrîngere inevitabilă.
încheieturile mîinilor lui Levy se relaxară în timp ce se răsuci spre Cohen cu răspunsul pe care acesta deja îl ştia:
— Rabinii afirmă că Josephus a fost un trădător, spuse Levy prozaic, vocea sa stridentă nuanţînd cu cinism cuvîntul rabinii. Cohen îşi frecă braţul. Erupţia eczemei, chiar deasupra tatuajului purpuriu deschis'al numărului său de la Dachau, era şi chinuitoare, şi familiară. Uneori i se părea că este o permanenţă a vieţii sale, aşa cum oraşul atrăgea pelerinii şi pasiunile lor.
— Josephus a fost un pragmatic, îi răspunse el lui Levy. El s-a asigurat să fie în tabăra cîstigătoare. Şi mai ştia că, o dată ce iudeii începuseră să se ucidă unul pe altul, aveau să piardă cu siguranţă.

Levy coti din bulevardul cu patru artere de circulaţie din vale intrînd pe cel cu cinci artere care trecea pe lîngă Knesset. Fasciculul de lumină îi căută pentru o clipă, suficient de mult ca Cohen să-şi amintească de proiectorul din lagăr. Sediul primului-ministru, cinci sute de metri mai încolo, era ultima clădire din complexul de construcţii guvernamentale cu birouri.
Demonstranţii umpluseră întreaga lăţime a bulevardului, pe tot drumul spre clădirea acoperită'de iederă, unde cabinetul era în sesiune de urgenţă, dezbătînd ultima propunere de pace. Cohen putea auzi ecourile neinteligibile ale unei cuvîn-tări de la un difuzor pus la maximum.
— O faceţi să sune ca o dezbatere a Partidului Laburist Likud, spuse Levy în cele din urmă, ca răspuns la sarcasmul lui Cohen.
Inspectorul-sef zîmbi în aşteptarea unei observaţii sarcastice din partea lui Cohen despre „afurisiţii de politicieni".
Dar, înainte ca Cohen să răspundă, se auzi un sunet ce opri pentru un moment staccato-ul monoton al radioului poliţiei si transformă ecourile puternice în ţipete ascuţite.
Era un zgomot pe care Cohen îl aşteptase cu spaimă de mult. Dar, în ciuda aşteptărilor sale, cînd în sfîrşit veni, fu luat prin surprindere.
„Grenadele!" urlă Cohen si o frîntură de secundă mai tîrziu era afară din maşină, alergînd spre tăcerea copleşitoare care deja devenea ţipete.
Brigada de geniu lucră toată noaptea, beneficiind de lumina echipelor de televiziune care transmiteau imaginile luptei din Ierusalim în lumea întreagă. Fuse strînsă fiecare schijă metalică găsită pe o rază de o sută de metri de la locul exploziei.
O bucată lovise geamul din spate al maşinii unui ministru, parcată la locul său din faţa sediului cabinetului. Străbătu toată distanţa pînă la pervazul exterior al cabinetului însuşi. Dar cea mai importantă fu o aşchie, de abia de o jumătate de centimetru lăţime si de două ori această lungime, care fu găsită înfiptă în creierul unui căpitan de rezervă al trupelor de parasutisti.
Presa din întreaga lume anunţă: *Un mort, doisprezece răniţi în atacul cu grenade de la conferinţa de pace din Ierusalim.* Biroul primului ministru emise o declaraţie în care se spunea că, pînă la dovada contrară, orice afirmaţie că un evreu ar putea fi responsabil de atac ar fi o pură calomnie. Declaraţia provocă zîmbete cinice printre cei care-şi amintiră de tinereţea primului-

ministru. Naţionalist extremist, el nu ezitase niciodată să-i asasineze pe cei pe care-i considera trădători faţă de mişcarea sa clandestină ce lupta împotriva mandatului britanic şi a pretenţiilor naţionaliştilor arabi asupra Pământului Sfint. Dar unul dintre subalternii săi declară unui reporter curios că şedinţa miniştrilor nu fusese afectată de explozie.
„Cabinetul ministerial este, bineînţeles, izolat acustic", fuse explicaţia clară şi deschisă a secretarului cabinetului Ya'acov Nussbaum.
Cohen o luă mult mai personal. El păstră grenada reconstituită în seiful din propriul său birou, în loc să o depună la magazia de păstrare a probelor din sediul central al poliţiei naţionale. Era arma ucigasă, iar mortul era un martir pentru jumătate de ţară, un trădător pentru cealaltă jumătate, iar în mintea lui Cohen, o victimă a acestei duşmănii.
Războiul civil era pe buzele tuturor. Dar Cohen nu putea folosi termenul în mod oficial, deşi aceasta era frica sa cea mai mare. Ca poliţist, trebuia să fie imparţial în dezbaterea partizană ce domnea peste toate, în această perioadă, pînă si menţionarea posibilităţii războiului civil era o violare a neutralităţii profesionale pe care jurase să o susţină.
Prin urmare, începu cu arma. După douăzeci si patru de ore fusese identificată de experţii laboratoarelor de geniu ale poliţiei. Din seria Sidra 13, ea fusese elaborată de industria militară israeliană pentru situaţiile cu ostateci. Armata dorea o grenadă ce putea lovi/ucide un terorist, dar lăsa puţine schije în zona respectivă. Sidra 13 era un experiment şi un eşec; lăsa prea multe schije. Dar, datorită birocraţiei, s-a dat drumul unui ciclu de producţie de douăsprezece mii de bucăţi, înainte ca seria să fie oprită.
Maiorul Ehud Gozani, care era legătura lui Cohen cu spionajul militar din Comandamentul Central, raportase că în ultimii cinci ani grenadele fuseseră distribuite în mai mult de o sută de unităţi militare, ajungînd la peste sase divizii, în timpul acestor ani o sută douăzeci de mii'de oameni avuseseră acces la aceste arme. Erau ambalate în cutii de polistiren, fiecare cu zece grenade, iar armata începuse inventarierea scrupuloasă a tuturor cutiilor. Computerele armatei, cele de la Şerut Bitahon Klali, contrainformaţiile secrete, poliţia de contraspionaj cu-noscută ca Şabak si sistemul mult mai primitiv al forţei

poliţieneşti de păstrare a informaţiilor despre oameni, toate emiteau liste de suspecţi potenţiali. Pe ele figurau soldaţi cu rude în lumea interlopă, soldaţi înregistraţi că-si pierduseră echipamentul, soldaţi suspectaţi de poliţia militară de furt pentru profit sau joacă, ţn armată nu erau admişi delincvenţi condamnaţi, iar soldaţii despre care se ştia că au legături cu criminalii urmau a fi interogaţi, la fel ca si aceştia. Extremiştii politici cunoscuţi din aripa de dreapta figurau şi ei pe lista suspecţilor potenţiali care creştea de la o zi la alta.
Dar Cohen şi oamenii lui trebuia să fie atenţi. Surse ale cabinetului primului-ministru declaraseră presei că anchetatorii nu puteau înlătura posibilitatea ca responsabili să fie arabii. „Provocatori", spuneau sursele, „încearcă să-i aţîţe pe evrei contra evreilor" era explicaţia lor referitoare la atac. „Primul-ministru ar trebui să ştie", scria un redactor partizan. „Adepţii săi deseori foloseau exact aceleaşi metode cînd luptau împotriva ocupanţilor britanici şi naţionaliştilor arabi."
Cohen puse jos ziarul pe care-l citea, la fel de neinteresat de politica opoziţiei ca şi de crizele coaliţiei, în argumentaţia susţinătorilor nu găsi nimic senzaţional si îi privea pe oponenţii politici ai primului-ministru cu acelaşi dispreţ pe care-l avea faţă de toţi politicienii ce făceau idolatrie din ideologie.
Oficial, Cohen avea în subordine două sute de bărbaţi şi femei care lucrau în Ierusalim în uniformă sau haine civile pentru CID[1]. Dar *intifada* palestiniană fluctua în ritmul terorismului si diplomaţiei internaţionale, a acţiunilor armatei si zvonurilor atrocităţilor, găsindu-si resurse în forţele poliţieneşti cu alocaţii bugetare scăzute. Ierusalimul arab, de Est, din punctul de vedere al lui Cohen, era aproape zilnic un ansamblu format din aruncători de pietre, greve şi gaze lacrimogene. Recent, cineva incendia maşinile israeliene, care se distingeau prin plăcile de înmatriculare vopsite cu negru pe galben, aşa că Cohen trimise numai el o duzină de bărbaţi care să lucreze la acest caz. Alte două duzini fură numiţi comandanţi temporari ai unităţilor de poliţie aduse din alte părţi ale ţării, pentru ţinerea sub control a revoltelor. Iar crimele obişnuite din orice oraş capitală, de la furturile mărunte la droguri, de la spargeri la asasinate odioase, continuau nediminuîndu-se.
Astfel, pus în situaţia de a alege între un Ierusalim de Est liniştit şi o investigaţie completă pentru găsirea persoanei responsabile

de atacul cu grenade, etajul al cincilea al cartierului general al poliţiei ştiu cum să-l mulţumească pe primul-ministru. Prioritatea* imediată era de a pune capăt zarvei *intifadei,* în special în capitala numită eternă de către primul-ministru. Tracasat de politică, Cohen începu cursa pentru găsirea ucigaşului sau ucigaşilor. Era hotărît să cîştige, chiar dacă aceasta i-ar fi luat un an. Dar el n-avea la dispoziţie un an.
O săptămînă după atacul cu grenade, într-un zori de zi mohorît al unei dimineţi de vineri, cîteva ore înainte de rugăciunea musulmanilor, un grădinar Wakf, care acoperea cu gunoi un strat de flori chiar în spatele Domului Stîncii pe care evreii îl numesc Muntele Templului, iar arabii Haram al-Şarif, găsi îngropat în noroi un rucsac al diviziei de infanterie, în el erau mai mult de o duzină de grenade Sidra 13 asamblate ca o bombă cu ceas, stabilită să explodeze la prînz.
Dacă nu ar fi fost un poliţist somnoros care-si turna a zecea cană de cafea după'jri 'lungă noapte de serviciu în comisariatul de poliţie de pe Munte, grenadele ar fi încăput pe mîinile fundamentalistilor islamici cu care grădinarul se cunoştea. Dar privind pe' fereastră, poliţistului i se păru curios că un arab traversa în fugă piaţa goală de la coloană pînă la fîntînă, strîngînd pe burtă un obiect greu ca şi cum l-ar fi ascuns. Poliţistul trase de mînerul ferestrei, deschizînd-o în aerul rece aî dimineţii şi strigă spre omul înspăimîntat: „Stai!" Deoarece arabul nu se opri din alergare, copoiul porni în urmărire. Deşi obosit, poliţistul care era mai tînăr si mai rapid, îl ajunse'pe musulman la treptele care dădeau în tunelul ce ducea spre Strada Lanţului. Arabul nu mai putea respira din cauza prea multor ţigări fumate. Poliţistul fu recunoscător pentru jocurile de'fotbal din după-amiaza^de sîmbătă.
După o jumătate de oră, experţii echipei de geniu, împreună cu o echipă de detectivi sub comanda lui Cohen, cercetară zona, căutînd alte dispozitive explozive ascunse. Nu se mai găsi altceva. Dar grenadele fuseseră conectate pentru o singură detonaţie, cu un cronometru simplu fixat pentru ora prînzului, chiar la ora la care s-ar fi adunat musulmanii pentru rugăciunea de vineri si cînd zeci de mii de credincioşi s-ar fi închinat spre sud-est, către Mecca. în genunchi, cu capetele plecate spre pămînt, un număr mare, poate sute de oameni ar fi putut fi ucişi, moscheea cu cupolă aurită, care acoperea stînca de unde

cred musulmanii că s-a ridicat la ceruri profetul lor Mohamed, ar fi putut suferi stricăciuni ireparabile.
Explozia grenadelor ar fi fost ca şi cum s-ar fi turnat gaz peste cărbunii deja aprinşi ai *intifadei.* Aşa cum s-a presupus, ştirea s-a transformat, în acea zi de 'rugăciune, în şaptezeci şi două de ore de revoltă în toate teritoriile. Zvonurile, ca si infirmările, apăreau iute ca vîntul si ca gîndul. Şaptesprezece aruncători de pietre şi sticle incendiare de tip cocteil Molotov au fost împuşcaţi mortal pe drumurile dintre satele arabe si evreieşti din zonă. Un autobuz rapid între Tel Aviv şi Ierusalim a fost deturnat de pe un drum de munte de un locuitor din Gaza care a smuls volanul din mîna şoferului, autobuzul căzînd într-o prăpastie. Au fost ucişi şaisprezece izraeliţi, un turist, iar alţi douăzeci si cinci au rămas infirmi pe viaţă. Fundamen-taiistul din Gaza a supravieţuit ca prin minune impactului. Pe patul său de spital acesta a declarat celor care-l interogau că sperase să ajungă în ceruri o dată cu autobuzul care ar fi ajuns pe fundul prăpastiei.
în ceea ce-i privea pe musulmani, grenadele ascunse putea însemna numai un singur lucru: un alt complot sionist care să-i alunge din locurile sfinte. Primarul lucra fără încetare, încercînd să calmeze Consiliul Wakf al ca-diilor musulmani, ei înşişi sub presiunea extremiştilor ce doreau să transforme' rugăciunile din săptămîna următoare într-o chemare la război a musulmanilor contra necredincioşilor, un război sfînt cu folosirea tuturor forţelor si resurselor. Maiorul promise că poliţia va *fa&i* tot posibilul să-i captureze pe sabotori — „oricine ar fi ei" — insistînd pe aceste cuvinte în declaraţia făcută presei. Aceasta stîrni furia aripii drepte cum că maiorul era gata să-i implice pe evrei în încercarea de sabotaj. De la biroul primului-ministru veniră din nou declaraţii făcute presei care explicau cum provocatorii arabi ar'fi putut fi lesne făcuţi responsabili atît pentru atacul împotriva adunării, cît şi pentru încercarea de sabotaj de pe Munte.
„Politicieni afurisiţi", se trezi Cohen murmurînd mult mai des decît vreodată înainte în timp ce lucra la dosare.
Bărbaţii şi femeile îi aduseră notiţele lor scrise de mînă ale interviurilor cu soldaţii AWOL şi explicaţiile mamelor care spuneau, plîngînd, că fiii lor erau buni cu adevărat Şmulik, legătura sa în Şabak, îşi trimise propriile notiţe zilnice din partea *stinkenlor,* informatorii din taberele de refugiaţi palestinieni cu

aleile lor pline de noroi; iar listările făcute de computerul lui Ehud se strîngeau grămadă pe biroul lui Cohen.
Uneori, în timpul sezonului răcoros, după ce-l trimitea acasă pe Levy, noaptea tîrziu, Cohen se surprindea holbîndu-se la una din prea multele piese care nu se potriveau în toată această enigmă. Deschise sertarul biroului său din partea inferioară din stînga, pătat de la arsurile lăsate de mucurile de ţigară, pentru a scoate o sticlă de coniac ieftin şi o cană din sticlă pirex folosită foarte desjn circa de poliţie pentru cafeaua turcească cu mult zaţ. îi trebuia o jumătate de pahar, cîteodată două, înainte de a începe să se balanseze pe scaunul său cu spătar înalt şi să-si aducă aminte ;că» pe vremuri, crezuse că ar putea să ajute oraşul să-si îndeplinească menirea, el fiind una dintre străjile de la porţile acestuia, împiedicîndu-i pe criminali şi pe nebuni să se infiltreze în oraşul păcii.
BĂRBATUL SE MIŞCA ÎNCET, ştiind că nu întflneste pe nimeni. Ceaţa groasă de pe strada Ein Karem făcea ca felinarele să dispară repede din vedere. Frunzele umede si acele de brad îi înăbuşeau paşii în timp ce-şi croia drum spre schitul aşezat mult în vîrful dealului.
Nu intră prin poarta mare şi verde a schitului si nici nu se opri la micuţa capelă decorată cu icoane vechi şi luminată cu becuri'slabe. Urcă mai sus, deasupra, şi în jurul complexului de clădiri văruite în alb si cu lemn roşu. Alese drumul ce urma o cărare îngustă, despre care i 'se spusese că fusese făcut de-a lungul secolelor de ciobanii care-si mînau turmele pe pantele muntoase.
Deasupra lui se afla autostrada ce ducea către spitalul Hadassah. Spre est era o casă mare din piatră în care locuia un grup de studenţi. Auzi muzică si se gîndi la ea ca la un cor de îngeri care-i' îndrepta paşii de jur împrejurul zidului ce înconjura complexul de clădiri.
Căuta un loc ştiut de el, o crăpătură minusculă pe o parte a muntelui. 'Acolo peretele din piatră era suficient de jos ca să-i permită să sară fără zgomot. După ce sări, se trezi în partea cealaltă pe frunzele ude de pe trepte. Netezite de cît se călcase pe ele de aproape două secole, treptele erau construite din aceeaşi piatră albă şi mată folosită în tot oraşul. Umiditatea pătrunzătoare a'cetii nopţii le făcea să lucească. Se mişcă în grabă, ţinîndu-si respiraţia în clipa în care începu să alunece.

E)ar cu o' răsucire a torsului îşi recapătă echilibrul, zvîrlindu-şi un braţ în sus, părînd că zboară în timp ce cobora scările!
în curtea din spate recviemul se pierdea, auzindu-se acum o altă muzică, murmurul monoton al femeilor care cîntau un cîntec de răspuns la ritmul metodic al unui bărbat. Ascultă timp de un minut, dar nu se întoarse spre călugăriţele rusoaice ce se rugau la lumina de un galben pur a luminărilor şi a becurilor slabe, neacoperite de abajururi.
Se îndreptă, în schimb, spre curtea în care locuiau călugăriţele, două cîte două, în căsuţele de un singur etaj cu acoperişurile acoperite cu ţiglă roşie. Le cunoştea pe cele două călugăriţe pe care le căuta. Una era mult'mai în vîrstă decît cealaltă, cea mai tînără mult prea frumoasă pentru a fi sechestrată de obiceiurile din mînăstire. în timp ce mergea, tivul prăfuit al veşmîntului negru al acesteia se legăna încoace şi încolo. El cunoştea bine acest ritm. Acesta făcea promisiuni si, în timp ce trecea liniştit pe lîngă casele cu o singură cameră, îşi reamintea de acele jurăminte.
Prin fereastra celei de-a patra case zări coşul galben pe care-l purta călugăriţa mai bătrînă în timp ce-si făcea cumpărăturile la băcănia din vale. Lumina lanternei sale trecu prin împletitura coşului, proiectînd-o pe perete. Lumina străluci pe feţele pictate ale celor două femei cu halouri aurite dintr-o' icoană veche. Halourile^scînteiară în raza galbenă, iar ochii femeilor pictaiejî priveau nemişcaţi.
Se îndreptă rapid către uşă. Nu era încuiată, aşa că intră, avînd grijă să închidă după el panoul subţire. Se mişca hotărît. Cunoştea camera. O cercetă. Mai îritîi, dulapul în perete, unde două veşminte călugăreşti, negre, atirnau de nişte cîrlige din lemn si unde era aşezată în picioare o valiză din carton şi vinilin. Nu avea nimic altceva în ea afară de o pereche de sandale.
Cu mîna cercetă uşor raftul de deasupra vesmintelor, înmărmurind la descoperirea unei cutii de pantofi umplute cu scrisori scrise de mînă. Scrisorile erau legate cu o panglică albăstruie pe care o rupse cu o zmucitură. Scrisorile căzură pe podea. După ce le adună, se aşeză pe patul îngust. Le frunzări, ţinîndu-şi lanterna în gură.
Sub scrisori găsi o fotografie alb-negru care-şi pierduse de mult nuanţele iniţiale, transformîndu-le în maro şi galben pal, aproape aceleaşi culori ca cele din icoana de deasupra patului.

In fotografie văzu un soldat cu decoraţii, un bărbat ce stătea în picioare lîngă o femeie tînără ce'ţinea în braţe un prunc. Apropie fotografia mult de ochi, lumina strălucind atît de aproape, încît albeaţa e-mulsiei zgîriate i se reflectă pe faţă. O cunoştea pe femeia din fotografie, recunoscînd ovalul feţei călugăriţei mai în vîrstă pe cînd aceasta era tînără. Se minună de asemănarea celei mai tinere ale cărei mişcări unduitoare îi atrăse-seră mai întîi atenţia.
Gîndul îl avertiză că propria mişcare a şoldurilor fusese oprită de cureaua prea strînsă care ţinea cele două cuţite. Desfăcu cele două arme, zîmbind,' în timp ce le scoase pe rînd.
Pentru a treia oară auzi muzică. O femeie fredona. O a doua murmura ceva drept răspuns.
Trupul i se încorda. Apucînd cuţitele, se ridică de pe pat. în timp ce păşiră în cameră, lumina galbenă de deasupra uşii neîncuiate aruncă o umbră aurie pe feţele lor albe. fii se mişcă spre ele, la fel de repede ca şi acuzaţia de recunoaştere â femeii mai tinere. Ceea ce ea văzu pentru ultima oară fură lamele cuţitelor care scînteiau în lumină. Cu muşchii încordaţi, el vîrî lamele cuţitelor adînc în gîtu-rile lor', o pătrundere puternică prin carne, despicînd venele jugulare, tăind cartilagiul dintre vertebre, secţionînd nervii spinali. Nici una n-avu timp să scoată vreun sunet prin gura deschisă înainte de a le înfige cuţitele. Inima celei mai tinere bătu cu o pulsaţie mai mult decît a celei bătrîne. Pieptul ei vărsă, o dată'cu o lungă împroşcare de sînge, si ceea ce-i mai rămase din viaţă.
Cu ambele cuţite într-o singură mînă, el adună fotografia si scrisorile — toate în afară de o pagină care căzuse sub pat. Mai aruncă o ultimă privire întregii scene, simţind ochii celor două feţe din icoană privindu-l fix. Cu o zvfcnitură a minerului cuţitului în lemnul vechi, distruse pictura, despicînd-o de-a' lungul fibrei, separînd de-a pururea cele două mame sfinte. înainte de a ieşi din cameră, se mai întoarse o dată ca să privească, pentru ultima oară, cele două trupuri, privirea sa lungă fiindu-i întreruptă de mîncărimea provocată de umezeala sîngelui pe bărbie. Absent, se frecă pe faţă cu dosul mîinii cu care ţinea bine hîrtiile si din doi paşi repezi fu înghiţit de ceaţă".
Paşii săi lăsau urme pe poteca din piatră de culoare deschisă. Dar, pînă ajunse la zid, urmele dispărură, cu excepţia uneia singure care se imprimase adînc în solul moale' al grădinii,

înăuntru, cele două călugăriţe zăceau una lîngă alta, cu gurile deschise, îngheţate într-o rugă eternă.
CONDUCEA levy. Cohen urla, prin radio, comenzi şi cereri: laboratorul criminalistic mobil trebuia să-l aştepte la faţa locului; Ziv, purtătorul de cuvînt pentru presă al poliţiei din Ierusalim, trebuia să nu facă declaraţii; erau necesari cîini de vînătoare pentru urmărire; era esenţial un jeep plin cu grăniceri care să asigure perimetrul schitului. Dar, sublinie Cohen, fără întîrzieri, fără scuze.
Cu microfonul într-o mînă, şi-o folosi pe cealaltă pentru a apuca în grabă o cutie cu mănuşi chirurgicale din raftul care se afla sub tabloul de bord al maşinii. Smulse două perechi din cutie, vîrînd pungile din plastic în buzunarul vindiacului său.
Levy accelera si încetinea, dînd drumul la sirenă sau o-prind-o, pentru a-şi face loc prin circulaţia de pe străzi. Cohen se încorda d'e cîte ori Levy se întindea, ca să ajungă la comutatorul sirenei. Deoarece maşina aluneca dintr-o parte în alta, între cele două benzi ale şoselei Gaza, Levy înjura în barbă, frînînd sau depărtîndu-se brusc pentru a evita maşinile care se dădeau prea încet la o parte din calea lor.
— Ştiu că ai urmat cursul de conducere auto, spuse Cohen părinteşte, dar nu trebuie să mi-o dovedeşti. Un minut în plus s'au în minus nu mai poate schimba nimic acum.
îi privi profilul crispat din cauza concentrării asupra volanului. Cohen zîmbi la ideea de perfecţionism pe care Levy o aplica oricărei acţiuni.
Levy avea în jur de treizeci şi cinci de ani, Cohen, cu douăzeci mai mult. Erau îmbrăcaţi aproape identic, cu pantaloni gri cu ţesătură în diagonală si cămăşi albe, cu vindiacuri suplimentare pentru timp de iarnă, iar Cohen cu un pulover cu deschidere în V la gît, peste cămaşă, ca să-l protejeze împotriva frigului. După ce-l alesese pe Levy ca subaltern al său, cu aproape cinci ani în urmă, Cohen îl tachinase pe Levy care încerca să-i copieze stilul personal. Dar Levy nu era stînjenit si nu-şi ascundea niciodată ambiţiile. De un an Levy aştepta supărat să fie promovat şi de' tot atîta timp Cohen amîna inevitabilul, avînd nevoie de talentele de administrator ale tînărului. Cohen ştia că amînarea sa era egoistă. Dar, privindu-si subalternul al cărui păr scurt negru şi cîrlionţat începuse să încărunţească, Cohen ştia că Levy ar fi fost'primul care ar fi recunoscut că mai are încă multe de

învăţat de la mentorul său.
Inspectorul-sef suspină încetişor înainte de a porni sirena şi de a încetini maşina aproape imperceptibil. Cohen strînse din buze si se răsuci să privească pe fereastră. Afară, aerul era proaspăt, răcoros. O oră după zorii zilei, o scurtă răpăială de ploaie, urmată de un vînt tăios, înseninase cerul. Dar era încă prea devreme în acea dimineaţă de primăvară, ca vîntul ce bătea din est să ducă spre oraşul din munte toată căldura desertului. Lipit cu 0-brazul de fereastra din sticlă a maşinii, Cohen încerca să-i folosească răceala pentru a-si potoli îngrijorarea.
Două călugăriţe moarte erau tot ce-i mai lipsea. Mai erau încă sute de persoane care urmau să fie interogate în legătură cu grenadele, *intifada* tuna şi fulgera, iar Oraşul Sfînt era si un oraş în dezvoltare, cu o rată a criminalităţii ce creştea mai rapid decît conformarea zeloasă a funda-mentalistilor cu porunca biblică de a fi roditori si de a se. înmulţi. Dar, ceea ce-l îngrijora cel mai mult pe Cohen, în timp ce Levy aştepta neliniştit la semaforul roşu, era faptul că Gorny, schitul ortodox rus din Ein Kerem, era rus comunist, condus de Moscova şi astfel o necunoscută totală. Luînd-o pe scurtătură, prin locul de parcare Mt. Herzl, de lîngă cimitirul naţional umbrit de brazi, Levy acceleră în timp ce trecu prin faţa intrării Monumentului Yad Vashem ridicat în memoria victimelor holocaustului si

pe lîngă Institutul de Cercetări al acestuia. Cauciucurile scîrţîiră în timp ce el luă colţul umbrit complet de sculptura abstractă de culoare roşu ruginie, a sculptorului Alexander Calder, orientată spre vest, spre şoseaua cu un singur fir de circulaţie care dădea în valea Ein Kerem.
în timp ce Levy conducea grăbit pe dealul şerpuitor, Cohen privea fix depresiunea adîncă existentă în pădurea din vale. De-a curmezişul ei văzu conturul clădirii principale a monumentului holocaustului, îşi schimbă poziţia în scaunul maşinii, încrucisîndu-şi braţele.
— Ce ştii despre schit? întrebă el deodată, fără să-l privească pe Levy.
— Desigur că sînt ruşi comunişti, spuse Levy, prinzînd o imagine a pasagerului său chiar înainte de a lua cea mai strînsă curbă a drumului. Cohen se prinse de mînerul de deasupra geamului. De această parte a liniei verzi, adăugă Levy, sînt roşii,

de cealaltă parte a ei sînt albii.
Verde era culoarea folosită de cartografi pentru linia care împărţea Ierusalimul, cu adevărat întregul Pămînt Sfînt, între Războiul de Independenţă al Israelului din 1948 si sfîrşitul Războiului de jŞase *Zile din 1967. De atunci încoace mai fuseseră trase multe alte Unii colorate ce marcau înaintările si retragerile militare. Cohen nu avea nici o îndoială că se vor mai trage multe alte linii înainte ca pacea să fie posibilă. El se întreba doar cînd va renunţa să creadă că aceasta se va întîmpla în cursul vieţii sale.
— De ce? îl îmboldi Cohen.
Levy tăcu o clipă, răsucind volanul ca să menţină maşina pe asfalt în timp ce trecu pe lîngă un autobuz de scoală ce venea dinspre sat. Cohen îi auzi pe copii cîntînd despre migdalii în floare care vesteau sosirea primăverii. Era exigent cu Levy, cu siguranţă că afecţiunea din partea unui comandant nu este întotdeauna modalitatea cea mai reuşită de a pregăti un viitor comandant. Cohen mai ştia că simţea pentru Levy ceea ce ar fi simţit pentru un fiu şi, dacă Levy ar fi fost într-adevăr fiul lui, nu l-ar fi tratat altfel niciodată.
22
— După Războiul de Independenţă, recită Levy, demonstrîndu-şi cunoştinţele, Ben-Gurion a mulţumit ruşilor pentru ajutorul acordat în recuperarea proprietăţilor expropriate de britanici de la comunişti. Am auzit că guvernul plăteşte chirie ruşilor pentru birourile noastre din complexul rusesc.
Se uită pe furiş la Cohen, asteptînd ceva mai mult decît o aprobare. Voia să fie recunoscut ca egalul său. Amândoi bărbaţii ştiau că mai era o cale lungă înainte ca el să reuşească.
Cohen ştia că centrul oraşului, complexul cu clădiri guvernamentale cu multe coridoare, dominat de o biserică strălucitoare, care-şi înălţa turlele deasupra parcării acoperite cu pietriş, era într-a'devăr proprietatea Uniunii Sovietice, construit de aristocraţii ruşi veniţi în pelerinaj la Oraşul Sfînt cu mult înainte de revoluţia din 1917. Pe lîngă direcţia generală a poliţiei, complexul includea Curtea Supremă, Ministerul Agriculturii, cîteva sedii şcolare ale universităţii Hebrew şi un mic muzeu dedicat evreilor care fuseseră spînzuraţi de către britanici în timpul mandatului lor.
Levy continuă, încercînd să găsească ceva ce Cohen nu ştia.

— în timpul mandatului britanic, iordanienii i-au moştenit pe rusii albi, spuse el. Şi chiar imediat după '67, adăugă, ne-am procopsit cu toţi la un loc: ruşi albi şi roşii, etiopieni şi egipteni creştini. Numeşte o biserică si noi o avem, dar divizată.
— La fel ca la evrei, spuse Cohen calm, mai mult sie însuşi decît lui Levy.
Nici unul nu mai rosti nimic pînă ajunseră în fundul văii. Aici Levy făcu o pauză scurtă înainte ca Cohen să-i arate direcţia spre o sosea mică ce trecea pe lîngă izvorul de la care îşi luase numele Ein Kerem, Izvorul Podgoriei.
Pe vremuri izvorul îi ajuta pe gospodarii din sat să cultive struguri pe terasele delimitate de zidurile joase bine îngrijite, făcute din bulgări şi pietre de calcar existente pe orice petic de pămînt din Ierusalim. Canalele luau apa dintr-o fintîniţă. Apoi apa se vărsa printr-un jgheab într-un

bazin, spre gospodarii din vale. Pînă la mijlocul anilor '20 fîntîna fusese singura sursă de apă potabilă din sat unde, chiar şi-n zilele noastre, cîteva familii posedă căruţe trase de cai, pentru a-şi transporta alimentele în sat şi de la sat în oraş. Dar cele mai multe case din sat erau locuite de meseriaşi şi era mult mai probabil ca lîngă una dintre case să găseşti parcată o limuzină europeană de ultimă oră decît o căruţă cu cai. Izvorul încă se vărsa în bazinul din marmură tăiată, dar se scurgea într-o ţeava ce ducea spre rezervorul oraşului.
— Altceva nimic? întrebă Cohen în timp ce Levy schimbă viteza ca maşina să urce pe drumul abrupt cu un singur sens de circulaţie, cu livezi, boschete şi ziduri acoperite la exterior cu iederă, de ambele părţi ale drumului.
Toate acestea ascundeau casele construite de jur împrejurul curţilor.
— Despre ce? întrebă Levy, concentrîndu-şi atenţia asupra drumului.
— Cele două biserici. Ce altceva mai cunoşti? îşi interogă Cohen din nou subalternul.
— Ei se luptă, spuse Levy, surîzînd afectat. Am auzit că şi dumneavoastră aţi pus capăt, personal, unei încăierări dintre doi preoţi de-ai lor.
Smuci volanul cînd descoperi o îngustare a pantei abrupte ce se termina cu o cotitură bruscă spre dreapta ce făcea loc imediat

unui alt urcuş. Schimbă direcţia în jos şi, pentru o secundă, roţile din spate se învârtiră pe nişte frunze ude înainte ca maşina să se încline în faţă.
— Arhimandriţi, îşi corectă Cohen locotenentul, rîzînd cu zgomot la amintirea încăierării umilitoare dintre călugăriţe şi preoţi în faţa bazilicii Ghetsimani, de la baza Muntelui iClăsliniior.
Era la o săptămînăMupă ce cele două jumătăţi ale oraşului fuseseră reunite în timpul războiului diri '67. încăierarea fusese semnul că biserica divizată îşi redesco-perise argumentele ideologice despre comunişti, ţari si
sfinţi. i
— Oricum, nu e decît un alt schit, continuă Levy. Aici sînt peste tot. Schituri, mînăstiri. *Yeşivot pentru gayim?* Nu?

Cohen zîmbi pentru sine. Levy era izraelit, un *sobra* născut o dată cu Israelul şi astfel scutit de religie prin retorica sionismului. Pentru Levy religia era o ceartă între politicieni si *haredim,* ultraortodoxul care studiază Tora în loc să se ducă la armată, care trăieşte de pe urma nevestei sau din milă, ceea ce în Israel înseamnă povară guvernamentală. Levy avea puţină înţelegere si răbdare faţă de *haredim,* în ceea ce priveşte suspendarea datoriilor care erau de fapt un şantaj bănesc plătit de politicienii care aveau nevoie de sprijinul politic al partidelor religioase. La fel ca mulţi din generaţia sa, Levy vedea religia în cel mai bun caz ca ceremonii folclorice secrete, iar influenţa politică a religiei nu era decît un alt motiv de a privi retorica politică drept ceva fără noimă.
Propria credinţă a lui Cohen în Dumnezeu fusese zdruncinată într-o 'noapte sîngeroasă de aceeaşi oameni care dăduseră foc casei copilăriei sale din oraşul'său natal Berlin, ducîndu-l în marş la camioanele care se îndreptau spre trenul ce mergea la Dachau.
- Nu, nu chiar, spuse Cohen, cunoscînd diferenţa dintre o yeshiva, un schit şi o mînăstire.
Deschise fereastra, deoarece ajunseră la ultima cotitură şi la porţile largi si verzi ale mînăstirii Gorny. De partea cealaltă a porţii'deschise stăteau doi băr 424g64e baţi, iar curiozitatea teologică a lui Levy se evaporă rapid datorită sarcinii apropiate.
— Iată-l pe Yaffe, spuse inspectorul, privind de-a lungul

drumului de acces, prăfuit, unde stăteau cei doi bărbaţi în mijlocul parcării acoperite cu pietriş.
în timp ce maşina se balansa pe poteca plină de hîrtoape, Cohen privea înainte. Ca de obicei, Meşulam Yaffe era îmbrăcat elegant, într-un costum bej, cu părul său alb tuns îngrijit.
— Mă întreb dacă voi avea vreodată şansa de a mă duce la frizer, se plînse Cohen, smuls dingîndurile sale de hurducăturile maşinii care cobora zdruncinîndu-se pe drumul plin de praf. îşi trase instinctiv de pe frunte părul cărunt şi mătăsos.
Yaffe era şeful unei mici unităţi de poliţie ce se specializase în relaţiile delicate dintre poliţie şi misiunile

diplomatice si bisericeşti din Ierusalim. El rezolva totul, de la problemele de parcare la cele de vandalism, de la demonstraţii la terorism; Yaffe se strecura cu îndemînare între grosolănia birocraţiei poliţiei israeliene şi ritualurile de onorabilitate publică cerute de diplomaţia internaţională, îşi iubea rolul, deoarece acesta îi dădea acces la secrete'si, deci, la putere. Fiind în realitate un bîrfitor, lui Yaffe îi plăceau la nebunie intrigile ce se teşeau la coctei-
!luri. Cohen deseori credea că Yaffe este nebun, încă fascinat de preşedinţi, prim-ministri şi papi din întreaga lume. Dar pînă si Cohen putea aprecia'valoarea pentru poliţie a unei bîrfe bune într-un oraş destul de mic ca politicienii si instalatorii să fi fost nevoiţi să se joace împreună pe cînd erau elevi.
— Treci pe lîngă ei, ordonă Cohen. Nu te grăbi la parcare.
— Cine-i cel de lîngă el? întrebă Levy în timp ce îndeplinea ordinul lui Cohen, făcînd un ocol larg prin parcare. Un preot?
Bărbatul era mult mai tînăr decît Yaffe, mai înalt şi bine clădit. Avea un păr lung cînepiu care-i ascundea urechile, îi acoperea gulerul, si îi cădea pe frunte, într-a-devăr, la prima privire, pantofii negri, pantalonii şi puloverul cu gulerul răsucit, tot negri, îl făceau să pară un funcţionar al bisericii. Dar pantalonii negri aveau croiala unor blugi şi erau strîmţi si uzaţi. De sub jerseul negru nu se mai zărea nici urmă' d'e guler alb. Cînd se mai apro-piară, Cohen văzu că pantofii negri erau cizme cu toc încheiate cu fermoar pe o parte şi că părul avea o tunsoare modernă ce nu fusese făcută de vreun frizer dintr-o staţie de metrou. Construcţia solidă a bărbatului şi picioarele lungi îl făceau să pară mai mult un prezentator de modă decît o faţă

bisericească ce jurase credinţă sărăciei.
Cohen negă uşor din cap.
— Mesulam ni-l va prezenta drept şofer şi traducător oficial care lucrează pentru schit. Dar nu este un şofer foarte tipic. Nici traducător.
în timp ce opri motorul maşinii, Levy se uită surprins la Cohen.
26
— Nu l-am mai văzut de cînd a sosit în oraş, cu mult timp în urmă, continuă Cohen, dar arată aproape la fel.
Auzi paşii celor doi bărbaţi pe pietriş în timp ce se apropiau de maşina parcată la umbra unui cedru uriaş, plantat cu o sută de ani în urmă de un pelerin rus care adusese un exemplar din Liban.
— Nu înţeleg, spuse tînărul ofiţer, scoţînd radio-tele-fonul din torpedoul maşinii. Cine este?
— Tipul acela este Alex, persoana angajată de KGB pentru misiunea bisericii ortodoxe ruse, comuniste, pe Pămîntul Sfînt, spuse Cohen, zîmbind cu gura pînă la urechi. Hai, eşti pe punctul de a face cunoştinţă cu un spion. Nu unul foarte important, dar, oricum, un spion. Şi nu uita, adăugă Cohen, aplecîndu-se spre Levy, este antrenat de cei mai buni în materie, iar noi sîntem aici ca să aflăm cum de s-a întîmplat ca un astfel de profesionist să nu fie capabil să prevină producerea celor două crime.
Zîmbi din nou, un tic familiar lui Levy. Zîmbetul său n-avea nimic comun cu umorul; era riiai mult ca să sublinieze un punct de vedere decît să puncteze o poantă.
Cohen deschise uşa pentru a strînge mîna întinsă a lui Yaffe. în timp ce Cohen ieşi din maşină, Yaffe făcu prezentările formale. Cohen era comandantul, şeful cercetărilor. Iar bărbatul în negru era Alex, „şofer şi traducător" pentru misiunea bisericii.
Alex zîmbi în timp ce-i întinse mîna lui Cohen.
— Reputaţia dumneavoastră v-a precedat, spuse el într-o ebraică elegantă, pe care Cohen o găsi imediat prea condescendentă, efortul de a se dovedi un traducător bun fiind prea evident.
Cohen zîmbi şi el.
— Condoleanţele mele, spuse detectivul. Pentru surori, adăugă el, folosind automat termenul creştin.
— Vă mulţumesc pentru compasiune, răspunse Alex, nu mai

puţin formal si sincer decît Cohen.
Formalităţile fiind terminate, Cohen se întoarse spre Yaffe.
— Deci, ce avem?

— Cele două călugăriţe erau mamă şi fiică, spuse Yaffe, aruncînd o privire uşor dispreţuitoare spre Levy, care începuse să ia notiţe pentru Cohen într-un blocnotes micuţ si galben. Mama, cunoscută sub numele de Miriam, se afla aici din 1960. Văduvă. Fiica, cunoscută sub numele de Elena, a venit în 1977. Se pare că mama a devenit credincioasă după ce i-a murit soţul si după ce i s-a născut fiica si s-a stabilit aici. Fiica si-a urmat mama în ordin. Oricum, li s-a observat lipsa la rugăciunea din zorii zilei si, după aceea, una dintre călugăriţe s-a dus să le caute. Ea îe-a găsit trupurile. Alex îmi spune că ea declară că n-a atins nimic în afară de minerul uşii pe care a deschis-o. A vomitat chiar lîngă uşă. Apoi a ţipat. Celelalte călugăriţe au venit în fugă şi...
Yaffe era gata să continue, dar Cohen îi făcu semn să tacă.
— Ce oră era? întrebă detectivul.
Yaffe începu să vorbească, dar Cohen i se adresase direct lui Alex, făcîndu-l să tacă pe Yaffe, cu o privire rapidă.
— Am ajuns aici la cinci şi un sfert, spuse Alex. Dorm la biroul misiunii noastre. Nu departe de cartierul general al dumneavoastră, în spatele cabinetelor curţii supreme.
— Ştiu unde este biroul, spuse Cohen nerăbdător.
— Trebuie să recunosc că am încălcat cîteva reguli de circulaţie ca să ajung aici, adăugă Alex cu un zîmbet larg, pe care Cohen îl găsi nepotrivit.
— Dar ce oră era cînd au fost găsite trupurile? întrebă Cohen.
— Arhimandritul m-a informat la ora cinci, spuse Alex de îndată.
— Atunci de ce am fost informat despre asta abia acum? întrebă detectivul, plimbîndu-si privirea de la Yaffe la Alex" şi înapoi.
Chiar atunci, jeepul, în care era încărcat laboratorul judiciar mobil, pătrunse în parcare. Cohen le făcu semn celor doi tehnicieni din jeep să se oprească lîngă el.
— Pot să meargă cu maşina la faţa locului? întrebă Cohen.

Yaffe se uită spre Alex, un indiciu pentru Cohen că Alex îl împiedicase deja pe Yaffe să viziteze locul crimei. Alex negă din

cap. Cohen le făcu cu mîna tehnicienilor să-şi parcheze maşina lîngă a sa, scuzîndu-se că trebuia să-si care cutiile grele cu echipament.
— Foarte bine, deci, de ce aflăm despre asta abia acum? repetă Cohen după ce trecu jeepul. Se uită la ceasul lui şi adăugă privind sever mai întîi spre Yaffe si apoi spre Alex, aproape două ore mai tîrziu.
Cohen pocni din degete, ca să-l facă să tacă pe ofiţerul de legătură, si privi spre rus, asteptîndu-i răspunsul. Dar Alex îi întoarse spatele lui Cohen, îndreptîndu-se spre arhimandritul care stătea la umbra primei clădiri. Toate clădirile care formau schitul erau din ipsos alb si lemn roşu.
— A vrut să le calmeze pe femei, spuse Alex. Doar ştiţi cum sînt femeile, în special cînd apare o problemă ca aceasta.
Vocea sa era surprinzător de ascuţită si din nou observă condenscendenţa amabilă care-l nelinişstea pe Cohen. Braţele lui Alex erau încrucişate pe pie'pt, dar Cohen se gîndi că această postură avea mai mult de-a face cu prezentarea bicepşilor rusului decît cu protecţia torsului său fără haină împotriva brizei răcoroase. O clipă Cohen se gîndi să-l pună imediat la punct. Dar faţa lui Yaffe, plină de îngrijorarea că Cohen chiar ar putea face asta, îl făcu să se răzgîndească. Cel puţin oficial, Cohen continuă să simuleze că acceptă ceea ce declarase Alex că era şofer şi traducător. Pentru moment, nu-i dădu lui Yaffe satisfacţia de a se plînge de el încă o dată la etajul al cincilea al sediului naţional al poliţiei. Nu era timp pentru această discuţie contradictorie, pe care Yaffe ar fi ra-portat-o superiorilor, unde prea mulţi conspiratori aşteptau să cadă Cohen, în speranţa de a-i lua locul, în cazul cu grenade, progresele făcute erau infime. Detectivii lui Cohen nu terminaseră încă primele runde de interogatorii, într-adevăr, în loc să scadă, lista suspecţilor potenţiali creştea. Politicienii căutau un ţap ispăşitor, iar încrederea lor în Cohen, ce se oprea la sediul naţional al

poliţiei, era gata să fie depăşită. Prin urmare, deşi anticipase confruntarea cu Alex, pentru moment dădu înapoi.
- în ordine, să mergem să vedem, ordonă el. Conduşi de Alex, trecură prin complex, urmaţi la o distanţă respectuoasă de arhimandrit şi de o femeie pe care Alex o prezentă ca sora Elisabeta, maica stareţă a schitului. Călugăriţele se uitau pe

furiş prin perdele si din pragul uşilor. Bărbaţii, în special cei foarte bătrîni, cu siguranţă evrei si musulmani, nu puteau fi niciodată întîlniţi pe lîngă capela unde se adunau turiştii si pelerinii. Turiştii vin să vadă cum ating şi sărută pelerinii piatra capelei, marcînd astfel locul de'naştere al lui loan Botezătorul, care a văzut lumina zilei la cîteva luni după profetica întîlnire dintre Fecioara Măria si Elisabeta. Din cauza a peste o sută de ani de sărutări, piatra devenise netedă şi lucioasă. La piatra sfintă şi în spatele capelei avură voie să intre doar trei persoane — Alex, arhimadritul şi grădinarul schitului. Levy, împreună cu tehnicienii, păşea în spatele lui Alex, Yaffe şi Cohen. Din cînd în cînd, bărbaţii schimbau direcţia după cum le indica Alex, cotind la bi-furcaţiile pe care le făcea poteca. Treptat, fură forţaţi să meargă pe un singur rînd, din cauza pavajului îngust dintre grădinile simple, în frunte era Alex, Cohen imediat după el, gîndind că, pentru un ofiţer de securitate, care tocmai descoperise că două dintre'persoanele aflate sub tutela sa fuseseră ucise, degaja prea multă încredere în sine. Cohen era atît de îngrijorat de fanfaronada lui Alex, încît îşi dădu seama că se simte uşurat cînd, în cele din urmă, prelua din nou conducerea, ajungînd la ceea ce A-lex indicase a fi locul crimei. Se aflau la ultima căsuţă a schitului de pe panta muntelui. Din micuţa curte interioară, Cohen vedea toată panorama, pînă la norii ce acopereau costişa. Dincolo de ei, îşi imagină că vede albastrul mării. Dar aburul cîmpiei se amesteca cu cerul, făcînd imposibil să se vadă linia clară a orizontului, unde cerul se întîlneste cu marea.

— înainte de a intra acolo, as vrea să te întreb ceva, i se adresă Cohen lui Alex, spărgînd tăcerea.

Levy se trase mai aproape, pregătindu-şi caietul de notiţe. r

— Orice, răspunse rusul, orice aţi dori să ştiţi. Cohen, cu un cap mai scund decît ofiţerul KGB fu

dintr-o dată conştient de propria-i înfăţişare, atît ca alură, cît şi ca vîrstă şi probabil ceva mai greoi decît rusul *p6* care-l bănuia a fi mai tînăr chiar decît Levy.

— Aţi făcut o cît de mică investigaţie la locul crimei? întrebă Cohen. Aţi chestionat pe cineva, aţi atins ceva, aţi mutat ceva? Nu avea nici o îndoială că Alex făcuse cîte ceva, dar dorea

martori atît la întrebare, cît si la răspuns. V-aţi jucat de-a poliţistul? întrebă el, fiind sigur că KGB-istul exact asta făcuse. Izbucni o rafală de vînt, aducînd cu ea , ca o şoaptă, zgomotul făcut de ambreiajele autobuzelor de pe drumul de deasupra lor, drum ce ducea pînă la spital. Alex nu-l slăbea din ochi pe Cohen.
— Domnule comandant Cohen, spuse Alex, inşistînd în folosirea completă a rangului acestuia. Am întrebat ce s-a întîmplat. M-am uitat în încăpere, adăugă el, îndreptîndu-se spre camera călugăriţelor decedate, şi l-am chemat pe prietenul meu Yaffe. Nu m-am jucat de-a poliţistul, aşa cum aţi descris dumneavoastră atît de plastic.
Ebraica lui Alex era deliberat elegantă, plină de divagaţii confuze ce păreau să testeze stăpînirea limbii ascultătorului. Cohen simţi că roşeşte, vasele capilare sparte de pe faţa sa camuflîndu-i mînia. Yaffe îşi puse mîna pe umărul lui. Instinctiv, Cohen ridică din umeri, îi întoarse privirea lui Alex, apoi dădu din cap, mai întîi spre Alex, apoi spre Yaffe. Ochii lui Cohen se mutară rapid spre Levy, echilibrat şi în expectativă.
— Dumneavoastră aţi venit tot în 1977, nu-i aşa? spuse Cohen, întorcîndu-se brusc spre rus. Adică, în acelaşi an cu fiica.
Alex tiu răspunse nimic, doar dădu uşor afirmativ din cap. Dar Cohen fu sigur că zări o uşoară contracţie a pleoapelor rusului chiar înainte de a se întoarce să-şi reia treaba.
PERSOANELE CARE au de-a face în mod obişnuit cu cadavre, în special cu corpurile victimelor ucise, îşi construiesc propriile ceremonii. Unii trag adine aer în piept înainte de a se apropia, aceasta împiedicînd apariţia greţei. Alţii ţin degetele încrucişate pe ascuns în buzunarele hainei sau pe *mezuzot-ul* ce atîrnă în jurul gîtului, pe lănţişoare de argint. Unii se roagă cu gura închisă, iar alţii par să dorească să cadă într-un fel de transă care să-i distanţeze de ceea ce urmează să vadă.
Cohen întotdeauna făcea o pauză lungă în pragul uşii, frecîndu-şi uşor eczema de pe braţ, cuprinzînd mai întîi cu privirea întreaga scenă şi apoi, treptat, detaliile, începea cu pereţii, podelele, ferestrele, îşi plimba privirea de jur împrejurul camerei, ca în final să se confrunte cu corpurile. Pauza pe care-o făcea era mai mult decît acomodarea cu scena sau alegerea detaliilor. Ca orice rugăciune, această pauză era o meditaţie ce elimina tot restul lumii şi-i concentra atenţia asupra cazului. Anii îndelungaţi, petrecuţi ca adolescent la Dachau, îl învăţaseră

bine cum să convieţuiască cu moartea. Aproape patruzeci de ani ca poliţist îl învăţaseră la fel de bine cum să studieze un corp'. Dar, după toate corpurile, toate scenele tuturor crimelor pe care le văzuse, ori de cîte ori vedea un cadavru, îşi reamintea, chiar dacă numai pentru o clipă care zbura ca bătaia unei aripi fulgerătoare, primul corp mort pe care-l văzuse: cel al bunicului său întins pe podeaua de la intrarea casei familiei sale din oraşul natal Berlin, batjocorit de cămăşile brune care intrau în casă călcînd peste el.

în timp ce-şi trăgea mănuşile chirurgicale, auzi bMitul muştelor din interiorul încăperii. Levy, obişnuit cu metodele profesorului său, bloca pragul uşii pentru a-i împiedica pe Alex sau pe Yaffe să-l urmeze pe Cohen în cameră. Cele două corpuri zăceau întinse pe duşumea, dar, din doi paşi, Cohen păşi peste cadavre, oprindu-se în faţa dulapului din perete din lemn. Se vîrî în dulap, dînd atent la o parte vesmintele, gtndindu-se la jurămintele faţă de sărăcie ale călugăriţelor şi la distanţa pe care o parcurseseră din Rusia pînă la Ierusalim pentru a trăi numai cu o haină de schimb şi o pereche de sandale, în numele Dumnezeului care nu le apărase, îşi petrecu mîna în fugă de-a lungul etajerei, zîmbind de curăţenia lor, cînd degetele sale se ridicară fără nici o urmă de praf. Se gîndi la călugăriţele meticuloase si la tehnicienii care ar căuta amprente. O clipă se gîndi la Alex. Se îndepărtă de dulapul din perete şi aruncă o privire spre pragul uşii unde rusul, mai înalt cu un cap decît Levy şi aproape cu două decît Yaffe, îl urmărea cu ochii lui de vulpe. Se întreba cît i-ar trebui înainte de a fi nevoit să-l întrebe pe Alex de amprentele sale şi cum ar reacţiona Yaffe — şi ceilalţi de la etajul al cincilea — dacă Cohen i-ar cere lui Alex să-i dea mîna să i-o pună pe tusieră.

Cohen se întoarse la cele două paturi înguste, aşezate cap la cap. Observă pătura mototolită a unuia şi pătura bine întinsă a celuilalt. Se apropie de patul nearanjat, cer-cetînd cutele de pe lîna gri deschis. Se ridică încet, lăsîndu-se încetişor în jos, aproape în poziţia de şedere pe pat şi, din această poziţie, studie camera. Fără a se aşeza cu adevărat, rămase o clipă în această poziţie, privind în jur. Apoi se aplecă pentru a se uita sub paturi şi zări o bucată de hîrtie foarte subţire care stătea rezemată de perete, în tot acest timp îi dictase lui Levy cîte o descriere pentru fiecare detaliu. Levy se concentrase ca să ia

notiţe clare si vizibile. Dar în tot acest timp, Cohen se gîndea la mamă şi la fiică. Cîntărea inutilitatea morţii lor si dacă erau sau nu neştiutoare în ceea ce priveşte misterul morţii lor. Cel mai mult se gîndea la dureroasa lor nesăbuinţă de a crede că Ierusalimul era un oraş al păcii. La ele încă nu se uitase.

33

Se ridică din poziţia aceea incomodă, simţind că muşchii coapselor îl dor de efort Pocni o muscă ce' descoperise eczema de sub cotul lui. îşi trase peste spuzeală mîneca jachetei, pe care o ridicase în timp ce se îndrepta spre casă din cauza căldurii soarelui care răsărea. Aruncîndu-şi ochii peste podeaua fără nici o pată, murdărită doar de sîngele ce se strînsese baltă în jurul corpurilor, se uită peste trupuri la icoana sfîşiată de pe peretele opus.

— Cine sînt cele două femei din tablou? întrebă el. întrebarea era adresată spre oricine ar fi putut
răspunde la ea, dar Cohen aştepta răspunsul lui Alex.

— Mamele lui lisus şi loan, veni vocea de acum familiară.

— Trebuie să mă scuzi, spuse Cohen, străduindu-se din răsputeri să-şi menţină calmul. Care-i una şi care-i cealaltă? întrebă el, uitîndu-se spre pragul uşii unde Levy ţinea intrarea blocată.

Glasul ofiţerului de la KGB se auzi plin de dispreţ.

— Cea din stingă este Măria, spuse el, tonul său arătîndu-i lui Cohen că informaţia era evident irelevantă pentru investigaţie. Poporul tău'îi spune Miriam. Cea de aici, din dreapta, este Elisabeta, căreia voi îi spuneţi Eliseva. Fondatoarea acestui schit şi-a luat numele de Elisabeta şi tot aşa maicile superioare ale acestui schit. Am avut o'Elisabe'tă care a condus aici revoluţia din 1917. A fost o conducătoare importantă. Ea le-a făcut pe surori să participe la revoluţie. Acesta a fost primul din ceea ce voi numiţi schiturile ruse roşii.

Cohen sesiză mmdria din tonul lui Alex si surise, deoarece se întreba ce atitudine avea Alex faţă de Gorba-ciov. Deoarece lui Alex îi trebui o clipă să înţeleagă că în spatele surîsului nu se ascundea nici o glumă,'Levy zîmbi. Rusul îşi întoarse faţa de la dinţii dezgoliţi de surîs ai lui Cohen.

Cohen se răsuci spre icoana sfîsiată, aplecîndu-se înainte peste pat ca un cunoscător dintr-o galerie de artă ce studiază detaliile tuselor lăsate de pensula unui pictor.

— A fost stricată ieri? întrebă el tare, neluîndu-şi ochii de pe pictură.

Alex ridică din umeri.
— întreab-o pe una dintre călugăriţele de afară, ordonă Cohen ca răspuns la tăcere.
Timp de o secundă Alex se uită din nou la Cohen si apoi urlă în ruseşte spre locul în care trei dintre cele mai curajoase călugăriţe se grupaseră la marginea micuţei grădini. Sora Elisabeta îi răspunse rusului.
— Nu, spuse Alex. Ea zice că ieri era întreagă. Tăcu o clipă, apoi adăugă. Valorează o mulţime de bani, aşa căjse pare că în această crimă n-ar fi vorba de vreo hoţie.
— Să cred că nu era asigurată? întrebă Cohen, sarcasmul său făcîndu-l pe Yaffe să se crispeze.
— Păi da, cred că da, spuse Alex, dezarmat de întrebare. Va trebui să verific. Presupun.
— Da, va trebui să verifici, spuse Cohen. Presupun, adăugă el, neascunzînd imitarea tonului rusului.
Din nou, grimasa lui Cohen îl făcu pe Alex să-si întoarcă privirea. Timp de cîteva clipe Cohen rămase iscodind îndeaproape ruptura din tablou, urmărind spintecătura făcută în lemn.
— Vreau ca tehnicienii să o ia la laborator, spuse el, sigur că Levy îşi notase deja cele auzite. Vreau să ştiu ce a spart lemnul. întoarse brusc spatele icoanei, întreptîndu-se în cele din urmă spre corpurile de pe podea. Primul său impuls fu să încerce să determine cum căzuseră cele două corpuri si unde stătuseră pentru ultima oară, pe cînd se mai aflau încă în viaţă, îşi imagină o succesiune de fotografii ale corpurilor, 'multe dintre ele luate din fiecare unghi. Mai tîrziu le va numerota, cerînd mărirea anumitor detalii. Va sta ore întregi privindu-le, studiindu-le ca un student rabinic ce caută o nuanţă nouă într-un text vechi, cercetînd o neregularitate care ar fi putut fi omisă. Dar toate acestea aveau să vină mai tîrziu.
— Rănile sîntla gît, spuse Alex din pragul uşii.
— Am crezut că ai spus că n-ai făcut nimic, atacă Cohen mutîndu-şi privirea de la trupuri la Alex.
— Am putut zări de aici, spuse rusul peste capul lui Levy.

35

Cohen îşi întoarse privirea spre corpuri. Capetele le e-rau

aproape înduioşătoare. Erau cu feţele în sus, cu ochii încă deschişi, iar sîngele formase un halou roşu de jur împrejurul capetelor. Marginile pielii, unde pătrunsese cuţitul în fiecare gît, erau albe şi fără sînge. Sîngele se scursese atît de repede, încît deshidratarea deja începuse, urmată de o umflare contorsionată a formelor feţelor nedumerite. Pe o parte a unui picior, rasa călugăriţei mai tinere se ridicase, dezvăluind o formă de o frumuseţe neaşteptată, îl surprinse faptul că era oarecum jenat de senzualitatea la care renunţase pentru inocenţă, jenă pe care nu o mai simţise de mult timp.
După ce stătu aplecat peste trupuri, se lăsă pe călcîie. Nici una din mîini nu se agăţase de nimic. Hainele nu-i erau răsucite, îi dictă detaliile lui Levy si brusc încetă cercetarea. Se ridică greu, cu durere, cartilajul genunchiului său stîng aducîndu-i aminte de durerea pe care i-o producea bastonul gardianului.
— Sînteţi gata? întrebă Levy din prag.
Cohen dădu afirmativ din cap. Alex se dădu la o parte din calea celor doi tehnicieni, unul gata pregătit cu aparatul de fotografiat, celălalt cărînd cutia mare ce conţinea toate sculele necesare pentru luarea amprentelor si strîngerea probelor. Arhimandritul rămăsese în pragul uşii, bolborosind în ruseşte, strîngîndu-si crucea, un colan din argint si pietre preţioase. Afară, trei călugăriţe se apropiaseră de pragul uşii. Preotul se întoarse brusc să le potolească şoaptele.
Cohen mai privi o ultimă dată la cele două trupuri, apoi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Cei aflaţi în prag îi făcură loc şi el ieşi în grădină, întinzîndu-se, privi în sus. în depărtare, la şaizeci de kilometri, peste Marea Medite-ranâ, văzu dîrele de aburi condensaţi lăsate într-o luptă simulată de două avioane de vînătoare cu reacţie, în timp ce soarele se ridica tot mai sus pe cer, Cohen îşi trecu mîna peste antebraţ, trăgînd în sus, deasupra cotului, mîneca vindiacului. Levy, ivit lîngă el, începu imediat să recitească notiţele pe care le luase în carneţelul său de dimensiunea palmei. Asta îi luă cîteva minute şi o dată

terminată treaba, lăsă să-i alunece carneţelul galben în buzunarul cămăşii.
— Chiar de ce aveam nevoie, bombăni Cohen. Presa va înnebuni, ceea ce înseamnă că şi politicienii vor înnebuni, şi...
După miros Cohen îl simţi pe Yaffe apropiindu-se si tăcu. Dar

înainte ca Yaffe să poată vorbi, Cohen îl zări pe Raoul, medicul legist, care înainta pe cărarea ce ducea la căsuţă.
— Raoul, strigă Cohen, vocea lui auzindu-se ca un bubuit anormal în liniştea grădinii în care se simţea briza. Trebuie să ştiu tot ce ştii şi tu.
— întotdeauna vrei să ştii tot ce ştiu eu, rîse medicul legist, întotdeauna vrei să ştii *mai mult* decît ştiu eu. De ce nu te-ai făcut patolog în loc de poliţist?
Raoul era un argentinian care părăsise Buenos Aires la începutul anilor '70, ca să scape de plutonul de execuţie al aripii drepte ce-i împuscase fiul şi nora pe stradă, chiar lingă casă.
Cohen rîse, plăcîndu-i accentul spaniol puternic din ebraica doctorului, plăcîndu-i la fel de mult cele afirmate de acesta, pe care le luase ca un compliment.
— Pentru că nu-mi place să văd corpuri moarte, spuse detectivul.
Raoul zîmbi.
— *Filozof,* spuse el.
Cohen îşi înălţă capul, recunoscător, ţinîndu-l astfel timp de o secundă', timp în care ascultă sirena ce urla pe autostrada de deasupra, în drum spre spital.
— Cît de curînd? întrebă el cu tonul său plăcut, dar insistent.
Raoul ştia că, întotdeauna, Cohen voia totul ieri.
— în cîteva minute. Ascultă, pot să-ţi dau cîteva informaţii esenţiale. Dar tu vrei o autopsie. Asta durează.
— Ora morţii? Agresiune sexuală? N-am mişcat corpurile, iar rănile par a fi numai la gît.
Cohen enumera nelămuririle sale urgente.
— Cîteva minute, te rog, zîmbi Raoul, ridicînd neajutorat din umeri. Lasă-mă măcar să văd corpurile.
Cohen îşi ridică palmele ca semn de renunţare.

— Poftim, poftim, spuse el, trimiţîndu-l pe Raoul în casă.
Cohen trecu pe lingă Yaffe si Levy, asezîndu-se pe un bolovan la umbra dantelată a unui măslin noduros şi răsucit, pe terasa ce dădea spre nord, deasupra văii, către cimitirul militar Mt. Herzl. Aprinse o ţigară şi-i ceru lui Levy radio-telefonul pentru a transmite un mesaj sumar, ex-plicmdu-i situaţia lui Abulafia, şeful poliţiei din Ierusalim. Ştia că, la rîndul său, Abulafia va transmite mesajul comandantului din sectorul sudic, care va

transmite propriul mesaj inspectorului generai. Dar nu se aştepta să primească răspunsul fără ocolişuri, care i se dădu peste nici cincisprezece minute.
Cohen era aşteptat la cabinetul primului-ministru pentru a-l încunostinţa pe acesta, pe scurt, despre omucidere. Era o convocare fără precedent, iar uimirea lui Cohen cedă în faţa propriei aprobări, cînd îşi dădu seama că prima sa reacţie fusese să calculeze dacă avea sau nu timp suficient să se întoarcă la birou si să-si ia uniforma de comandant pe care-o purta la ceremoniile oficiale. De obicei, uniforma atîrna de un cîrlig pe peretele din biroul lui, într-o pungă din material plastic de la curăţătoria chimică. Se hotărî să renunţe la uniformă în favoarea cîtorva minute în plus cu arhimandritul şi maica stareţă, sora Elisabeta.
Alex traduse dorinţa lui Cohen de a obţine informaţii despre cele două călugăriţe moarte. Arhimandritul se scuză, explicîndu-le că el nu mai are nimic de adăugat la ceea ce-i raportase deja lui Yaffe. Călugăriţa rămase tăcută, ochii ei rotindu-se iute de la Alex la Cohen şi înapoi.
— Dar dacă generalul Cohen ar putea aranja aceasta, spuse preotul, coborîndu-si ochii, neuitîndu-se nici la Alex, nici la Cohen, da, un paznic ar putea fi de folos ca femeile să nu se mai teamă.
Yaffe, care stătea alături, dădu afirmativ din cap.
— Şi noi o să avem nevoie de ajutor, spuse Cohen cu delicateţe, negociind o înţelegere. Va trebui să-i intero-găm pe toţi oamenii din schit

Qnd prinse din traducere sensul solicitării, arhimandritul se crispa.
— Doar nu credeţi că una dintre călugăriţe...
— Sîntem o biată forţă de poliţie, spuse Cohen, aplicînd presiunea. Alex, ai tradus asta'exact, nu? adăugă el, păstrîndu-şi zîmbetul care-i era adresat preotului.
Intenţia sa nu se potrivea cu tonul cu care erau pronunţate cuvintele, iar răspunsul lui Alex nu tu nici el un răspuns mai puţin codificat.
— Doar asta mi-e meseria, nu? spuse Alex, potrivin-du-şi zîmbetul după cel al lui Cohen. Dar cred că aţi înţeles, membrii misiunii se bucură de imunitate şi, ca să-i interogaţi pe toţi, păi,

nu sînt sigur. Va trebui să' fie consultat arhiepiscopul. Şi, considerînd că acest lucru s-ar întîmpla, nu sînt sigur că autorităţile israeliene, care sînt răspunzătoare de siguranţa noastră în acest loc, vor mai fi considerate de încredere de bietele noastre surori.

— După toate cele întîmplate sînt surprins că te mai consideră pe dumneata de încredere, spuse Cohen zîmbind încă, asteptînd în continuare o reacţie pe faţa ofiţerului de securitate rus. La urma urmelor, erai responsabil cu securitatea în acest schit, adăugă Cohen înţepător.

— Eu sînt şofer, răspunse Alex iritat, si traducător. Cohen hotărî să ignore afirmaţia, dar era bucuros că
atinsese problema deschis.

— Unde este arhiepiscopul? întrebă.

Dar, în lumina răspunsului deja dat, ştiu că întrebarea era inutilă.

— La Damasc, bineînţeles, răspunse Alex, pe un ton care-i dădu lui Cohen sentimentul că rusului i-ar fi plăcut să fi adăugat, „prea departe ca să-l puteţi ajunge."

Mai nerăbdător, Yaffe păşi înainte.

— Permiteţi-mi să fac o sugestie, spuse el pe un ton împăciuitor, dar cu autoritate. Sînt sigur că domnul comandant Cohen poate găsi un ofiţer în civil care, pentru un timp, să patruleze pe aici, şi mai sînt sigur că prietenul meu, preasfinţia sa arhimandritul, ar dori să ajute cercetările noastre. Avram, spuse Yaffe, ochii săi cercetînd faţa lui Cohen, în timp ce Alex îi traducea monoton arhi-

mandritului. Voi termina interviul cu preasfinţia sa, concluziona Yaffe.

Cohen nu putea face nimic, în situaţia de faţă, răspunderea lui Yaffe pentru diplomaţii şi reprezentanţii bisericilor din oraş îi conferea acestuia autoritate birocratică. Yaffe ar fi trebuit să i se supună lui Cohen. Dar Cohen nu avusese niciodată prea multă încredere în capacitatea lui Yaffe de a face diferenţa dintre fapte şi speculaţii sau inteligenţă si bîrfă. Cohen se întreba dacă Alex era la curent cu dedesubtul relaţiilor dintre cei doi ofiţeri superiori.

Dar Alex aproape tradusese şi, după răspunsurile arhimandritului, părea că o făcuse cu acurateţe. Mieros,

arhimandritul mulţumea şi promitea să coopereze. Sora Elisabeta făcu o plecăciune spre Cohen şi apoi se întoarse să se alăture călugăriţelor curioase ce stăteau la marginea grădinii de lîngă casă. Cei patru bărbaţi rămaseră tăcuţi timp îndelungat, fiecare aşteptînd ca celălalt să spună ce'-va care să întrerupă tensiunea.
Atunci Cohen îl văzu pe Raoul ieşind din casă.
— *Nu?* întrebă Cohen, uşurat de această şansă prin care scăpa de respiraţia acră a arhimandritului nervos.
Raoul clătină din cap.
— Zece ore, poate mai mult, poate mai puţin. O să ştiu mai bine cînd le voi deschide. Nici o urmă de luptă. Nici urmă de relaţii sexuale. Dar, trebuie să repet, voi şti mai bine cînd le voi deschide. Ah, da, fiecare are cîte-o rană.
închise zgomotos un carneţel de notiţe negru şi-l vîrî în servieta lui neagră.
— Mulţumesc, spuse Cohen. Voi veni să te văd duminică dimineaţă.
— Comandante Cohen... spuse doctorul jalnic, invocînd necesitatea unui timp mai îndelungat.
— îmi pare rău Raoul. Ai aproape patruzeci si opt de ore.
— La sfîrşit de săptămînă, observă doctorul nefericit, dar fără surpriză sau resentiment. Să nu capeţi niciodată ceva de lucru de la Cohen într-o vineri 'dimineaţă,

bombăni el pentru sine în timp ce se îndepărta, întotdeauna îţi strică sfîrşitul de săptămînă.
înainte să plece, Cohen îi dădu instrucţiuni lui Levy să aştepte cîinii de vînătoare care-l vor căuta pe ucigaş după o urmă de picior descoperită de tehnicieni m grădină.
— Probabil că ploaia a îndepărtat orice miros, îşi dădu Levy cu părerea.
— Pentru dosar, ordonă Cohen.
Dosarele erau comentariile lui Cohen, îngrămădite unele peste altele în bibliorafturile din carton maro de pe biroul acestuia, precum cărţile şi comentariile talmudice ale unui şcolar rabinic.
Cohen îl informă pe Levy că Yaffe se va ocupa de interogarea călugăriţei care găsise corpurile.
— Tu iei notiţe, îl instrui el pe inspector.

— Dar Alex? întrebă Levy în timp ce-l însoţi pe Cohen o parte a drumului, pe poteca ce ducea spre locul de parcare.
Din depărtare, dinspre est, auziră un elicopter al armatei. Cohen îşi înălţă privirea spre el, bănuind că era în drum spre spitalul de pe dealul de deasupra, ducînd la chirurgia de urgenţă o altă victimă a *intifadei.* După o clipă, deasupra văii apăru elicopterul, trecînd iute peste capetele lor, în drum spre spital.
— Toţi la rîndul nostru, oftă Cohen. Tu la al tău. El la al lui, adăugă înainte de-al trimite pe Levy înapoi la fotografii care se agitau, la muştele care bîzîiau şi la ochii orbi ai călugăriţelor moarte.
COHEN URMĂRISE ADESEA demonstraţiile politice, de pe acoperişul clădirii acoperite cu iederă,'dar în cabinetul primului-ministru nu fusese niciodată. Era o încăpere cu un mic spaţiu pentru aşteptare mobilat cu o canapea si patru fotolii confortabile, toate capitonate cu lînă bej. Perdelele erau trase, iar la întunecimea camerei contribuiau şi panourile din lemn de pe pereţi. O lampă era singura sursă de lumină, aceasta aruncîndu-şi razele a-supra hîrtiilor întinse pe biroul masiv al primului-ministru. Tot ce putu zări Cohen la bătrînul prim-ministru fu capul pleşuv, luminat de lampă în timp ce se apleca peste un document.
Şeful de cabinet îl conduse pe Cohen spre un loc în care se aştepta în picioare, opus biroului primului-ministru. Cohen ştia că Ya'acov Nussbaum era un istoriograf cu faţă de copil ce fusese dat afară de la biroul de ştiri al singurului ziar al ţării pentru a gira politica primului-ministru. Yaffe îi spusese lui Cohen că mama lui Nussbaum cîstigase această slujbă pentru fiul ei, reamintindu-i primului-ministru nou ales că tatăl lui Nussbaum fusese un membru loial al organizaţiei subversive. Cohen zîmbi, deoarece Nussbaum îşi ridică un deget la buze în semn de tăcere si îl trimise, plin de zel, să stea umil lîngă Şmulik, omologul său din Şabak, serviciul secret de securitate internă.
— Bine-ai venit, şopti Şmulik care se ocupa de antite-rorismul şi contraspidnajul'din capitală.
Şabak era un serviciu operativ de investigaţii, fără a putea face arestări, astfel că Şmulik deseori îl solicita pe Cohen să-i pună la dispoziţie' ofiţeri pentru arestări. Cohen era cu aproape zece ani mai în vîrstă decît Şmulik,

deşi, în ierarhia politică a Ierusalimului, Şmulik era mai mare în grad decît detectivul.
— Ce doreşte? întrebă Cohen cu vocea mai slabă chiar decît fîsîitul aparatului de condiţionare a aerului, ce-l făcuse să se înfioare uşor cînd păşise în cameră.
Ca membru al Şabak-ului, Şmulik era un vizitator obişnuit al cabinetului primului-ministru, deoarece serviciul secret era sub directa comandă a acestuia, şi fostului comandant al organizaţiei îi plăcea să manipuleze secretele pe care le aduna Şabak-ul numai pentru el.
— Să supravieţuiască, murmură Şmulik.
Drept răspuns, Cohen ridică dintr-o sprinceană şi rămase tăcut, urmărind cum intrau pe rînd ceilalţi invitaţi, în tot acest răstimp, primul-ministru studiase documentul de pe biroul său, fără să ţină seama de oamenii convocaţi.
Nu se aşeză nimeni. Aşteptau să li se permită să rupă rîndurile ca nişte elevi chemaţi în faţa unui diriginte imprevizibil. Cohen avea un gust acru în gură, bles-temîndu-se că nimerise în compania celorlalţi linguşitori neliniştiţi. Se gîndea deja cu nerăbdare la ţigara de după convocare. Se străduia să zărească cel puţin titlul documentului pe care primul-ministru îl studia atît de scrupulos. Zadarnic.
într-un final, Nussbaum îşi privi ceasul şi se apropie de birou, îi vorbi cu calm primului-ministru care înălţă capul, lumina lăsînd o reflecţie albă pe ochelarii săi groşi în timp ce îi cerceta aşa cum stăteau aliniaţi în faţa lui.
— Domnul Nussbaum sugerează că poate m-aş simţi mai confortabil în camera de consiliu, spuse primul-ministru. Mă preocupă mai puţin confortul meu decît al dumneavoastră, aşa că, vă rog, spuse el, arătînd spre o uşă din dreapta sa cu o mînă cu pete roşietice, cafenii, de culoarea ficatului.
Cohen auzise de manierele primului-ministru si de respectul pe care-l avea faţă de ofiţerii din orice formă de serviciu militar pe care aceştia o prestau pentru stat.
Inspectorul general, şeful Sabak-ului, Şmulik, Cohen, Ehud, legătura serviciului de informaţii militare cu Ierusalimul, Nussbaum, un stenograf şi şeful de cabinet al pri-

mului-ministru, toţi trecură în şir după el, în camera de consiliu. Din nou aşteptară lîngă scaune, stînd în picioare în poziţie de drepţi'în jurul lungii mese lustruite, în care se reflectau cele două rînduri de lumini fluorescente ascunse în spatele panourilor translucide din tavan.
Primul-ministru se deplasă încet părînd mult mai slab decît la televizor, gîndi Cohen, aşezîndu-se împreună cu ceilalţi ofiţeri numai după ce primul-ministru ocupă locul central de la masa cea lungă. Primul-ministru era cu aproape douăzeci de ani mai în vîrstă decît Cohen, care nu putu să nu observe că faţa acestuia era palidă şi cenuşie, ca aceea a calcarului din centrul comercial al oraşului, pătat de fumul ţevilor de eşapament. Timp de o clipă se gîndi la trupurile fără sînge din întunericul unui sac negru din plastic din spatele camionului care le'ducea la laboratorul morgii din Abu Kabir.
- Domnilor, am fost informat, începu primul-ministru, că azi-dimineaţă au fost găsite ucise două călugăriţe rusoaice. As vrea să ştiu cum s-a putut întîmpla aşa ceva si cît de repede se poate prinde criminalul. .Vă rog, spuse ei, uitîndu-se la bărbatul cunoscut de Cohen numai ca Do-vik, şeful Şabak-ului, ofiţerul cu cel mai înalt grad dintre cei prezenţi.
După aceea, pe toată durata întîlnirii, primul-ministru vorbi puţin. De fapt, cîteodată închidea ochii, ca si cum ar fi aţipit sau ar fi ascultat ceva înăuntrul său. Cohen îl studie.
Mîinile îi erau pline de nelinişte. Avea degete lungi si fine, o palmă îngustă şi încheieturi osoase, începuse adunarea cu mîinile pe masă, întinse în faţa lui. Dar, după un timp, mîinile lui începură să se agite, să-si împletească degetele, să se prindă de revere, să aranjeze cravata, trăgînd-o si întinzînd-o mereu, în ciuda aerului condiţionat, observă Cohen, primul-ministru transpira. Nuss-baum, pretinzînd că-i este cald, sugerase să se dea drumul la aerul condiţionat. Cohen se întreba dacă fusese înţelept din partea lui să se îndoiască de cele afirmate de reporterii de la ziare, care scriseseră că ultimii vizitatori străini ai primului-ministru plecaseră spunînd că starea lui mintală pendula între euforie si deprimare. Dar alungă acest gînd, deoarece discuţia devie de la categoriile de posibili suspecţi spre spectrul politic.

Fură aduse în discuţie anumite grupări de zeloţi evrei, atît religioase, cît şi cu'ideologii naţionaliste, aşa cu» e-rau fundamentalistii musulmani si naţionaliştii palestinieni, pe care toţi cei adunaţi îi numiră terorişti. Cohen observă că, o dată cu menţionarea unei alte categorii, interesul primului-ministru se aprindea ca apoi, la fel de repede, să se stingă.

— Comandante Cohen, rosti dintr-o dată primul-mi-nistru, întrerupînd o rundă de comentarii asupra atitudinii fundamentaliştilor musulmani faţă de creştini.

— Domnule? răspunse Cohen surprins. Primul-ministru rămase tăcut în timpul raportului lui

Cohen despre scena de la schit, bărbatul cel uscăţiv nefăcînd comentarii nici cînd Cohen dăduse citire propriului catalog de posibili suspecţi.

— Aceste interogatorii pe care doreşti să le iei urmează a fi făcute propriilor noştri concetăţeni evrei. Sînt ele absolut necesare?

Tonul întrebării îl supără pe Cohen care nu găsea nici o plăcere în faptul că răspunzători ar putea fi evreii. Dar răspunse clar şi răspicat:

— Din nefericire, da, domnule. Primul-ministru oftă.

— Vei fi discret, ordonă el. A fost suficient de rău că a mai existat o altă defăimare, presupunerea că un evreu ar putea fi răspunzător de bombele acelea...

Vocea sa se stinse si îşi privi mîinile. Mult timp fuse linişte. Cohen se uită lung la Şmuiik, aflat la dreapta sa, dar ofiţerul Şabak lua sîrguincios notiţe în unul din blocurile cu foi galbene de pe masă. .

Cohen fusese surprins de convocarea sa la cabinetul primului-ministru. O astfel de întrunire nu se ţinuse n;ci cînd o grenadă explodase lîngă cabinetul acestuia, nici cînd se găsiseră grenade pe Muntele Templului. Cu siguranţă că, pentru stat, acele evenimente fuseseră mult mai periculoase decît crimele de la schit, gîndi Cohen, chiar dacă schitul era rusesc si comunist. Muntele Templului era inima conflictului, sursa întregii fervori fundamenta-liste din oraş. în partea musulmană a oraşului exista întotdeauna d mişcare ilegală care trăgea spre jihad pentru a-i distruge pe evrei. Cohen ştia că, în partea evreiască a oraşului, erau fanaticii şi nebunii care se pregăteau de

construcţia Celui de-al Treilea Templu. Insistenţa *hare-dim* că, la construcţia Celui de-al Treilea Templu'era necesară prezenţa mesianică, rămăsese fără ecou printre extremiştii cei mai naţionalişti care căutau fiecare ocazie pentru â^dovedi dominaţia evreiască asupra zonei cu vechi temple, într-adevăr, Cohen ştia că fragila coaliţie a primu-lui-ministru era un echilibru delicat între acele tendinţe opozante din sînul iudaismului. Pentru fiecare membru din Knesset, nerăbdător să facă fotografii cu ocazia unui tur pe Munte — provocînd adesea demonstraţii arabe — exista un alt membru din Knesset care privea punerea piciorului pe Munte ca o blasfemie, o violare a sfinţeniei acelor locuri.

Cohen se gîndi la un memorandum care ajunsese pe biroul său cu cîteva zile mai înainte. Era un referat despre o solicitare oficială din partea unui grup care-şi spunea „Organizaţia Constructorilor Templului". Ei solicitau permisiunea poliţiei pentru o demonstraţie care urma să includă şi depunerea pietrei de fundaţie al Celui de-al Treilea Templu. Cîţiva din poliţie priviseră grupul ca pe unul marginal, fără' importanţă^ dar Cohen sugerase un veto pentru această solicitare, pe motivul că ar fi fost necesari sute de poliţişti care să-i păzească pe demonstranţi de mînia musulmanilor temători de proiectele evreilor privitoare la Muntele. Cei doi lideri care semnaseră cererea se aflau printre cele două mii de membri din comitetul central al partidului politic al primului-minis-tru. Mişcarea Muntele Templului atrăgea tot mai mulţi oameni'cu fiecare sărbătoare , cînd grupurile se puteau uni pentru demonstraţii la Poarta Mograbi, fluturînd steaguri şi suflînd în coarne de berbec, cerînd accesul pe Munte. Cel puţin pentru Cohen, grenadele — dacă fuseseră puse cu ad'evărat de evrei — indicau că, pentru unii, coarnele de berbec si steagurile nu erau suficiente. Dar primul-ministru nu părea îngrijorat de magnetismul pe care-l exercita Muntele Sfînt pentru unii. întrebat despre această mişcare, cabinetul său dăduse o declaraţie în care se spunea'că „fiecare evreu aspiră să vadă reconstruit Templul, între timp avînd prioritate păstrarea situaţiei de fapt actuală". Declaraţia oficială făcea referire la libertatea religioasă a musulmanilor de pe Munte şi la o circă de

poliţie israeliană, ca dovadă a suveranităţii Israelului asupra

locului.
Dar, se gîndea Cohen, status quo-ul se baza pe presupunerea că prioritate avea raţiunea, însă existau probe din ce în ce mai numeroase care' dovedeau că această presupunere fusese în cel mai bun caz netemeinică.
Recent, un alt raport fusese pe biroul lui Cohen. Venea de la psihologul districtual care descria ceea ce el numea un „sindrom". Psihologul spunea că în oraş numărul de accese de nebunie individuală, cele mai multe ale turiştilor, era în creştere. Erau citate o duzină de cazuri de turişti îmbrăcaţi în straie albe din cap pînă-n picioare care încercau să-i dea afară din bănci pe agenţii de schimb. El calculase că văzuse aproape o sută de persoane pe an cuprinse de iluzia că erau fie Mesia, fie Profetul care anunţa sosirea iminentă a acestuia, în aceste pelerinaje nu era nimic nou, şi Cohen ar fi distrus acest raport dacă psihologul n-ar fi descris un alt simptom al sindromului, dar cel mai periculos. Raportul spunea că cel mai bun exemplu era un turist australian care încercase în 1968 să distrugă prin incendiere moscheea El Aqsa de pe Muntele Templului şi care, cînd fusese prins, explicase că încercase să facă loc Celui de-al Treilea Templu. Iar a-cum, spunea raportul în penultima sa pagină, sindromul îi molipsise nu numai pe turiştii dezamăgiţi că Ierusalimul nu era un Disneyland religios, în care oamenii să trăiască aşa cum o făcuseră cu două mii de ani în urmă, ci si pe rezidenţi, „în America există crime psihosexuale. Noi am început'să fim victimele crimelor psihomistice", explica psihologul.
Nu era o explicaţie mai proastă decît altele pe care le auzise Cohen despre motivul pentru care fundamentalis-mul se răspîndea în oraş ca un foc într-un cîmp plin de ciulini uscaţi de arşiţa verii. Raportul secret a fost mult discutat în contradictoriu în cercul minuscul căruia i-a fost distribuit, deoarece psihologul insinuase că retorica politică extremistă putea fi un trăgaci pentru singuraticii atinşi de sindrom care-si căutau scopul vieţii lor.
Şmulik prelua punctul de vedere al primului-ministru privitor la doctorul care emisese ipoteza „unui alt evreu egoist care caută modalităţi de a pune guvernul în încurcătură." Dar Cohen nu era atît de sigur şi, prin

urmare, trebuia să fie atent înainte de a răspunde la întrebarea primului-ministru legată de discreţie, care arăta că acesta nu dorea ca vreo activitate politică' să stîrnească rivalitatea dintre coaliţia şubredă şi aripa dreaptă religioasă.
Cohen privi spre primul-ministru care-l urmărea cu ochii bulbucaţi de după ochelarii groşi.
— Domnule prim-ministru, sînt utilizate toate căile de cercetare. Vom face tot posibilul să fim atenţi, spuse Cohen. Dar, bineînţeles, aceasta depinde...
Cohen era pe punctul de a continua: „de calea pe care ne va conduce cercetarea", cînd fu întrerupt de sosirea serului Mossad-ului ale cărui maniere arătau indiferenţa sa faţă de protocol. Superioritatea sa în grad faţă de toţi cei prezenţi, exceptîndu-l pe primul-ministru,'îi scuza întîrzierea, cel puţin în propriii săi ochi.
Prezentîndu-l sub numele de Nahum, primul-ministru se înveseli la sosirea acestuia, lăsîndu-l pe Cohen si întorcîndu-se spre ultimul sosit care luă loc fără să se scuze. Nussbaum îi trecu acelaşi material pe care-l primiseră toţi ceilalţi din cameră: două bucăţi de hîrtie, fotocopiile cererilor de viză ale celor două călugăriţe.
— Ministrul de interne ne-a furnizat acestea, la cererea mea, explică Nussbaum, încercînd să-l impresioneze pe şeful Mossad-ului de perfecţiunea sa.
Cohen se gîndi că ar fi fost mai bine să fi venit cu cererea de viză a lui Alex sau Şmulik să se fi prezentat cu dosarul deţinut de Şabak despre rus. Dar rămase tăcut, asteptînd o altă ocaz'ie pentru a oferi explicaţia că nu putea exclude din cercetările sale amestecul evreilor, îşi fixă în minte să-i ceară acel dosar lai Şmulik după şedinţă şi se întrebă dacă acesta avea o versiune completă sau una prelucrată.
Nahum îşi începu direct propriul raport.
— Este important să nu uităm schimbarea conducerii de la Kremlin, spuse el după ce aruncă o privire superficială asupra celor două documente, lăsîndu-i lui Cohen impresia că nu era absolut deloc interesat de vieţile reprezentate de cele două foi de hîrtie.
Cohen îşi imaginä din nou corpurile celor două femei în pungi negre din plastic în spatele camionului care le transporta spre Abu Kabir.

48

Şeful spionajului insistă cîteva minute asupra întortocheatelor forme de complot de pe întreaga suprafaţă a globului, determinate recent de forma acţiunii sovietice.

în această parte a discursului, interesul primului-mi-nistru dură ceva mai mult, în special cînd şeful spionajului deveni mai concret, menţionind retragerea din Afganistan, *glasnost* şi *perestroikâ* si comentînd despre dezordinea si tulburările naţionaliste din diferitele provincii ale Uniunii Sovietice. La' un moment dat, Nahum se ridică de la locul său pentru a-i şopti ceva primului-ministru la ureche. Acesta dădu afirmativ din cap si zîmbi, iar şeful Mossad-ului continuă.

în ceea ce-l privea pe Cohen, era o lectură interesantă, dar irelevantă. Urmărea neliniştit cum şeful Mossad-ului cerceta cele două cereri de viză.'

— Trebuie să aflăm cu siguranţă mai multe despre identitatea acestor două femei, spuse şeful. Acestea, adăugă el pe un ton batjocoritor, care-l făcu pe Cohen să vrea să zîmbească de stînjeneala lui Nussbaum, ne spun foarte puţin.

Lăsă să cadă cele două foi de hîrtie pe masa din faţa lui, anulînd astfel efortul făcut. Cohen rupse tăcerea.

— De fapt, spuse el, documentele ne spun ceva. Poate este prea devreme să ştim ce înseamnă aceasta, dar ele ne spun ceva.

— Ce vrei să spui, întrebă Nahum, surprins că putea fi contrazis, în special de un poliţist.

Cohen privi în jos la cele două foi de hîrtie.

— De fapt, spuse el, este ciudat că Miriam, călugărita mai bătrînă, nu face nici o*menţiune despre vreo fiică fn cererea ei originală de şedere adresată nouă.

în timp ce atenţia revenea asupra documentelor, hîrtiile foşniră. Primu'l-ministru era singurul care nu privea, iar Cohen era conştient de asta.

— Ce-ar putea însemna asta, comandante Cohen? întrebă primul-ministru.

— Nu ştiu, domnule. Poate fi complet irelevant. Poate că victimele au fost alese absolut la întîmplare, dar poate că există ceva relevant în asta. Poate că a trebuit să rămînă secret faptul că erau înrudite. Poate că atunci cînd a făcut cererea era un secret faţă de sovietici. Dar, dacă a

fost un secret pentru noi, era bine cunoscut de toţi cei care locuiesc la schit şi încă de mult timp. Cînd am fost ieri la schit, cei de acolo nu făceau nici un efort să ascundă faptul că ele erau rude. Din păcate, asta este tot ce am putut afla pînă acum despre cele două femei de la oficialii misiunii.
— Sînt o mulţime de poate, spuse şeful Mossad-ului.
— Lasă-l să continue, spuse primul-ministru, sur-prinzîndu-i atît pe Cohen, cît şi pe şeful Mossad-ului.
— Mai este adevărat, continuă Cohen, verifîcîndu-si în minte lista cu punctele ce nu trebuia pierdute din vedere, faptul că, atunci cînd se alătură unui schit, călugăriţele îşi schimbă numele, aşa cum cei ce se convertesc la iudaism şi le schimbă pe ale lor. Dar a ascunde de autorităţi faptul'că erau mamă si fiică, ei bine... Cohen se întoarse'spre fata împietrită a'şefului Mossad-ului, este ceva ce, poate, doar oamenii dumneavoastră vor reuşi să afle pentru noi. Noi vom încerca, bineînţeles, dar ar fi de mare ajutor, de exemplu, se adresă Cohen lui Şmulik, dacă ne-aţi ajuta cu dosarul şoferului.
— Ştim că este de la KGB, îl întrerupse Dovik, şeful lui Şmulik, făcîndu-l pe Cohen să se întrebe ce secrete încerca şeful Şabak-ului să ascundă de el. în primul rînd, este un paznic foarte bun al misiunii, un membru al forţelor de securitate, continuă el. Nu avem nici o probă de vreo acţiune evidentă de spionaj. El este dădaca lor.
— El este instruit de KGB, îi aminti şeful Mossad-ului lui Dovik, luîndu-i apărarea lui Cohen.'
Nussbaum îi întrerupse.
— Dacă ar face spionaj, spuse şeful de cabinet, încercînd să-si etaleze perspicacitatea în materie de strîngere de informaţii, presupun că nu l-aţi aresta.
— Undeva ne-ar putea conduce, confirmă Dovik.
— Sau l-am putea pune pe jar, adăugă şeful Mossad-ului, făcîndu-l să lucreze pentru noi.
Alex îl interesa pe Cohen, dar acesta reprezenta numai una dintre necunoscutele pe care le avea în legătură cu acest caz. Cele două crime se situau deasupra tuturor evenimentelor din oraş petrecute pînă atunci. Ştia despre zeloti şi terorişti, despre fanatismul care-i făcea' pe oameni să afea'gă martirajul sau să încerce să-l pregătească pentru alţii. Ştia despre războaiele

dintre bande, de lup-

tele pentru teritorii ce includeau maşinile cu bombe ale lumii interlope.
Dar era ceva în legătură cu simplitatea crimelor, presupusa nevinovăţie a victimelor şi, mai presus de toate, interesul primului-ministru pentru acest caz, care-l făceau pe Cohen să simtă totul ca pe o povară personală.
Imensa presiune — din partea presei, întotdeauna avidă pentru mister, şi din cea a politicienilor, în curînd ea va fi pentru reporteri o ştire senzaţională, cu cîte ceva pentru fiecare. Purtătorul de cuvînt "al poliţiei era deja disperat, cerînd o expunere pe scurt. Reporterii poliţiei auziseră agitaţia produsă de activitatea radioului poliţiei şi erau nerăbdători să asculte povestea. Cel mai bun reporter criminalist al televiziunii israeliene insista că telespectatorii au dreptul să vadă locul crimei la ştiri chiar în seara aceea, în următoarea oră va trebui să fie întocmită o declaraţie, iar Cohen nu avea încă nimic de spus care să aducă ceva nou cauzei sale. Aceasta va da naştere la speculaţii. Pentru evrei, călugăriţele sînt întotdeauna învăluite în mister. Aceste călugăriţe', din ţara cazacilor şi a pogromurilor, şi, bineînţeles, din Moscova, aliatul invincibil al duşmanilor Israelului, reprezentau ceva deosebit de exotic, se gîndea Cohen, o invitaţie ca politicienii să se implice. Pentru Cohen, interesul extraordinar al primului-ministru pentru acest caz nu reprezenta mai puţin mister decît înşişi criminalii. Secretele cazului depăşeau cu mult ceea ce'o'chii fără vedere ai călugăriţelor văzuseră chiar înainte de a muri.
Astfel, chiar de la bun început, Cohen ştiu că, mai presus de orice altceva, presiunea ve deveni o parte componentă a investigaţiei. Nimeni nu-i va cere să dea vina pe un nevinovat, dar investigaţiile legate de Sidra 13 nu vor beneficia de nici o răbdare din partea oficialităţilor.
Aceasta, fără nici o îndoială, rămăsese nespusă în cabinetul primului-ministru. Prin urmare, cînd, în cele din urmă, primul-ministru îşi ridică mîinile de pe birou pentru a semnala sfîrşitul întrevederii, Cohen avu sentimentul că, înainte să se rezolve cazul, el va fi nevoit să explice primului-ministru ceea ce tocmai încercase să spună înainte de sosirea, cu întîrziere, din acea dimineaţă a serului Mossad-ului. într-un oraş sfînt, chiar şi sfinţii

pot fi suspecţi.
JN ACEA SEARĂ, judecătorul Ahuva Meyerson îl asculta pe Cohen aşa cum îşi asculta martorii, cu capul sprijinit în mîinile puse ca nişte cupe sub bărbie, cu ochii cercetători, dar înţelegători. Dar ea nu se afla în sala de judecată.
Ahuva Meyerson era singura persoană în care Cohen avea încredere absolută, iar el singura persoană pe care ea nu simţise nevoia să o judece. Din cauza carierei, relaţia lor de îndrăgostiţi trebuia ţinută secretă, de teamă să nu intre în conflicte de ordin profesional, în orice caz, evitau disputa că ea reprezenta imperfecţiunea justiţiei, iar el, dorinţa unei ordini morale absolute. Totuşi, ciî siguranţă că din cauza acestei dispute de nerezolvat,' relaţia lor era tot ce aveau mai scump, exceptînd munca.
„Timpul pe care-l petrecem împreună este ca şi cum ne-am afla pe o insulă pustie sau într-o oază minunată, înconjurată de sute de kilometri de nisip", îi spusese ea odată.
Cohen considera că relaţia lor era pentru amîndoi o evadare din singurătatea pe care le-o dădea statutul lor social.
îşi petreceau împreună fiecare seară de vineri. Cohen gătea, în fiecare săptămînă încercînd să-i facă un fel de mîncare nou pe care-l inventa singur sau unul pe care-l descoperea în una din cărţile de bucate pe care le colecţiona. Cînd se simţea deosebit de romantic, el încerca să recreeze una dintre mesele care le plăcuse în mod deosebit în timpul excursiei anuale de o săptămînă la Florenţa, excursie pe care o făceau în timpul vacanţei de vară a curţii de justiţie.
52_____ROBER1" ROSENBERG
Cînd ea venea, el se afla de obicei la bucătărie. Dar în seara aceea ea îl găsi în camera de zi, şezînd în scaunul din care puteai admira grădina de dedesubt, cu pisica sa, Suspect, adormită în poale. Cînd ea intră, el nu spuse nimic. La început, crezu că toate temerile ei legate de sănătatea lui deveniseră realitate. Se furişă grăbită spre el, punîndu-si mîna pe gîtul lui, căutîndu-i pulsul.
El deschise ochii şi-i zîmbi.
— M-ai speriat, spuse ea revenindu-si, aproape furioasă.
— îmi pare rău.
— Ce s-a întîmplat? întrebă, privindu-i ochii obosiţi.
— Nimic, nimic, răspunse el, împingînd pisica din poale si

ridicîndu-se s-o îmbrăţişeze. Te aşteptam.
— Pari deprimat.
Pisica sări spre ciorapii ei de nailon. Ea o ridică, o strînse la piept si o mîngîie.
— Fleacuri.
Se îndreptă spre bucătărie, oprindu-se un moment să studieze o copie a hărţii Ierusalimului de pe vremea cruciadelor, dată de ea cu doi ani în urmă.
Ea lăsă pisica pe canapea şi se îndreptă spre el. Traversă repede camera şi, ajungînd la el, spuse:
— Nu te-am văzut niciodată deprimat.
îşi puse braţele în jurul lui, cu capul sprijinit de al lui.
— Niciodată situaţia n-a fost ca cea de acum, admise el, fără să-si desprindă ochii de pe litografie si bucurîndu-se de şoapta respiraţiei ei în urechea sa. Dar "nu sînt deprimat.
Se desfăcu din îmbrăţişarea ei şi o privi drept în faţă, dîndu-şi seama că vorbise cu o vehemenţă surprinzătoare, ca si cum încerca să se apere.
— La ce te referi? întrebă ea. Ce situaţie?
— O băutură? îi oferi el, încercînd să-i ignore întrebarea, ştiind că făcuse o breşă în subiectele pe care le evitau de mult.
Ea scutură din cap, refuzînd băutura. Dar el îşi umplu jumătate de pahar cu un lichid chihlimbariu deschis şi apoi, răsucindu-se spre ea, ridică sticla întrebînd-o:

— Eşti sigură?
Ea scutură din nou negativ din cap, rămînînd tăcută într-o poziţie de aşteptare pe care el o zărise prima dată, pe cînd ea era un'strălucit procuror şi cînd fusese atras atît de senzualitatea pe care şi-o reprima, cît şi de argumentele ei incisive.
— Nu putem vorbi despre asta, spuse el. Munca, adăugă, dispărînd prin uşa bucătăriei care se afla imediat după masa din sufragerie aranjată ca în toate serile de vineri.
Munca era cuvîntul magic din relaţia lor, o graniţă peste care nu se putea trece. Ea rămase în camera de zi, urmărind pîlpîirea celor două luminări de pe masă. în alte părţi din oraş luminările erau aprinse vinerea seara pentru a întîmpina Sabatul, în oaza lor, luminările erau aprinse pentru dragoste. Serviciul de argint şi porţelan era aşezat ordonat. Serviciul de masă fusese adus ca

dotă de soţia lui Cohen cu ani în urmă. Ea fusese omorîtă într-un accident de maşină la mai puţin de un an după aceea, imediat după ce el absolvise cursul de pregătire pentru a deveni ofiţer în academia de poliţie.
Ahuva se ridică de la masă si, făcînd piruete, se duse la raftul lung si jos cu echipament stereo, plăci si casete al bibliotecii construite în perete, de la tavan şi pînă la podea. Biblioteca acoperea peretele fără fereastră situat faţă-n faţă cu uşa bucătăriei, îşi trecu grăbită degetele de-a lungul casetelor de pe raft, zîmbind de uniformitatea scrisului său de mînă ce acoperea ordonat etichetele casetelor înregistrate de pe radio sau de pe LP-uri. Dar nu alese nimic, uitîndu-se pe furiş în bucătăria minusculă ca să-l privească în timp ce se mişca înainte şi înapoi de la frigider la aragaz, pregătind masa.
Prinzîndu-i privirea, se duse în uşa bucătăriei.
— Avram, cu mult timp în urmă, ne-am promis unul altuia să nu lăsăm nimic din ce ni se întîmplă la lucru să intervină între noi atunci cînd sîntem împreună. Ne-am ţinut promisiunea timp de zece ani. Acum s-a întîmplat ceva. Evident ceva foarte serios. Poate a venit timpul să încălcăm promisiunea. Ce este?

în spatele ei, luminările pîlpîinde îi luminară părul roşu, iar el se gîndi la nimburile celor două femei din icoana ruptă, de pe peretele de la schit O clipă, singurul sunet care se auzi fuse cel al oraşului. Dintr-o sinagogă micuţă din spatele apartamentului lui Cohen auziră melodii balcanice stranii care întîmpinau regina Sabatului. Se apropie de el, mîna ei desfăcută uşor pentru a-i atinge pieptul bombat. El stătea în picioare, cu o oală într-o mînă şi cu lingura de servit în cealaltă. Sosul era portocaliu deschis, cu o aromă puternică de citrice.
— Serios, n-am nimic. De ce nu pui nişte muzică? Vin şi eu imediat. Am făcut ceva grozav. Carne de viţel, nu piept de pui, pentru şniţel, conopidă fiartă si acest sos. Poftim, gustă, spuse el, dferindu-i vîrful lingurii.
Ea îşi strîse gura pungă, suflînd să răcească sosul aburind, îi urmări ochii verzi deschişi, ca să-i vadă reacţia, zîmbind cînd ei se lărgiră de plăcere.
— Grepfrut şi şofran, spuse ea, răspunzînd perfect testului de degustare'.
El zîmbi si se întoarse la aragaz.

— Deci? spuse ea în spatele lui, refuzînd să renunţe la subiect, la fel de insistentă ca atunci cînd fusese procuror. Ai de gînd să laşi munca să ne strice ceea ce eu sînt sigură că ar putea fi o' masă nemaipomenită?
El se întoarse, lăsînd să-i scape un oftat înainte de a găsi scuza pentru a-si lua privirea de la ea.
— Perfect, perfect, spuse ea. înţeleg. Nu vrei să vorbeşti despre asta. Nu vorbim despre' asta, spuse ieşind din cameră.
Puţin după aceea o auzi luînd o casetă de pe raft şi zîmbi cînd auzi primele măsuri ale muzicii alese de ea.
— Muzică serioasă pentru o situaţie serioasă, spuse el în timp ce venea din bucătărie, aducînd două farfurii de mîncare aranjate frumos.
— Bach are un fel de a spune că există soluţii pentru orice, spuse ea cu o voce voioasă.
— Poate ar trebui să vorbim despre asta, acceptă el în timp ce punea farfuriile pe masă. *îşi* ocupă locul vizavi de ea, rămînînd tăcut pînă ce termină de turnat vinul. Vom începe cu un toast în cinstea primului-ministru. Fie ca el

să orbiteze în spaţiul cosmic mulţi ani de acum încolo, zise el, golindu-şi paharul.
— Avram, aşa să fie, rosti ea pe un ton glumeţ.
— Azi am fost la el la birou, îi explică. Chiar aşa, spuse el spre surprinderea ei. Nu l-am mai văzut atît de aproape de cînd era în opoziţie şi îşi administra propriile băcănii.
— Ce dorea?
— în Ein Kerem au fost omorîte două călugăriţe dintr-un schit.
— Da, am auzit la radio, îngrozitor, îngrozitor. Dar de ce te-a chemat la el?
— Ei, spuse Cohen, frecîndu-şi sprinceana. Asta-i întrebarea. Nu ştiu să mai fi cerut un raport despre crimele din oraş.
. — Ce-a vrut să ştie? fl îmboldi ea.
— Nu prea multe, doar să găsim un suspect si încă repede şi, dacă-ţi poţi imagina, ar dori mai degrabă să nu găsim responsabil un evreu.
— Asta sună ca amestec în cercetări.
— Nu, nu chiar aşa. A fost atent. N-a spus nimic care să fie interpretat astfel. A vrut doar să se asigure că cercetările nu vor deveni stînjenitoare. Discreţie, doreşte interogatorii discrete.

Cohen zîmbi cu dispreţ la acest gînd, întrebîndu-se dacă etajul al cincilea cunoştea sensul cuvîntului.
— Stînjenitoare pentru cine? Cohen dădu din umeri.
— Pentru el. Pentru noi. Pentru evrei. Simţi cum vinul atenua culorile si făcea să strălucească lumina luminărilor. Cînd cineva a aruncat grenade în mijlocul mulţimii, nu ne-a chemat, spuse el, neputîndu-şi reţine amărăciunea din voce. Nu ne-a chemat nici cînd s-au găsit grenadele acelea pe Munte. Poate crede că sînt lucruri normale. Dar nu şi două călugăriţe ucise. *Pentru asta* ne-a chemat
— îşi are propriile motive, spuse Ahura.
— El îşi are propriile motive. Eu le am pe ale mele. Asta-i problema. Nu este sănătos, iar cei din jurul lui pretind că n-are nimic.

— Ce înţelegi prin nu este sănătos? întrebă ea, preocupată.
— Pare mai bătrîn ca niciodată.
— Păi, trebuie să se apropie de optzeci. *Este bătrfn.*
— Tu citeşti ziarele, încercă Cohen să explice. Ai văzut că ele fac aluzii. Că este deprimat, apatic...
— Ziarele, spuse ea, tonul ei vrînd să sugereze un dispreţ general faţă de profesionalismul jurnaliştilor. Doar îi cunoşti...
— Aşa am crezut şi eu pînă acum, admise Cohen. Dar l-am văzut. L-am văzut cum arată. Este absent. Acesta este singurul fel în care pot să-l descriu. Absent. Exceptînd momentele cînd mi-a pus cîteva întrebări despre interogarea evreilor şi cele în care a arătat un oarecare interes intenţiilor sovieticilor, părea adormit cea mai mare parte a şedinţei.
— Este presat din toate părţile, sugeră ea. Poate este doar obosit.
— Aşa am crezut şi eu. Dar, după aceea, l-am întrebat pe Şmulik. Mi-a spus că este în această stare de săptămîni de zile.
— Nu văd cum asta îţi afectează munca, spuse ea, ai mai lucrat sub presiune politică si înainte.
— Nu înţelegi? spuse el, surprins de brusca-i vehemenţă ce răbufnise din el. Lucrurile nu mai pot fi controlate,'iar el pare că trăieşte într-o lume numai a lui, ca şi cum ar fi apatic la toate. Nu se poate controla...
— Ei, tu poţi, spuse ea emfatic.
în timp ce vorbi, el îşi mai turnă un pahar.

— Faptul că ne-a convocat înseamnă că îl voi simţi în spatele meu tot timpul.
— Ai spus că nu se poate controla. Acum spui că îţi va urmări fiecare mişcare. Hotărăste-te, zise ea categoric, cerînd claritate.
— Nu el. Etajul al cincilea. Dacă el este interesat de vreun caz şi ei sînt interesaţi. Sînt disperaţi, vor o creştere a bugetului. El le-o poate acorda. Deci ei vor dori orice va dori el.
— Te vei descurca, spuse ea. întotdeauna te-ai descurcat.

57

Dar el se întrebă pentru prima oară dacă merita să aibă încredere în abilitatea sa de a se strecura printre terenurile minate ale politicii ce punctau peisajul Ierusalimului, înainte de a-şi rosti cu voce tare îndoielile, ea dădu drumul propriului anunţ surprizŞ.
— Am noutăţi. Plec la New York, spuse, radiind. Surprins, Cohen puse jos furculiţa plină de carne de
viţel.
- Qnd?
- Poimîine. Ştiu că-i în ultima clipă. Este o conferinţă despre femei si lege. O cunoşti pe Rachel Glazer, membră în Knesset.'Trebuia să meargă ea, dar soţul ei a făcut un infarct, aşa că a trebuit să-şi anuleze participarea şi le-a sugerat să mă invite pe mine în locul ei.
— Cît urmează să fii plecată? întrebă el cu asprime, iritat de călătorie, gelos pe cariera ei şi de felul în care aceasta îi ţinea despărţiţi.
- Conferinţa începe miercuri şi continuă tot week-end-ul. Mi-am petrecut toată ziua rearanjîndu-mi programul, ca să pot fi liberă să plec. Am vorbit deja cu sora mea din Chicago. N-am văzut-o de doi ani. Şi cumpărăturile. Cumpărăturile grozave...
Dintr-o dată se opri. El pricepu că expresia feţei lui arăta, probabil, clar sentimentul de părăsire pe care-l simţise de îndată ce ea îi cpmunicase că pleacă.
— Ei bine, întrebă ea, nu te bucuri pentru mine?
— Da, da, desigur, răspunse el. Este o onoare, bineînţeles. Doar că...
—'Ce?
— Nu ştiu, spuse el cinstit. Simt că mă părăseşti.
— Săracul Avram, reluă ea, imitîndu-l drăgăstos. Bineînţeles, ai putea veni cu mine...

Ea glumea, dar, pentru o clipă prea lungă, el o luă în serios. Ii studie faţa o secundă. Se apropia de patruzeci, dar avea pielea unei femei cu zece ani mai tînără. Pe faţa uşor pistruiată purta un machiaj slab, iar ochii de un verde deschis erau ceva mai strălucitori decît de obicei, din cauza flăcărilor lumînărilor. Ochii fuseseră cei care-l atrăseseră la început, în ochii ei era întotdeauna o anumită emoţie. Ea se întinse spre mîna lui si atingerea-i

caldă îl *făcu* brusc să simtă toată dorinţa ce-o avusese pentru ea chiar din prima clipă în care o văzuse, îi trebuise aproape şase luni ca s-o invite la masă şi cînd o făcuse, ea îl întrebase* de ce fusese nevoie de atît'de mult timp. Laşitate, spusese el cu un zîmbet, iar rîsul ei sunase ca un clopoţel, apreciind ironia vestitului detectiv din forţa de poliţie a Ierusalimului care se descria ca un las.

— Avram, poate că a sosit momentul, spuse ea dintr-o dată. Ai depăşit cu un an vîrsta de ieşire la pensie. Am putea, în sfîrşit, să ne trăim viaţa. Fără să ne mai ascundem. Fără oază.'Să nu fim nimic altceva decît doi oameni care trăiesc împreună. Hotelul Regele David te solicită. Doar ştii. Este o meserie bună. Şeful securităţii hotelului. Un salariu bun. Şi am putea fi împreună.

— Am o treabă de făcut, spuse el simplu. Nu pot renunţa acum la ea. în special nu acum.

— De ce nu? întrebă ea, sfredelind cu o întrebare simplă. Pe faţa lui era suferinţă.

— Văd ce se petrece si am sentimentul că sînt singurul care vede. Grenadele. Aceste crime. Revolta. Ura. Acolo, afară, se află nebunia.

— Este aşa de ani de zile, Avram. De ani. Nici mai rău. Nici mai bine. Şi, în ciuda tuturor, amîndoi ştim că sistemul s-ar putea descurca şi fără vreunul din noi.'

— Aş putea să-ţi cer să renunţi la munca ta? întrebă el cu aceeaşi vehemenţă care-l surprinsese şi mai înainte, îşi potrivi tonul. Aş putea să-ţi spun: nu, nu te duce la New York, rămîi aici, renunţă la magistratură, fă un copil cu mine. încă mai este timp pentru asta, dar în cîţi ani nu va mai fi? Pot să-ţi cer eu asta? îi cercetă ochii, sperînd pe jumătate că ea s-ar putea oferi să renunţe, ştiind bine că el n-ar putea să-i ceară să pună capăt

carierei în felul acesta.
— Nu, nu pot să-ţi cer asta, continuă el. Aşa că de ce-mi spui că a sosit timpul să renunţ. Pentru că sînt mai în vîrsta decît tine? Nu este un motiv suficient de bun. Nu destul de bun. Era trist, nu mînios, dar vorbele lui merseseră prea departe, iar el le regretă de îndată ce văzu durerea de pe faţa ei. Iartă-mă, adăugă repede. Iartă-mă.

îi apucă mîna peste masă. O clipă mîna ei fu moale, dar apoi simţi cum şi-o trage înapoi.
- Ai dreptate.'Nu poţi să-mi ceri să mă retrag. Nici eu nu pot. Dar, totuşi, gîndeşte-te la asta în timp ce sînt plecată. Sînt doar două săptămîni. Şi în tot acest timp o să încerc să recuperez, adăugă ea cu un zîmbet, începînd chiar din noaptea asta.
Mai tîrziu, se trezi lîngă corpul ei adormit, strălucirea transpiraţiei ei licărind pe pielea luminată de lună. El stătea întins, amintindu-şi liniştit cum i se deşteptase dragostea si puterea si cum o pătrunsese. Mai întîi, în timp ce făcea asta, ochii eî se măriseră ca apoi să se închidă într-o plăcere familiară. Dar, cînd el îşi deschise ochii, privind-o din nou, n-o văzu pe Ahuva, iubita lui, prietena lui. în locul ei; cu o privire îngheţată de recunoaştere în ochi, îl privea, nemişcată, faţa de alabastru pal al tinerei călugăriţe de la schit.
CORPUL LUI COHEN aruncă o umbră pe masa în formă de T. Era devreme dimineaţa în ziua de Sabat, în Ierusalim soarele de-abia se ridicase puţin deasupra zidurilor Oraşului Vechi, trei blocuri depărtare de complexul rusesc, în spatele ferestrei, oraşul evreiesc era încă liniştit şi adormit. De cealaltă parte a'oraşului, Ierusalimul arab se trezise deja pentru o altă zi de lucru. La prînz, greva zilnică a *intifadei* va întrerupe afacerile arabilor şi va închide şcolile. O oră mai tîrziu, radio-telefonul de pe raftul de Ungă biroul lui Cohen va începe să transmită rapoartele *intifadei.*
Echipa specială de investigaţii, chemată din ceea ce ar fi fost în mod normal ziua ei liberă, luase loc în jurul mesei. Dar nici unul dintre membrii ei nu se plînsese cînd i se ordonase să se prezinte la birou. Nu erau timpuri normale.
Levy stătea în locul lui obişnuit, iar în partea sa dreaptă era expertul în probleme ruseşti, Şvilli, care emigrase din Georgia Sovietică, atras de Ierusalim nu numai pentru miturile oraşului,

dar si de tinerele turiste de pe străzile din Ben-Yehuda. Yaffe şedea în faţa lui Levy şi mai departe Cohen, la capătul mesei, între ei si Yaffe, stăteau Gemenii. Alegerea chiar de către ei a locurilor îi dezvăluia lui Cohen sentimentul de autoimportanţă pe care si-l dădeau. Nu-si uitau niciodată statutul special de agenţi Şabak. Cohen fu nemulţumit, dar nu surprins să-i vadă formînd delegaţia numită de Şmulik care să se alăture echipei. El se plînsese cîndva lui Şmulik în legătură cu tehnicile folosite de aceştia la interogatorii. Se

61

bazau prea mult pe ameninţări, deseori la judecată erau nefolositoare. Coheji ştia că; i menea metode, chiar dacă erau eficiente mărturii, nu garantau întotdeauna;

„Ori mă pricopseşte cu ei să-i mine în mîna lor să mă aranjeze", Şmulik care, în lupta pentru menţinerea unui Ierusalim sănătos, îi era atît rival, cît şi prieten, atît duşman, cît si partener, îşi presă vîrfurile degetelor pe frunte, urmărin-du-i pe Gemenii care-si dădeau aere faţă de Păsărilă, un poliţist extraordinar de scund, a cărui treabă era să împartă ceaiul si cafeaua prin sediul general al poliţiei din complexul rusesc. Păsărilă era un iubitor fanatic al j'ocului de baschet, îşi primise porecla de la Cohen care era sătul de sport şi de lungile si întortocheatele descrieri de jocuri ale micuţului poliţist. Dar, cu toate că uneori îi întrerupea expunerile nesfîrsite despre jocuri, Cohen nu-l lua niciodată de sus. Acum Păsărilă avea probleme cu fixarea unei table ce era de două ori mai înaltă decît el. Cohen îi făcu semn lui Levy, care se ridică de pe scaun, oftînd, ca să-l ajute să manevreze voluminosul dispozitiv peste grămezile de cutii si dosare din carton. Aceste probe erau dirijate spre biroul lui Cohen ca apele rîului Iordan spre Marea Moartă.

De îndată ce tabla fu fixată, Păsărilă părăsi camera, Cohen strigînd după el să se mişte repede după nişte aspirine pe care să le aducă împreună cu cafeaua. Ochii lui Levy priviră cercetător şi tăcut spre Cohen, dar acesta îşi ţinea întotdeauna secrete durerile personale faţă de Levy.

îşi aprinse cea de-a zecea ţigară a zilei si se ridică cu greutate, îndreptîndu-se spre tablă, în timp ce scria lista, creta scîrtîia.

Nebuni.

Aripa dreaptă naţionalistă.

Terorişti arabi — tulburări în Israel.
Antimisionari.
Antisovietici.
Motive personale?

Scopuri specifice; cineva care le dorea moartea în mod deosebit.
Sub aceste titluri, adăugă:
Ceva în trecutul lor. Ceva ce ştiau sau văzuseră. Spioni KGB? Agenţi dubli?
— Luaţi în considerare toate motivele uciderii celor două călugăriţe, spuse Cohen în timp ce se îndepărtă de tablă. Ar fi puţin mai simplu dac-ar fi Avi Hakatan si Gidi Hagadol, spuse el, făcînd aluzie la cele două persoane importante ale lumii interlope contemporane din oraş.
— Nimeni n-a promis că viaţa va fi uşoară, spuse Şvilli. Cohen zîmbi şi luă loc.
— Cred că-i evident, continuă Cohen, ignorînd durerile ascuţite din cap, că nu vom avea un motiv înainte de-a avea un criminal. Aşa că ne trebuie noroc.
Rapoartele de laborator asupra amprentelor digitale si ale picioarelor din camera călugăriţelor urmau să sosească abia a doua zi, dar amprentele digitale — dacă ele erau cu adevărat ale criminalului — ar fi nefolositoare fără un suspect căruia să i se potrivească. Ar putea fi folositoare mularea în ipsos a amprentei piciorului sting din pămîntul ud de lîngă zid. Ar putea fi abordate magazinele de încălţăminte pînă ce se va afla ce tip de pantof purta ucigaşul,' iar dacă pantoful era unul neobişnuit, ar putea deveni o povară. Echipa de cercetări criminalistice ar fi putut măcar identifica obiectul, orice ar fi fost el, ce rupsese icoana.
— Mai întîi, parazitul.
Cînd vorbea în public, Cohen nu folosea niciodată acest cuvînt. El se referea la Eliahu Ben-Yehosua, rabinul născut în America, a cărui politică extremistă de dreapta, îmbuibată de rasism si totalitarism, era dusă în numele Bibliei. Nu se cădea ca un slujitor al legii să se refere în a-cest fel la un membru al Knesset-ului, chiar dacă primul- ministru se ferea de a mai căuta sprijinul lui Ben-Yehoşua pentru fragila coaliţie, tocmai din cauza tacticii adoptate* de acesta.

— îl meritaţi, le spuse Gemenilor, iar el vă merită, adăugă cu o grimasă.
Levy chicoti, iar hohotul zgomotos al lui Şvilli, ce începuse să se dezlănţuie, fu repede înăbuşit de o privire rece a lui Yaffe.
— Fără ajutoare, ordonă Cohen, în timp ce îşi continua indicaţiile. Nu vreau nici o violenţă, adăugă aspru, fo-losindu-si vocea ca o ameninţare, întfebîndu-se dacă vor ţine cont de ordin.
Gemenii nu mai aveau nici o consideraţie faţă de parazit şi adepţii acestuia, aşa cum nu aveau faţă de teroriştii arabi. Metodele lor de interogare erau pentru Cohen deseori dezgustătoare, deşi ştia că, în anumite împrejurări, acestea fuseseră hotărîte chiar de Curtea Supremă, în cazul interogatoriilor suspecţilor bănuiţi de terorism putea fi folosită de către Şabak'„o violenţă rfezonabilă", dacă erau în joc vieţi nevinoate. Era o decizie pe care Cohen spera că nu va fi nevoie să o testeze vreodată pe propria-i piele.
— Oamenii lui au mai hărţuit si înainte delegaţiile bisericeşti. Poate că unul dintre ei a ajuns la capătul răbdării, spuse Cohen.
Nahum Goldstein era ofiţerul şef al operaţiunilor care răspundea de politicienii extremişti, punînd' în mişcare organizarea politică şi uneori transformînd-o în încăierări de stradă, atacuri virulente, hărţuieli ale arabilor şi atacuri violente ale demonstraţiilor mişcării pacifiste; şi faţă de oricine decidea el că era „iubitor de arabi". Ura faţă de misionarii creştini ocupa doar locul al doilea pe agenda sa, după ura faţă de arabi. Schitul nu făcuse prozeliţi, dar nuanţarea nu era punctul forte al grupului lui Goldstein. Mai mult, sentimentele antisovietice, în ciuda libertăţii promise emigraţiei evreieşti de către *glasnost,* erau încă răspîndite printre cei mai mulţi naţionalişti extremişti din Israel.
Goldstein fusese chemat pentru a fi interogat în legătură cu grenadele, dar aceasta era doar o formalitate. Goldstein însuşi condusese în noaptea aceea o mişcare împotriva alianţei în faţa cabinetului primului-ministru. Dacă ar fi avut cunoştinţă de atacul cu grenade, nu şi-ar fi

petrecut seara pe o rază de o sută de metri de explozia grenadelor.
Gemenii promiseră că vor fi precauţi cu Goldstein, dar Cohen se îndoia. Oricum, îi expedie la treabă, spunîndu-le că aşteaptă

rezultatele lor în intervalul a patruzeci şi opt de ore.
— Este Sabatul, îi aduse aminte lui Cohen unul din Gemeni. Să aşteptăm?
Cohen ştia că arestarea unui evreu religios în ziua de Sabat ar putea deveni o controversă politică. Ştia că primul-ministru era nemulţumit de Ben-Yehosua care pretindea că ar fi moştenitorul direct al ideologiei originale a acestuia şi care-l acuzase pe primul-ministru că-i trădase pe oamenii de afaceri ce deţineau puterea. Şi mai ştia că membrii obişnuiţi ai mişcării religioase îşi vor strînge rînflurile, chiar si pentru Goldstein, dacă acesta ar fi fost ridicat de Sabat.' Pentru un moment se gîndi cum poate fi rezolvată această dilemă.
— Salvarea unei vieţi amînă pînă şi Sabatul, spuse el, bucurîndu-se de ironia citatului talmudic.
— Deci? întrebă Geamănul.
— Dacă-l găsiţi astăzi, interogaţi-l astăzi, decise Cohen, întrebîndu-se dacă luase decizia de dragul călugăriţelor sau de al său.
Levy începu să protesteze, dar Cohen îl linişti cu o mişcare de mînă. Gemenii părăsiră biroul, rîzînd plini de satisfacţie.
Yaffe fu, de asemeni, lăsat liber pentru tot restul zilei. Cohen îi ceru un raport scris complet despre tensiunile dintre biserica rusă roşie si cea albă. Lui Yaffe însărcinarea îi făcu plăcere. Era felul de muncă în care excela. Nu se aştepta la aşa ceva din partea lui Cohen, însă raportul era o însărcinare migăloasă, dată să-l îndepărteze o bucată de timp pe acest bărbat mic din drumul său. Cohen ştia că, dacă Yaffe era mai puţin prin preajmă, atunci atît politicienii, cît şi circuitul recepţiilor diplomatice al partidelor de orice fel ar fi aflat mai puţin despre cele întreprinse de el.
Gîndindu-se la Alex, Cohen se întoarse spre Şvilli.

65

— Voi avea nevoie de tine, spuse el, dar, pînă atunci, vreau să mă asculţi, înainte de toate, trebuie să ştiu ceva. Alex te cunoaşte?'L-ai întîlnit vreodată? Poate la restaurantul rusesc unde încerci întotdeauna să mă cari cu tine?
Şvilli se gîndi un moment, încruntîndu-se, înainte de a da din cap.
- L-am văzut o dată. Cineva mi l-a arătat într-o zi pe stradă. Dar nu cred ca el să mă cunoască sau să ştie că sînt poliţist. Poate

ştie. Ei ştiu o mulţime de lucruri despre noi, 'poţi fi sigur de asta! Crezi că ,'organele", acesta fiind unul dintre felurile mai brutale cu care Şvilli, ca mulţi foşti ruşi, îi numea pe ofiţerii din organele de securitate ale statului, nu-si trimit oameni printre ai noştri, deghizaţi în imigranţi? Poate chiar si aici, în sînul serviciilor de informaţii, spuse Şvilli. Poate chiar ei, adăugă el cu un zîmbet prin care lăsa să i se vadă dintele din aur, arătînd spre locurile goale ale Gemenilor.
Cohen zîmbi la gîndul că cei doi ofiţeri Şabak, nişte sabra demni de încredere, ar putea fi cîrtite sovietice. Dar se gîndi si la singurătatea lui Alex care,'ca ofiţer KGB, eşuase în sarcina lui tocmai cînd KGB-ul trecea printr-o perioadă de ridicare a barierelor datorită politicii de *glas-nost.* Are motiv să se teamă, gîndi Cohen, ştiind prea bine cum singurătatea, combinată cu teama, poate duce la paranoia.
îl păstra pe Şvilli ca pe o carte de joc neobişnuită, întrebîndu-se cînd va trebui să-l folosească pe detectivul vorbitor de limba rusă, dar deja sigur că acest lucru va fi necesar.
- O să am nevoie de tine mai tîrziu, îi spuse el lui Şvilli, dar, acum, un lucru important este să te fereşti din calea lui Alex. Fereşte-te să te vadă vreun rus. Şi, Şvilli, cel mai important lucru dintre toate, nu te arăta prin Ein Kerem.
Acestea fiind zise, îi permise tînărului ofiţer să plece, rugîndu-l numai să-i traducă scrisul mărunt, feminin, de mînă de pe bucata de hîrtie pe care o găsise sub patul de la schit.
— Acum nebunii, adăugă el. Cohen dorea să ia legătura cu toate spitalele de boli mintale din ţară. Elibe-
•l

raţii, evadaţii, cei în vacanţe si concedii... oricine amestecat în vreo acţiune de violenţă de orice fel ; mai ales împotriva creştinilor, dădu instrucţiuni detectivul.
în timp ce vorbea, Levy bifa pe tablă.
— Poate aceleaşi lucruri şi pentru cei eliberaţi recent din închisoare, spuse tînărul detectiv şi, presupunînd că obţinem o verificare pe computer, care să coreleze tratamentul psihiatric al condamnaţilor, am putea afla despre orice opinii şi comportări stranii politice şi religioase.
Cohen dădu afirmativ din cap, iar tînărul ofiţer începu să ia notiţe pentru rapoartele pe care le va trimite spitalelor

particulare sau de stat.
Continuară să lucreze după listă; în tot acest răstimp, Cohen frecîndu-si tîmplele în timp ce se gîndea. înghiţise patru aspirine împreună cu cafeaua şi fuma una după alta ţigări Noblesse cu filtru dintr-un pachet verde mototolit ce se afla pe biroul său. în lumina soarelui ce se strecura prin obloanele orizontale, fumul formase o scară de un albastru deschis. Toată după-amiaza Păsărilă se strecurase în si afară din cameră, aducînd pahare cu ceai de mentă pentru Levy şi cafea turcească pentru Cohen. întocmiră o listă cu douăzeci de ofiţeri care ar putea fi, dacă va fi necesar, luaţi de la alte cazuri. Dar îndată ce mass-media ar începe să transmită ştiri despre cele două crime, poliţia ar fi copleşită de telefoane de la persoane care ar dori să depună mărturii sau să raporteze că, în noaptea crimelor, vecinul de alături se compqrtase bizar. Fiecare apel telefonic urma să fie verificat, trebuind cercetat fiecare apel care raporta un obiect suspect ce ar fi putut fi o bombă.
Cohen se gîndi mult şi serios dacă să trimită sau nu detectivi care să împînzească satul ce se afla sub schit, împînzirea Ein Kerem-ului cu detectivi de la o casă la alta va aduce mass-media, dublînd atenţia politică faţă de metodele poliţieneşti. Aceasta ar fi periculos, mai periculos decît putea risca Cohen. în timp ce lucra, Cohen avea nevoie de linişte, nu de strigătele unei mulţimi care-l privea. Orice acţiune deosebită a poliţiei ar umple locurile de staţionare cu spectatori neliniştiţi, deja sceptici în

legătură cu eficacitatea poliţiei care eşuase în a ţine *intifa-da* departe de Ierusalim şi care părea neajutorată în faţa creşterii ratei criminalităţii împotriva proprietăţii private, în timp ce lucra, Cohen făcea diagrame, liste si tabele cu nume, cazuri si întrebări la care dorea răspunsuri. Diagramele prezentau propriile ipoteze, drumurile în întuneric. Un drum era mulajul în ipsos al amprentei piciorului din grădină. O rută era graniţa naţionalistă. O autostradă era Daniel, omul său de acoperire din Mea Şearim. O alta erau cunoştinţele de limbă rusă ale lui Şvilli. Fiecare era un teritoriu pentru care nu exista altă cartografie decît propria imaginaţie a lui Cohen. Levy copiase paginile terminate de Cohen pe o foaie mare din material plastic, o hartă a lumii imaginare pe care trebuia s-o desluşească. După ce

termină ultima pagină, prinse harta pe spatele uşii, cu braţele ridicate deasupra capului. Se uită la ceas şi înjură în barbă.
- Este ora trei. Am pierdut jocul de fotbal.
în fiecare sîmbătă după masă Levy juca fotbal, pe post de portar, cu prietenii pe care-i cunoştea încă din şcoala elementară.
- îmi pare rău, spuse Cohen.
Migrena lui Cohen aproape dispăruse. Se luptase cu reumatismul de la cap cu care începuse ziua si acum era epuizat. Se lăsă pe speteaza scaunului său de comandant, căruia-i lipseau nişte lagăre cu rulmenţi şi care avea o balama înclinată într-o parte, pe care numai el îl găsea confortabil. Braţul îi era întins si mîzgălea ceva pe o bucată de hîrtie. Folosea stiloul pe care i-l dăduse Ahuva cînd fusese promovat în funcţia de comandant şef al serviciului de cercetări penale, la un an după ce ea fusese promovată în magistratură.
— Asta înseamnă, bineînţeles, că mă poţi conduce cu maşina în Ein Kerem, adăugă detectivul, neridicîndu-şi privirea de pe desenul fără nici o noimă.
Era imaginea a două cuţite desenate într-o cruce.
- La Alex? întrebă Levy, nerăbdător să afle mai multe despre ofiţerul KGB.

— Nu, nu la Alex. încă nu. Alex este ceva mai complicat, înainte de a ne putea mişca avem nevoie de mai multe informaţii despre el.
— Asta este ceea ce aţi pus la cale pentru Svilli, nu-i aşa?
— Totul la timpul său. Ne vom urca pe munte.
— Sînteţi sigur că sînteţi în formă acum pentru asta? întrebă Levy delicat, dîndu-si seama că tocmai felul în care-o spusese era greşit.
— Despre ce vorbeşti? se stropşi Cohen la subalternul său.
— Nu ştiu. Doar am văzut, în dimineaţa asta. Aspirinele. Poate că asta ar putea să mai aştepte. Arătaţi de parcă n-aţi dormit suficient astă noapte.'
— Eram obişnuit cu nesomnul înainte de a te naşte, spuse Cohen, vocea sa ca o bubuitură puternică amintin-du-i lui Levy care-i era locul.
— Iertaţi-mă. Iertaţi-mă, se scuză Levy repede. N-am vrut să fiu

indiscret.
— Nu este ceva în care să-ţi vîri nasul, se oţărî Cohen. Am să cobor imediat, adăugă el pe un ton preocupat, trimiţîndu-l pe Levy jos, în parcare.
O clipă mai tîrziu, Cohen îşi regretă ieşirea. Cînd coborî, îl găsi pe Levy asteptîndu-î în scaunul şoferului, cu motorul pornit.
— Nissim, spuse Cohen blînd, cînd toate astea se vor termina, vom avea cu toţii nevoie de odihnă.
Ştia că Levy va înţelege că aceasta era tot ce putea spune el drept scuză.

8

ERA O CASĂ DIN PIATRĂ cu streşini uriaşe ce atîrnau peste pereţii din pietre pătrate, formînd o umbră la care iedera se dezvolta din plin. O junglă joasă de flori sălbatice si plante perene mărginea cărarea, bucurîndu-se de sosirea timpurie a căldurii primăverii, înainte de a ajunge la uşa din faţă, aceasta fu deschisă de o femeie tînără, cu ochelari, purtînd o rochie lungă. Cohen se prezentă pe sine, apoi pe Levy si, timp de o secundă, femeia dispăru înăuntru pentru a-i aduna pe ceilalţi rezidenţi ai impunătoarei case care se afla chiar deasupra schitului.
Cei sase studenţi, trei bărbaţi si trei femei, strînsi în grădină, îi oferiră lui Cohen un scaun din răchită îmbătrînit de vreme, îi răspunseră la întrebări cu plăcerea unor credincioşi adevăraţi cărora li se dă şansa să se explice.
- Nu sîntem cupluri, spuse Uri, care era mai în vîrstă decît ceilalţi. Noi sîntem futurişti, spuse el.
îşi creaseră pacea lor cu lumea si-si făcuseră planuri pentru vremuri mai bune.
- Meditäm în fiecare zi, explică Uri si, dacă ar medita mai mulţi oameni, ar ajuta la instaurarea păcii.
Levy ridică dintr-o sprinceană; Cohen mormăi ceva si apoi aduse conversaţia spre ce-l interesa pe el.
Ei confirmară că în noaptea crimei ascultaseră *Recviemul* lui Mozart. Lui Cohen îi plăcea Mozart şi întrebă ce înregistrare ascultaseră.
- Bernstein dirijînd la New York, spuse studentul cunoscut ca Yehuda, intrînd în casă ca să aducă discul.
Aşteptară în tăcere pînă cînd studentul se întoarse.
- Cît de tare era? întrebă Levy brusc.

— Păi, zîmbi Yehuda, trăgîndu-se de mustaţă, cu o sclipire în ochi, vedeţf, unul dintre motivele pentru care ne place să trăim aici,'sus, atît de departe de orice altceva, este tocmai că putem asculta muzica la volumul corespunzător.
— Cît de tare este volumul corespunzător? întrebă Levydinnou.
— Atît de tare, spuse Yehuda, luînd discul din mîna lui Cohen şi întorcîndu-se înapoi în casă.
Aşteptară din nou în tăcere. Cphen îl urmări pe Yehuda dispărînd după colţul casei, în timp ce ochii săi se întorceau spre grădină, zări o pereche de difuzoare ascunse sub iederă.
O clipă mai tîrziu, difuzoarele prinseră viaţă, acordurile crescînde ale primelor măsuri invadînd grădina şi, pentru o secundă, lui Cohen i se păru că muzica se rostogolea pătrunzînd adînc în valea de dedesubt. Yehuda ieşi afară şi strigă:
— Atît de tare, dar vocea lui nu putea acoperi muzica.
— Difuzoarele de afară funcţionează mereu? întrebă Cohen, ridicîndu-si vocea.
— Acesta-i unul dintre motivele pentru care locuim aici. Nici un vecin care să se plîngă de zgomot, explică Uri.
El confirmă că în noaptea crimei difuzoarele funcţionaseră şi apoi îi făcu semn lui Yehuda să lase muzica mai încet. Cohen îşi fixă în minte să facă rost de o copie a aceleiaşi versiuni a *Recviemului.* Voia să audă ceea ce auzise şi criminalul.
Din grădină, Cohen contemplă acoperişurile cu ţiglă roşie ale schitului de dedesubt si, în spatele pădurii, cimitirul militar naţional ce traversa valea. Admiră peisajul şi se interesă de călugăriţe şi dacă Alex îi contactase vreodată. Nu făcuse nici o caracterizare a lui Alex, în afară de aceea că îl numise şoferul schitului.
— Mie îmi place, spuse Uri. L-am întîlnit o dată. Eram pe drumul acela, explică el, arătînd spre vest, la pădurea de pe povîrniş. Meditasem şi ne-am întîlnit pe cărare. Am vorbit vreo două minute si, cînd a auzit că locuiesc aici, a întrebat despre noi, despre ce studiem. A părut interesat cînd i-am spus că trăim ca într-o comuni-

ţaţe, pînă cînd i-am spus că nu ne interesează Partidul Comunist. Ah, chiar l-am invitat să ne viziteze, dar n-a venit niciodată,încheie Uri.

Levy notase absolut totul, aşa cum îl îndemnase Cohen. întrebările lui Cohen se mutară de la Alex şi vizară alţi vizitatori ai muntelui.
- Există pe aici excursionişti care vin cu regularitate? Persoane care adesea urcă aici, sus? întrebă Cohen, observînd că întrebarea îl făcuse pe Yehuda să se uite spre bărbosul Uri care tăcuse în timpul conversaţiei, în spatele ochelarilor fără ramă.
— Nu, spuse Uri, nelăsîndu-l să răspundă pe Yehuda sau pe oricare dintre ceilalţi studenţi.
Cohen studie o clipă faţa lui Uri si apoi îl surprinse pe Levy anunţînd brusc că era timpul s'ă plece. Se ridică de pe scaun, cerîndu-i permisiunea lui Uri să se uite la colecţia de discuri a studenţilor. Uri încuviinţă şi cei doi intrară în cameră, Cohen spunîndu-i lui Levy să'-l aştepte în maşină.
Ca şi Cohen, Levy observase reacţia lui Yehuda la întrebările lui Cohen despre excursioniştii obişnuiţi. Tînărul ofiţer se îndreptă împreună cu Yehuda spre ieşirea din faţă'şi spre maşină.
— Adineauri ai vrut să spui ceva, spuse Levy.
— Nu.
— Şeful meu a întrebat despre excursioniştii obişnuiţi, i* şeful tău a spus că aici, sus, nu vine nimeni, dar tu începus'eşi să spui ceva, apoi te-ai oprit.
Levy vorbi prozaic, ca de la un lucrător istovit către altul.
— Aici, sus, nu avem şefi, spuse Yehuda, ofensat de sugestie.
— Ei, comandantul cetei voastre, spuse detectivul, folosind acronimul *Mem-kaf,* familiar oricui fusese în armată.
Yehuda zîmbi.
— Da, uneori se comportă ca un soldat eminent într-un cort. întotdeauna încearcă să fie cel mai bun, întotdeauna încearcă să conducă, să aibă responsabilităţi.
— Te cunosc, nu-i aşa? întrebă Levy di'ntr-o dată. Studentul ridică din umeri.
- Unde ai făcut armata? întrebă Levy.

— La brigada a şaptea.
— Asta este. Am fost comandantul de rezervă al regimentului de acolo, spuse Levy. Cine a fost *Mem-peh-ul* tău? folosi el din nou acronimul pentru comandantul de regiment.
— Zvika Apllebaum, spuse studentul.
— Adevărat, spuse Levy, eu l-am instruit. Transmite-i

complimentele mele, si rezerviştilor următori. Din cauza muncii ăsteia n-am mâi fost de'mult pe acolo, adăugă el. Ascultă, chiar avem nevoie de ajutor în problema asta. Există excursionişti obişnuiţi?
Se opriseră din mers si stăteau la poalele unui grep-frut ce începuse să înmugurească. Soarele era neobişnuit de puternic pentru o zi de primăvară, iar Levy îl simţea bătîndu-i în moalele capului.
— Diverşi oameni. Nimeni în mod special. Excursioniştii voştri obişnuiţi. Familii de *tiuUm* în week-end. Pe aici există o mulţime d'e locuri istorice. Biserici, poveşti, turişti. Uneori vin si ne bat la uşă, crezînd că şi noi sîntem de vizitat. Ca un muzeu. Nu le acordăm atenţie atîta timp cît nu pătrund în grădină sau în sufragerie.
— Poate ai văzut pe cineva plimbîndu-se la ore neobişnuite. Noaptea tîrziu sau ceva asemănător?
— Păi, asta e problema. Este un caz de crimă, nu? De aceea vreau să ajut. Noi toţi vrem să ajutăm. Există cineva. Nu ştiu nimic despre el. El'nu intră aici, dar *n(fi* îl vedem.
— De unde vine? întrebă Levy.
— Nu ştiu. Pur si simplu, apare pe deal... şi dispare. Merge în toate direcţiile. Nu* pare să aleagă un anumit drum.
— Ce-l face aşa de deosebit? întrebă Levy.
— Este străin. Vreau să spun că asta nu înseamnă nimic deosebit, n-am nimic împotriva străinilor.
— Ai vorbit vreodată cu el?
Ochii studentului se întoarseră nervoşi de la faţa lui Levy către studenţii de la capătul cărării.
— Nu. Nici unul dintre noi. Nici unul dintre noi n-a vorbit cu el. Păstrează distanţa faţă de terenul nostru.
— Nimeni nu va avea probleme, dacă nu face nimic din ce n-ar trebui să facă.

— Păi, vreau să spun că poate Uri trebuia să spună ceva.
— De ce n-a făcut-o?
Amîndoi priveau spre cărarea cu dale, unde Uri şi Cohen stăteau de vorbă. Deodată Uri îşi luă privirea de la Cohen spre a se uita la Levy şi Yehuda.'
— N-are importanţă, spuse Levy, am să-l întreb chiar eu.
— Aşteaptă, spuse studentul de îndată ce Levy făcu primul pas

pe cărare. Lucrul ăsta este foarte important, nu-i aşa? Mult, mult mai important decît alte lucruri. Vreau să spun că, dacă ţi-aş fi spus că noi am făcut ceva cu adevărat ilegal...
— Străinul este o legătură *nafas,* spuse Levy, ghicind uşor că, în ceea ce încerca studentul să spună, era vorba de haşiş.
Yehuda îşi ridică umerii sfios. Instinctul lui Levy îl condusese bine, iar scuzele lui Yehuda ţîsniseră atît de repede din el, încît tot ce mai avea de făcut acum era să admită şi restul.
— Pare că are *nafas* întotdeuna. Dar noi nu ne ducem să-l căutăm. Se întîmplă doar cînd trece pe aici. Nici unul dintre noi nu ştie unde locuieşte sau unde să-l găsească. Dar, uneori, dacă-l vedem pe dealuri, unul dintre noi se duce la el, iar el ne dă puţin *kef,* pentru o mică distracţie.
— Poţi să-l descrii?
— Păr lung, puţină barbă. Felul acela de barbă prin care unii îşi acoperă doar bărbia şi unde s-ar potrivi si o mustaţă. Modelul anilor '60. Cunoşti felul acela, în zilele noastre sînt o mulţime de ţipi de acest fel.
— Bineînţeles. N-ai vorbit niciodată cu el? A vorbit vreunul dintre'voi vreodată cu el? Cum îl cheamă?
— Eu unul nu ştiu. Nu cred ca vreunul dintre noi să-l cunoască, într-o zi^ Uri l-a găsit fumînd sus pe deal, si cred c-au vorbit un pic. Dar, de atunci, aşa cum ţi-am spus, cînd uneori îi cerem, ne dă puţin.
— A făcut vreodată vreo aluzie la schit? L-ai văzut vreodată îndreptîndu-se spre schit?
— Nu, spuse studentul, ultima dată cînd l-am văzut, sînt mai mult de două săptămîni de atunci, asta-i sigur, se

ducea într-acolo, arătă el cu degetul în sus pe deal, spre creasta unde autostrada către Hadassah se răsuceşte şi o ia în jos, de-a lungul dealului, îndreptîndu-se spre fundul văii.
— Vine dinspre vale sau de deasupra ei?
— Nu ştiu.
— Nimic după care poate fi identificat? Are vreun picior mai scurt, vreo cicatrice?
— Numai barba, cred. Este unul care seamănă cu membrii Knesset-ului, ştii, unul cu o perie în loc de barbă.
Levyrîse.
— Altceva? întrebă el.

— Nimic care să-mi vină în minte.
Levy se întoarse, vrînd să se îndrepte spre Cohen.
— Aşteaptă, spuse Yehuda, ai de gînd să raci tam-tam din chestia asta? Mă refer la faptul că *luâmnafas.*
Levy se uită în ochii studentului.
— Ot foloseşti? Pe lună? Pe săptămînă? Pe zi?
— Foarte puţin.
— Qt de mult este acest foarte puţin?
— Două degete pe lună. Poate trei. Maximum. Levyrîse.
— Ai făcut-o să sune ca si cum ai folosi trei saci pe săptămînă. Dacă ne-am ocupa'de orice persoană din acest oraş, care fumează atît de puţin, crezi c-am mai avea timp de crime?
Cînd se urcă în maşină, Levy încă mai zîmbea.
— Ce-i aşa nostim? întrebă Cohen.
— Am uitat cum este să fii student. Cel cu care vorbeam. Am observat că voia să spună ceva cînd l-aţi întrebat despre excursionişti, iar Uri a spus că nu văzuseră aceeaşi persoană de două ori. Păi, mi-a spus că este cineva...
— Vreun hippy, îl întrerupse Cohen pe un ton voit nepăsător.
Levy era înmărmurit şi încetase să se mai lupte cu volanul.
— De unde ştiţi?
— Mi-a spus Uri, spuse Cohen, conştient că va trebui cîndva să-i dea drumul lui Levy să se descurce singur.

— V-a spus că uneori fac rost de *nafas* de la acest hippy? încercă Levy.
— Desigur.
— Ei, dar are vreun nume? îl îmboldi Levy.
Cohen scria nişte observaţii pe spatele unui plic, aplecat peste tabloul de bord. Rămase tăcut o clipă şi clătină din cap.
- După cum spune Yehuda, are o barbă caraghioasă. Ca un membru din Knesset. O ţăcălie.
îi dăduse informaţia lui Cohen în acelaşi fel în care acesta îşi menţionase'propriile cunoştinţe despre excur-sionist.
- Bine, foarte bine, spuse Cohen.
- Şi eu care credeam că tocmai realizasem ceva... bolborosi Levy doar pentru el.
Cînd Levy luă o curbă, schimbînd direcţia, Cohen zîmbi în sinea lui şi-şi reluă poziţia în scaun.' Deoarece Levy încerca să ţină maşina cît mai'drept posibil, mai întîi roţile din stînga, apoi cele

din dreapta, trecură repede peste marginea ridicată şi murdară a drumului. Cohen aşteptă următoarea întrebare a lui Levy.
— L-aţi crezut? întrebă Levy, în timp ce intrau în piaţeta din'faţa fîntînii oraşului.
Cohen dădu afirmativ d'in cap.
— Este un oraş mic. îl cunosc, îl cred.
— De ce n-aţi spus nimic?
— Dacă ar fi dorit ca toţi ceilalţi să ştie că mă cunoaşte, ar fi spus ceva cînd am sosit. A vrut să-mi vorbească în particular. Asta-i tot. Este de încredere. Mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut cum îl cheamă pe acest hippy.
— Dacă îmi cereţi părerea, cred că-i nebun. O pace separată. Futurism. Meditaţie. Nonsens. O gaşcă de consumatori de haşiş. Şi el este cel mai mare dintre ei.
— Are dreptul să facă o pace separată, spuse Cohen în cunoştinţă de cauză. Cîţi ani crezi că are?
— Nu ştiu. Ca ceilalţi. Cam douăzeci si cinci.
— Este mai mare decît tine.
— Glumiţi.
— Nu i-ai observat mîna dreaptă? Levy înghiţi în sec.

— Nu.
Cohen clătină din cap, nemulţumit de locotenentul său.
— Trei degete arse într-unul singur. După asta l-am recunoscut. A fost genist cu ani în urmă, la unitatea de geniu. A fost fericit c-a putut să-i crească barba. Sub ea, faţa lui este o cîrpăceală. A avut noroc că a rămas în viaţă.
— N-am ştiut.
— Trebuia să fi obervat, se răsti Cohen. Meseria ta este să observi lucrurile.
— Stătea cu mîinile încrucişate. Nu m-am gîndit că...
— Observă. Ascultă, adăugă Cohen, iar Levy ştiu ce mai urma... Gîndeste, recită inspectorul. Gîndeste, repetă el.
Cohen zîmbi şi se lăsă pe spate, privind la terasele şi crîngurile pe lîngă* care treceau.
— Şi acum ce mai urmează? întrebă Levy cînd ajunseră la baza muntelui si traversară satul din vale, începînd apoi iar să urce dealul spre drumul principal către oraş.
— Cum îl căutăm pe acest hip*py cu barbă caraghioasă?
— Qţi hippy există acum în oraş?

— Cine ştie? O mie? Cîteva mii? Poate că pînă acum a plecat. Dar cine poate spune ce este un hippy? Cineva cu păr lung, cineva cu barbă? Aici toată lumea se îmbracă ciudat
— Qţi turişti crezi că vom avea de Paşti? întrebă Cohen.
Pînă la sărbătoare mai era doar o lună.
— Dacă nu-s probleme mari? Dacă în presa internaţională n-o să apară nimic neplăcut si dacă turiştii nu-si anulează excursiile în ultima clipă din cauza prietenilor care să le spună că în Ierusalim sînt bombe? Poate un sfert de milion? Dar dacă se întîmplă ceva — şi după cum merg treburile, cine ştie ce altceva se mai poate întîmplă — poate un sfert dintr-atît.
Cohen se gîndi o clipă.
— Nu putem ridica orice străin care aduce a hippy si orice străin cu o barbă caraghioasă. Şi chiar dacă am

putea, cu ce ne-am alege? Tot ce ştim este că un străin cu ţăcălie face excursii prin pădure si că uneori are *rufos* de vînzare. îţi spun eu ce să faci, notează ceva pe hîrtie pentru Şahar, adăugă Cohen, referindu-se la şeful brigăzii de narcotice din Ierusalim. El ne va informa imediat despre orice hippy ridicat pentru droguri. Vrem să aflăm imediat despre orice străin arestat
— Am putea pune pe cineva să stea pe deal, sugeră Levy. Dacă am pus pe cineva la schit, am putea găsi pe cineva să stea şi pe deal.
Cohen rîse zgomotos.
— La schit am pus in uniformă o persoană prietenoasă. Ai văzut doar pe cine-am fost nevoit să numesc acolo. Yerahmiel, un poliţist care nu-i nici pensionar, nici angajat, a cărui nevastă crede că, dacă bărbatul ei a fost obligat să iasă la pensie, asta îl va omorî. Era folosit pe cînd forţelor de poliţie nu li se cerea nimic altceva decît să poarte uniformă.
Trimiterea pe deal a unei echipe care să stea de pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru nu era un vis mai puţin realizabil decît era futurismul lui Uri si al lui Yehuda. Cohen nu avea anchetatori suficienţi pentru toate cazurile nerezolvate. Avea nevoie de o jumătate de duzină de oameni care să lucreze pe munte, toţi pentru un suspect care nu era nimic altceva decît o descriere vagă. Şi orice greşeală într-o acţiune neacoperită complet ar speria pe cineva suspicios', făcînd ca întreaga muncă

să-şi piardă rostul.
— Pe cine vrei să pun acolo de strajă? fl întrebă Cohen aspru pe Levy. Pe Păsărilă? Patrulă în uniformă? Cine? Şi pentru ce? Tot ce putem face în legătură cu acest hippy este să-l înştiinţăm pe Şahar că îl căutăm. Uri a spus că acest hippy poartă uneori o vestă. E ceva.
Deoarece ajunseră la capătul drumului, Cohen îi ceru lui Levy să oprească. Marea se vedea clar din toate părţile, soarele părea că atîrnă de o panglică purpurie de nori. Cohen cobori din maşină şi traversă asfaltul spre partea vestică a drumului şi rămase acolo, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, o briză slabă răvăşindu-i părul cărunt.'

Levy dădu mai tare volumul staţiei de radio a politiei pentru a asculta pulsul oraşului luat la sfîrşitul Sabatului şi la începutul unei noi săptămîni. Echipa de genişti căuta un obiect suspect într-o alee din spatele unei cafenele de pe promenada Ben-Yehuda. Echipa de grăniceri raporta aruncări cu pietre la Poarta Damascului. Fuseseră arestaţi doi adolescenţi.
Cohen stătu pe creasta muntelui pină ce tonurile îndepărtate de purpuriu de-a lungul profilurilor norilor deveniră prea neclare ca să mai poată fi văzute. Se întoarse la maşină.
în timp ce se strecurau pe străzi, Cohen folosi radioul pentru ai ordona lui Şvilli să se întoarcă la birou cu traducerea minusculei notiţe manuscrise, pe care o găsise sub patul din camera călugăriţelor. Şvilli Ii înmînă lui Cohen propria traducere manuscrisă:
...apartamentul si mutarea, dar sînt probleme, bineînţeles că sînt probleme, există ceva aici fără probleme^ Mă gîndesc întotdeauna la tine si la a mă afla cu tine, şi cum s-o fac. Am vorbit cu tata si el spune că s-ar putea'aranja, dar ar dura nu numai actele, ci şi decizia, nu decizia mea sau a lui, ci a lor...
— Cine-i tatăl? întrebă Cohen.
— Păi, spuse Şvilli, poate fi tatăl fetei, dar ar putea fi şi un preot
— Dar „decizia"? continuă Cohen, iar Şvilli sugeră că era decizia Elenei de-a pleca la Ierusalim, âau poate de a se alătura ordinului, adăugă el, de a se duce la schitul din Ierusalim.
Cohen acceptă analiza lui Şvilli fără să argumenteze, ascultînd si oftînd. Documentele despre Alex de la ministerul de interne erau aşteptate dimineaţă, iar Şmulik promisese că hîrtiile de fa Sabak

vor ajunge la biroul lui Cohen pînă la sfîrşitul zilei de duminică. Cohen n-avea nici o speranţă că birocraţia Implicată si-ar putea respecta promisiunile.' Dar trebuia să ştie mai' mult despre viaţa celor două femei înainte ca acestea să devină călugăriţe. Totuşi, nu putea să se bazeze numai pe hîrtiile, pe documentaţia ce se strecura cu greu printre birocraţii — a lui, a lui Şmulik, a Mossad-ului, a lui Nussbaum. îl iasă pe Şvilli •

să plece, atrăgîndu-i încă o dată atenţia să nu se facă văzut prin Ein Kerem şi să se ferească de Alex.

Rămas singur, Cohen se gîndi mai serios la KGB-ist. pusese arogant, condescendent, curios de neimpresionat de crime. Dar, în felul în care reacţionase Alex cînd Cohen îi amintise faptul că sosise în 1977, în acelaşi an cu tînăra călugăriţă, era altceva, ceva mai profund.

— A promis că va coopera, dar n-a făcut nimic. Ai putea crede că cercetează ceva, se dezlănţuise Levy In maşină.

Cohen trebuise să fie de acord. Dar si el trebuia să fie ajent. Orice mişcare de-â lui în direcţia Alex ar fi o mişcare pe teritoriul Şabak-ului pentru că, prin definiţie, orice mişcare faţă de 'Alex era contraspionaj, sarcina lui Şmulik.

Lui Cohen îi era imposibil să prevadă ce s-ar putea mtîmpla în această situaţie, îşi aminti de comentariul şefului Mossad-ului.

— Ar putea fi obligat să lucreze pentru noi.

Erau în stare să facă o înţelegere cu Alex. Dar în ceea ce-l privea pe Cohen, dacă Alex era criminalul, trebuia să plătească.

DUMINICĂ DE DIMINEAŢĂ, Cohen si Levy plecară de la Ierusalim cu maşina la laboratoarele de medicină legală ale morgii din Abu Kabir, din Jaffa, unde lucrau reprezentanţii parchetului.

— Două cuţite, un singur ucigaş, spuse Raoul, chiar înainte de-a lua Cohen loc.

Birouasul lui Raoul era în mijlocul coridorului ce ducea de la* chirurgie, unde erau tăiate cadavrele, la morga unde corpurile stăteau îngheţate în sertare din oţel inoxidabil, împreună cu Raoul, Co'hen stătuse aplecat de multe oh asupra unui corp, de fiecare dată observînd cît de silenţios alunecau sertarele în, si din frigider, de flecare dată âticipînd ţigara de care va avea nevoie de îndată ce va pleca, pentru â-şi curăţa nările de mirosul de substanţe chimice ce îmbîcseau locul.

încăperea în care Raoul îşi desfăşura activitatea era tixită de

publicaţii medicale, grămezi' de formulare oficiale, cărţi si bucăţi de corpuri omeneşti păstrate în borcane mari'cu substanţe chimice. Intr-un colţ erau sprijinite unul de altul două manechine vechi.
— Ce fel de cuţite? întrebă Cohen.
între degete ţinea o ţigară neaprinsă, răsucind-o absent în mînă, ca un şarlatan care se joacă cu un pachet de cărţi.
'— Greu de precizat. Sigur cu lama dreaptă.
Ochii lui Cohen erau atraşi de manechine, de curba graţioasă a gîturilor din material plastic.
— Poate de cincisprezece centimetri lungime, continuă el, făcîndu-l pe Cohen să-si amintească de adîncimea rănilor din gîturile călugăriţelor, poate puţin mai lung sau

mai scurt. Foarte ascuţit şi îngust. Tăietura are o lăţime de numai un centimetru şi jumătate.
Cohen îşi mută privirea de la manechine la medicul legist. Raoul spuse că el credea că ucigaşul nu avea „sînge rece"- Levy interveni.
- Era legat emoţional de ele, ghici detectivul.
- Nu trage nici o concluzie, spuse Cohen, linistindu-l pe Levy cu palma ridicată, întorcîndu-se spre Raoul, explică. Ucigaşul era foarte puternic, foarte stăpîn pe sine. Şi apoi adăugă. Drogat?
- Da, da, confirmă Raoul. Felul în care a reuşit să lovească ambele femei, aproape dintr-o dată. Au murit aproape instantaneu, deşi inima celei mai tinere a mai rezistat ceva. Ea a sîngerat mai mult decît bătrînă. Dar n-am nici o modalitate de a stabili dacă era drogat.
- Au fost omorîte simultan, spuse Cohen, preocupat, după o clipă de gîndire. A fost o singură mişcare. N-a fost nici o luptă.
- Aşa este, spuse Raoul, confirmînd viguros. Cînd au fost lovite, amîndouă stăteau în picioare. Ucigaşul era mai înalt decît ele.
Raoul explică cu multe detalii consecinţele fiziologice ale penetrării pielii de către cuţite, care trec prin jugulare şi rup coloana vertebrală. Pe a patra vertebră a bătrînei era o zgîrietură. De altfel, condiţiile de pătrundere au fost foarte asemănătoare, în clipa în care au căzut, amîndouă erau de fapt moarte. Priviţi, vă pot arăta.
Luă două rigle de pe biroul lui şi, tinîndu-le bine într-o mînă, încercă să mişte unul din manechine în mijlocul camerei.

— Ajută-l, îi ordonă Cohen lui Levy care se sprijinea nepăsător de un raft.
Levy ridică din umeri si se îndreptă spre celălalt manechin. Raoul stătea în picioare, în faţa manechinelor, cu o riglă în fiecare mînă.

— Uitaţi-vă, spuse el. El stătea în faţa lor şi trebuie să-şi fi ridicat braţele aşa.
Stînd în picioare de cealaltă parte a celor două manechine, Cohen şi Levy îl urmăreau pe Raoul care-şi desfăcu larg braţele, mult deasupra capului. Medicul îndreptă cele două rigle în jos, vîrfurile atingînd locul unde gîtul se îmbina armonios cu umărul.
— Vedeţi, spuse medicul, zîmbind. Se poate face. Levy luă cele două rigle de la Raoul şi încercă mişcarea.
— Cred că ar putea fi stîngaci, spuse dintr-o dată Raoul. Vedeţi, bătrînă era In stingă, tăietura a fost făcută mai adînc şi cu o vertebră mai jos decît la femeia mai tînără. Avea mai multă putere în braţul stîng.
— A fost noroc sau ştiinţă? întrebă Cohen. Ştia unde loveşte?
— Probabil că avea practică, spuse Raoul. Antrenat. Pentru o clipă Cohen se gîndi. Raoul încercă să continue, dar Cohen îşi ridică mîna. Spuse:
— Staţi puţin, vreau să scriu ceva.
Scoase din buzunar un blocnotes galben de dimensiunea unei palme si desfăcu capacul stiloului pe care-l purta în buzunarul cămăşii. Scrise puţin, apoi îşi întoarse privirea spre doctor, observîndu-l pe Levy care-l privea cu curiozitate.
— Altceva? întrebă el.
— Erau mamă şi fiică, comentă Raoul pe un ton jumătate întrebător, ce indica dorinţa de confirmare.
Cohen aprobă din cap.
— Păi, asta explică cele legate de bătrînă. Dar trebuie să vă spun ceva; de acolo de unde sînt eu, se ştie că o călugăriţă trebuie să fie virgină.
Cohen fu surprins.
— Ce vrei să spui?
— Tînără. Nu era virgină. Nici o urmă de relaţii sexuale recente, dar cu siguranţă că nu era virgină. Bineînţeles, adăugă repede, văzînd perplexitatea de pe chipul lui Cohen, probabil că si-a pierdut-o altfel.

— Nu există altă modalitate de exprimare? întrebă Cohen.

Raoul scutură încet din cap, lăsîndu-i lui Cohen un alt mister ce urma a fi rezolvat.

Levy îşi pierdu o oră întreagă conducând maşina înapoi spre Ierusalim, întrebîndu-se ce-şi notase Cohen în carneţel, ştiind că acesta i-ar fi spus ceva dacă ar fi vrut ca el să afle, dorindu-şi, o dată în plus, ca detectivul să-i spună totul. La intrarea în oraş, Levy schimbă direcţia, luînd-o pe locul de trecere spre stînga, pregătindu-se să scurteze drumul spre complexul rusesc prin împrejurimile religioase ale acestuia.

— Lasă-mă la Emek Refa'im, ordonă Cohen.

— Credeam...

— Am de făcut nişte comisioane.

Levy răsuci volanul înfuriat, dar trebui să apese imediat pe frînă pentru a evita coliziunea cu un taxi ce se apropia din dreapta. Şoferul de taxi îi strigă „maniacule", iar Levy îşi ridică braţele împăciuitor, mormăind ca răspuns „greşeala mea". Şoferul bolborosi ceva, iar Levy îl lăsă să treacă'.

— Nu-i nimic, poţi trece acum spuse Cohen calm, uitîndu-se peste umăr spre linia de circulaţie din stînga.

Cînd ajunseră la Emek Refa'im, Cohen îl rugă pe Levy lă-l lase la un bloc mai departe de casa lui, lîngă centrul comercial unde, la parterul clădirilor, se aflau cinci magazine mici.

— O să mă duc pe jos acasă, păstrează maşina, n-am nevoie de ea, spuse Cohen.

Levy opri maşina si Cohen coborî.

— Află de la Yaffe la ce oră sînt mîine funeraliile celor două călugărite, dar asigură-te că vom avea la dispoziţie cel puţin unul'dintre fotografii noştri la faţa locului, fl instrui detectivul.

Levy porni maşina, uitîndu-se prin oglinda retrovizoare, curiozitatea sa legată de timpul liber al lui Cohen transformîndu-se în gelozie.

între timp, bătrinul detectiv intră în magazinul lui Moise, măcelarul său preferat. Se aşează pe un scăunel din lemn de sub un ventilator de perete'ce se legăna înainte şi înapoi, fiind prins cu o balama, în magazin erau trei

clienţi si, înainte de a vorbi cu măcelarul, Cohen aşteptă pînă ce aceştia plecară.

— Avram Cohen! N-ai mai trecut de mult pe aici, spuse Moise. Cu ce să te servesc? Am nişte carne de rată, grozavă, ştiu că-ţi place, îmi amintesc. Am o raţă grozavă. Grozavă.'
— Moise, spuse Cohen, am o problemă, poate mă poţi ajuta.
— Da, desigur, ce s-a întîmplat? Sînt gata întotdeauna să ajut poliţia.
— Cît de precis poţi să fii cu un cuţit?
— Ce vrei să spui?
— Cît de exact poţi să fii? Cunoşti vertebrele, spuse Cohen, arătînd cu degetul spre gîturile puilor de găină îngrămădite într-un colţ, sub vitrina dulapului frigorific.
— Ai nevoie de nişte gîturi de pui pentru pisică, da?
— Da, desigur, dă-mi nişte gîturi. Dar n-am venit aici pentru asta. Ascultă, am să-ţi explic. Crezi că ai şti cu exactitate unde să fixezi un cuţit în aşa fel, încît, dintr-o singură tăietură, el să pătrundă chiar printre oase, direct
Moise îşi folosi minerul cuţitului ca să se scarpine în bărbie, înclinîndu-si capul şi încruntîndu-si sprîncenele.
— Ascultă, spuse Cohen, arătînd către o halcă mare de carne de vacă, cu oase, ce atîrna de un cîrlig în spatele lui Moise. Vezi că între coaste există un spaţiu? Există un spaţiu între fiecare pereche de vertebre ale gîtului. Crezi că ai fi în stare să străpungi gîtul dintr-o lovitură? Cu un cuţit. Nu cu un satîr.
— Desigur, spuse măcelarul.
Deschise uşa din oţel inox a frigiderului din spatele lui, intră înăuntru şi scoase o bucată mare de carne de vacă. Aşează carnea pe o tejghea din lemn si alese un cuţit lung si ascuţit de pe o etajeră de pe perete.
— Ce vertebre? îl întrebă pe Cohen, ţinînd cuţitul în **urină.**
— N-are importanţă.
— Unnăreste-mă.
Ridică cuţitul si, dintr-o lovitură, pătrunse prin tot stratul de carne pînă la lemn.

85

— Acum, priveşte.
Scoase un satir mare si, dintr-o mişcare prea rapidă ca poliţistul s-o poată urmări, tăie carnea de vacă perpendicular pe cuţit Carnea se desfăcu în două. Cuţitul căzuse în partea dreaptă, între cele două vertebre'a ceea ce Cohen recunoscu deodată ca fiind gîtul unei vaci.

- Acestea sînt vertebrele a patra si a cincea. Să-ţi mai arăt o dată?
Cohen îl opri.
- Este foarte bine, te cred. Acum o să te întreb altceva.
- Da? aşteptă Moise.
- Ai fi putut face acelaşi lucru, dacă gîtul ar fi fost mai mic, dac-ar fi fost doar atit de mare?
îşi întinse mîinile, vîrfurile degetelor mari si arătătoare, fonnind un oval.
Moise se uită atent si preocupat la mîinile lui Cohen.
- Vrei să spui gîtul unui om, nu?
- Da, gîtul unui om. Ar şti un măcelar, unul cu experienţă, să facă asta?
Moise se gîndi puţin.
— Da. Sigur. Este posibil. De ce nu? Un măcelar bun, puternic, poate ar greşi, cuţitul ar putea aluneca puţin. Dar totuşi ar pătrunde. Este nevoie de un cuţit bun şi lung. Foarte bun, foarte ascuţit. Este nevoie de un măcelar puternic. Ai prins pe cineva care a făcut acest lucru îngrozitor?
- Moise, mi-ai fost de mare ajutor, spuse Cohen, ignorînd ultima întrebare a lui Moise. Deci, ce spui? Ai de gînd să-mi dai raţa?
Pe lista sa de posibili suspecţi Cohen îi adăugă pe măcelari. Unii lucrau în abatoare, 'alţii îşi aveau propriile magazine. Cohen voia să fie interogaţi toţi, în special cei ce trăiau în Ein Kerem. Şi, în timp ce făcea asta, adăugă o listă cu toţi cei ce fuseseră arestaţi în ultima decadă, în timpul demonstraţiilor antisovietice. Pe listele acestea nu vor fi prea mulţi:'majoritatea demonstraţiilor antisovietice care aveau foc în Israel erau sponsorizate de organizaţii oficiale ce cereau emigrarea liberă a evreilor.
De la Raoul mai află un lucru, ceva ce-l îngrijoră şi mai mult. Criminalul stătuse faţă în faţă cu victimele, si totuşi nu fusese nici o luptă. S-ar fi putui să-l fi cunoscut. Se întrebă dacă Alex poseda vreun cuţit.

10

CĂLUGĂRITELE URMAU SĂ. FIE ÎNMORMÎNTATE la prînz, la schit, printr-o ceremonie restrînsă. La schit oasele lor aveau, în cele din urmă, să fie dezgropate şi depozitate într-o pivniţă în care erau depuse oasele şi craniile tuturor călugăriţelor care-l serviseră în acel loc pe Dumnezeu. Dar, mai întîi, fu o ceremonie publică la intrarea în biserica de un alb scînteietor a misiunii

ortodoxe ruseşti din centrul complexului rusesc.
Cohen stătu deoparte, evitînd să atragă atenţia cuiva care îl putea întreba despre caz. îl urmări pe Yaffe care-şi juca rolul favorit de reprezentant al poliţiei desemnat pentru acest caz. Cohen rîse afectat cînd Yaffe îşi făcu loc prin mulţime, dînd mîna cu demnitarii, întorcînd un profil nobil către fotografi. Fotografii poliţiei si cei ai presei i-mortalizară funeraliile, făcură fotografii tuturor, de la arhimandritul mirosind a coniac, îmbrăcat în roba sa neagră si prăfuită, pînă la diferitele oficialităţi trimise de ministerele guvernamentale.
Din cauza paşilor unei mulţimi numeroase, peste parcare se ridică un strat alb de praf, dar rafalele vîntului cald din est îl îndepărtă pudrînd robele negre ale clerului adunat la funeralii, precum şi pe cele ale avocaţilor în drumul lor spre si de la tribunal/Cohen observă că,'în timp ce clericii, pur şi simplu, ignorau praful, oamenii legii încercau să-si perie pulberea de pe robele lor negre.
La slujbă participă întreaga delegaţie a bisericii ruse roşii, dar mai erau şi clerici de la alte culte — spre surpriza'acelora care înţelegeau complexitatea politicii bisericeşti — chiar şi maica stareţă a schitului bisericii ruse albe'.
"

87

Primarul sublinie faptul că ceremoniile şi impresionantele participări publice sînt o dovadă a triumfului relaţiilor publice, aceasta demonstrînd libertatea religioasă existentă în Ierusalim. în timp ce sicriele erau scoase afară din sediul misiunii printr-o uşă laterală a unei clădiri micuţe, umbrită de un stejar din spatele Curţii Supreme, călugăriţele îndoliate stăteau tăcute. Preoţii de la mănăstirea ortodoxă rusă de lîngă Tiberias purtară sicriele, traversînd parcarea tixită de lume spre terasa din faţa catedralei. Misiunea nu avea bani ca să păstreze biserica, dar arhimandritul conduse credincioşii la treptele ei din marmură care dădeau faţă-n faţă cu sediul poliţiei, într-o parte, un grup de femei şi copii arabi urmăreau ceremonia. De obicei, ei erau singurii care foloseau biserica, stînd pe trepte, în timp ce aşteptau orele zilnice de vizitare a prizonierilor din celulele secţiei de poliţie ce-şi avea sediul peste drum.
Cele douăzeci şi patru de călugăriţe ale schitului Gorny strînseră rîndurile, sutanele lor negre fluturînd uşor în adierea vîntului

cald. Adunate laolaltă în acea dimineaţă scăldată în razele soarelui, călugăriţele încercară, dar fără succes, să păstreze distanţa faţă de camerele de luat vederi. Nu fuseră lacrimi, tînguiri sau suspine înăbuşite. Feţele le erau solemne, respectuoase, calme. Dar cînd Cohen le privi în ochi în timp ce treceau pe lîngă el, văzu de asemenea suspiciune faţă de tot ce le înconjura. Cohen era obişnuit cu alt gen de funeralii: ceremonii de înmormîntare ale tinerilor soldaţi ucişi în război, ale victimelor inocente ucise de terorişti, ale criminalilor ucişi de alţi criminali, precum şi ale poliţiştilor ucişi în toate felurile în care un poliţist poate muri. Era obişnuit cu funeralii zgomotoase, pline de izbucnirile mamelor, soţiilor, taţilor sau fiilor în încercarea de a se arunca în gropi, strigînd spre cer îndurare şi cerînd răzbunare pentru moarte.

Dar, în timp ce urmau cele două sicrie, pe feţele lor nu se citea nici o urmă de emoţie. Ele priviră tăcute cînd sicriele fură încărcate în spatele unei dube negre pentru a fi transportate la schit si apoi la micul cimitir de la capătul din vest al proprietăţii.

Alex era îmbrăcat în negru. Cohen ajunsese la concluzia că Alex se îmbrăca întotdeauna în negru. El urmări de la distanţă cum rusul şedea tolănit în scaunul şoferului dubei, asteptînd să se termine condoleanţele si scuturatul mîinilor,' ca să poată duce sicriele înapoi la sch'it.

— Cooperare, spuse detectivul, punîndu-si mîna pe pervazul deschis al dubei negre si prăfuite, încă aştept cu nerăbdare să cooperezi.

— Bineînţeles, zise Alex, privind în jos spre Cohen de la înălţimea locului din dubă. Dar zilele astea am avut mult de lucru. Sînt sigur că înţelegeţi. Funeraliile, pregătirile... l-am spus lui Yaffe că am să-'i stau la dispoziţie de îndată ce voi putea...

— Rapoarte în scris, sugeră Cohen. Da, îmi imaginez că eşti ocupat zilele acestea, îşi luă ochii de la Alex şi se uită spre mulţime. Surise, urmărindu-l pe neobositul primar care trecea de la un demnitar bisericesc la altul, împărtăşind condoleanţe, şiret ca totdeauna, nelăsînd zvonurile să se stingă. Cohen spuse încet: Da, trebuie să ai o mulţime de explicaţii de dat despre calitatea securităţii la schit.

— Dumneavoastră reprezentaţi autorităţile, spuse Alex, luînd o gumă de mestecat dintr-un pachet din bordul maşinii, înainte de

a şi-o arunca în gură, o desfăcu pe îndelete si o studie. Dumneavoastră răspundeţi de securitate.
Se uită în oglinda retrovizoare, îşi aranja părul negru peste urechi, apoi se întoarse spre Cohen şi-i zîmbi.
— în afara schitului, spuse Cohen. în interiorul lui, dumneata, adăugă el, refuzînd oferta lui Alex de a lua o gumă de mestecat.
— Dacă nu luaţi asta, spuse Alex surîzînd, atunci poate primiţi un sfat.
— Sînt numai ochi si urechi, ochii plimbîndu-i-se peste mulţime.
— Nu faceţi aceleaşi greşeli ca politicienii.
— Ce greşeli? Ei fac foarte multe.
— Să nu presupuneţi.
— Ce n-ar trebui să presupun?

— Că, în acest caz, vă sînt duşman.
— Dovedeste-mi că nu eşti. Spune-mi de ce ţi-a trebuit atîta timp ca să ne anunţi ce s-a întîmplat. Spune-mi ceştii...
— îmi pare rău, chiar că-mi pare rău. Dar nu mai am nimic de adăugat. Nu există nimic altceva de care să am cunoştinţă.
în aer se simţi mirosul familiar al spumei de după ras al lui Yaffe.
— Ce vrei să ştii, Avram? întrebă ofiţerul de legătură apărînd din spatele lui Cohen.
— îi rugam pe Alex să-mi spună cînd va sta cu noi să ne povestească despre schit, despre călugăriţe şi poate chiar despre el.
— Sînt arestat? Sînt suspect? zîmbi omul de la KGB spre Cohen. Femeile n-au fost nici măcar depuse să se odihnească, nu aveţi nimic altceva în afara unei urme de picior şi deja mă bănuiţi?
Tonul său era acuzator, dar nu ostil. Cohen se uita ameninţător în timp ce rusul îşi juca rolul în faţa lui Yaffe, adăugînd: Le cunoşteam pe aceste femei. Poate merit şi eu puţină compasiune pentru durerea mea.
— Bineînţeles, bineînţeles, mormăi Yaffe. Sînt sigur că Avram n-a vrut să te acuze.
Cohen îl ignoră pe Yaffe.
— Haide, Alex, spune-mi de ce ţi-a trebuit două ore ca să ne înştiinţezi despre crime.
— V-am spus la schit. Arhimandritul a vrut să spună rugăciuni ca să le liniştească pe surori, răspunse Alex şi apoi îl întrebă pe Yaffe: Trebuie să răspund la aceste întrebări chiar aici? Acum?

Trebuie să particip la funeralii.
Mulţimea se împrăştia şi Cohen era conştient că arhimandritul şi sora Elisabeta îi aşteptau.
Yaffe se întoarse disperat spre Cohen. Cohen continua să-l fixeze pe Alex.
— Dacă nu acum, probabil altă dată, îl presă Cohen.
Bineînţeles, dacă aş şti că vei încerca să ne ajuţi, atunci lucrurile ar putea fi altfel între noi. Dar nu mi-ai spus nimic, nu-i aşa?
— Avram, trebuie să plece... spuse Yaffe.
^

— De acord, zise Cohen, sînt sigur că pentru un timp nu va pleca din ţară, poate nici măcar din oraş. Numai în cazai in care *biserica* lui H vrea în altă pane. Poate acasă...
Cohen aşteptă reacţia lui Alex la întrebuinţarea cuvîntului „biserică". Se văzu o uşoară încleştare a fălcilor, apoi rusul se aplecă înainte pentru a pomi motorul dubei. Yaffe făcu un pas înapoi, dar Cohen îşi lăsă mîna pe pervazul uşii.
— Alex, pînă la urmă voi afla.
— Nu sînt eu criminalul dumneavoastră, se răsti Alex, pierzîndu-si cumpătul.
Ca să poată ieşi din parcare, băgă motorul în viteză, aplecmdu-se în faţă, folosindu-si palma "deschisă pentru a răsuci volanul.
Dîndu-se brusc la o pane, Cohen îi spuse pe fată lui Yaffe:
— Chiar că eşti idiot, să ştii. Yaffe încercă să fie împăciuitor.
— Avram, Avram, aşteaptă! zise ofiţerul cărunt. Cohen se opri în mijlocul parcării.
— Ce este? întrebă nerăbdător.
— Ascultă, regret, dar sînt lucruri pe care nu le cunoşti, lucruri care se întîmplă. Dumnezeu mi-e martor că sînt ultimul care ar încerca să împiedice vreuna dintre cercetările tale. Şi Dumnezeu mi-e martor că vreau ca a-cest caz să fie repede clarificat. Dar sînt lucruri care se întîmplă si...
- *Nu?* îl îmboldi Cohen. Ce se petrece?
— Ştii că ţi-aş spune dacă aş putea.
— Spune-mi ceva, Mesulam, erai la fel şi înainte de-a te apuca de meseria asta sau meseria te-a făcut să te comporţi aşa?
Lui Yaffe îi trebui un timp să reacţioneze.
— Cohen, fii atent, asta-i tot. Fii atent. Unui diplomat nu-i poţi

vorbi aşa. Şi, ca om al bisericii, aici are statut diplomatic. Nu-i un puştan de pe stradă pe care tu si oamenii tăi ar putea să-l terorizeze sau să-l încînte ca să-l facă să vorbească.

91

— N-am afirmat niciodată ca este suspect. Vreau să ştiu doar dacă are de gînd să ne ajute. Asta-i tot. Iar tu vii si...

— Nu-mi arunca mie de-alde astea, spuse Yaffe, păstrîndu-şi calmul. Te-am auzit. Chiar te-am auzit, Avrame. Aceste lucruri sînt delicate. Dar eu sînt de partea ta.

Cohen nu era sigur deloc că Yaffe voia să-l ajute — dacă ajutor însemna complicarea relaţiilor dintre poliţie şi comunităţile diplomatice şi bisericeşti. Dar era sigur că Yaffe era numai de partea lui Yaffe.' în măsura în care Cohen putea spune, Yaffe ar fi fost fericit cu orice soluţie care ar fi ţinut lucrurile liniştite, netulburate, calme, line. Dar, fiind mai mult decît Cohen un adept al curselor cu obstacole întinse de politicieni, Yaffe putea fi în acelaşi timp periculos, deoarece cunoştea manevrele politice din interiorul lor.

— Las-o baltă, rosti Cohen. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Spune-mi ceva ce m-ar ajuta.

îşi reluară drumul spre secţia de poliţie de vizavi de parcare, oprindu-se din cauza circulaţiei de pe strada care trecea prin complexul primăriei oraşului către Strada Profeţilor.

— Vorbeste-mi despre schit, sugeră Cohen.

Yaffe zîmbi şi se lansă într-o conferinţă despre istoria locului. Menţiona că, o dată trimise la Ierusalim, călugăriţele ortodoxe rar îl părăseau.

— Vrei să spui că nu sînt lăsate să plece niciodată, nici măcar acasă? întrebă Cohen în timp ce începură să urce treptele late şi uzate ale secţiei de poliţie, acoperite cu iederă.

— Aşa este. O dată ajunse aici, aici rămîn.

— La fel ca emigranţii. Refugiaţii.

— Păi, ele cred că schitul este casa lor.. Nu este ceva temporar. Ele sînt aici ca să aibă grijă de pelerini...

— Dar nu mai există pelerini, oricum, nu din Rusia.

— Da, asta face ca schitul să susţină şi alte proprietăţi. Am văzut un referat, în el se spunea că proprietatea valorează, pe piaţa liberă, cel puţin o jumătate de miliard de dolari.

— Qt? întrebă Cohen înmănnurit.

— Jumătate de miliard de dolari. Ele deţin singura plajă particulară de pe Kinneret. Mai deţin jumătate din locurile de parcare din centrul oraşului. Ce spun? Ele deţin sediul vostru. Complexul rusesc. Guvernul l-a concesionat A fost ideea lui Ben-Gurion. Englezii au expropriat proprietatea, iar cînd Moscova ne-a recunoscut, Ben-Gurion le-a dat totul înapoi.
Cohen urcă grăbit scările, cîte două deodată, cu Yaffe în urma lui.
— Ştiu toate astea, spune-mi ceva ce nu ştiu. Yaffe continuă:
— Din 1967 plătim chiria pe încredere, fără documente. Bineînţeles c-au meritat-o, dacă în 1967 au rupt relaţiile cu noi'. Oricum, acolo nu a mai rămas mult, rîse el. Â păpat-o inflaţia. Dar zvonurile de la Kirya, spuse Yaffe, iar la cuvîntul „zvonuri" Cohen încetini, ca să asculte cu atenţie, spun că ruşii doresc să îmbunătăţească relaţiile parţial de dragul valutei străine pe care ar putea să o cîştige de pe urma proprietăţilor. Aşa că acum înţelegi înteres'ul primului-ministru în această problemă...
— Da, ştiu despre interesul lui. Ştiu al naibii de bine despre interesul lui.
Ajunseră în biroul lui Cohen. Yaffe luă loc la masa de lucru în formă de T, în timp ce Cohen începu să parcurgă un vraf de corespondenţă internă pe care Rutie, secretara pe care o împărţea cu Schwartz, i-o înmînase cînd intrase.
Se încruntă cînd văzu că documentele erau toate memorii administrative ce tratau probleme bugetare. Le lăsă să cadă pe tava lui Levy.
— Ascultă, zise el, întorcîndu-se spre Yaffe, dacă va trebui să vorbesc cu Alex, o să vorbesc. Dacă este în oraşul meu, pot să vorbesc cu el, cu sau fără imunitate diplomatică, cu sau fără KGB. Dacă ştie ceva ce nu trebuie să aflu, atunci voi face ce trebuie pentru a afla. în ceea ce te priveşte... dacă este ceva ce ştii, de care şi eu trebuie să aflu, atunci mai bine mi-ai spune acum şi nu după ce voi afla de la altcineva.
Yaffe se duse la uşă, se uită afară pe palierul lat de la etajul al doilea şi închise uşa.

93

- Primul-ministru, şopti el, pregăteşte ceva. Cu sovieticii. O afacere mare. Asta-i tot ce ştiu. Mai mult nu pot să spun.
Cohen îşi dădu ochii peste cap.
- Asta-i marea afacere? Âsta-i marele secret? în fiecare zi citesc

în ziare că primul-ministru face planuri mari eu cineva pentru o afacere mare. Dar, între timp, nu s-a întîmplat nimic, nu? Toate planurile lui măreţe se transformă într-o virgulă aici, un cuvînt acolo, întotdeauna se găseşte cîte o scuză. Deci acum sînt sovieticii.
- Prin urmare, în zilele noastre, nu-i o idee grozavă să răstorni vreo barcă. Nu-i o idee grozavă să te pui cu Alex.
Grimasa lui Cohen îl făcu pe Yaffe să se înfioare.
- Meşulam, Meşulam, să luăm lucrurile pe rînd. Nu mă pun cu Alex, i-am pus cîteva întrebări. Mi-ar fi putut spune ceva,idacă nu ţi-ai fi băgat nasul. Voiam să stau de vorbă cu eK Asta-i tot. Dar ai dat totul peste cap. Acum referitor la planurile primului-ministru. Nu diplomaţia este ceea ce mă îngrijorează. Mă îngrijorează două călugăriţe moarte şi multe alte lucruri. Uită-te la asta, spuse el lovind cu palma una din grămezile de bibliorafturi din carton ce-i ajungeau pînă la brîu. Toate astea mă îngrijorează.
Yaffe ştia că dosarele erau cazurile nerezolvate din oraş. Cele mai multe erau cazuri de crime neînsemnate, dar recunoscu, după culorile lor, cazurile cu priorităţi. Mai mult de jumătate dintre el erau galbene. Ele conţineau „crime serioase", adică orice implica viaţă sau părţi ale corpului omenesc, droguri sau arme obţinute ilegal. La Ierusalim, categoria aceasta cuprindea crime care ar fi putut fi aprobate de unii, chiar dacă aceştia nu erau mulţi, ca o abordare personală a unei probleme de importanţă naţională sau religioasă deosebită. Chiar deasupra grămezii se afla un dosar pe care erau scrise cu litere mari de tipar cuvintele „Sidra 13".
— Prin urmare, dacă-mi dai voie, acum am treabă.
Yaffe părăsi biroul, lăsîndu-l singur pe Cohen, dînd paginile dosarelor, făcînd observaţii pe marginea rapoartelor, trecîndu-le pe unele pentru „acţiune", pe altele

lăsîndu-le îngrămădite pe biroul lui. Deschise primul dosar Sidra 13 şi, ceea ce i se întîmpla pentru a o suta oară, începu să citească chiar de la început. Interviurile cu potenţialii suspecţi nu duceau nicăieri. Fire ce păreau promiţătoare se uscaseră ca oazele în timpul verii. Din seria de douăsprezece mii de grenade, armata fusese în stare să dea socoteală de aproape unsprezece

mii. Mai mult de jumătate fuseseră folosite la aplicaţii. Cîteva mii mai existau în dotarea diferitelor brigăzi. Doar o notiţă scurtă, făcută de Ehud de la brigada militară a serviciului de securitate, îi raporta lui Cohen că cele o mie de-grenade care lipseau vor fi greu de găsit. Grenadele fuseseră transportate cu camionul în Liban, ca o parte a depozitului important de muniţii fixat în sud, curînd după începerea invaziei cu trei ani în urmă. „Şi, după cum bine ştiţi, spunea notiţa, în haosul de atunci a fost posibil orice. Mai lucrăm la aceasta", adăugase Ehud sub notiţa bătută la maşină. „Dar avem nevoie de noroc".

în după-amiaza aceleiaşi zile, fotograful poliţiei ieşi din camera obscură cu un vraf de fotografii ale persoanelor care participaseră la funeralii. Lui Cohen si echipei lui multe dintre feţe le erau cunoscute. Erau reprezentanţii Ministerului cu Afaceri Religioase, doi ataşaţi de la Ambasada Română care se ocupau cu afacerile diplomatice sovietice din Israel si cîţiva funcţionari est europeni de la Ministerul de Externe. Fotografiile tuturor celor nouăzeci şi şapte de călugăriţe şi preoţi urmau a fi comparate cu cererile lor de viză. Din mai mult de cinci sute de persoane, care participaseră la funeralii, patruzeci si şapte de chipuri erau necunoscute tuturor ofiţerilor de poliţie si urmau a fi identificate pentru interogatorii viitoare.

Făcură două grămezi distincte de poze, turişti şi localnici. Uneori era evident cărui grup aparţinea vreun chip; alteori, Cohen încerca să se bazeze pe intuiţie. O piele tuciurie si păr buclat însemna cineva de la faţa locului. O barbă rară putea însemna sau o persoană religioasă, sau un turist, exceptîndu-l pe cel ce purta ceva pe cap, o pălărie, o *kippa.*

95

Fură trimişi doi detectivi pe promenada Ben-Yehuda şi la Poarta Jaffa cu fotografii mărite de dimensiunile unei cărţi poştale. Ei trebuia să-i cerceteze pe turişti, arătînd pozele cîntăreţilor ambulanţi care veneau primăvara din Europa ca să cînte pe străzi, recepţionerilor din căminele de tineret, trecînd prin localurile frecventate de turişti. La Poarta Jaffa vor lua loc prin cafenelele în care se fac de obicei afaceri cu haşiş, căutînd fetele din fotografii. Se vor duce prin hoteluri, de la cele de cinci stele la bombe, întrebînd despre oamenii din fotografii.

Levy se întoarse la studenţii de pe dealurile din Ein Kerem cu o mulţime de fotografii similare, dar nici unul dintre ei nu

recunoscu pe nimeni.
Alţi doi detectivi începură să facă turul pe la azilurile de bătrîni şi pe micile bulevarde ale oraşului unde bătrînii stăteau pe bănci. Cohen nu credea că ucigaşul era o persoană în vîrstă; aceste crime necesitaseră prea multă forţă. Dar Cohen era interesat de oricine venise la funeraliile celor două călugăriţe. Voia ca fiecare persoană să fie identificată.
Ierusalimul este un mozaic de comunităţi închise ale căror membri se recunosc imediat unul pe aîtul. Arabii îi recunosc pe arabi; *haredim* îi recunosc pe alţi *haredim;* u-niversitarii vechi cunosc feţele familiare din cele două campusuri, iar persoanele oficiale din guvern se cunosc de la Kirya. Va dura, dar Cohen era sigur că la fiecare fotografie se va alătura un nume. Dar, între timp, în ciuda întregii munci de teren desfăşurate, investigaţia nu avea o strategie autocuprinzătoare. în ceea ce-l privea pe Cohen, el încă mai punea bazele acţiunii. Dar, fără îndoială, apelurile telefonice neobişnuite deja începuseră. *
— Inspectorul general manifestă un interes personal, spuse înainte de funeralii şeful departamentului de cercetări criminalistice într-un apel telefonic.
— Nu-mi trînti mie o prostie ca asta, zise Cohen supărat. Nu are nici un interes personal; de cînd a devenit inspector general nu-l interesează nimic altceva decît să iasă la pensie. Dacă o dau în bară cu chestia asta, adio, n-o să mai ajungă ambasador. De asta face valuri. Este presat, şi eu ştiu de cine.

Primul-ministru, ascuns după perdelele limuzinei americane ce făcea naveta între biroul său şi reşedinţa oficială din Talbieh, nu făcuse nici o declaraţie publică. Nussbaum dăduse o declaraţie oficială care spunea că pri-mul-ministru şi întregul guvern au deplină încredere în forţele poliţieneşti. Dar Cohen îşi avea propriile îndoieli.
„Publicul vede un copoi într-un spectacol de televiziune şi crede că noi putem să rezolvăm orice caz în patruzeci şi cinci de minute", murmură Cohen pentru sine cînd în presă începură să apară primele crîmpeie de dezaprobare. Simţea că nu va mai dura mult înainte ca haita să-şi facă apariţia. Curînd vor începe întrebările în Knesset Stînga va dori să ştie dacă guvernul este sau nu interesat de rezolvarea cazului şi-l va acuza pe primul-ministru sau pe partizanii săi că împiedică cercetările din cauză

că, probabil, sînt implicaţi nişte evrei. Dreapta va spune că totul dovedeşte mînâ arabilor si va acuza că pălăvrăgeala despre teroriştii evrei nu este altceva decît pălăvrăgeala evreilor ce se urăsc pe sine si a sionistilor fără coloană vertebrală. Dacă poliţia ar vrea să facă un efort total ca să găsească ceva, atunci ea' ar trebui să-şi concentreze atenţia asupra *intifadei.*
Deci „politicienii naibii" vor presa. Voiau un suspect si încă repede. Cohen voia adevărul şi nu-l interesa cît va dura pînă să-l găsească.
11
SPRE UŞURAREA EVIDENTĂ a lui Levy şi spre cea ascunsă a lui Cohen, în acel prim Sabat Gemenii nu-l găsiră pe Goldstein. îl căutară în blocurile posomorite din Kiryat Arba, prima dintre aşezările evreieşti de peste Linia Verde de pe Malul de Vest. Urmăriră o informaţie că ar fi în perimetrul fixat de sîrma ghimpată pusă pe acoperişurile caselor înalte din cartierul evreiesc, din vechiul Hebron. Merseră mult cu maşina pînă la o aşezare formată din trei caravane mobile' ce serveau drept locuinţă temporară, la capătul unei cărări lungi şi prăfuite pe un vîrf de deal din deşertul iudeu; îi luară urma la mormîntul lui losif, la o adunare politică yeshiva, într-o pivniţă din Shechem. încercară la trei *yeşivot* fondate de guvern în numele securităţii şi naţionalismului, în chiar inima cartierului musulman din Ierusalim. Nu-l găsiră nicăieri; peste tot părea că fusese cu un pas înaintea lor.
Numele lor de serviciu erau Rafi şi Danny. Fuseseră recrutaţi din aceeaşi unitate şi în acelaşi timp. Făcuseră cursuri de antrenament împreună si împărţeau acelaşi apartament dezordonat, cu tavanul înalt de pe Strada Profeţilor, la numai cîteva blocuri de sediul poliţiei din complexul rusesc. Li se spunea Gemenii pentru că semănau, scunzi si îndesaţi, cu păr blond care bătea în roşu-cafeniu, cu ochii căprui închis. După atîtia ani de lucru împreună, chiar şi în picioare aveau aceeaşi ţinută şi amîndoi aveau o cicatrice abia evidentă, lăsată de urma nasurilor sparte.
La sfiîsitul lungii lor vînători, Rafi îi spuse lui Danny:

1

— Este ca Arafat, nu doarme niciodată de două ori în acelaşi pat.
— Probabil că din motive de securitate. Mai mult ca sigur că nimeni nu-l suportă mai mult de o zi, spuse Danny.
Marti dimineaţa Şmulik îl sună pe Cohen la birou.
— Băieţii mei nu l-au găsit încă pe Goldstein, raportă el. Mi-au spus că aştepţi veşti de la ei astăzi, dar încă îl caută. M-au rugat să te sun si să-ţi spun.
— Probabil că le-a fost teamă să mi-o spună în faţă, mormăi Cohen. Spune-le să încerce la Muzeul Apărătorii Patriei, în Nahlaot.
— Au spus că urmează să se ducă acolo, interveni Şmulik.
— Ar fi trebuit să se ducă de la început, se plînse Cohen.
— Nu sînt obişnuiţi să-i vîneze pe evrei, spuse Şmulik.
— Mă tem că va trebui să se obişnuiască cu asta, răbufni Cohen, adăugind cu ciudă, dar sînt sigur că nu vor descoperi nici o diferenţă faţă de a-i vîna pe arabi.
Acestea fiind zise, închise, nemaiaşteptînd răspunsul lui Şmulik.
Muzeul Gărzii Populare avea în Nahlaot un apartament de patru camere, era înconjurat de curţi întortocheate si clădiri vechi de o sută de ani. Jumătate din clădirile din jur păreau că sînt gata să se prăbuşească din cauza vechimii; pe cealaltă jumătate puseseră mîna yup-pie din Ierusalim. Muzeul cunoscut ca „Muzeul Viitoarelor Victime Evreieşti" era găzduit într-un bloc de trei etaje, la graniţa dintre partea cea mai săracă din Nahlaot si vecinătatea mai bogată din Rehavia. Era un apartament de la primul etaj, cu o terasă închisă cu ferestre din sticlă ce dădea spre Valea Crucii. Camerele- muzeului si ale organizaţiei Garda Populară constau din două birouri, o cartotecă Rolodex, importată, cu date despre mişcările celor patru sute de membri oficiali si mormane de prospecte care promiteau că, într-o zi, vilele deţinute de arabii din Ierusalimul de Est vor deveni proprietatea evreilor săraci.

99

Pereţii erau vopsiţi în negru. Prima cameră era decorată cu afişe antisemite. Pe măsuţe pliante de tipul celor folosite în pieţe se aflau vrafuri de cărţi antisemite în limbi diferite. A doua cameră era tapetată cu pagini de ziar luate din periodicele neonaziste americane — cu portrete de-ale lui Hitler, cu literatură de tip Ku-Klux-Klan si afişe cu evrei spînzuraţi de nas şi negri cu buze

groase linşaţi de albi. A treia cameră era în memoria „evreilor care vor muri dacă nu se vor trezi în faţa ameninţărilor". Monumentul comemorativ avea forma unui mic altar. Pe o placă din lemn, sprijinită de o biblie mare, era lipită o litografie a vestitei fotografii a băieţelului cu braţele ridicate scos din ghetoul din Varşovia sub rafalele mitralierelor. Biblia era deschisă la descrierea trupelor faraonului înghiţite de valurile înspumate ale Mării Roşii.
înainte de a ajunge la terasa din spate, unde doi tineri umpleau nişte plicuri, Rafi şi Danny traversară cele trei camere. O tînără şedea pe un scaun din care ieşeau paiele si care parcă cerea să fie retapiţat. Chiar şezînd, femeia părea înaltă şi greoaie. Era îmbrăcată într-o fustă lungă si albastră făcută din material de blugi, si un pulover gri care cîndva fusese alb. Părul îi era prins intr-o coadă de cal. Croşeta o *kippa,* degetele-i mişcîndu-se repede, în timp ce croşeta, n-avea nevoie să privească la ceea ce făcea si se uita lung la cei doi străini, bucata rotundă din mîinile ei tot răsucindu-se şi mărindu-se.
Stînd drepţi în picioare, alţi doi activişti din organizaţie îi urmăreau pe Gemeni, suspicioşi. Unul era într-o uniformă militară. Celălalt purta o *Idppa* mare pe care cineva, probabil fata, croşetase o serie de puşti mitraliere Uzi alternînd cu stele ale lui David.
După căutările fără succes de-a lungul şi de-a latul ţării, Gemenii nu mai aveau nici cea mai mică răbdare şi, deci, nici chef de vorbă.
— Goldstein, ceru Danny, ca un client care ştie exact ce caută într-un magazin.
Cei trei din cameră se uitară unul la altul, ca şi cum şi-ar fi transmis un semnal silenţios. Rămaseră tăcuţi.

- Unde este Goldstein? urlă Rafi, păşind în cameră, ca să-l acopere pe Danny care-o luase înainte, apropiin-du-se de masa acoperită cu broşuri si plicuri.
Tot linişte. Ochii femeii se întoarseră clipind nervos spre nişte vestiare verzi ce fomau în cameră un perete interior. Danny făcu un pas spre vestiare.
— Da, cine are treabă cu el?
Din spatele vestiarelor ieşi un bărbat scund si gras, cu cămaşa

albă pătată de cafea şi pantalonii bătînd într-un gri şters. Respiraţia grăsanului era grea, astmatică şi hodorogită.
— Poţi să-mi spui Rafi, zise Geamănul. Am dori să vorbim, în particular.
— Şabak, spuse Goldstein, zîmbind.
Danny nu-l slăbea din ochi pe soldatul în uniformă. Tînărul îi răspunse cu o privire sfidătoare.
— Goldstein, să mergem, spuse Rafi.
— Ce doriţi de la el? întrebă soldatul într-o ebraică în care se simţea un puternic accent american.
— Goldstein, încă o dată, cred că ar trebui să vii cu noi, zise Rafi, ignorîndu-l încă pe soldat.
Grăsanul păşi înainte.
— Putem vorbi aici. Dacă-mi arătaţi vreo legitimaţie.
— Nu cred, răspunse Rafi. Nu aici. Se apropie de masă si îşi sprijini mîna pe un vraf de broşuri. Cred, spuse el, iar mîna i se mişcă rapid, împrăştiind broşurile şi plicurile pe podea, cred că aici este o mare harababură. Nu este deosebit de propice pentru o conversaţie. Nu crezi?
— Nu puteţi face asta! strigă în englezeşte membrul Gărzii Populare în civil. Avem drepturi!
El păşi spre Rafi, dar Danny îl prinse brusc de umeri, tragîndu-l înapoi şi forţîndu-l să se aşeze pe podea.
— Ascultă, tu, spuse Rafi, uitîndu-se în jos la civil. Aici nu-i America. Acesta nu este un joc. Iar tu, spuse el, arătînd cu degetul spre soldat, vreau să-ţi ştiu numele şi numărul de identificare. Eşti în uniformă si asta înseamnă că n-ai ce căuta pe-aici.
— Iar eu vreau să văd legitimaţia, zise Goldstein.

O clipă Rafi îl ignoră. Soldatul înghiţi în sec.
— Nu pot să vi se adreseze aşa, spuse tînărul de pe podea. Sîntem într-o ţară liberă. Doar nu încălcaţi legea.
— Spune-i, zise Rafi.
— Atîta timp cît sînt soldat, nu am dreptul să fac politică, spuse soldatul cu blîndeţe.
— Păi, eu nu sînt soldat si nu pot să-mi facă una ca asta, spuse civilul, ridicîndu-se în picioare. Vreau să văd legitimaţiile.
Danny oftă şi-şi desfăcu portofelul, lăsînd să i se vadă legitimaţia guvernamentală. Rafi fuse mai puţin politicos.

— Ai fi surprins de cîte putem face, spuse el. Pustiule, întoarce-te în America, aici eşti băgat pînă peste cap' în rahat. Nu ştii ce se petrece aici.
- întoarce-te si luptă-te cu ceea ce voi numiţi Ku-Klux-Klan. Demonii tăi sînt acolo, spuse Danny, ter-minînd gîndul lui Rafi.
Goldstein îşi luă o jachetă sport de pe speteaza scaunului si-i spuse resemnat lui Rafi:
— Să mergem.
Danny rămase în cameră pînă ce Goldstein trecu pe lîngă ceilalţi. Soldatul si civilul stăteau în mijlocul camerei şi se holbau la ei. Fata îşi continua netulburată croşetatul, nescoţînd nici o vorbă.
— Drăguţo, o să-ţi distrugi degetele tot făcînd asta, zise Danny rîzînd zgomotos si ieşi.
— De obicei, sînt dus la complexul rusesc, spuse Goldstein cu o îngrijorare slabă în voce, în timp ce Rafi trecea accelerînd pe lîngă bifurcaţia de pe şoseaua Yaffa, spre circa de poliţie.
— Ah, noi nu sîntem obişnuiţi. Deloc obişnuiţi, spuse Danny.
— Unde mă duceţi?
Ieşiră din oraş, pe lîngă cimitirul de pe Muntele Măslinilor, pe şoseaua spre Ierihon si Marea Moartă.
— Te ducem într-un loc frumos, spuse Danny. Vrem să te ducem la un *ţiul,* într-o excursie frumoasă. Să ne cunoaştem ţara.
Gemenii lăsară ferestrele maşinii în jos şi-n timp ce mergeau mai departe, vîntul cald le răcorea feţele.

Goldstein descoperi că mînerele de le ferestrele locurilor din spate fuseseră scoase şi începu repede să transpire. Picăturile i se rostogoleau de pe frunte si se strîngeau într-o sudoare murdară. La prînz era foarte cald în munţii din deşert, iar strălucirea soarelui orbitor umplea, spre est, o-rizontul. Trecură pe lîngă o bază militară construită pe un podiş, pe lîngă o tabără de beduini dintr-o vale si pe lîngă intersecţia cu o autostradă nouă construită ca să scurteze distanţa dintre coastă şi valea Iordanului.
Rafi părăsi autostrada principală imediat după ce trecură de un mic marcaj din piatră pe care era scris în engleză şi arabă NIVELUL MARII, o relicvă din zilele în care regele iordanian participa la cursa de care dintre Amman si Ierusalim.
Nu era nici un pavaj, dar era un fel de drum creat de-al lungul

secolelor de beduinii ce-si mînau turmele si apoi de jeepurile militare englezeşti, iordaniene şi izraelite care urcau la.munte. Limuzina Ford se hurduca şi sălta pe drumul plin de praf. Cînd toba de eşapament atinse pentru prima dată solul, Danny spuse:

— Este din cauza lui Goldstein. Ar trebui să slăbească.

A doua oară, Rafi îi sugeră lui Goldstein c-ar trebui să plătească pentru stricăciuni.

— Ce vreţi de la mine? se smiorcăi Goldstein. Cămaşa îi era udă la spate de sudoare. Ţinea în mîini
o batistă care devenise gri de o jumătate de oră, adică de cînd mergeau pe dealuri.

în jurul lor peisajul era pîngărit de jeepuri ruginite aruncate la întîmplare. Văile seci erau împînzite de tancuri vechi fără senile si turele.

— Unde ne aflăm? întrebă Goldstein. Transpiraţia lui acidă mirosea ca o pereche de ciorapi
puturosi.

- La un poligon de trageri, spuse Rafi. Nu este nici o problemă. Tragerea nu va începe decît peste o oră. Pute aici, adăugă el. Să coborîm să luăm nişte aer.

Opri maşina. Se aflau într-o vale seacă sî în toate direcţiile erau dealuri. Fundul văii era marcat de mici cratere făcute de proiectilele care explodaseră, în orice

direcţie te uitai nu dădeai de orizont, nu se vedea la mai mult de două sute de metri. Danny îi deschise uşa lui Goldstein, dar acesta se ghemui înăuntru.

— Hai, ieşi de acolo, spuse agentul Şabak, vMndu-se înăuntru si trăgîndu-l de cămaşă.

Rafi avea o gamelă cu apă. Goldstein se luptă să iasă din maşină.

— Ştim că nu te simţi prea bine, aşa că ne-am gîndit că o plimbare la aer curat nu ţi-ar strica. Nu-i aşa? spuse Rafi pe un ton absolut corespunzător.

întrebarea îi era adresată lui Danny. Acesta dădu afirmativ din cap.

— Ce vreţi să ştiţi? rosti Goldstein pe un ton tingui-tor.

Dar Gemenii nu-i dădură nici o atenţie. Asta îl făcu şi mai nervos.

— Va veni ziua cînd vom face totul ca în serviciile guvernamentale să nu mai existe oameni ca voi. într-una din zilele acelea vom avea grijă de oameni ca voi, îşi schimbă Goldstein tonul dintr-o dată. De ce nu sînteţi în altă parte să prindeţi nişte terorişti? Le aruncă cuvîiîtul: Socialiştilor!
— Eşti socialist? îl întrebă Danny pe Rafi.
— Comunist, îi votez pe comunişti, se confesa Rafi cu un chicot.
— Eu votez cu Aguda, spuse Danny cu o faţă imobilă. Ei sînt singurii care ştiu ce vor.
Aguda era partidul *horeai* care negociase susţinerea guvernului în schimbul unor bugete speciale pentru şcolile lor religioase.
— Hai, spuse Rafi, trăgînd de cămaşa lui Goldstein, ca să-l împingă spre înălţimea estică a muntelui din apropiere.
— Unde mergem?
— La un *ţiul.* Doar atit, o plimbare scurtă, spuse Danny. Hai, o să ne distrăm.
— Nu am voie să fac astfel de lucruri, spuse Goldstein cu umilinţă.
— Este sănătos, foarte sănătos, zise Rafi.
Luară panta pieptiş, călcînd pe straturile de pietre formate cu veacuri în urmă de cutremure si de mările care

odată umpluseră Valea Iordanului. Pietrele alunecau şi provocau mici avalanşe care erau, pe lingă respiraţia greoaie a lui Goldsteîn, singurul sunet care se auzea. Strălucitoare la lumina soarelui, cămaşa albă de poliester a lui Goldstein i se lipise de pielea şi straturile de grăsime de pe burtă, încerca să se caţăre. Se împiedica des. Avea lacrimi în ochi.
— Mai departe nu merg. Nu mai pot, gîfîi el. Nu mai pot. Ce vreţi de la mine? Ce?
Rafî ajunse în vîrful dealului.
— Te aşteptăm aici, Goldstein.
Danny era la jumătatea drumului dintre ei. Privi In jos spre Goldstein.
— Hai, nu-i aşa departe. Probabil că în armată ai făcut mai mult, nu-i aşa? Din cîte ştiu, o dată te-ai plimbat mai mult de un kilometru, pe strada principală din Ramallah, nu? Asta înseamnă mult mai mult decît ne-am plimbat astăzi. Şi în ziua aceea cărai un ciocan. Spărgeai geamurile maşinilor. Astăzi nu mai cari nimic, în afară de tine.

Goldstein se uită în sus la Danny. Agentul Şabak stătea cu spatele la soare, iar ochii lui Goldstein clipeau repede, întredeschişi, încercînd să-i localizeze pe Gemeni.
— Am nevoie de o gură de apă. Daţi-mi ceva de băut. Vă rog!
— Goldstein, spuse Danny, vorbind ca un tată fiului său, dar cu ameninţare în loc de dragoste. Goldstein, Goldstein, Goldstein. Ce va urma? Cum vei fi erou, cum te vei lupta cu arabii, dacă nici măcar nu poţi să te catari pe un deal mic? Acum cred că ar trebui să vii aici, lîngă noi, pe vîrful dealului. Te aşteptăm. Iar cînd vei ajunge sus, o să-ţi dăm nişte apă bună şi rece.
Danny se întoarse şi străbătu, tîrîndu-se în patru labe, cele două duzini de metri ce-i mai avea pînă sus pe vîrful dealului. Cînd ajunse pe cuhne, Rafi îi trecu gamela, Danny luă o sorbitură lungă de apă. La sfîrşit, îşi turnă nişte apă în palmă şi îşi frecă faţa cu ea.
Goldstein aştepta. Se uită înapoi la maşina parcată departe la poalele dealului. Se luptă să se ridice în picioare şi brusc, o luă la fugă la vale, împiedicîndu-se.

105

în aer se auzi ecoul unei bubuituri puternice. La cîţiva metri în faţă, în stingă lui Goldstein, o stîncă se despică în două. Goldstein căzu la pămînt. Printre dealuri se auzi al treilea ecou.
— Goldstein, îl strigă Rafî, studiindu-şi pistolul cu sînge rece. Acum chiar că trebuie să vii pînă ia noi.
— Ce vreţi de la mine? strigă tare Goldstein.
— Dacă vii, îţi spunem, răspunse Danny. Grăsanul se ridică din nou în picioare şi începu să
urce spre vîrful dealului. Făcea cîţiva paşi şi se oprea să se odihnească, să-şi tragă sufletul. Cînd ajunse la ei, ochii îi erau roşii si picioarele îi tremurau. Rafi îi întinse gamela, dar nu-l lăsă să o ia.
— Eu o ţin, iar tu bei.
Goldstein de-abia putu să ia o sorbitură cînd Rafi i-o si luă.
— Gata, Goldstein, începu Rafi încet şi liniştit. Vrem să te întrebăm despre călugăriţe, îţi plac călugăriţele? Ai regulat vreodată o călugăriţă? La fiecare silabă vocea sa creştea pînă ce strigă: Goldstein, ai regulat vreodată o călugăriţă? O călugăriţă rusoaică?
Danny stătea întins pe pămînt, cu ochii pe jumătate închişi, cu faţa în sus, ca o şopîrlă ce se încălzeşte la soare.

— Călugăriţele, spuse Goldstein, pricepînd în cele din urmă de ce-î ridicaseră. Voi credeţi că noi avem de-a face cu călugăriţele.
Tăcu pentru puţin. Să vă spun ceva: Nu mi-a păsat deloc cînd am citit despre asta. Să le fie de bine. Goyim. Goyim ruşi. Cazaci.
Tăcu din nou. Rafi rîse tare şi îndelung.
— Cazaci. Asta-i bună, Goldstein. Chiar că-i bună. Goldstein se uită în sus spre Rafi care se ridicase în
picioare.
— Da, fir-ar ale dracului de curve cazace.
Scuipă pe pămînt şi zîmbi în sus spre Rafi. Dinţii îi e-rau stricaţi. Rafi încetă să rîdă. Vocea i se schimbă.
— Nu-i de rîs. Nu-i deloc de rîs, Goldstein. Piciorul lui îl lovi pe Goldstein în burtă. Grăsanul se
rostogoli cîţiva metri la vale. Rafi se întoarse spre Danny.
— N-a fost de rîs, spuse el, aproape scuzîndu-se.

Danny coborî cei cîţiva metri pînă unde se rostogolise Goldstein, întins pe spate. Umbra Geamănului căzu pe faţa lui Goldstein, întunecînd-o.
— Ascultă, Goldstein. Să ti-o spun altfel. Tu ştii ce se întîmplă cu nebuniile tale. Iar tu eşti nebun. Ştim asta. Dar cu nebuniile alea eşti un mare şef. Eşti Goldstein si toată lumea te ascultă. Chiar si rabinii tăi' maniaci. Dacă mă întrebi, nu ştiu de ce. Spune-ne cine le-a făcut-o călugăriţelor şi noi te ducem înapoi acasă.
Chiar pînă la uşă, spuse Danny.
Rafî strigă în jos spre el:
— Dar, dacă nu ne spui, bineînţeles că te lăsăm aici. Se uită la ceas. O să-ţi lăsăm gamela, desigur, dar, în curînd, noi va trebui să'o ştergem de-aici. Peste douăzeci de minute încep tragerile. '
— Iar cînd te vor găsi, adăugă Danny, cînd vor veni să vadă cît de bine trag, vor spune: „Oh, acest Goldstein, un atît de mare iubitor al Pămîntului lui Israel, s-a dus să facă o plimbare ca să asculte Pămîntul şi pe Dumnezeu." Bineînţeles, s-ar putea să supravieţuieşti proiectilelor. Dar nu-mi imaginez cum ai să pleci pe jos de aici. Deci, gîndeste-te la asta ca la un martiriu. Prietenii tăi vor spune'că au făcut-o arabii şi ăsta va fi motivul ca să-i bată bine pe nişte puştani pe jumătate cît înălţimea lor şi pe urmă va fi o confruntare cu cuţite, iar eu o să am de lucru. Deci, ştii ce, Goldstein, îţi sugerez să ne spui ce dorim să aflăm.'

Goldstein se uită îndelung la agentul Şabak. Privi în sus spre Rafi, care îşi ţinea gamela lipită de frunte, apoi trecu cu privirea peste jeepurile si camioanele vechi împrăştiate pe panta dealului.
— '• Bine, spuse după cîteva minute. Ascultaţi. Tot ceea ce am făcut au fost nişte grafiti. Şi cîteva scrisori. Am expediat cîteva scrisori.'
— Cui le-aţi expediat? întrebă Danny. Ce fel de scrisori?
— Erau scrisori, doar ştiţi, în care spuneam: „Duceţi-vă acasă. Ruşilor, duceţi-vă acasă." Astfel de scrisori. Dar despre crime am citit în ziare. Asta-i tot. Jur. Vă jur.
— Nu nouă să ne juri, Goldstein, lui Dumnezeu s-o faci, urlă Rafi. Nu nouă trebuie să ne juri. Dumnezeului tău să-i juri. Oricine-ar fi el.

107

Transpiraţia de pe nasul lui Goldstein se evaporase în căldura uscată tot atît de repede pe cît cursese din porii deschişi.
— Jur, jur în faţa lui Dumnezeu, jur pe mormîntul tatălui meu. Jur. Nici unul dintre noi n-are nimic de-a face cu povestea asta. Nici unul dintre noi. Am citit despre asta. Cuţite. Noi nu facem astfel de lucruri. Cuţite nu. Se cutremură, înfiorîndu-se de teamă. Vă rog, nişte apă, vă rog, imploră el.
Danny se uită lung în jos, apoi îşi înclină capul încet înainte si înapoi, dezgustat. Crezuse tot ce auzise.
— Ştii ceva, spuse Danny, te cred, Goldstein. Eu cred. Nici unul ca tine n-ar fi avut curajul să ucidă pe cineva pe care să-l vadă murindu-i în faţă. Nici unul dintre voi n-ar fi avut curajul. Voi aţi fi făcut-o de la distantă. O puşcă. O bombă. Dar uită-te ia tine. Tu n-ai fi avut curajul, nu-i aşa, Goldstein? Ştii Goldstein, nu eşti serios. Deci, spune-mi, ce ştii despre grenade? Ce ştii despre grenade?
Ochii lui Goldstein se măriră de frică.
— Ştii, adăugă Rafi, cele de pe Muntele Templului. Da, voi demonstraţi întotdeauna acolo. Trebuie să ştii ceva.
Hohotele de plîns ale lui Goldstein erau cavernoase şi curînd deveniră o tuse dureroasă.
— Nu ştiu nimic! Nimic!
Danny se ridică în picioare,, îi făcu cu mîna lui Rafi care stătea pe vîrful dealului, în timp ce trecu pe lîngă Goldstein, lăsă să-i cadă gamela lîngă grăsan, care o înşfacă, bînd lacom ultimele

înghiţituri care mai erau. Cînd privi în jos, cei doi agenţi Şabak erau deja la poalele dealului.
— Aşteptaţi! Asteptaţi-mă! strigă el, ţîşnind în picioare.
Coborî dealul în fugă, căzînd si ridicîndu-se, căzînd si ridicîndu-se. îi ajunse chiar cînd aceştia erau deja la maşină.
— Ai noroc, Goldstein, spuse Rafi. De data asta, ai avut noroc. Dar nu dorim să trebuiască să te mai vedem, Goldstein, nu? spuse agentul Şabak, întorcîndu-se spre partenerul său.

— Nu. Cred că nici măcar nu mai vrem să auzim de tine, spuse Danny.
Cînd ajunseră la drumul principal, auziră primele proiectile, o bubuitură surdă şi vagă, undeva departe in spatele lor. Rafi şi Danny zîmbiră. Goldstein privi pe geamul din spate si se înfiora. Tăcu tot drumul de întoarcere spre oraş. Cînd ajunseră în faţa Muzeului Viitoarelor Victime Evreieşti, Goldstein începu să deschidă uşa.
— Goldstein, nu uita, chiar că nu vrem să mai auzim de tine, spuse Danny.
— Sau să te mai vedem, spuse Rafi.
— Promit, rosti grăsanul. Promit.
— Putem să avem încredere în el? îl întrebă Danny pe Rafi.
— Nu putem avea încredere cu adevărat în nimeni, nu? răspunse Rafi.
— In mine puteţi avea încredere, promit. Eu sînt evreu, voi sînteţi evrei, puteţi să mă credeţi.
— De fapt, eu mă consider izraelit, spuse Danny, în timp ce Rafi acceleră si porni mai departe.

12

TIMP LIBER NU MAI EXISTA Rapoartele se înmulţeau vărfnd cu ochii, ca o ploaie de iarnă ce umple cu apă peste noapte o vale seacă. Orice acţiune era înregistrată minuţios, indiferent cît de inutilă'era. Fuseseră interogaţi măcelarii — nimic pînă acum. Fusese studiat mulajul urmei piciorului pînă se ajunsese la nefolositoa-rea concluzie că pantofii erau americani, poate italieneşti sau poate de comandă. Dacă erau de comandă, atunci fuseseră executaţi în cartierul pantofarilor din spatele staţiei de autobuz Tel Aviv. Rapoartele asupra apelurilor telefonice ce sosiseră după ştirea uciderii călugăriţelor nu

duceau nicăieri, dar se transformară în lucrări pentru dosare. Fără nici o altă ştire despre desfăşurarea cercetărilor, mass-media rămase numai cu cîteva elemente, de la portretele reprezentanţilor divizatei biserici ruse pînă la readucerea pe tapet a desenelor grafiti antisovietice mîzgălite pe pereţii schitului. Reporterii încă nu aveau cunoştinţă de interesul manifestat de primul ministru pentru acest caz. Nici de Alex nu ştiau nimic. Cohen spera că totul va rămîne aşa. Dar optimist nu era.

în ciuda tuturor rapoartelor — la cinci zile după crime se umpluseră deja două dosare şi jumătate — Cohen îşi găsise timp de două ori să urce şi să coboare dealul satului.

O dată se dusese destul de devreme. Voia să prindă camionul cu pîine de dimineaţă care livra pîini calde celor două băcănii din oraş. Din cauza temperaturilor schimbătoare, ceaţa din zori se transformase într-o burniţă care ţinuse cît fusese ziua de lungă.

Cohen purta, ca de obicei, pantofi sport cu talpă de cauciuc, pantaloni gri din ţesătură în diagonală, din bumbac, şi, pe sub vindiac, o cămaşă albă. Cînd coborî din maşina pe care o parcase în punctul cel mai îndepărtat al satului, se uită la ceas. Apoi, trăgînd aer adînc în piept, apăsă pe butonul de pornire al catetofonului său si o luă spre schit, cu vîntul în faţă. în timp ce urca tot mai sus pe deal, *recviemul* lui Mozart îi pătrundea în urechi. Din cînd în cînd se dădea la o parte din drum, dar aproape de el, trăgîndu-şi sufletul. Nu după mult timp începură să-l doară picioarele, apoi simţi o împunsătură într-o parte, încercă să se aplece în faţă pentru a o îndepărta şi se îngrijoră că înainta încet, prea încet. Am îmbătrînit pentru o treabă ca asta, îşi spuse el, auzindu-şi vocea lăuntrică, îşi dădu seama că, de fapt, vorbise tare, acoperind sunetele muzicii. Scoase o clipă căştile de pe urechi, ca să asculte sunetele pădurii. Dar tot ce auzi fu propria-i respiraţie grea şi ecoul vocii Ahuvei care, în seara în care plecase, încercase să-i smulgă o promisiune la aeroport

„Cît timp sînt plecată, spusese ea, încearcă să mai reduci fumatul şi băutura."

Ar fi zîmbit, amintindu-şi de telefonul din ultimul minut de la aeroport, dar durerea din piept, pe care i-o produsese căţăratul, îi schimonosi fata. Aşteptă cîteva minute pînă ce respiraţia îi

reveni la normal.' Apoi reluă căţăratul, punîndu-şi bine căştile la loc pe urechi.
In cele din urmă, ajunse sus. Pe scaun, chiar după poarta verde, stătea Yerahmiel, poliţistul pensionar, şi se încălzea la lumina razelor de primăvară. Cînd îl văzu a-propiindu-se pe Cohen, poliţistul sări în picioare.
— Avram! Ce mai faci ? întrebă el cu familiaritatea pe care i-o permiteau cei treizeci de ani de cînd se cunoşteau. Soţia mea mi-a spus să-ţi transmit complimentele ei. Iată, mi-a făcut nişte turtă dulce pentru o gustare. Nu vrei si tu o bucăţică?
Poliţistul se aplecă si trase o pungă de plastic de sub scaunul din lemn.
încă fără respiraţie, Cohen stătea fără să scoată o vorbă. Se blestema în tăcere că nu avea mai mare grijă de

el însuşi. Totuşi, nu putu să nu zîmbească de volubilitatea poliţistului.
— Ea mi-a spus: Yerahmiel, să nu uiţi să-i spui lui Avram Cohen că este oricînd binevenit în casa noastră şi că, dacă are Nevoie vreodată de un loc unde să ia masa... Păi, i-am spus eu, i-am povestit că Avram Cohen este un mare bucătar. Un gurmand, ăsta-i cuvîntul, nu? Dar ea mi-a spus...
— Să-i transmiţi că a fost foarte amabilă că m-a invitat, spuse Cohen, în sfîrsit capabil să vorbească. Dar nu, mulţumesc, fără prăjitură. Dacă ai avea nişte apă.
Numai gîndul la mîncare uscată şi gura i se strînse.
— Am ceai, mai bun. Poftim, spuse bătrînul poliţist şi desfăcu capacul unei sticle de termos. Nu arăţi bine. De ce nu te aşezi?
Cu termosul încă la buze, Cohen refuză.
— Nu, trebuie să ajung acolo jos.
— Avram, nu mai sîntem la fel de tineri precum eram. Trebuie să învăţăm să ne îngrijim. Trebuie să te îngrijeşti.
Cohen încuviinţă din cap şi surise. Nu-i acorda atenţie. Calcula cît îi trebuie să facă tot urcusuLDouăzeci si cinci de minute. Unuia mai tînăr i-ar fi trebuit pe jumătate. Se simţea dezgustat de sine.
A doua oară conduse Levy. Cohen îi spuse că trebuie să treacă de intersecţia pe care o luau de obicei spre sat şi să se îndrepte spre spitalul Hadassah. Chiar desupra satului, la scurta lărgire a autostrăzii, Cohen îi ceru să oprească. Panta era abruptă. Cînd

Levy îi sugeră că lui îi era mai uşor să se ducă pînă sus, Cohen insistă:
— Nu sînt invalid şi nu sînt nici bătrîn.
— Spuneţi-mi ce căutaţi, am să caut eu, spuse Levy, dar asta nu făcu decît să-l enerveze si mai mult pe Cohen.
— Dacă as şti ce caut, n-ar trebui să mă duc personal, nu-i aşa? Văzu dezamăgirea de pe chipul lui Levy. Ascultă, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Doar că trebuie să faci ce spun eu.

— Vreau sa* fac ceva mai mult decît să completez nişte formulare şi să iau notiţe. Vreau să simt că ceea ce fac împinge cazul înainte.
— Vrei să fii cowboy, se burzului Cohen, dar schimbă repede tonul. Nissim, spuse el, folosind nuifiele de botez al lui Levy, aşa cum o făcea ori de cîte ori voia să-i demonstreze că îl apreciază, dacă vrei să mă ajuţi, atunci fă, te rog, ce-ţi spun.
Fără să aştepte răspunsul lui Levy, ridică un toron vechi de sîrmă ghimpată care odată delimita liziera păduricii şi trecu pe vine prin gaura din gardul ruginit.
Levy ţinea la ochi un binoclu şi scruta zarea. Trecuse aproape o jumătate de oră pînă cînd îl văzu pe Cohen în piaţă, pe drumul ce ducea la fîntînă. Lui Levy îi fură necesare cîteva minute ca să parcurgă cu maşina autostrada de pe coama dealului pînă la Calder si apoi în jos în vale. A-colo îl găsi pe Cohen stînd de vorbă cu un puşti cu un rucsac plin de cărţi.
— Inspector şef Levy, spuse Cohen pe un ton grav, oficial, care-l făcu pe Levy să suridă. As dori să vi-l prezint pe domnul Şuki Mizrahi care mi-a explicat amănunţit că izvorul de acolo are un tunel ascuns. Domnul Mizrahi l-a vizitat cu mai multe ocazii.
Levy îi întinse mîna băiatului care-i ajungea pînă la brîu. Ochii copilului se măriră la vederea pistolului lui Levy, un Baretta 22 într-un toc de piele prins la cureaua blugilor strimţi ai lui Levy.
— încîntat de cunoştinţă, spuse Levy, pe un ton la fel de grav şi oficial ca cel ai lui'Cohen.
Mîndru, băiatul si-o întinse pe a sa si îşi scuturară mîinile.
— Domnul Mizrahi m-a ajutat mult în cercetările mele, spuse Cohen. El spune că acolo, în tunel, a găsit multe lucruri. Mi-a spus că o dată a găsit un cuţit vechi.
— Chiar aşa? rosti Levy impresionat. Păi, va trebui să ne aruncăm si noi o privire pe acolo, nu domnule?

Levy se urcă pe zidul ce înconjura fîntînă şi îşi făcu drum în jurul bazinului pînă ce putu să-şi plece capul pe

sub o ieşitură din marmură care ducea în spatele jgheabului fîntînii. Sări sprinten jos şi se îndreptă spre maşină de unde luă o lanternă. Cohen si băiatul îl urmăreau.

Cîteva minute văzură reflecţia luminii pe apele întunecate ale bazinului, dar probabil că tunelul făcuse o cotitură, pentru că, de-o dată, se făcu întuneric.

— Eu intru acolo înăuntru numai cu tata, zise băiatul sobru.

— Te cred, spuse Cohen. Trebuie să fie înfricoşător.

— Puţin, puţin cam înfricoşător. Dar cu tata nu este. După cinci minute Levy ieşi afară.

— Pot fî străbătuţi cam treizeci de metri de unul ca mine, dar apoi se îngustează şi nu se poate merge mai departe.

Pantofii sport şi pantalonii îi erau uzi leoarcă de apă.

— Sînt stînci. Dar sînt si lucruri. O păpuşă. Un pachet gol de ţigări. Oamenii si-au scrijelit numele pe pereţi, în cîteva limbi. Nici un cuţit.

Cohen se întoarse spre băiat. O clipă băiatul crezu că detectivul o să se înfurie.

— Ei bine, nu poţi avea întotdeauna noroc, nu-i aşa? spuse Cohen, dar, în timp ce-i întinse acestuia mîna să i-o strîngă în semn de rămas bun, zîmbi.

- O dată am ghicit douăsprezece rezultate exacte la jocul de fotbal, spuse băiatul. Ăsta noroc. Tata a depus banii la bancă şi cînd am să termin armata o să mă pot înscrie la universitate.

— Da, ai avut noroc, spuse Cohen. Eu nu am reuşit niciodată mai mult de cinci sau sase rezultate exacte.

Urmă o pauză, după care băiatul începu să scuture pe rtnd mîna lui Levy, apoi a lui Cohen.

— Păi, noi trebuie să plecăm, zise Cohen. Mulţumim pentru ajutor.

— Pentru puţin.

îndrăzneala băiatului îl făcu pe Levy să surîdă.

Băiatul se uită după ei pînă se urcară în maşină şi plecară. Apoi se îndreptă spre casă, o construcţie din piatră cu multe coridoare, locuită de trei familii, la cîteva case mai sus de băcănie.

ROBERT ROSENBERG
Nici băiatul, nici Levy si nici Cohen nu-l văzură pe bărbatul cu ţăcălie ce purta peste pieptu-i gol o vestă brodată din catifea galben verzuie, îi urmărise printre tufele dese de oleandri albi si roz ce acopereau zidurile hanului de lîngă izvorul din Ein Kerem. Vederea lor nu-l tulbură.

13

TOT RESTUL ZILEI ŞI NOPŢII Cohen lucră la biroul lui. Mai întîi citi prin dosare.' Apoi studie raportul sărăcăcios despre Alex pe care catadicsise Şmulik să i-l trimită. Nu dezvăluia nimic deosebit în afara unei date: cea a aplicării vizelor de rezidenţă a celor două călugăriţe; asta îl făcu pe Cohen să revină să caute înfrigurat în primul biblioraft.

Nu numai că Alex şi fata sosiseră în acelaşi an. Sosiseră cu acelaşi avion.

Dar informaţia era insuficientă, nimic altceva decît o întîmplare datorată birocraţiei. „Cu agenţia de voiaj, Moscova are un acord global", mîzgălise Şmulik pe o bucăţică de hîrtie prinsă cu o agrafă de dosar, cu un post-scriptum în care îşi cerea scuze pentru trimiterea cu întîrziere a documentelor.

Cohen bombăni cînd desprinse bucăţica de hîrtie şi începu să citească. La miezul nopţii începu o a doua repriză si continuă să se afunde în dosarele cu cazuri, semnînd ceea ce trebuia să semneze, făcînd observaţii pe rapoartele detectivilor, trimiţîndu-le înapoi pentru continuarea acţiunilor, în ultimul sertar din dreapta biroului a-vea o sticlă de coniac si, pînă la ora două noaptea, băuse trei pahare mici si desfăcuse cel de-al treilea pachet de ţigări al zilei.

La ora trei adormise sprijinit de spateaza înaltă a scaunului său ciudat înclinat.

Telefonul sună exact la cinci si patruzeci şi cinci de minute. Cohen notă acest lucru imediat ce începu să recepţioneze mesajul ce venea de la celălalt capăt al firului.

— Un alt caz de omor cu cuţitul, spuse Rotem, dispecerul care suna de la camera d'e comandă din subsolul secţiei de poliţie.

— Unde?

— Un depozit de cărţi vechi, la capătul promenadei Ben-Yehuda, strada Dorot Risonim.

— Cunosc locul, se răsti Cohen, alungîndu-şi somnul prin

ridicarea vocii. Trimite o echipă, dă-mi-l pe Levy la telefon. Voi fi pe linia patru, ordonă el, smulgîndu-şi ra-dio-telefonul de la sursa de încărcare de pe raftul de îîngă biroul său. Am plecat acolo.
Trecură trei minute, inclusiv timpul necesar să pornească motorul rece al maşinii. La depozitul de carte găsi o femeie căruntă care-i ieşi în întîmpinare.
— Tu de colo, ordonă ea imediat ce el deschise uşa. Eşti de la poliţie?
' — Da.
— Extraordinar, în toţi aceşti ani am auzit de la oameni că poliţia noastră nu se prea grăbeşte. Şi cînd, în cele din urmă,'chem şi eu poliţia pentru ceva, iat-o ce repede vine. Nemaipomenit.
— înţelegea...
— Da, acolo, uitaţi-vă. Am văzut mulţi oameni morţi şi multe morţi îngrozitoare, dar niciodată aşa ceva. Am participat la lupta împotriva britanicilor. Am'avut noroc, am scăpat din Polonia. Şi apoi aici, toate războaiele de aici. Vă amintiţi de bomba de pe bicicletă? S-a întîmplat chiar acolo, spuse ea, arătînd, ca un ghid, spre cafeneaua de la capătul străzii unde, cu trei ani înainte, explodase o bicicletă ticsită cu explozive. Si aceea a fost îngrozitoare. Dar nimic nu se compară cu asta. Nemaipomenită.
Cohen nu era şocat de flecăreala ei. In Ierusalim mulţi erau obişnuiţi cu moartea violentă. Dar el nu avea timp de memoriile' femeii.
— Dragă doamnă, spuse el, folosind o expresie formală pe care ştia, intuitiv, că ea o va aprecia. Dacă aţi avea amabilitatea să-mi arătaţi...
— Da, bineînţeles, spuse femeia, flatată de respectul ofiţerului, evident prin tonul uşor glumeţ ce răzbătea din

formula de adresare a lui Cohen. Bineînţeles, poftiţi, veniţi.
îl conduse afară.
— Poftim, chiSr acolo, spuse ea, arătînd cu degetul. Ochii lui Cohen urmăriră direcţia indicată.
în Ierusalim, pe orice alee dintre două clădiri, ar fi fost uşor să nu dai atenţie unei grămezi de haine vechi şi sfîşiate de lîngă containerele de gunoi. Un palton vechi si doi saci din plastic vîrîţi în alţi saci din plastic. Dar, cu cît se apropia mai mult,

Cohen zări sîngele si, cînd se aplecă peste forma gri, văzu de ce chiar şi o femeie care supra-vieţuise luptei cu britanicii si bombardamentelor numise crima îngrozitoare.
Faţa fusese ciopîrţită de cîteva ori, nasul aproape tăiat, gîtul la fel, ochii străpunşi, întreaga faţă plină de tăieturi. Pînă şi paltonul era tăiat şi ciopîrţit, dar, observă Cohen în timp ce privea fără să atingă, nici una dintre tăieturi nu era prea adîncă. Cohen presupuse că cerşetorul murise prin pierdere de sînge.
— în fiecare zi, în fiecare zi îi dădeam un sandviş din pîine neagră şi caşcaval, spuse femeia. De ani si ani, da, de ani şi ani de zile. Şi, ştiţi, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Nu 'ştiu nimic despre el. Absolut nimic, într-adevăr, nemaipomenit.
Cohen auzea totul şi nimic, ochii săi fixînd imaginea, urechile lui auzindu-i cuvintele, dar mintea întorcmdu-i-se la acei ani pierduţi în care văzuse oameni transformaţi în cei mai brutali ucigaşi pe care ţi-i poţi imagina, doar pentru o strachină de 'supă din cartofi stricaţi. Stătea în picioare şi se uita îndelung la faţa ciopîrţită, îşi privea propriul trecut.
Sirena maşinii de patrulare care îşi făcea rondul începu să sune. Ecouî ei se auzea în jos pe promenadă şi, cu cît se apropia, Cohen revenea la realitate. Auzi cum'se deschideau ferestrele la etajele superioare a cîtorva apartamente din jur.
Imediat după maşina de patrulare îşi făcu apariţia si Levy. Era îmbrăcat într-un trening şi papuci din lînă care se închideau în fată cu un fermoar.

— Era un cerşetor, zicea femeia. Ştiţi cum sînt cerşetorii. Nu ştiu de ce' alesese aleea mea.
Brusc, Cohen simţi că pălăvrăgeala femeii îl dezgustă.
— Vreau să fie luat corpul de *Mei cil* mai curînd posibil şi mai vreau să i se facă autopsia chiar în această după-amiază. Dacă Raoul'hu poate veni într-o oră, atunci s-o facă unul dintre medicii spitalului.
— Le sîntem datori celor de la etajul al cincilea, îl avertiză Levy, şi nu sîntem nici măcar la jumătatea anului, adăugă el, îndeplinind funcţia cea mai importantă pe care-o avea — aceea de ai aminti lui Cohen de constrînge-rile birocratice.
— Fă tot ce poţi ca rezultatul autopsiei să fie pe biroul meu pînă la patru după-amiază, insistă Cohen.
Se întoarse spre femeia care explica patrulei cum auzise ea că

poliţia nu vine niciodată cînd ai nevoie. Cohen îl prezentă pe Levy.
— El vă va lua declaraţia.
Apoi îi aruncă lui Levy unul dintre zîmbetele sale forţate si plecă pe jos spre birou. Dacă cineva l-ar fi între-bat'chiar atunci ce crede, ar fi putut să răspundă doar atît: „Sînt derutat".
Cuţi tarii erau ceva rar în Ierusalim.
în oraşul vechi, cu un an înainte, fusese un cuţitar, un arab care lovea pe la spate, motivat de ură, ţintind evreii religioşi şi turiştii. Fusese prins după trei victime de unul dintre oamenii lui Şmulik ce lucra la un caz în care era implicată o celulă fundamentalistă islamică.
Acum, în mai puţin de-o săptămînă, fuseseră trei victime ucise cu cuţitul.' Călugăriţele fuseseră omorîte cu o singură lovitură puternică. Cerşetorul fusese şi el omorît cu un cuţit, dar cercetarea superficială a corpului îi arătase că rănile erau făcute de cineva mult mai slab decît ucigaşul călugăriţelor.
Nu mergea, nu se potrivea. Nu era nici o legătură între cele două crime. Totuşi, în minte, existenţa cuţitului făcea legătura între cele două cazuri.
începu un nou dosar galben cu această observaţie: „Un singur lucru este clar: ucigaşul cerşetorului dorea' să fie sigur că mortul este de nerecunoscut".

119

Cîteva ore mai tîrziu, Levy îi înmînă lui Cohen un raport al autopsiei făcut de un patolog de la spitalul Şaare Zedek. Cohen îşi trimise subalternul după ajutor la' Yad Vashem, Institutul de Cercetări al Victimelor Holocaustului. Clădirea institutului era impunătoare şi domina Ein Kerem dinspre nord. Singurul semn distinctiv găsit pe corp era numărul tatuat în tabăra de concentrare. El diferea de cel al lui Cohen cu zece mii, în aceeaşi serie. Un alt supravieţuitor al holocaustului ar fi fost în stare să descifreze numărul secret, dacă ar fi cunoscut codul şi ar fi putut spune cînd si unde fusese numerotată persoana de către naziţti. Dar Cohen nu dorise niciodată să ştie mai multe despre taberele de concentrare şi sistemele lor decît aflase pe cînd era închis în ele.
Levy era la Yad Vashem împreună cu o daneză convertită ce mirosea plăcut şi care îşi luase numele de Rachel. Trecură în revistă tomuri de nume şi numere, liste scrise de mînă sau 'din

computer. Cînd ajunseră la concluzia că cerşetorul scăpase probabil din lagărul de la Birkenau — un fir ce putea fi urmărit cu ajutorul organizaţiilor de supravieţuitori — Levy hotărî că, decît să afle despre taberele de concentrare, prefera să afle mai multe despre fata care părăsise ferma din Danemarca pentru a se alătura poporului evreu.

14

UNUL DINTRE CERŞETORII fără nume se strecură repede din Mea Şearim si'o porni spre *Kotel,* Zidul din Vest. Se pare că omul era unul dintre mulţii săraci care vagabondau pe aleile micuţului *suk* din spatele lui Agadot Şlomo, bastionul celor mai'mulţi militanţi *haredim* din Ierusalim, cei mai credincioşi ortodocşi din Ierusalim, cei mai zeloşi păstrători ai tradiţiilor. Paltonul îi era prăfuit, iar pantalonii negri erau legaţi la brîu cu o sfoară. Purta pantofi sport, după moda evreilor religioşi din Yom Kip-pur. Cînd se pocăiesc, aceştia se lipsesc de luxul unei încălţăminte din piele. Pălăria îi era ridicată pe ceafa capului ras. O luă grăbit pe Strada Profeţilor, trecu prin Poarta Damascului şi intră în Oraşul Vechi. Pentru orice locuitor al Ierusalimului, el era doar unul dintre piosii credincioşi ce se îndreptau spre locul de rugăciune de la baza vestigiilor antice ale Templului.

Dar cerşetorul era Daniel, spionul lui Cohen în Mea Şearim. El crescuse în lumea *horeai* a oraşului mistic al lui Safed din Galileea. Era. unul dintre puţinii care renunţaseră la securitatea religiei absolute după ce fusese născut şi format în ea. Pe Pămîntul Sfînt mulţi îşi îndreaptă credinţa mai mult spre Dumnezeu decît oriunde în altă parte. Cînd Cohen auzise de originea noului recrut, îl adoptase imediat ca învăţăcel si urmaş, combinînd atitudinea paternă cu ideea că Daniel s-ar potrivi perfect cu lumea *horeai.* Lumea religioasă îi înconjoară pe noii veniţi cu căldură, îndrumîndu-i. Dar, pentru acei care o părăsesc, viaţa poate deveni singuratică, deoarece familiile întorc spatele scepticilor. De aceea Cohen făcuse tot posibilul ca Daniel să se simtă apreciat şi, în loc

să-l

-l dea să fie instruit de alt ofiţer superior, îl luase chiar el. Sarcina lui Daniel era să-l ţină la curent pe Cohen de ce se întîmpla prin împrejurimi. Rapoartele lui erau întotdeauna concise, conţinînd, de obicei, date despre demonstraţiile

planificate sau despre un nou conflict între una sau mai multe fracţiuni din vecinătate.
în Mea Şearim, dezbaterile teologice, vechi de două sute de ani, aveau un mod propriu de a se transforma în bătăi cu pumnii sau chiar revolte, lupte decisive între prozeliţii diferiţilor rabini care interpretau diferit acelaşi pasaj talmudic.
Uneori Daniel putea să-i spună dinainte despre aceste lupte iminente. Alteori el raporta despre un moment rar de unitate, cînd întreaga comunitate *haredi* — care se înmulţea mai rapid decît oricare alta dintre ramurile demografice din mozaicul oraşului — era gata să-si strîngă rîndurile pentru o demonstraţie împotriva forţelo'r seculare din Oraşul Sfînt. Daniel avea cunoştinţă de 'protestele împotriva restaurantelor deschise în serile de vineri, de acţiunile împotriva buticurilor ce vindeau îmbrăcăminte indecentă de damă aflate prea aproape de Mea Şearim şi de atacurile asupra cinematografelor unde era încălcată fără ruşine, în public, credinţa *haredim-ilor* în poruncile biblice împotriva adulterului si imaginilor vulgare. Deseori, menţionarea bolborositǎ a unui rabin bătrîn despre asemenea „orori" se transforma în incendieri premeditate, spargeri de vitrine sau o demonstraţie spontană a sute de studenţi yesiva furioşi. Adesea, Daniel putea să numească persoana din spatele acţiunii, deşi nici un rabin n-ar fi fost arestat vreodată pentru incitare sau conspiraţie atîta timp cît puterea politică era deţinută de Aguda.
O dată la două săptămîni, duminica dimineaţa, Cohen primea de la Daniel informaţiile ce proveneau de prin vecinii care-şi păstrau secretele după zidurile curţilor, îl întîlnea la locul obişnuit, pe palierul îngust de la capătul unor scări, chiar în mijlocul aleii dintre Poarta Damascului, cea mai apropiată intrare în Oraşul Vechi de Mea Şearim si *Kotel,* ultima relicvă a Primuiui si a Celui de-al Doilea Templu.

înainte ca cerşetorul să-şi facă apariţia pe palier, Cohen şi Levy aşteptară aproape douăzeci de minute. De obicei, acesta zîmbea cînd îi vedea aşteptîndu-l, dar, în această dimineaţă de duminică, faţa 'îi era preocupată, ochii umbriţi de nesomn.
— Trebuie să mă scoateţi de aici, spuse Daniel, chiar înainte de a ajunge pe palierul unde Cohen şi Levy îl aşteptau.

— Liniştеşte-te, liniştеşte-te, zise Cohen, ce s-a întîmplat? '
— Tata, tata-i pe aici, rosti Daniel cu vocea tensionată.
Cînd Daniel îşi pierduse încrederea *înpayot,* semn că n-ar mai fi fost în stare să suporte tensiunea îndoielilor sale legate de o credinţă mai puternică în existenţa lui Dumnezeu, tatăl său' stătuse şapte zile în doliu, îngropîndu-şi fiul în minte.
Cohen'înţelese imediat îngrijorarea lui Daniel.
— Te-a văzut?
— Nu. Dar eu l-am văzut şi vreau să plec de aici. Dacă mă vede, nu v-a putea să înţeleagă niciodată...
— De ce-i aici? în Ierusalim?
— Nu ştiu, dar este. Studiază la Ungrin Kollel.
Cohen cunoştea yeşiva, o construcţie mare, neregulată, care domina intersecţia principală de la Mea Şearim. Locul era cunoscut ca Piaţa Sabatului, deoarece acolo aveau loc toate demonstraţiile şi revoltele organizate de comunitatea *haredi* ca protest împotriva nerespectării tradiţiilor Sabatului, sancţionate sau uitate de secole de autorităţile din Ierusalim.'
Cohen se uită o clipă la Daniel, apoi se întoarse spre Levy care aştepta cu o treaptă mai jos de palierul aleii. Vîntul de primăvară *hamsin* — vîntul fierbinte din est — era uscat si-i crăpa buzele.
— Nissim, te-ar deranja dacă ne-ai aduce ceva rece de băut?
Ştia că pe Levy îl deranja, dar ignoră scînteia de resentiment din ochii locotenentului său. Voia să fie singur cu Daniel cîteva clipe. întorcîndu-se spre Daniel, Cohen spuse:

F: — Ce zici, te va recunoaşte?
— Da. Nu. Nu ştiu. Este suficient că l-am recunoscut eu. Dacă mă vede, nu ştiu, dacă mă vede si mă recunoaşte... Nu meseria mă îngrijorează. El mă îngrijorează. Dacă ar fi să creadă că am decăzut, că sînt cerşetor, ar fi destul de rău, dar că m-am întors si nu i-am spus...
Cuvintele lui Daniel parcă se rostogoleau, vocea îi creştea si scădea ritmat, aproape ca într-o cantată. Pare că se roagă, gîndi Cohen..
— Gata, gata, calmează-te. Povesteşte-mi.
— înţelegeţi, nu? înţelegeţi ce se întîmplă. Nu mai ştiu cine sînt. Ce se întîmplă cu mine?
— N-o să se întîmple nimic. Te-ai descurcat foarte bine, foarte

bine. Ai fost excelent. Trebuia să-l facă să nu plece si, mai mult, trebuia să-i ofere un motiv, încă puţin, Daniei, continuă Cohen, încercînd din toate puterile ca vocea să nu-i trădeze insistenţa, încă puţin, repetă el, deliberat, cu vocea joasă si naturală, ca un antrenor cu calul său pur sînge. O sarcină deosebită, încă un lucru pe care să-l afli. Aşţa-i tot.
Chiar atunci îl zări, la capătul scărilor, pe Levy care se întorcea cu trei sticle de oranjadă, îi făcu un semn uşor din mînă să nu se apropie.
— Nu pot, spuse Daniel, îmi este teamă pentru tata. Dacă mă vede...
— Ai auzit ceva despre călugăriţe? - Călugăriţe?
— Rusoaicele. Poate Keset?
— V-am povestit despre Keşet, răspunse Daniel supărat. E o adunătură de puştani. Puştani, aşa cum am fost şi eu, împinşi de credinţă. Ei îi urăsc pe *Tzionistim,* blasfemia unui stat fără Mesia, aşa că stropesc cu vopsea pe mormîntul lui Herzl. Ard cîteva staţii de autobuz. Dar să omoare pe cineva? Cohen, nu-mi place că trebuie s-o spun, dar băieţii ăştia nici măcar n-ar putea sta în aceeaşi cameră cu două călugăriţe. Asta ar fi un păcat de moarte.
— Au incendiat chioşcul acela, spuse Cohen, referin-jdu-se la standul de ziare din Mea Şearim, unde un bătrîn vindea ziare de ani de zile.

Cu un an mai înainte, fusese distrus de o sticlă incendiară. A doua zi pe ziduri apăruseră afişe care promiteau aceeaşi pedeapsă oricui ar fi îndrăznit să vîndă ziare sioniste b'lasfematoare. Afişele erau semnate Keşet, un acronim pe care nici măcar Daniel, cu toate cunoştinţele sale în materie, nu fusese în stare să-l descifreze.
— Poate aveţi dreptate. Nu ştiu, spuse Daniel exasperat de dilema sa,' admiţînd posibilitatea. O să încerc. Pe cuvînt, o să încerc, insistă el, şi, în acel moment, Cohen ştiu că Daniel nu-l părăsea, cel puţin, deocamdată.
— Vrem să fii acolo. Avem nevoie de tine. Acolo tu eşti şeful. Dar mai este nevoie de timp. Poate va apare ceva.'Poate o să auzi ceva despre Ein Kerem. Călugăriţele moarte din Ein Kerem. Zvonuri, şoapte. Orice.

Cohen îi făcu din cap lui Levy să urce scările. Levy îi oferi o sticlă lui Daniel, iar pe cealaltă, lui Cohen.
— Acum bea, spuse Cohen, te va ajuta să te calmezi. Cei trei bărbaţi băură în tăcere băutura prea dulce.
Brusc, tăcerea aduse mai aproape agitaţia bazarului ce se afla la cîţiva paşi mai încolo. Daniel îşi goli sticla, apoi şj-o lipi de frunte, încercînd parcă să-si răcorească fiebinţeâla. Dintr-o dată spuse:
— Există zvonuri. Nu chiar zvonuri. Oamenii vorbesc despre profeţi. Profeţi falşi. Profeţi adevăraţi.
— Cine sînt aceşti profeţi? se interesă Cohen. Dar Daniel putu doar să ridice din umeri.
— încă nu ştiu, dar profeţia nu este un domeniu al muritorilor. Nu de cînd este Templul. Dar circulă vorbe. Despre profeţi şi sacrificii de purificare.
— Junca roşie, spuse Cohen cu subînţeles.
— Ce-i asta? întrebă Levy.
— Cenuşa unei junei roşii lipsite de păcat este folosită la purificarea preoţilor, explică Daniel. Este interzisă încă de pe vremea Templului.
Levy îşi dădu ochii peste cap, dar Cohen înţelegea semnificaţia unor astfel de eforturi de purificare.
— Templul ar putea fi construit numai de oameni neprihăniţi, spuse el, gîndind cu voce tare. Scopul lor este Templul. 6ricine-ar fi, sînt după Munte.
— Nu ştiu, zise Daniel.

— O să afli, spuse Cohen încurajator, sperînd să-i insufle încredere, fără să-şi trădeze propria-i incertitudine. Eşti singurul care ne poate ajuta, singurul.
— Foarte bine, spuse Daniel după o lungă pauză de gîndire. Dar jur, jur în faţa voastră, spuse el, ţinînd sticla în mînă ca pe o armă, că, dacă mă vede tatăl meu, dacă mă recunoaşte, dacă i se întîmplă ceva, jur că asta-i ultima oară cînd mă mai vedeţi. Voi părăsi poliţia imediat. Nu sînt pregătit să fac faţă situaţiei.
— Intr-o zi va trebui să' vorbeşti cu el, spuse Cohen blînd, cel puţin va trebui să încerci.
— Poate, poate aveţi dreptate, încă nu sînt pregătit.
— Asta tu hotărăşti. Dar, acum, cutreieră împrejurimile, află orice indiciu. Orice-i ieşit cu totul şi cu totul din comun.

15

DE LA ÎNCEPUT, Levy insistase pe lîngă Cohen, so-licitîndu-i sarcini de teren. „Simt nevoia să contribui, să fac ceva important", spunea el.

La început Cohen rezistase insistenţelor lui Levy.

„Am nevoie de tine aici, spunea Cohen şi-i azvîrlea pe tavă un alt teanc de rapoarte administrative. Am nevoie de mintea ta".

Levy bodogănea, dar ceda în faţa autorităţii lui Cohen. Jongla cu planificările efectivelor poliţiei şi diagramele parcului de maşini; înainte de a-i înmîna o hîrtie lui Cohen, o citea. Cunoştea toate secretele, afară de cele pe care Cohen le ţinea în propriul carnet de notiţe şi nu le dezvăluia nimănui. Dar funcţia sa cea mai importantă era aceea de a servi drept amortizor între politicienii de la etajul al cincilea şi Cohen. Levy era administratorul lui Cohen si, în această meserie, excela. Curînd Cohen va trebui să-l lase să plece, să-l vadă făcînd încă un pas în ierarhia sistemului. Dar mai mult ca niciodată în cei cinci ani de cînd lucrau împreună, avea nevoie de ajutorul ofiţerului mai tînăr. După întîlnirea cu Daniel, solicitările lui Levy de a avea propriile însărcinări de teren deveniră şi mai insistente.

într-o dimineaţă, cînd Levy îi dovedise că-şi terminase toate lucrările pentru săptămîna următoare şi insista, spunînd că nu are de gînd să renunţe, Cohen cedă.

— Foarte bine. Iată o listă cu abatoarele care mai trebuie încă cercetate, spuse el si bătu cu palma o hîrtie ce se afla pe biroul lui Levy. Poţi s-o faci, dar, de îndată ce termini, vreau să te întorci la biroul ăsta.

— Dar dacă-l găsesc pe omul nostru? întrebă Levy cu un zîmbet.

- Ieşi, rosti scurt Cohen, dar înainte ca inspectorul să se îndrepte spre uşă, îi aruncă un surîs.

Levy începu cu cel mai îndepărtat dintre abatoarele din zona industrială Şuafat din nordul Ierusalimului. Abatorul se afla lîngă o tabără de refugiaţi, pe şoseaua care duce la Ramallah. La primele două încercări nu obţinu nimic. Puţini erau aceia care auziseră de uciderea călugăriţelor. Dar si aceia habar n-aveau de motiv, nicidecum să numească vreun posibil suspect. Cînd ajunse la al treilea abator, era după-amiaza tîrziu.

Se plimbă printr-o hală cu temperatura foarte scăzută împreună cu proprietarul unei întreprinderi de ambalare a cărnii, într-un

capăt al halei, vacile tăiate pe jumătate de fierăstraie electrice uriaşe atîrnau de cîrligele prinse de un sistem de cărucioare ce trecea pe deasupra capului şi ducea carcasele de jur împrejurul halei. Aproape toţi măcelarii erau arabi, cei mai mulţi locuitori ai taberei din apropiere. După douăzeci de ani de experienţă cu poliţiştii si alte autorităţi evreieşti, arabii aveau instinctele foarte dezvoltate.

Levy era îmbrăcat obişnuit — pantofi sport, blugi, o cămaşă flanelată în carouri şi un halat alb din bumbac, pe care i-l dăduse directorul fabricii înainte de începerea vizitei de la etajul zgomotos unde aveau loc sacrificările de animale. Halatul ascundea pistolul, un Baretta 22 cu opt gloanţe în magazie, vîrît în spatele curelei. Dar zvonul trecu din gură-n gură ca o scînteie: la etaj se află o autoritate — poate un poliţist, poate un reprezentant Şabak. în timp ce şeful lor trecea prin camera rece împreună cu străinul, muncitorii îi priveau atent si duşmănos. Carnea de vacă ce atîrna de cîrlige era adunată în fundul halei, aşteptînd ca, de la diferite puncte de lucru, să fie împinsă într-un culoar central. Pe laturile halei erau mese de tăiere, unde muncitorii foloseau satîre şi ferăstraie electrice si apoi, la sfîrşit, lame lungi şi ascuţite pentru a tăia carnea de împachetat în bucăţi mari, apoi în bucăţi mai mici si felii.

Levy şi directorul trecură pe lîngă o masă lungă, unde trei bărbaţi făceau cotlete din halci mari de carne de vacă proaspătă. Măcelarii lucrau rapid şi graţios cu cuţite lungi si subţiri. Lamele strălucitoare se ridicau şi cădeau cu precizie. Levy era zăpăcit de frig, de explicaţiile obositoare ale directorului, de viteza cu care lucrau muncitorii. Nu-l observă pe arabul înalt care îl privea de la următoarea masă. în timp ce Levy urmărea cotletele ce zburau din mîinile măcelarilor în foliile din plastic, în care erau ambalate, bărbatul de la masa de alături se îndreptă spre culoarul central si începu să se îndepărteze repede.

— Abed! strigă tare unul dintre bărbaţii de la masă. întoarce-te, n-ai terminat încă.

Abed îşi arătă gura cu degetul mare, un semn că se duce să bea puţină apă. Directorul fabricii se întoarse să vadă cine strigase. Levy făcu la fel.

Cînd Levy întoarse capul, Abed intră în panică şi o rupse la fugă. Levy îl urmă, cu braţul drept căutând deja pistolul.
— Chemaţi poliţia, cereţi-l pe comandantul Cohen, ţipa Levy în timp ce-l urmărea pe Abed în spatele unui şir de carne de vacă atîrnată.
Bărbatul era înalt, mult mai înalt decît Levy care însă era zvelt şi agil. Dar, chiar din momentul începerii cursei, măcelarul avea avantajul surprizei si cunoaşterii primului etaj al abatorului. Doar după cîteva întoarceri rapide printre rîndurile de carne, Levy îşi dădu seama că bărbatul cel solid cu cuţitul în mînă dispăruse. Dînd la o parte o carcasă de carne grea, Levy zări o uşă din trei folii groase de vinilin. O împinse în lumina strălucitoare a soarelui şi în căldura lui şocantă. Nici urmă de Abed. Apoi simţi ceva. Se întoarse. La capătul rampei de încărcare, în spatele unei magazii mari, îşi zări vînatul stînd pe vine.
Levy alergă prin docul gol, cu pistolul pregătit, gîflind dureros. După cîteva secunde, dădu colţul magaziei, cu paşi mici. Dar Abed se mutase pe terenul din spate, o pantă lungă cu tufe si pietre ce urca în sus. Levy ştia că după creastă era tabăra de refugiaţi, o îngrămădeală de

construcţii din chirpici şi tablă printre care măcelarul ar fi putut să dispară cu uşurinţă. Levy alergă.
Abed se împiedică de două ori. De fiecare dată Levy cîştigă ceva din distanţă, în cele din urmă, ajunseră faţă-n faţă, la buza dealului unde aceasta se afunda într-o pantă abruptă, în spate, Levy văzy tabăra. Zări si cuţitul din mîna lui Abed. Levy avea Baretta, un pistol mic, de calibru mic. în spatele lui Abed văzu cîţiva copii care se jucau cu praştia, ţintind într-un copac singuratic de pe panta deluroasă şi se îngrijoră la gîndul că, dacar fi nevoit să tragă, un glonţ rătăcit i-ar putea nimeri pe unul dintre ei.
— De ce. Ai. Fugit? gîfîi Levy, fiecare cuvînt iesindu-i separat, încet.
Departe sub ei, în parcare, îşi făcu apariţia o maşină a poliţiei si jeepul patrulei de grăniceri. Directorul fabricii arătă în sus la ei, strigînd ceva.
— în sînge şi foc îl răscumpăr pe Falastin, strigă Abed, năpustindu-se spre Levy.

Poliţistul trase trei gloanţe în burta lui Abed, dar măcelarul nu se opri. Levy se dădu înapoi, ţinti şi trase un alt glonţ în piciorul lui Abed. Arabul încă avansa, cu cuţitul ridicat.
în timp ce alerga înapoi, Levy trase din nou, încercînd să ochească în genunchiul măcelarului. Făcu încă un pas înapoi, mergînd cu paşi uşori. Umbra lui Abed îi căzu pe faţă. Detectivul ochi pentru ultima oară şi atinse imediat pămîntul, încercînd să se rostogolească într-o parte.
Mai trase o dată. Capul lui Abed explodă. Corpul îi căzu direct peste Levy, cuţitul vîrîndu-se adînc în umărul detectivului, la cîţiva centimetri de gîtul acestuia.
Se trezi la spital. Cohen şedea pe un scaun la marginea patului, cu un dosar galben în poală.
— Cît timp mi-am pierdut cunoştinţa? întrebă Levy.
— Cîteva ore. Ai nevoie de un pistol mai mare, spuse Cohen îmbufnat.
— Spuneţi-mi ce s-a întîmplat, spuse Levy si se chirci de durere cînd încercă să se ridice în şezut. Ce s-a întîmplat? Eu trăgeam în el şi el continua să se apropie.

Am crezut că mi-a sosit sfîrşitul. De ce fugea? Cine era? El a fost? Ce s-a întîmplat?
— Acum pricepi de ce voiam să stai la birou? spuse Cohen si pentru moment îi ignoră întrebările.
— Nu a fost greşeala mea, spuse Levy cu o furie defensivă. Am tras de trei ori.
— De patru, spuse Cohen, corectîndu-l automat pe tînărul ofiţer.
— Trei, patru, ce mai contează? El era? El era cel pe care-l căutăm?
Cohen negă.
— Nu? Atunci de ce fugea?
— PFLP. Un membru al celulei. Cel puţin, aşa spune Şmulik. S-a speriat. A crezut că eşti vreun cowboy. N-a ştiut că te descurci mai bine cu stiloul decît cu arma.
Levy închise ochii, dezamăgit încă o dată de cele spuse de Cohen.
Urmă o tăcere scurtă. Apoi Cohen vorbi din nou.
— în cele din urmă, l-a răpus un grănicer, explică el. Dar a căzut peste tine.

Levy deschise ochii şi-i ţinti asupra lui Cohen.
— N-a fost vina mea, insistă el. începuse să fugă, şi eu am crezut...
Cohen înclină din cap afirmativ.
— Ai crezut. Aici este necazul. Asta am încercat să-ţi spun mereu. Nu poţi presupune.
Levy începu să protesteze din nou, dar Cohen îşi ridică mîna.
— Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat de minune. Dar acum vei fi nevoit să stai deoparte un timp. Iar eu aveam nevoie de tine.
Lui Cohen îi era greu să admită aşa ceva. Da, aveam nevoie de tine. La birou. Nu la spital. Dar trebuia să fii erou. Cowboy. N-aveam nevoie de cowboy. Am o mulţime. Prea mulţi, dacă m-ai întreba. Am nevoie de mintea ta, de ideile tale, de...
— Competenţa mea administrativă, fl întrerupse Levy cu sarcasm.
— Ai dreptate, spuse Cohen furios. Ai dreptate. Făcu o pauză şi apoi rosti, jumătate pentru sine, jumătate

pentru Levy: Ştiam că n-ar fi trebuit să te las să te duci a-colo. Desigur, nu singur.
— Număplîng.
— Ştiu, spuse Cohen blînd.
Era singura modalitate prin care-şi putea exprima afecţiunea faţă de Levy. Admira efortul tînărului ofiţer, chiar dacă îi displăcea ambiţia personală calculată care-l motiva. Cohen nu se gîndise niciodată la promovare. Era rezultatul eforturilor sale, nu scopul. Dar Levy făcea parte din noua generaţie. El avea o carieră, nu o chemare şi, uneori, Cohen credea că deosebirea dintre vederile sale şi cele ale lui Levy consta atît în succesul, cît şi în eşecul sionismului.
Levy se luptă să se ridice în şezut. Umărul îi era înfăşurat într-un bandaj strîns bine, iar braţul, într-o eşarfă. La fiecare mişcare Cohen vedea cum faţa lui Levy era străfulgerată de durere, încercă să-l ajute.
— Mă descurc, insistă Levy, încercînd să-si păstreze demnitatea.
— Stai linistit,ordonă Cohen.
— Trebuie să ies de-aici, îi răspunse Levy scurt. Trebuie să-mi rezolv lucrările, adăugă cu amărăciune.
Cohen simţi deodată că-i vine să rida. îi plăcea încăpăţînarea lui

Levy. în schimb, repetă ordinul ca acesta [1] să stea liniştit. De data asta, nu ştiu dacă durerea sau ordinul îl făcură pe Levy să se supună, dar bănui că, Levy, în sinea lui, îi era recunoscător pentru ordinul de-a sta liniştit. Doctorii îi spuseră lui Cohen că lui Levy îi fuse'se zdrelită clavicula. Cohen ştia cît de dureroase sînt rănile la oase.

Cohen se duse la capătul patului. Ridică buchetul de flori de pe măsuţa joasă aflată în afara vederii lui Levy. Buchetul îl cumpărase în holul spitalului, în timp ce scoase florile la iveală, arătîndu-i-le, ridică stînjenit din umeri, căutînd în jur ceva în care să le pună.

Levy scuturâ din cap, descoperind astfel că mişcarea îi provoca o durere ce se ridica de la umăr spre gît.

— Să le dea infirmiera unei persoane la care nu vin vizitatori, i se adresă slab lui Cohen.

Cohen surîse larg.

— Desigur, de ce nu. Ascultă, trebuie să plec. Adunarea săptămînală despre *intifada.*

Era o întrunire a conducerii statului major din Ierusalim pentru a discuta strategia şi tactica împotriva revoltelor. De obicei, la ea participa Levy, ca reprezentant al lui Cohen care, din start, ura întrunirile interminabile ce se sfîrşeau inevitabil cu o cuvîntare a lui Abulafia despre cum ar trebui să acţioneze armata, ca revoltele să fie înăbuşite din faşă. Participarea lui Cohen nu era absolut necesară, dar, pentru a pleca din spital, era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Voia să scape de stînjeneala sentimentelor pe care le simţea faţă de Levy.

Levy zîmbi si-i spuse lui Cohen că procesele-verbale ale ultimei adunări despre *intifada* erau în sertarul de sus al biroului din dreapta. Cohen pricepu că Levy îl ajuta sub pretextul de a ajunge la timp la întrunire.

— Nu te gîndi la asta acum. Odihneşte-te. Vin să te văd mîine.

— Faceţi-mi un serviciu, spuse Levy, în timp ce serul lui ajunse la uşa camerei. Cohen se aştepta la o glumă, dar expresia feţei iui Levy era serioasă. Sunaţi la mine acasă. Spuneţi-i lui Rachel că sînt aici.

— Nu mi-ai spus că staţi împreună, spuse Cohen surprins.

— Am si eu dreptul la secrete, replică Levy, radiind, si îşi închise

ochii să se odihnească.
16
CA SĂ PLECE DE LA ÎNTRUNIREA legată de *intifada,* înainte ca Abulafia , vărsînd foc pe nări, să-şi înceapă cuvîntarea, Cohen inventă o scuză. O oră mai tîrziu se întîlni cu Şmulik în grădina unui restaurant micuţ, ascuns în spatele unui zid de piatră, la un bloc de reşedinţa primului-ministru din Talbieh. Se întîlneau ades acolo, la o cafea, îşi împărtăşeau informaţiile şi se văicăreau de ce ştiau sau nu ştiau.'
Cînd sosi Cohen, Şmulik comandase deja cafea, îi făcu semn barmanului să mai aducă cîte un longo, denumirea locală pentru un espresso dublu.
— Cum se simte omul nostru, se interesă Şmulik, informat deja despre incidentul de la Şuafat.
— Destul de bine. Este mai serios el decît rana.
Era cel mai mare compliment dintre toate cele care se făceau în serviciul de securitate. Cea mai mare insultă era să te numească cineva „neserios".
— Dar tu?
— Bine, bine, răspunse Cohen automat. Barmanul aduse cafeaua.
— Am vrut să te văd, ca să aflu dacă au obţinut rezultate, continuă Şmulik, iar Cohen ştiu că se'referea la Gemeni.
Cohen începu să protesteze.
— Ei, aşteaptă, nu mi-o lua în nume de rău, continuă Smulik, nu vreau tortură sau bătaie, sau dusuri reci în mijlocul iernii. Nu-mi place să-mi văd oamenii stînd ca nişte funcţionari guvernamentali deasupra unui şir de oameni trîntiţi la pămînt. Nu mai este cum a fost, nu mai este la fel. Au trecut douăzeci de ani de cînd am fost acolo,

spuse el şi-şi ridică braţul, arătînd cu degetul spre est, prin uşa deschisă a restaurantului, către zidurile Oraşului Vechi şi'în spatele teritoriilor. Am fost în Liban si înapoi. Timpurile s-au schimbat. Noi nu ne-am schimbat. Mîna lui Cohen *izbi* în masă.
— Nu-mi ţine lecţii, ordonă el. Şmulik rămase înmărmurit de reacţia lui Cohen. Nu începe să mă dăscăleşti despre ce s-a schimbat. Ştiu ce s-a schimbat. Acum acţionează terorişti evrei:
— Asta n-o ştim sigur.

— Nu te amăgi singur, Şmulik. Nu te amăgi, îi aruncă Cohen. Şmulik oftă.
— Tu te-ai schimbat.
— Ce tot vorbeşti? se răsti Cohen.
— Nu ştiu. în tine ^s-a schimbat ceva. îi învinuieşti mai întîi pe' politicieni, înainte doar îi înjurai şi te răcoreai... Acum îi acuzi de parcă *ei sînt* criminalii. Dar mai este un lucru. Cred că ţi-e teamă de ceva. Nu ştiu să-ţi mai fi fost teamă de ceva. Cum Cohen nu negă, Şmulik continuă agresiv: Asta este, nu-i aşa? Te temi de ceva. Ce este? Ce-i?
— De noi mi-e teamă, mîrîi Cohen. De ce devenim. Abulafia vrea un tanc.Poţi să crezi una ca asta? Vrea să pună un tanc la intrarea de la Poarta Damascului. Dar nici nu ştiu ce mă mai miră. L-am văzut pe primul-minis-tru. Dacă el se află în starea pe care am văzut-o, atunci de ce n-ar crede şeful poliţiei din Ierusalim că ar putea rezolva problemele cu un tanc. Şi tu. Tu ştii de starea pri-mului-ministru, dar nu spui nimic nimănui. Mare secretos mai eşti. Toate secretele de stat se află în mîinile tale, inclusiv cel mai important secret dintre toate. Schizofrenia primului-ministru.
— Avram, te previn, el nu este în necunostinţă de cauză. Deloc. O s-o afli destul de curînd, dacă nu încetezi cu astea.
— Să încetez cu ce?
— Să continui să-i ataci pe politicieni. Cohen se încruntă.

- De ce? Doar n-o să-mi facă onoarea să mă admită la etajul al cincilea, nu?
- Nu, dacă o să începi să vorbeşti despre terorişti evrei. Oricum, n-ai accepta-o, chiar dacă ţi-ar oferi-o pe o tavă de argint, spuse Şmulik batjocoritor, dar cu respect.
Cohen îşi reprimă un rfmbet.
— Nu asta-i problema. Problema este că ei nu fac tot ce le stă în putinţă ca să calmeze lucrurile.
— Ei sînt stăpînii noştri.
Cohen rămase tăcut. In cealaltă parte a restaurantului, o pereche de turişti, în care Cohen recunoscu nişte proaspăt căsătoriţi, îsî prinseră mîinile peste masă. Se gîndi la Ahuva, la conferinţa ei de la New York si speră să-l sune în curînd. Şmulik îi întrerupse gîndurile.
— Te-ai lăsat păcălit de povestea noastră cu sindromul. Ca şi

cum ar fi fost vina noastră.
Sprijinindu-se de speteaza scaunului, Cohen închise ochii, ca soarele de amiază să-i încălzească faţa.
— Toţi vor oraşul şi nimănui nu-i place faptul că îl au evreii. Bisericilor nu le place, americanilor nu. le place, arabilor şi ruşilor, tuturor nu le place ideea ca oraşul să fie al evreilor, îşi deschise ochii. Ha! Mai degrabă ar lăsa să explodeze oraşul decît să renunţe la ideologiile lor sau la scaunul lor din'cabinetul de miniştri.
— Ei, uite cine dă lecţii, spuse Şmulik.
Cohen cedă în faţa mustrării lui Şmulik şi schimbă conversaţia spre scopul ei real — negocierea.
— Am auzit că ruşii au de gînd să le aducă pe călugăriţe la Consiliul de Securitate.
Era doar o aluzie la o informaţie pe care se aştepta ca Şmulik s-o cunoască deja. Dar era acel fel de aluzie care indica faptul că el ştia mai mult şi, în relaţia lor, cea mai importantă modalitate de a se ajuta erau informaţiile pe care puteau să si le dea unul altuia pentru ceea ce încă mai reprezenta cauza lor comună — pacea oraşului.
Şmulik se gîndi puţin, apoi făcu propria ofertă.
— N-ar trebui să-ţi spun asta. Nu credem că este vorba de KGB. l-am ţinut sub observaţie şi n-am aflat nimic

care să arate că ei ar avea vreun motiv să le facă de petrecanie călugăriţelor. Aşa că ne-am concentrat atenţia asupra verilor, spuse el, folosind pentru arabi acelaşi argou ca în povestea biblică despre Avraam şi fiii săi. Poate fun-damentaliştii, poate PLO. Dar nu rusii. Crede-mă.
Cohen oftă, murmurînd pentru sine: „Crede şi nu cerceta."
— Asta ce mai e? întrebă Şmulik.
— Nimic, nimic, răspunse Cohen dînd din cap.
— Ţi-am trimis dosarul despre Alex, spuse Şmulik conciliant.
— Nu mi-a fost de prea mare ajutor, doar cîteva documente de la Ministerul de Interne despre sosirea lui, vreo două rapoarte de supraveghere de la începutul activităţii sale aici. Nimic altceva în plus. Dar, întîmplător, ştiu că l-ai pus sub urmărire, adăugă el, şi că îţi planificaseşi să mi-o spui.
— Nu mai este nimic de adăugat, insistă Şmulik. Se pare că nu

face prea multe. De la crime încoace n-a făcut nimic extraordinar. La fel ca de obicei, îi urmăreşte în continuare pe cetăţenii sovietici de aici, pe clerici si pe alţi cîţiva pe care-i urmărim şi noi. Poate, şi acesta este un poate important, are contacte cu agenţii implantaţi printre imigranţi. Dar n-am descoperit nimic de felul acesta. Nu se apropie de teritorii. N-a fost niciodată zărit le est de Linia Verde. Dă-mi voie să-ţi spun, îngrijorările legate de KGB sînt un pic cam umflate. Rusii au învăţat de la americani. Folosesc tehnologia. Vapoare, sateliţi. Adevărat, au avut aici întotdeauna cîrtiţele lor, iar noi am avut întotdeauna pe cineva care să le descopere. Uneori la timp, alteori prea tîrziu. Dar le-am găsit. Nu, pe Alex nu-l folosesc pentru spionaj. El este doar o dădacă, atît si nimic mai mult. Poate destul de periculos pentru cei ce-l urmăresc, dar doar o dădacă. Nimic altceva. Oricum, cei care au cea mai bogată activitate sînt americanii. Se duc unde doresc si află orice vor să ştie, dau o petrecere si îmbată cîţiva miniştri. Dar Alex? De la crime încoace el a stat fie la schit, fie la birourile misiunii. Nicăieri altundeva.

137

— Atunci de ce insistă primul-ministru atît de mult? fl presă Cohen. Trebuie să fie ceva mai mult decît manevre diplomatice.

Şmulik ridică din umeri şi, pentru a doua oară în mai puţin de o săptămînă, Cohen se trezi întrebîndu-se dacă tăcerea lui Şmulik era rezultatul ignoranţei sau al unui secret pe care el nu trebuia să-l afle.

Cohen se aplecă peste masă şi rîse cu subînţeles.

— Este ceva ciudat la acest Alex. Să nu-mi spui că un ofiţer KGB implantat în străinătate nu-şi face singur propriile investigaţii. Dacă m-ai întreba, ţi-as spune că tocmai asta dă naştere la suspiciuni. Şi-am să-ţi mai spun ceva. Dacă pri'mul-ministru se interesează' de KGB, indiferent de motive, atunci mă voi interesa si eu tot de KGB.

Şmulik rîse.

— Dar tu eşti singurul care spune: „Băga-i-as în mă-sa de politicieni."

— Da, băga-i-aş, spuse Cohen. înainte de a te băga ei. îşi turnă pe gît ultimele resturi de cafea. Ascultă, tot ceea ce-ţi cer este să-mi dai orice ai relevant despre legăturile dintre arabi si ruşi. îţi propun un tîrg. Aşa ne înţelegem cel mai bine,' nu-i aşa,

Şmule? în vocea sa era o'nuanţă sardonică. Deci iată' ce-ţi propun. Băieţii tăi să ne facă rost de un *ştinker* care să ne spună orice', chiar dacă ar fi ceva care ar dovedi că Abed sau orice alt arab, sau rus n-ar avea nimic de-a face cu asta. Dacă o faci, îţi rămîn dator.
— Ce-ai putea să faci pentru mine? îl întrerupse Şmulik cinic.
în mod automat, rapoartele lui Cohen mergeau la servicii, dar era un act de generozitate din partea lui Şmulik să-i transmită lui Cohen copii ale rapoartelor pe care le considera interesante pentru acesta.
Cohen avea o carte de jucat si trebuia să fie atent.
— Asta n-am s-o fac, spuse el.
Şmulik făcu o pauză lungă. Cohen îl urmări, ştiind ce-i trecea acestuia prin minte. Amenințarea era în legătură cu ceea ce în Şabak se ura mai presus de toate: violarea secretelor care învăluiau întreaga operaţie. Inerenta neîncredere în presă a serviciului de spionaj, precum si

cenzura militară, ţinuseră la distanţă menţionarea în ziare a acestui serviciu.
Smulik îşi ridică încet ceaşca de cafea. Era goală, si o puse jos cu o privire amenințătoare.
- Avrame, joci un joc periculos. Eşti gata să ne expui pe toţi şi pentru ce? Pentru două călugăriţe moarte? Nu pot să cred că Avram Cohen ar face ceva care să pună în pericol securitatea statului.
— Şmule, nu vreau asta, spuse Cohen sincer, dar am nevoie de ajutor si voi face orice ca să obţin acel ajutor, în plus, securitatea statului n-are nimic a face cu unele lucruri pe care le ştiu. O să-ţi dau un exemplu, dacă-l vrei. Ce are a face securitatea statului cu protecţia de către Şabak a celui mai mare producător de haşiş din Liban?
Smulik replică prompt.
— Este puternic. Iar duşmanii lui sînt duşmanii noştri. Este bine informat. Noi avem nevoie de informaţii. Este simplu ca bună ziua. înainte înţelegeai asemenea lucruri.
— Nu, spuse Cohen autoritar. Asemenea lucruri nu existau înainte. Nu trebuia să le înţeleg.
— Te joci cu focul, repetă Smulik.

— Ne jucăm cu focul de ani de zile, nu-i aşa, Şmule? Asteptînd ca Smulik să-i răspundă, Cohen scoase din
pachet a cincea ţigară. De la prima sorbitură de cafea şi pînă în momentul acela fumase deja patru ţigări.
— S-a făcut, acceptă ofiţerul Şabak. Voi pune accent pe acest aspect al spionajului. Am crezut că-i supraveghem pe toţi agenţii sovietici în acţiune. Poate am omis ceva. Dar aceste lucruri cer timp. Şi trebuie făcute cu delicateţe.
— Asta-i problema mea, spuse Cohen, ridicîndu-se de la masă. Tu să-mi sari în ajutor doar cînd voi avea nevoie de el. Doar atît. Ştii doar că aş face acelaşi lucru pentru tine. La urma urmelor, la ce-s buni prietenii?
Smulik zîmbi. Pentru o clipă, Cohen îşi aminti de primul an al ofiţerului din Şabak, cînd el fusese comandantul agenţiei din Ierusalim. Petrecuseră împreună ore întregi, Cohen ca profesor, Smulik ca elev. Dar zilele acelea s-au dus de mult, se gîndi Cohen. în timp ce părăseau restau-

rantul, Cohen refuză invitaţia lui Şmulik de a-l duce acasă cu maşina.
Preferă să se plimbe pe străzile din Talbieh umbrite de copaci, apoi la lumina strălucitoare din grădina Liberty Bell si apoi iar pe la umbra unei mici fundături, departe de Emuk Refa'im unde locuise în colonia germană.
Avea nevoie de somn. O oră, poate două, se gîndi el cînd intră în apartament Dădu drumul casetofonului stereo, la *Recviem* ,şi se duse în dormitor. Nu era sigur dacă mirosise parfumul Ahuvei sau poate doar memoria parfumului, dar asta visa în clipa în care se trezi în întunecimea adîncă a nopţii, singur în apartament, în depărtare se auzea o sirenă care parcă accentua sunetul accelerat al bătăilor inimii sale.

17

EXISTĂ RUGĂCIUNI DEOSEBITE care se spun pe lună plină, pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru succesiunea anotimpurilor. Dar, la un grup mic de bărbaţi, îmbrăcaţi în haine lungi din pînză simplă şi papuci din piele de oaie, luna plină cerea mai mult decît rugăciuni deosebite.
Lecţiile rabinului lor erau pline de promisiuni despre alegerea lor în clerul Templului. Ei erau aleşii ce îl urmau pe orbul în care aveau o încredere nemărginită.

îi învăţase ani de zile,iar ei îi cunoşteau bine lecţiile. Nu prea erau altele de făcut în celulele puşcăriei pe care acum îi numea anii lui de înflorire în desert. Unii fuseseră cu el în acel desert si-i cunoşteau vorbele pe dinafară.
Jnainte de a-mi pierde vederea eram orb, deşi aveam ochi Dar, după ce mi-am pierdut vederea în acel loc, am învăţat să văd."
Alţii îl găsiseră acolo şi în ochii lui fără vedere se văzuseră pe ei, găsind sens în cuvintele lui.
Acum erau aproape douăzeci si toţi îi cunoşteau poruncile:
,După izvorul din podgorie, sub teascul pelerinilor. Deasupra peşterii profetului, în spatele ramurii de dafin."
Astfel mergeau ei, ducînd capra pe rînd, exact după cele spuse în această poruncă, ajungînd pe vîrful dealului unde orbul făcea rugăciuni si comentarii, îi ascultau promisiunile despre gloria viitoare, mai întîi, stînd în picioare, apoi şezînd. La început împreună, apoi despărţiţi.
Seara începea întotdeauna cu un rug în faţa peşterii care le păstra secretele. Propovăduitorul vorbea despre monstruozităţile ce au împiedicat coborîrea Domnului.

'orbea despre mesagerul Domnului si despre salvarea mesajului. Şi cînd veni timpul, îşi scoase cuţitul curbat dintr-un buzunar ascuns al robei sale, un semn că sosise timpul sacrificării caprei. Era puţin înainte de răsărit şi onoarea de a ţine capra pentru cuţitul profetului îi revenise unui tînăr cu faţa ciupită de vărsat si dinţii îngălbeniţi de fumat, în timp ce capra care behăia era'forţată să îngenuncheze în faţa profetului, acesta prinse cuţitul cu o mînă, ridicînd-o pe cealaltă spre ceruri.
„*Vedeţi",* cîntă el chiar în clipa în care strălucirea soarelui se ivi peste vîrful dealului, iar oraşul lucea si scînteia pe culmea îndepărtată. Cuţitul lovi cu aceeaşi izbucnire de lumină şi sîngele ţîşni din gîtul înjunghiat — behăitul deveni o gîlgîială. Propovăduitorul se ridică, iar doi bărbaţi luară animalul mort şi-l aruncară în flăcările rugului. Nu după multă vreme mirosul de carne arsă se ridica în valuri împreună cu norii de fum.
,/lcum *,vedeţi, iar într-o zi veţi vedea de aici veşnicia acestei lumini Templul va fi lăcaşul Domnului, iar voi veţi fi slujitorii lui şi veţi trăi în gloria veşnică. Noi sîntem aleşii şi vom arăta calea. Fie ca acest animal să reprezinte simbolul sacrificiilor pe care sîntem gata să le facem în numele a-cestei cauze."*

Era o rugăciune pe care trebuia s-o facă în inimile lor, un secret ce trebuia să-l păstreze. El îi învăţase că rugăciunile sînt făcute să se materializeze, că pînă şi un orb vede asta. începuse o lună nouă. Coborîră încet spre oraş, cu feţele acoperite de glugi, numai ochii privind spre soarele nou care răsărise.
La puţin timp după ce plecară, în luminişul în care se rugaseră, apăru un bărbat cu o vestă galben-verzuie care căra pe umăr un sac gol. Lovi cu piciorul corpul umflat al animalului mort ce zăcea pe tăciunii stinşi. Forma neagră a animalului se făcu cenuşă.
Apoi se întoarse şi traversă luminişul spre terasa de măslini de sub coama dealului. Dădu la o parte o creangă groasă de dafin si de după ea apăru intrarea într-o peşteră. Ieşi după cîteva minute. Sacul aproape că-l punea jos de greu ce era.

18

sarcinile deveneau din ce în ce mai
grele, în fiecare noapte, pînă la răsăritul soarelui, Co-hen citea din dosarele galbene. Acestea conţineau rapoartele Gemenilor despre Goldstein; un teanc gros de formulare birocratice superficiale descriau suspecţii eliberaţi din închisori şi spitale psihiatrice care fuseseră deja verificaţi; fotografii de la funeralii,rapoarte ale autopsiilor, fotografii de la locul crimei, paşapoartele călugăriţelor, amprentele degetelor si ale picioarelor, fragmentul de scrisoare găsit sub pat. '
Celelalte dosare de pe masa lui Cohen se îngroşau şi ele. Foi de hîrtie, la fel de neînsemnate ca şi informaţiile pe care le conţineau, erau prinse în dosare groase cu numele „Sidra 13".
Detectivii lui Cohen interogaseră aproape trei sute de persoane , iar referatele lui Ehud continuau să sosească cu alte si alte nume de persoane ce urmau să fie interogate.
Iniţialele lui Cohen erau scrise în colţul de jos al fiecărei pagini din fiecare dosar, cu data semnării si ora sosirii informaţiei. Celelalte pagini din dosare erau pline de scrierea citeâţă a lui Cohen. El scria cu cerneală neagră si cu stiloul primit cu ani în urmă de la Ahuva.^Ea era iubita şi prietena lui, dar era încă foarte departe, îi lipsea atingerea ei reconfortantă si-i era dor de momentele lor de intimitate din cursul nopţii.
Cînd aceste nopţi de singurătate se terminau o dată cu ivirea zorilor şi cînd scrisul de mînă din dosare începea să arate mai mult a sanscrită decît a ebraică, Cohen renunţa şi adormea. Ştia

că Rutie, secretara lui, îl va trezi cînd va veni la birou.

Hîrtiile erau justificarea raţională a sistemului, scîrţîi-tor si defectuos, o mlaştină de încurcături birocratice. Cohen avea o răbdare nesfîrşită cu hîrtiile din dosare, dar n-avea nici un fel de răbdare cu munca administrativă.

Cohen ciocăni la uşa subalternului său de la etajul al patrulea dintr-o construcţie din Kiryat Yovel care nu era cu nimic mai deosebită decît altele.

Cînd Levy deschise uşa, Cohen îi întinse o sacoşă din plastic si-i spuse morocănos:

— Poţi lucra si cu braţul prins într-o eşarfă.

Fără să întrebe ce se află înăuntru, Levy rîse pe înfundate de mulţumire si zise:

— Mine mă întorc la treabă.

- Ei bine, nu mă pofteşti înăuntru? întrebă Cohen, simulînd că se simte ofensat de lipsa de ospitalitate a lui Levy.

Levy se dădu la o parte din uşă si-i arătă cu mîna spre un pat metalic vechi, de campanie, cu arcurile rupte, acoperit cu o cuvertură indiană.

- Dacă vi se pare confortabil.

Se înţepau în mod special, dar cu o afecţiune pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată în mod direct. '

— N-am mai fost pe aici de cînd te-ai mutat, recunoscu Cohen, încercînd să-si găsească o poziţie confortabilă pe patul de campanie.

— Nu-i nimic, spuse Levy, domolit de acelaşi gînd. Asta face vizita mai specială.

Cohen îi aruncă lui Levy un surîs deschis, apoi tăcu şi se uită prin cameră.

— Deci, cînd începem cu urmărirea lui Alex? continuă Levy, punînd punga din plastic a lui Cohen pe o ladă de ambalaj vopsită în roşu, care servea drept masă de servit cafeaua.

— Tu n-ai de-a face cu Alex. Un timp ai să fii legat de birou.

O clipă Levy se bosumflă. Apoi ochii îi căzură pe pungă.

— Hîrţogăraia asta mă înnebuneşte, admise Cohen. Levy rîse.

Cohen desfăcu punga, din plastic, pe care o
căra se de la maşină si scoase un teanc de referate adminis-

trative mimeografiate, primite de la sediul central naţional al poliţiei. Stăteau pe sofa, în faţa unui perete decorat cu litografii inexpresive de artă izraelită. Cărţile lui Levy de pe cînd studiase, tîrîş-grăpis, dreptul erau aliniate ordonat pe un singur raft care înconjura camera la nivelul o-chilor. Este o cameră studenţească, gîndi Cohen si nu avea nici un dubiu că în frigider se afla doar atîta lapte cît era necesar pentru cafeaua instant proastă pe care o oferea Levy.
Cohen se ridică cu greutate de pe sofaua joasă, ca să se ducă la toaletă, în drum aruncă o privire prin coridorul îngust şi prin uşa deschisă a dormitorului lui Levy. Cînd se întoarse, intră în bucătărie să-şi toarne un pahar de apă şi astfel cercetă frigiderul. Cînd ieşi din bucătărie, zîmbea.
— Văd că şi-a adus mai mult decît un sutien. Acum ai ceva mîncare în frigider.
Levy roşi şi îşi ridică ochii din hîrtii.
— Este vreo aluzie? Vă este foame?
— Nu te-aş lăsa să-mi găteşti nici dacă ai fi perfect sănătos, chicoti Cohen. N-ai nici un motiv să te simţi stînjenit, adăugă el.
— Nu ştiu, îmi place. Este serioasă.
— Da, asta o ştiu, spuse Cohen conştient că, în timp ce vorbea, glasul său purta o tristeţe pe care nu dorea să i-o explice lui Levy. Acesta ştia de legătura lui cu Ahuva, dar nu discuta despre ea. Ascultă, trebuie să plec, spuse el brusc preocupat. Hîrtiile acelea poţi să le aduci mîine dimineaţă.
— Pînă diseară sînt gata, se oferi Levy. *îşi* dăduse seama că schimbarea de ton şi subiect erau de fapt o camuflare a sentimentelor lui Cohen. Sînt uşoare. Cei de la efective solicită ture suplimentare, iar intendenţa doreşte un raport despre reparaţiile făcute la echipamente. Cei de la depozit cer o confirmare semnată de dumneavoastră săptămînal că în seif mai deţineţi anumite articole. Iată o listă. Cred că de asta va trebui să vă ocupaţi personal, spuse el, şi îi întinse referatul lui Cohen. Dar, în rest,nu-i nici o problemă.
— Mulţumesc.
— N-aveţi pentru ce. Asta-i meseria.

Cohen se simţea stînjenit.
— Ascultă...'
— Nu, e-n regulă. Dar voiam să vă întreb ceva. Aveţi de gînd să-

l trimiteţi pe Şvilli la schit?
Cohen rîse tare.'
— Vezi, de asta am nevoie să fii lîngă mine. Ştii ce fac chiar înainte de-a şti eu.
— Aş fi vrut să mă duc eu acolo.
— Nu ai fi de nici un ajutor. Nu vorbeşti ruseşte, iar Alex te-a văzut. Ar fi o prostie să te pun de pază acolo.
— Da, bine, înţeleg. Voiam doar să ştiţi că înţeleg.
— Bine, Nissim, nu-ţi face probleme. Ascultă, o să mai vedem cum stăm. Poate-ţi vei găsi si tu o muncă de teren. Poate. Dar între timp...'
Levy ridică teancul de hîrtii.
— Da, ştiu, pînă la şapte în seara asta. întoarce-ţi-vă după ele şi luăm cina împreună. Toţi trei. Rachel ştie să gătească. .
— Ai nişte fructe de avocado minunate acolo, în frigider, admise Cohen. O să văd cum merg lucrurile. Ehud mi-â promis cîteva nume de la unităţile care au fost în Liban cu ultima mie de grenade. Vreau să parcurg lista.
— Dacă terminaţi, sunaţi-mă. Oricum, eu rezolv ce mi-aţi adus pînă diseară la şapte.
— Cînd Rachel se întoarce de la lucru, o să fii şi tu gata, ghici Cohen.
Levy încă mai zîmbea cînd Cohen închise uşa.

19

informaţiile pe care le afla presa proveneau sub formă de comunicate de la sediul central al poliţiei naţionale. Ele erau redate cu atenţie de presa se'rioasă si deformate de presa de scandal. Un comunicat spunea că inspectorul general alesese deja o echipă nouă de cercetări care să se ocupe de caz, formată din personal de la etajul al cincilea. Cohen era nevoit să interpreteze informaţiile pe care le cuprindea acest comunicat. Nu auzise nimic direct despre acest nou personal si nici nu mai fusese chemat la biroul primului-ministru. Dar ceea ce ştia cu siguranţă era că în spatele întregii presiuni politice din ţară stătea biroul primului-ministru.
Cohen ştia că nu era nimic mai direct decît un ordin explicit primit de inspectorul general de la primul-minis-tru. Dacă acest ordin nu exista, toate se desfăşurau pe ocolite. Ministrul transporturilor, cunoscut ca unul dintre favoriţii primului-ministru din generaţia de politicieni mai tineri, anunţă dintr-o

dată că biroul său avea în plan să implanteze o unitate independentă de patrulare pe autostrăzi, care să ajute la micşorarea numărului mereu crescînd al accidentelor de circulaţie. Dar, din cauza resurselor băneşti şi aşa limitate, etajul al cincilea nu mai avea nevoie de încă' o forţă poliţienească. Ca urmare, de la etajul al cincilea sosi cererea prezentării rezultatelor care să confirme că ei făceau faţă tuturor responsabilităţilor. Aveau nevoie de o arestare'senzaţională, si Cohen chiar lucra la un caz senzaţional.
De aceea comunicatele pentru presă formau o parte din presiunea care se exercita asupra lui. El înţelese că acestea se bazau pe şoaptele de pe coridoare. Cohen era

jnvins că-i va fi greu să lupte contra unei campanii de şuşoteli. Dar acest caz era diferit, prea diferit faţă de cele din trecut. Implicaţiile cazului — călugăriţe, ruşi* si naţionalism — făcuseră ca, încă de la început, acest caz să'fie pe prima pagină a presei. Fusese umbrit de acţiunea cu grenade căreia Cohen ar fi vrut să-i acorde toată atenţia. Intre timp, se simţea norocos că, încă de la începutul cazului, reuşise să evite presa complet. Aceasta îşi ţinea comunicatele la etajul al cincilea al sediului poliţiei. Din acest motiv, în loc să urmărească mişcările lui'Cohen, reporterii îşi concentrau atenţia asupra discuţiilor. Deocamdată, Cohen îşi punea la punct cea mai importantă mişcare.
A doua zi Levy se întoarse la muncă. Treceau în revistă o listă cu detectivii care puteau fi eliberaţi de la alte cazuri pentru a prelua interogatoriile cazurilor cu grenade cînd, în birou, intră un bărbat cu barbă căruntă, înalt si zvelt, cu o bonetă mare împletită si un rînjet care-i dădea' la iveală nişte dinţi galbeni ca de şacal.
— Tu eşti Cohen? întrebă el, iar la aprobarea acestuia continuă: Eu sînt Ben-Yehoşua, membru în Knesset, de parcă Cohen nu ştia.
— Ei, ţi-ai făcut intrarea cu surle si trîmbiţe, spuse Cohen. Afară, jos în stradă, la poarta principală, vreo şase dintre tovarăşii lui Ben-Yehoşua îi înjurau de mama focului pe poliţişti, conduşi de Goldstein.
— De ce-mi hărţuiesti oamenii? întrebă Ben-Yehoşua. Cohen se uită la membrul Knesset-ului cu dispreţ. Ce doreşti?
— Să aflu dacă oamenii tăi au ceva de-a face cu crima celor

două călugăriţe rusoaice, spuse Cohen cinstit.
Ben-Yehoşua rîse. Ochii îi erau umflaţi, cu cearcăne adinei sub fiecare ochi.
— Păi, află că n-au. Aşa că opreşte-ţi hărţuiala. Cohen nu pusese pe nimeni să-i urmărească pe cei din
Garda Populară. Dar Şmulik îi spusese că ar vrea s-o facă. Cohen nu-i dezvălui nimic lui Ben-Yehoşua.
— Voi face ce trebuie să fac, spuse el simplu.

— Ei bine, şi eu voi face ce trebuie să fac, spuse Ben-Yehoşua ameninţător.
Se întoarse să plece.
— Stai! ordonă Cohen.
— Sînt arestat?
— încă nu.
— Vreau un avocat. Cohen rîse.
— De ce rîzi? Am dreptul la un avocat, exclamă Ben-Yehoşua.
La asta, în timp ce se ridica de la locul lui, pumnul lui Cohen bătu în masă. Corpul părea că i se măreşte din ce în ce mai mult, iar cînd deschise gura, vorbi cu o voce groasă ce părea că se înalţă cu fiecare cuvînt, deşi, cînd termină, nu-si ridicase vocea mai mult decît într-o conversaţie obişnuită.
— Aici nu ne aflăm în America. Nu te pot reţine, este adevărat. Eşti membru în Knesset. Dar îl pot reţine pe oricare dintre oamenii tăi timp de patruzeci şi opt de ore. îi pot aresta pentru patruzeci si şapte de ore, le dau drumul o oră si îi arestez din nou pentru patruzeci şi şapte de ore. Pot să-i ţin într-o cameră numai cu un robinet si o gaură-n podea. Pot să fac tot ce doresc, dar am să-ţi spun ceva. Aştept. Aştept ocazia să o fac. Nu lor. Ţie. Nici un avocat. La prima cuvântare pe care o vei ţine şi care, după părerea mea, va duce la incitare la violenţă împotriva cuiva, te vei afla aici, împreună cu cererea de ridicare a imunităţii adresată procurorului general pe care acesta s-o înainteze Knesset-ului. Prinia oară cînd îţi prind un om bătînd un arab sau un altul pe care nu-l place, am să-l poftesc în una dintre încăperile mele de aici, acuzat de la conspiraţie pînă la crimă. Sînt sigur că eşti conştient că ai o mulţime de colegi parlamentari cărora le-ar plăcea la nebunie să te vadă acuzat şi care, dacă ar avea ocazia, te-ar despuia bucuroşi de imunitate.

Nu. Aici nu-i America. Nici un avocat, încă nu. Mai tîrziu. Mult mai tîrziu.
La sfîrsitul discursului lui Cohen, rînjetul lui Ben-Ye-hoşua dispăruse. Dar rămase în picioare, ţintuindu-l pe Cohen.

— E-n ordine, domnule poliţist. Pentru că trebuie , să-ţi spun ceva. Poliţiştii tăi, oamenii tăi, chiar ei sînt cu
mine. Eu spun doar'ce gîndesc ei. îi întreb doar de ce-i apără pe arabii care-i înjunghie. Eu spun ce ar dori ei să spună, dar tu nu le dai voie s-o facă. Aşa că eu voi fi acela care voi spune adevărul si, într-o bună zi, pînă şi tu o vei recunoaşte.
Cohen făcu un pas în jurul biroului şi-l înfruntă pe Ben-Yehoşua. Instinctiv, acesta se dădu înapoi.
— Să nu contezi pe asta, spuse Cohen. Şi acum, ieşi de aici. Data viitoare cînd o să mai vii pe aici, o să fii în stare de arest. Poftiţi-l pe domnul Lifşitz afară, adăugă Cohen, folosind numele ce apărea pe paşaportul american al lui Ben-Yehoşua.
— Sînt rabinul Eliahu Ben-Yehoşua, spuse bărbatul, privindu-l pe Cohen în faţă.
— Pentru mine eşti un parazit. Ieşi afară. Ben-Yehoşua părăsi camera, rînjind spre Levy.
De îndată ce Ben-Yehoşua ieşi din cameră, Cohen deschise cu brutalitate sertarul din stînga jos al biroului său si scoase sticla de coniac extra fin pe care o ţinea acolo pentru cazuri de urgenţă, îşi umplu o jumătate din ceaşca de ceai goală de pe masă. Aruncă băutura pe gît şi'se strîmbă din cauza lichidului care-l ardea.
încercă să-şi alunge supărarea gîndindu-se la Alex. Goldstein le mărturisise Gemenilor despre nişte scrisori de ameninţare. Agentul rus de securitate nu menţionase nimic despre ele. Asta trebuia să însemne ceva.'De ce rusii, care sînt mereu în căutarea de ocazii prin care să pună guvernul în încurcătură, nu protestează împotriva scrisorilor de ameninţare. De ce nu protestează el? *Glas-nost?* Relaţii îmbunătăţite? Afaceri screte? Un motiv trebuia să existe. Trebuia să existe o cheie.
Tăcerea lui Alex. Asta-i cheia. Cel puţin, asta pare a fi cheia. Aminteste-ţi, Avram, aminteste-ţî. Mai uită-te o dată pe notiţe, gîndeste-te, gîndeşte-te.
Ordinea obişnuită din viaţa lui Alex nu se schimbase. De la birourile misiunii la schit şi înapoi în fiecare zi si la aceleaşi ore.

O dată la trei zile încărca în camionetă cele mai ieftine legume de vînzare la şuk si aducea cumpărăturile
•HI

la schit. Oamenii lui Şmulik îl ţineau sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar rapoartele lui nu dezvăluiau nimic. Cohen era convins că agentul KGB ascundea ceva. Era momentul să-l pună pe Şvilli la treabă. Levy îl găsi pe detectivul rus în complex. Şedea într-un şezlong, la bîrfă cu un poliţist de circulaţie foarte voinic.
— Vă stau la dispoziţie, spuse Şvilli cînd ajunse în biroul lui Cohen.
Era înalt, şi totuşi părea solid si muşchiulos, parţial din cauza hainelor destul de strîmte care lăsau să i se vadă forţa. Avea păr lung ce-i cădea pe frunte, un dinte de aur care se vedea cînd zîmbea si mîini mari ce se terminau cu unghii roase.
Pe cînd era tînăr fusese boxer în Erevan, chiar lîngă graniţa turcă cu muntele Ararat, pe vîrful căruia se spune că s-a'pietrificat arca lui Noe. Evreu georgian, cel mai mic dintr-o familie cu doisprezece fii, se mutase cu familia în Armenia cînd avea zece ani. Şapte ani mai tîrziu venise la Ierusalim. S-a înrolat în poliţia militară. I-a plăcut, dar după aceea a optat pentru spionaj. De atunci trecuseră zece ani.
Şvilli avea un fel propriu de a-si ascunde identitatea, în funcţie de limba pe care-o vorbea. Este un actor bun, credea Cohen despre el, ceea ce-l face perfect pentru munca de spionaj.
Cei doi bărbaţi, fostul boxer care vorbea fluent şapte limbi şi bătrînul' detectiv care vorbea limba răbdării, statură ore în şir ca să pună la punct toate detaliile, în timp ce Levy stătea afară de pază, un loialist liniştit ce apăra un sanctuar ascuns. Ei erau singurele trei persoane care aveau cunoştinţă de plan. Cohen avea nevoie de absoluta încredere a iui Şvilli, iar acesta de absoluta acoperire a lui Cohen.
— Să nu faci nimic compromiţător, absolut nimic. Doar să tragi cu urechea. Fără întrebări. Fără discuţii. Fără flirturi. Te duci si asculţi. Dar cel mai important, extraordinar de important, trebuie să pleci de acolo în patruzeci şi opt de ore, ca să nu trebuiască să ne prezentăm în faţa curţii de judecată.
/ **151**
Cohen putea ţine închis un suspect maximum două zile fără a fi

nevoit să-l ducă în faţa curţii de judecată.
— Dar dacă aflu că... începu Şvilli de cîteva ori în timpul conversaţiei.
Cohen îl întrerupse de fiecare dată:
— Nu. Fără dacă. Singurul dacă este dacă ceva nu merge, dacă simţi că se întîmplă ceva. Atunci ieşi de acolo. Imediat.
Cohen voia să nu fie nici cea mai mică neînţelegere. O singură mişcare greşită din partea lui Şvilli şi întregul caz se va nărui în jurul lor.
— Şvilli, patruzeci si opt de ore. Un minut mai mult şi nu te mai pot acoperi. Acesta-i lucrul cel mai important. Nu are importanţă cum, trebuie să ieşi de acolo.. Patruzeci si opt de ore. Nu uita asta. Nu ai mai mult timp. Dacă pînă atunci nu părăseşti locul amîndoi dăm de dracu.
întreaga acţiune depindea de acest timp limită, pentru că planul lui Cohen era cu un pas peste limite. Dacă misiunea dădea greş, speculaţiile din presă despre schimbarea conducerii investigaţiilor puteau deveni realitate.
Cît timp stătu Şvilli înăuntru, Levy rămase la uşa lui Cohen. Cînd sosi momentul ca Şvilli să plece, Levy trebui să se asigure că nu-l vede nimeni. Nu trebuia să existe nici o breşă în planul lui Cohen. Levy flirta cu secretarele si bîrfi cu detectivii care treceau pe acolo. Dar, în cea mai mare parte a timpului, rămase tăcut şi citi dosarul unui caz pe care-l ţinea pe genunchi, întorcea foile încet şi căuta legătura care lipsea între o probă si alta. Cînd veni Păsărilă, Levy bătu la uşă, o întredeschise, îşi anunţă intrarea, apoi luă tava de la sergent si o duse personal înăuntru. Ieşi imediat afară, cu paharele goale si i le întinse lui Păsărilă.
Trecură trei zile. în a treia noapte, puţin după ora două, toţi trei ieşiră din biroul lui Cohen. Cohen îl bătu pe Levy pe spate.'
— Vino, Şvilli ne invită la o băutură.
Levy îi urmă pe scările mari şi uzate din piatră ale holului clădirii, în spatele gheretei gardianului, la capătul şoselei, văzură biserica albă din piatră care strălucea în lumina lunii, în loc să o ia spre parcare, ieşiră în stradă. O

luară la dreapta, în jos, spre şoseaua Jaffa, aplecîndu-se pe sub o arcadă ce se ridica între un restaurant cu mîncare pregătită la rotisor si un chioşc de ziare şi ţigări. De sub arc, muzică rock-

and-roll se auzea la concurenţă cu muzică arabă si ciocnit de pahare şi voci. Pe alee se aflau, unul lîngă altul, trei localuri. Aleea servea drept scurtătură între şoseaua Jaffa şi biroul de presă al guvernului. Cel de-al treilea local de pe alee se numea Vodkalovski. Se îndreptară spre el.
în frigiderul său, Grobman, un evreu rus din Moscova, păstra şaptesprezece feluri de votcă. Unele erau condimentate cu căţei de usturoi şi coji de lămîie, altele aveau pătrunjel si ardei iute ce pluteau pe fundul sticlei. Pe lista de bucate a localului găseai feluri de peste afumat, ceapă crudă şi ardei graşi. Fiecare masă avea b pîine neagră şi un cuţit mare de tăiat pentru toţi mesenii. Mulţi dintre intelectualii evrei ruşi, care veniseră la Ierusalim prin anii '70, transformaseră restaurantul si barul într-o cameră de zi colectivă.
Nu era deloc asemănător cu cele de la Moscova sau Leningrad, dar, oricum, era rusesc, cu scaune grele si pereţi întunecaţi. Era un loc în care intrau doar cîţiva băştinaşi şi turişti; nu prea se simţeau la locul lor, fiindcă limba încîlcită devenea repede strigăte sau sorbituri. Părea un loc nebunesc, mai ales după ce Grobman îşi încălcase propriul regulament de a nu bea în timp ce servea. Cîteodată era destul de beat ca să se urce pe masă şi să recite, din memorie, poezii futuriste de prin anii '20.
Cînd intrară, ultimul client deja plecase, iar Grobman era la bar şi-şi strîngea grămadă notele de plată. Şvilli le arătă lui Cohen si Levy o masă dintr-un colţ şi se apropie de prietenul lui. Acesta îi spusese deja Irkăi,' soţia sa, care combina servitul la bar cu cel la mese, să pregătească trei pahare, o sticlă şi o farfurie din lemn cu peşte afumat.
- Pe unde mi-ai umblat? îl întîmpină Grobman în ruseşte pe Şvilli. Nu te-am văzut de cîteva săptămîni.
— Oh, am treabă. Atîta treabă.
— Aşa. Cine n-are treabă? Cine poate spune că n-are?
Simulînd surprindere, Şvilli spuse, glumind:

— Tu! Tu, Grobman, un parazit al naturii, te consideri ocupat bînd toată ziua si toată noaptea? Apoi repede trecu la ce-l durea, cu o voce confidenţială si scăzută.
l Ascultă, prietene, a trecut vreunul dintre ei pe aici? Grobman îl privi şi întrebă nedumerit:
— Dintre ei?

— *Tihusnici.* Tăcuţii. De acolo, din spate. Doar ştii. Chiar *acolo,* la capătul străzii e o biserică şi...
— Ah, ei.
Grobman îşi aruncă privirile spre masa din colţ unde şedeau Cohen si Levy. Cei doi îşi aleseseră locurile în aşa fel, încît să poată vedea întregul bar, inclusiv aleea din curte.
Grobman dispăru puţin în spatele tejghelei. Apăru cu o sticlă în mînă. La fundul acesteia plutea un căţel de usturoi în lichidul limpede. Şvilli privi spre Cohen si Levy. Cohen vorbea, iar Levy dădea afirmativ din cap.
— Da, confirmă Grobman. De două ori. Foarte înalt, vorbeşte foarte puţin. Se opri puţin să comande, în ebraică, ceva de mîncare. 'Ştii, uneori sînt foarte proşti, cred că nu-i recunoaştem;'chiar aici, unde miroase altfel, tot îi mirosim. Le simt mirosul de la o poştă. Am venit aici să scap de ei, dar m-au găsit ei pe nune'. Dar aici nu se pot atinge de mine. Nu se pot atinge de mine, dar eu îi pot atinge pe ei, dacă vreau. Dar vreau? Nu, nu-mi pasă. Nu mă mai pot atinge.
Grobman bău votca, trînti paharul pe masă şi-i oferi ceva de băut lui Şvilli.
— Era singur?
— Prima dată era singur. Cam acum un an, seara foarte tîrziu. Eu n-am spus nimic. Cei de la masa de alături, Maya, scriitoarea, o ştii, şi unul din băieţii ei l-au observat si s-au mutat la o altă masă, să scape de el. Toţi au observat. El şi-a băut votca şi, după puţin timp, a plecat. Grobman mai turnă un rînd şi continuă: A doua oară era cu o fată. Păr lung, arăta bine. Părea tînără. Dar greu să-i dai vîrsta. Poate douăzeci şi cinci, poate treizeci. Ştii, arăta bine. Sfîrcuri frumoase. Grobman se uită la soţia lui. Ştii doar că mă uit cu atenţie la astfel de lucruri, mă uit. Zîmbi si adăugă: Şi-mi aduc aminte. Dar îi sînt întotdeau-
.

na credincios Irkăi. Chiar cînd sînt beat şi mă agăţ de nevasta altuia, chiar şi atunci îi sînt credincios.
— Cum arăta? Cum se comporta? Cînd s-a întîmplat asta?
Grobman îşi avea propriile priorităţi.
— îmi amintesc toate din cauza sfîrcurilor, îmi dădeau fiori. Ploua. Acum trei sau patru luni în urmă. La începutul iernii.

Oricum, ea era nervoasă. Foarte nervoasă. Se tot uita la ceas. Au stat foarte puţin. De atunci n-am mai văzut-o.
— Evreică, rusoaică? Ce limbă vorbeau? Grobman se gîndi puţin.
— Poate evreică, faţă ovală, păr frumos, închis la culoare. Dar apoi adăugă: Poate rusoaică — îl asculta în toate. El comandase si pentru ea. Ea a băut. Nu ca o evreică.
— Ce limbă vorbeau? îl presă Şvilli.
— Nu ştiu. El se sprijinea de ea, îi şoptea. Poate ruseşte, poate ebraică. Cine ştie, ridică Grobman din umeri.
— Ea n-avea ceas?
— Nu, mi-amintesc, s-a uitat la al lui.
Şvilli se întoarse să se uite la Cohen si Levy. Ei urmăreau discuţia lui cu Grobman. Şvilli le făcu afirmativ din cap, probabil prea exuberant, deoarece Cohen scutură uşor din cap, ridică un deget ca şi cum încerca să-i aducă aminte de ceva. Şvilli confirmă, de data aceasta abia miscînd din cap, ca o sclipire de încuviinţare.
Grobman spuse rîzînd:
— Ei, hai Şvilli, eşti prietenul meu, iată am un prieten copoi. Dacă o să-mi spui vreodată că am un prieten copoi, am să-ţi rid în nas. Aici avem copoi evrei. Copoii noştri. Aşa că spune-mi de ce-i cauţi. De asta nu se ocupă poîiţia secretă?
Dintr-o dată Şvilli deveni serios. Ignoră întrebările lui Grobman şi, cu o privire intensă, învinse jovialitatea naturală a acestuia.
— Grobman, ascultă. Poate mai trece pe aici. Poate o să-ţi arate o poză de-a mea. Ascultă-mă bine. Nu mă cunoşti, înţelegi? Dacă te întreabă de mine, dacă-ţi arată

o fotografie de-a mea, dacă te întreabă de un copoi rus, tu răspunzi: „Nu ştiu. Nu cunosc copoi ruşi." Fii încăpăţînat, persistent. Nu mă mai cunoşti. E clar?
— Te duci să-l arestezi?
— Poate va trebui să-l arestăm, nu ştiu. Poate. Dar să nu spui nimănui. Ai înţeles? Irka la fel Nici un cuvînt. Nu mă cunoşti.
Şvilli încheie. Sorbi dintr-o suflare votca pe care i-o turnase Grobman. Se ţinea de marginea barului. Căldura băuturii se împrăştia pe spate în jos, pe şira spinării, apoi în sus, spre cap, ca o pătură de zăpadă.
— Irka, strigă Grobman.

Soţia sa apăru, ştergîndu-se pe mîini cu un prosop.
— Ascultă, îl vezi? Nu-l cunoşti.
Irka se uită la Şvilli. El încuviinţă. Se uită din nou la soţul ei si încuviinţă la rîndul ei. Apoi se aplecă peste tejghea si-l'sărută pe Şvilli pe obraz. El roşi şi spuse:
— Nu uita. Nu mă cunoşti. Nu înainte de-a vă spune eu că totu-i în ordine.
Ea confirmă din nou şi plecă înapoi să clătească paharele mici şi înguste în care serveau votca.
— Şi mai este ceva. Uită-te la bărbaţii aceia cu care am venit. Uită-te la cel tînăr. Va trece pe aici în fiecare seară. Dacă vine cineva pe aici şi întreabă dacă cunoşti vreun copoi rus, nu spui nimic. Dar mai tîrziu, cînd o să-l vezi pe tînărul de colo, îi faci un semn afirmativ cu capul, iar el va veni şi va sta de vorbă cu tine. Dacă nu întreabă nimeni de mine, atunci scuturi din cap şi n-o să-l mai vezi. Ai înţeles?
Grobman aprobă şi-i mai turnă un pahar pe care Şvilli îl luă şi se întoarse cu el la masa unde-l aşteptau Cohen şi Levy.
— E-n regulă. Ascultaţi, Alex are o fată. Sau avea o rată. O fată tînără, chiar arătoasă. Asta nu-i în dosarele noastre. Ce fată?
Cohen umplu cele trei pahare cu votcă, fl ridică pe-al său, se sprijini într-un cot şi-i răspunse:
— Asta o s-o afli tu.
Ciocniră pentru misiunea lui Şvilli.

Cohen îşi aruncă votca pe gît, îşi lăsă braţul uşor în jos si puse paharul, graţios, pe masă. Cînd puse paharul pe masă, spuse tuşind, simţind cum băutura îi pătrunde în corp:
— Acum să începem etapa următoare.
Tuşi în timp ce votca acţiona asupra sa. Şvilli rîse. Levy se ridică. Şvilli luă votca neatinsă a lui Levy, o bău si-i făcu semn de rămas bun lui Grobman.
Levy rămase ultimul şi, cînd păşi peste pragul uşii, se întoarse să se uite la Grobman. Rusul înclină capul o dată, dar fu chemat de Irka, aşa că o clipă dispăru. Cînd se întoarse, tînărul detectiv se evaporase în întuneric, dar în locul lui era un bărbat uscăţiv, cu o vestă galben-verzuie peste un tricou.
Bărbatul se furişă pînă la bar, cu o expresie de curiozitate si nedumerire pe faţă, iar Grobman presupuse că era expresia unui

turist nou prin oraş.
— închidem, strigă Grobman în ebraică. Străinul cu ţăcălie îşi ridică sacul pe umeri si ieşi.
20
UN JEEP PLIN CU GRĂNICERI trase în faţa căsuţei grădinarului schitului, undeva la periferia nordică a Betleemului.
în timp ce şoferul aştepta, din maşină coborîră un ofiţer şi doi soldaţi. Alt' soldat alergă 'în spatele casei. Ofiţerul, urmat de cei doi soldaţi, se duse la uşa de la intrare şi bătu în ea.
Urmă o lungă tăcere. Iluminaţia Ierusalimului în noapte trimitea spre cer, către nord, o lumină roşiatică ştearsă, dezvăluind profilul tocit al bătrînelor dealuri, în final, pentru că ofiţerul continua să bată, la o fereastră apăru o lumină.
— Poliţia, strigă ofiţerul în arabă.
— Un moment, un moment, răspunse vocea unui bărbat. Vin, vin acum.
Ofiţerul numără în gînd pînă la zece si apoi le făcu semn din cap celor doi soldaţi. Aceştia se p'roptiră în uşă. Cînd încuietoarea cedă, soldaţii năvăliră în sufrageria cu canapele modeste, scaune şi duşumele fără covoare.
în dreapta văzură feţele a patru copii care se holbau la ei din întunecimea camerei. Ofiţerul le zîmbi.
— Unde este George Hamdiya? întrebă ofiţerul cu voce tare.
Copiii îşi întoarseră privirea cu teamă şi ură. Dintr-un coridor apăru în grabă un bărbat scund si subţirel.
— Eu sînt George Hamdiya, spuse el evident însgăimîntat.
îşi ţinea ridicate poalele halatului de baie, ca o matroană. Era în picioarele goale şi părea că tremură.
— îmbracă-te. Te luăm cu noi, spuse ofiţerul.

— De ce? Ce-am făcut? N-am făcut nimic. Nimic.
— Am primit ordin să te ridic. Dacă vor, o să-ţi spună cînd ajungi acolo.
— Pot să mă îmbrac? Cînd o să mă întorc? Unde mă duceţi?
— îmbracă-te cu ceva.
Ofiţerul îi spuse soldatului să se dea la o parte şi să-l lase pe'arab să treacă. Se făcu că n-aude celelalte'două întrebări.
— Familia mea cum o să afle unde sînt?
— O s-o anunţăm noi.

O oră mai tîrziu, Hamdiya era la închisoarea poliţiei din complexul rusesc, în timp ce fuma o ţigară, paznicul din tura de noapte îi completa formularul. Din ţigara paznicului căzu un scrum lung. Cohen suflă spre el pînă ce deveni praf şi se înălţă în aer.

— Dă-mi hîrtiile* şi adu-l aici, spuse Cohen.

— Hîrtiile ar trebui date mîine dimineaţă sergentului de serviciu, spuse paznicul.

— Am eu grijă de asta. Acum adu-l, zise Cohen, luînd o ţigară din pachetul de pe masă.

Cînd auzi zdrăngănitul cheii, scîrţîitul metalului ce aluneca pe alt metal la deschiderea zăvorului uşii de fler, fata lui Cohen se strîmbă. Fiecare sunet îi era tot atît de familiar cît sunetul propriei voci, familiar de la locul de muncă si dinainte, cu mulţi ani în urmă.

Amintirile îi fură întrerupte de paşii lui Hamdiya si înjurăturile de rutină ale gardianului contra arabilor si ofiţerilor.

— Scoate-i cătuşele, ordonă Cohen. Gardianul ridică dintr-o sprinceană.

— Arabii trebuie ţinuţi cu cătuşele la mîini, ripostă el.

— Scoate-i-le.

Autoritatea sa aspră îl copleşi pe paznic.

Omul scoase un set de chei din sertarul biroului său si desfăcu, furios, cătuşele, îl împinse pe Hamdiya mâi aproape.

Hamdiya îşi frecă încheieturile.

— Vino cu mine, îi ordonă el grădinarului.

Ieşiră din închisoare si începură să traverseze curtea.

159

— Ştiu că vorbeşti ebraica. Asta o să facă să ne fie mai uşor. Vino. Să-ţi fac o cană de cafea.

Hamdiya dădu de cîteva ori repede afirmativ din cap. Nu fusese arestat niciodată, deşi fusese de multe ori, pe ploaie si pe frig, în zori si la apus, împreună cu alţi arabi oprit de poliţie sau blocade ale armatei la intrările şi ieşirile din Ierusalim. Uneori nu putuse ajunge la lucru din cauza decretărilor de stare excepţională, alteori nu putuse ajunge acasă decît noaptea tîrziu din cauza blocării drumurilor, în timp ce se plimbau prin parcare i se adresă lui Cohen:

— Nu sînt terorist. Eu nu arunc cu pietre şi nici copiii mei n-o fac.

Cohen scoase un rîset scurt.
— Ştiu, George, ştiu. Tu eşti un om bun, George, un om bun. N-ai avut niciodată probleme. M-am interesat. N-ai probleme. Dar vărul tău din Dahaisha, asta-i altceva, nu-i aşa George?
— Nu ştiu ce face, eu nu sînt ... cum ziceţi dumneavoastră? spuse Hamdiya făcînd o pauză, încercînd să găsească cuvintele pentru „răspunzător de ce face el".
Cohen îl conduse în partea cealaltă a curţii, într-un birou în care pregătise deja un ceainic cu apă fierbinte şi două pahare cu cafea şi o zaharniţă.
— George, cum îţi place cafeaua? Zahăr mult? Mie aşa-mi place, dar doctorul spune că pentru mine nu este bun zahărul. Nici ţigările, nici cafeaua, nici una din ele nu este bună pentru mine. Nici meseria asta nu-i bună pentru mine. Nu-i ca meseria ta. Ai o meserie sănătoasă, nu-i aşa, George? Cohen ştia că vorbea atît de mult, ca să-l facă pe George să-şi revină si să-i înlăture teama. Continuă, dorind ,să-şi alunge din voce orice urmă de superioritate: Ai o viaţă curată. Nu spun că-i o viaţă uşoară. Dar este o viaţă bună. Simplă.
Hamdiya nu înţelegea toate cuvintele ebraice. Dar Cohen se aşteptase la asta. îi testa cunoştinţele de ebraică, încercînd să afle cît de complicat putea fi vocabu-' i larul pe care să-l folosească în continuare.

— Ascultă, George. Arh o problemă, şi tu eşti singurul care mă poate ajuta. Ceea ce s-a întîmplat celor două călugăriţe este un lucru îngrozitor, nu?
Hamdiya îl privea prostit, si Cohen simţi că nu-l înţelesese.
— Femeile de la schit. Cele două femei, explică Cohen cît mai blînd posibil.
George se închină.
— Rău, rău, da, foarte rău.
Se uită în jos la cafea, evitîndu-l pe Cohen. Pe suprafaţa apei fierbinţi pluteau bucăţele fine de cafea măcinată. George scoase din buzunar un chibrit din lemn si mestecă cu el, strîngînd bucăţelele de zaţ. Cohen făcu la fel cu chibritul lui.
Deodată, George îşi ridică privirea de la cafea.
— N-am făcut-o eu.
Vocea îi tremura, dar ochii erau cinstiţi. Timp de o secundă Cohen văzu în ochii bărbatului o seninătate pe care, pur şi

simplu, o invidie.
- Nu, nu cred că ai făcut-o tu. De fapt, ştim că n-ai făcut-o tu. în noaptea aceea erai la o nuntă. Nunta fiicei vecinului tău. Te-ai dus la culcare foarte tîrziu, dar a doua zi te-ai dus totuşi la muncă.
George îl privi pe Cohen înmărmurit.
— De unde ştiţi?
— Noi ştim o mulţime de lucruri. Noi trebuie să le ştim. Dar sînt totuşi lucruri pe care nu le cunoaştem si acesta este motivul'pentru care avem nevoie de ajutorul tău.
— Generale Cohen, sînteţi foarte mare, eu sînt foarte mic. Ce pot să fac ca să-l ajut pe un om care cere ajutor de la un om aşa de mic?
în vocea arabului era si suspiciune, si linguşeală.
— George, vrei să ne ajuţi să-l prindem pe cel care le-a omorît pe călugăriţe? \
— Bineînţeles, trebuie să-l prindeţi.
— Atunci avem nevoie de ajutorul tău. Vrem să nu te duci la lucru. Două zile. Nu mai mult. începînd de acum. O să-ţi fie bine. Fără cătuşe, îţi promit. Două zile. Iată, îţi plătesc pentru ele.
Cohen scoase portofelul şi trase două

bancnote de o sută de şecheli. E chiar mai mult decît cîstigi de obicei, nu? Cu ei poţi să cumperi multă mîncare pentru copii. Ştiu că nu-i uşor. Dar este singura posibilitate. Singura pe care o am. Dar, George, trebuie să rămîi aici.
— Dar familia mea ce-o să creadă? Vor crede că eu le-am ucis.
Cohen se scarpină pe braţ.
— Nu, îţi promit, George. Nimeni n-o să creadă aşa ceva. Pentru că asta-i un secret. Un secret foarte mare şi, dacă tu mă ajuţi să-l păstrez, fă-o, şi asta o să ne ajute să'-l găsim pe adevăratul ucigaş.
Cohen ar fi vrut s-o creadă chiar el. Spunea adevărul, dar pînă şi el simţea nesiguranţa din vocea lui.
George îşi duse cafeaua la buze. Nu-şi dezlipea ochii de pe Cohen. Cohen simţi mîncărimea de pe braţ, dar rămase liniştit. Aştepta răspunsul arabului. Acordul lui Hamdiya nu era necesar. Cohen l-ar fi putut trimite în celulă cu cătuşe; un suspect de crimă împotriva căruia nu se vor găsi probe, eliberat după două zile de interogatoriu, o altă victimă a politicii. Dar Cohen avea

nevoie de complicitatea grădinarului pentru propria sa siguranţă. Fără ea, simţea Cohen, cele patruzeci şi opt de ore vor'fi urmate de o iungă insomnie. Cohen tînjea după vremurile de demult, cînd supravieţuirea era un instinct nevinovat si ; nu un calcul pe care-l făcea cu propria-i conştiinţă.
După un timp îndelungat, uitîndu-se direct în ochii lui Cohen, grădinarul spuse:
— De acord.
— Muţumesc, George, spuse Cohen recunoscător.
îl duse pe grădinar înapoi la închisoare şi se asigură că paznicul îi va respecta instrucţiunile şi-i va da lui Ham-i diya o celulă separată. Şvilli si Levy îl aşteptau.
— S-a făcut. El spune că ar trebui să fii acolo imediat după răsăritul soarelui. La poartă îl aşteaptă întotdeauna sora Elisabeta. Astăzi o să te aştepte pe tine în locul lui George.
Şvilli zîmbi. Nu se mai bărbierise chiar din momentul în care Cohen îi explicase ce are de făcut. Tot de atunci îşi exersase araba cu o bîlbîială pe care o perfecţionase într-atît, încît oricine i-ar fi adresat o întrebare ar fi garantat

că este înapoiat mintal. Purta cea mai veche pereche de pantaloni pe care o avea, o pereche uzată de pantofi pe care o găsise la serviciul de obiecte pierdute de la gară şi nu avea ciorapi în picioare. Era gata să joace rolul pe care-l scrisese Cohen pentru el.
— Acum să sperăm că totul va merge strună, spuse Cohen.
Era obosit, dar nu era numai epuizarea fizică. Mai era ceva, ceva mult mai dureros decît lipsa de somn. Se gîndi la Ahuva şi la cum învăţase ea să-şi plimbe degetele pe umerii lui, desfăcînd nodurile care i se adunau sub piele. Se gîndi la corpul ei si, deodată, văzu în minte picioarele lungi ale tinerei călugăriţe moarte. Se frecă la tîmple.
— Du-l pînă în vîrful dealului, îi spuse lui Levy. De acolo o să mergi pe jos pînă la schit, i se adresă lui Şvilli.
Levy îşi luă cheile de pe birou, iar Şvilli îl urmă spre uşă. Chiar înainte de-a închide uşa, Cohen strigă:
— Şvilli, nu uita, patruzeci si opt de ore. Şi să fii atent, nimic mai mult.
Şvilli rîse cu toată gura.

— Promit. O să fiu atent, si închise uşa.
Cohen se aşează comod în scaun, deschise casetofonul şi fixă bine căştile, îşi frecă braţul si ascultă *Recviemul,* cu ochii închişi, lăsat pe spate, pînă ce'aţipi în scaun.
21
sunetul strident al telefonului n trezi
din somn. Se uită la ceas, Hamdiya era în custodia sa de trei ore. Şvilli era la schit de o oră.
— *Nu?* întrebă Yaffe.
— Mi ce? răspunse Cohen.
— Grădinarul. El e? Ce-i cu grădinarul? Cohen rămase tăcut. Avram? Mai eşti pe fir?
— Da.
— Ascultă, te-am întrebat ce-i cu grădinarul.
— Ce grădinar?
— Să nu-mi faci mie una ca asta. Ştii al dracului de -bine ce grădinar. De la schit.
— fî reţinem. După cum se pare, eşti bine informat, adăugă Cohen, sperînd să-l facă pe Yaffe să-i spună de unde ştia despre grădinar fără să-l întrebe direct.
— AsunatAlex^
Cohen se ridică, încheieturile mîinilor i se albiră de cît de tare strîngea telefonul. Dacă Alex ştia despre grădinarul care lipsea, însemna că se întîlnise deja cu Şvilli.
Yaffe continuă.
— Ce veste minunată. Minunată! Primul-ministru va fi în al nouălea cer. Asta-i salvează călătoria.
— Ce călătorie, despre ce vorbeşti?
— Trebuia să nu spun nimănui, dar acum presupun că nu mai există nici un motiv să păstrez tăcerea. Urmează să plece în Europa. Are o întîlnire cu ministrul rus de externe.
Lui Cohen îi pică fisa. De aceea acorda primul-minis-iru atîta atenţie cazului. Şi mai simţi cum se îmbujorează

brusc cînd înţelese că în patruzeci şi opt de ore, dacă Şvilli nu putea să afle identitatea adevăratului criminal, încrederea primului-ministru în eficacitatea forţelor poliţieneşti se va transforma în fum şi ceaţă. Rămase calm în timp ce răspundea entuziasmului Jui Yaffe cu cinismul său obişnuit faţă de tot ce

considera acesta ca fiind important.
— Da? Crezi c-ar putea să-mi aducă un casetofon nou cînd se întoarce?
Aparatul îi căzuse din braţe în timp ce dormise si acum, ascultîndu-l pe Yaffe, căuta bateriile pe bîjbîite, pe podea.
— Avram, fii serios. Ştii ceHrea să spună primul- ministru la întîlnire? îţi spun eu ce vrea. Vrea să spună că poliţia din Ierusalim a rezolvat cazul călugăriţelor rusoaice omorîte, astfel că, dacă ei vor să-şi trimită diplomaţii, dacă se reiau relaţiile diplomatice', atunci noi le putem garanta securitatea.
— Aşa? spuse Cohen, încercînd să-l facă pe Yaffe să continue să vorbească în timp ce el calcula riscurile securităţii lui Şvilli şi ale sale personale, cînd adevărul despre arestarea grădinarului va fi dat la iveală.
— La fel si aici, spuse Yaffe, făcînd aluzie la etajul al cincilea din sediul central din Sheik Jarrah. Ei tot spun: Ce se întîmplă cu Cohen? Dar eu îi asigur că nu-i nimic, să nu-si facă probleme. Şi ai dovedit că am dreptate. Să ştii, eu'sînt de partea ta.
Nefiind prea sigur că Yaffe este de partea sa, Cohen întrebă:
— Atunci de ce eşti îngrijorat?
— Sînt îngrijorat pentru că nu mi-ai adus la cunoştinţă nimic despre grădinar. Ar fi trebuit să ştii că eu raportez directorului general al primului-ministru, că trebuie să spun clerului ceva.
— Spune-le să angajeze un alt grădinar, spuse Cohen, gîndind rapid.
— Au făcut-o. De asta s-a aflat. Grădinarul a trimis un mesaj unui prieten să se ducă la schit. Ciudat, nu? în zilele noastre este greu să mai spui ceva de loialitate.

Bineînţeles c-ar fi fost corect dacă aflam de la tine. în schimb', m-a contactat Alex.
— Frumos din partea lui.
— Săteiadracu.
— Şi pe tine, Yaffe.
Cohen închise telefonul şi se întinse în scaun.
— A început, îşi spuse cînd Levy apăru în uşă imediat după ce convorbirea telefonică se încheiase.
— Ce-a început? se interesă Levy.
— Presiunea. Dacă Şvilli nu se întoarce cu ceva, mînia zeilor o

să se abată asupra noastră.
— Ce putem face?
— Aşteptăm. Avem o singură veste bună. Şvilli e acolo. L-am păcălit pe Alex. Aşa că aşteptăm şi lucrăm. La ăsta, spuse el, bătînd cu palma dosarul gros'de pe biroul său care conţinea cazul grenadelor.
Venise cu o seară înainte, cînd Cohen se ocupa de Hamdiya şi Şvilli.
în dosar se aflau toate înregistrările legate de grenade, pînă la ultima sută care fusese încărcată într-un camion pentru un regiment de paraşutisti ce răspundea de sectorul vestic din zona de securitate'din Libanul de Sud. Erau enumerate de două ori mai multe nume decît grenadele lipsă. La lista numelor erau anexate fotocopiile formularului de solicitare a muniţiilor, semnate neciteţ de comandantul regimentului, si formularul de livrare, semnat şi el neciteţ de şofer şi de comandantul regimentului care preluase încărcătura. Scrierea neglijentă a lui Ehud în partea de sus a primei pagini sublinia faptul că, la o săptămînă de la data livrării, comandantul regimentului fusese ucis de o bombă sinucigaşă a Hezbolah-ului, pusă într-un Mercedes încărcat cu explozibil. Maşina intrase într-un camion ce transporta douăzeci si cinci de soldaţi evrei în fisia stabilită după retragerea din Liban, în atac mai muriseră alţi doisprezece soldaţi. La sfirsit Ehud notase „Nu te pripi*[5]. Pe exemplar erau două sute de nume, cu funcţia, gradul, numărul de ordine, adresa de acasă şi de la locul de muncă, numerele de telefon şi calificările deosebite.
Cercetarea identităţii cerşetorului mort nu dusese nicăieri. Prietena lui Levy triase arhivele de la Yad Vasem si încercase să alăture numărului un nume, dar în zadar.

Nu se prezentase nimeni să revendice cadavrul, aşa că, imediat după autopsie, societatea de pompe funebre *He-vra Kadişa* găsise un loc pentru înmormîntare într-un colţ la marginea uriaşului cimitir Givat Şaul, in partea vestică de la periferia oraşului, înmormîntafea urma să fie plătită de institutul naţional de asigurări. Cohen îi adunase pe cerşetorii din triunghiul central al oraşului ca să-i întrebe despre mort, dar nici asta nu scosese'nimic la iveală, în total nu erau mai mult de douăzeci de

cerşetori. Fiecare îşi avea locul sub un felinar. Aproape toţi erau nebuni inofensivi, iar restul erau plini de resentimente faţă de autorităţi, dar toţi spuneau că n-au nici cea mai vagă' idee de ce-ar fi vrut cineva să-l omoare, îl cunoşteau ca pe unul dintre cerşetorii liniştiţi, tăcuţi
— Nu vorbea cu'nimeni, spuse bărbatul care, pe ploaie sau pe vreme frumoasă, stătea cu o cutie din plastic plină cu monede vizavi de strada de la poşta centrală. Nici măcar cu el însuşi.
Totuşi, dosarul cerşetorului fu pus în biblioraftul ce cuprindea cazul călugăriţelor, un aspect al cazului care nu-l deranja decît pe Cohen.
Lucrară aşa toată dimineaţa, împărţind lista detectivilor pe care-i aveau disponibili, contactînd unităţile de spionaj din toată ţara, în funcţie de adrese, pentru a pune întrebări rezerviştilor. Era o muncă plictisitoare, înrăutăţită şi de anticiparea rezultatului misiunii lui Şvilli. De cîte ori suna telefonul, Levy îl înşfăca înainte de a se termina primul apel. De fiecare dată, Cohen îşi înălţa capul încet din hîrtii şi se uita întrebător la ajutorul său. De fiecare dată, Levy'nega din cap. îl aşteptau pe Şvilli şi se rugau.
22
LA O ORĂ DE LA SOSIRE, Şvffli se afla în faţa biroului surorii Elisabeta. Ea îi acceptase povestea. De pe scara unde începuse să vămiască un perete al clădirii, o auzi formînd un număr de telefon.
— Grădinarul a fost arestat, spuse ea. Urmă o pauză. Nu, nu ştiu de ce. Azi dimineaţă a apărut un prieten de-al lui să-i ţină locul. Nu. Nu. Pare retardat. Şvilli zîmbi. l-am dat să văruiască ceva.
Urmă o pauză mai lungă.
Şvilli se căznea să audă, nemişcat pe scara de lîngă fereastra pe jumătate deschisă, lipsind puţin să nu fie zărit de călugăriţă.
Ea vorbi din nou.
— Nu cred ca George... Iar urmă o pauză. Era beat, ca de obicei, spuse ea cu dispreţ. Şvilli ghici că se referă la arhimandrit. Voi fi aici.
Cînd auzi zgomotul făcut de receptorul pus în furcă, îşi reluă repede treaba. Era încă pe scară cînd Alex îşi făcu apariţia o jumătate de oră mai tîrziu.
— Tu. Butros. Coboară, ordonă Alex.

Şvilli coborî încet si, înainte de a se îndrepta cu ochii în jos, spre Alex, puse atent pe pămînt cutia cu var si aşează bidineaua pe capacul metalic. Păşea intenţionat încet, sperînd ca efortul lui să pară absolut nevinovat si să-l facă pe Alex să creadă că era efortul unui om ce încerca Edin răsputeri să-şi facă treaba cum trebuie.
— Te-a trimis nevasta lui George?
— Da, da, da.
— Ce ţi-a spus? întrebă Alex.
— Geo-Geo-Geo-Geo.

— George, spuse Alex nerăbdător.
— Da.
— Ce-a spus George?
— Să-să-să-să...
— Să vii aici. Da. Da. Dar cum ţi-a spus. Au venit izraeliţii să-l ridice. De ce?
— Nu-nu-nu şt...
— Nu ştii. Cum ţi-a spus? Au venit izraeliţii. Să-l ia. Cum ţi-a transmis să vii aici?
— E<i-eu-eu-eu era-era-era-eram acolo.
— A-a-a-a-ase-ase-ase-asea...
— Aseară?
Şvilli încuviinţă din cap. îşi simţea transpiraţia pe sprinceană şi se întreba dacă Alex observase, dar îi era recunoscător lui Cohen care anticipase întrebările. Spera ca si răspunsurile pe care le alesese Cohen să fie la fel de nimerite.
— Ce făceai acolo?
— Geo-Geo-Geo-Geo-Geo...
— Ajunge. E-n regulă. E...
Şvilli încetă să se mai bîlbîie; ştia că deghizarea funcţionase. Alex îi mai aruncă o ultimă privire cercetătoare. Şvilli zîmbi şi ridică din umeri. Alex plecă înfuriat, o luă prin spatele clădirii, intră în ea si se duse în biroul sorei Elisa-beta. Vorbiră cîteva minute'cu voce scăzută, apoi Alex ieşi din nou afară, aruncă o ultimă privire spre Şvilli şi se îndreptă spre locul de parcare. Cînd auzi motorul dubei pornind, Şvilli se urcă înapoi pe scară. Aştepta să-i surîdă norocul.
Pînă pe la prînz nu mai avură ce să lucreze la cazul cu grenade, aşa că Levy trecu la lucrările obişnuite care păreau că vin în

birou aduse de un potop. Jlutie intra aproape din oră-n oră cu un alt vraf de hîrtii. în biroul lui Cohen curgeau rapoartele pe etape ale cazurilor, copii la indigo după diferite rapoarte de la grăniceri, toate informaţiile strînse de poliţie în cursul dimineţii. Pe masă erau îngrămădite dosare si bibliorafturi cu cazurile în curs de

rezolvare. Ele se aflau nu numai pe masă, dar şi pe dulapurile de cartare, chiar şi pe jos.

Pe Cohen îl mînca teribil antebraţul, era epuizat.

— De ieri nu m-am mişcat din scaunul ăsta, bombăni el. Atent, Levy îi recomandă să se ducă acasă si să se odihnească un pic.

— Dacă nu ne-a dat de veste pînă acum, nici n-o va face pînă diseară, încercă el. Mă descurc eu aici.

Cohen se gîndi puţin.

— Bine, mă duc, spuse el, uitîndu-se la ceas. Mă întorc la sase şi jumătate.

Se ridică cu un aer obosit si părăsi camera, traversă holul principal spre scara din spate ce ducea la locul de parcare. Levy îşi reluă activitatea.

Dar Cohen nu se duse acasă. Cînd ieşi din complexul rusesc, în loc să o facă la dreapta, spre zidurile Oraşului Vechi, o luă la stînga. Puse caseta cu *Recviemul* lui Mozart în casetofon şi trecu pe lîngă Poarta Damascului, spre vechiul drum ce ducea în partea de est a Ierusalimului, către Marea Moartă.

Drumul începea dintr-o vale la poalele Muntelui Măslinilor, unde biserica albă rusă îşi avea propriul schit şi o biserică cu o cupolă în formă de'ceapă. Yaffe îi explicase punctul de vedere al ruşilor albi, dar el nu aflase nimic. Din cauza politicii arhimandriţilor şi diplomaţilor beţi de kt Paris, între cele două biserici nu era nici o legătură. Iar la Ierusalim, disputa dintre bisericile albă si cea roşie era ca o pleavă în bătaia vîntului politic.

Drumul o cotea imediat în sus, pe lîngă biserică, si de-a lungul gardului cimitirului de unde se spunea că 'într-o bună zi se vor ridica morţii. Apoi o luă în jos, spre Marea Moartă, prin nişte văgăuni lăsate în voia Domnului de arabii din zonă, pe lîngă nişte vînzători care vindeau la marginea drumului obiecte din răchită şi pe lîngă nişte maşini lovite din care se luau piese de schimb. Cohen'era atent să nu creeze vreo ambuscadă, pentru

că o maşină evreiască putea deveni imediat ţinta unei furtuni de pietre aruncate într-o intersecţie de o gloată de copii. Maşinile poliţiei, înregistrate sau nu, nu făceau excepţie. Ar fi putut să o ia pe autostrada cea nouă care o tăia peste Muntele Măslini-

lor, dar îi plăcea orice colţişor al oraşului şi, in ceea ce-l privea, Betania nu acea parte mai puţin din Ierusalim decît Rehavia, iar Abu Dis nu mai puţin decît Nahlaot.
De cînd începuseră revoltele, autostrada cea nouă, ce ocolea toate părţile populate ale Ierusalimului de Est — şi aruncătorii de pietre — devenise un drum obişnuit. Dar Cohen prefera ruta veche, îi plăcea felul în caVe oraşul ceda brusc în faţa desertului, lîngă o tabără beduină din carcase de maşini şi corturi negre din piele de capră, ultimul semn al unei'aşezări omeneşti înaintea coborîsului abrupt spre Valea Iordanului.
Cohen străbătu In viteză dealul lung ce ducea la intersecţia Ierihon. Cînd trecu la stînga de ultima intersecţie plină de turişti şi soldaţi care o luau spre nord, în sus pe Valea Iordanului pînă m Galileea, un poliţist de la circulaţie, cocoţat pe o piatră în mijlocul drumului, încetinea circulaţia spre Marea Moartă, dînd alene din mînă. Maşinile cu plăci de înmatriculare negru pe albastru, ale rezidenţilor arabi importanţi, ar fi putut fi oprite, dar maşina lui Cohen, cu placa alb pe roşu, îl indentifica drept poliţist.
Cînd îi apăruse prima dată pe braţ spuzeala eczemei, Cohen făcea cu religiozitate excursia pînă la apele bogate în substanţe calmante. Dar, nu după mult timp, Cohen nu mai reuşise să respecte programul. Nu era în stare să-si facă timp cu regularitate pentru o jumătate de zi de lene-veală pe una dintre plajele pline cu stînci, nu putea să alerge la mare ori de cîte ori simţea împunsătura dureroasă.
Uneori se ducea la mare cu Ahuva. Ca să guste aventura din plin, o porneau pe nepregătite dimineaţa, într-o zi de lucru. Maşina îi ducea la Marea Moartă, căutau plaje pustii oriunde'între cîmpiile de la poalele Masadei si fabrica de potasiu din Sodoma. Se plimbau fără grabă prin grădinile luxuriante din Ein Gedi pînă ce găseau un loc potrivit pentru picnic, singuri, departe de toate amintirile oraşului. Cîteodată luau prînzul într-un mic restaurant din 'lerihon. Mîncau pui de găină pregătiţi în

sos de usturoi cu susan. Se aşezau la umbră şi ospătarii le aduceau tăvile, trecînd peste podeţele din p'iatră. Se gîndi la ea si se mira că nu-l sunase. O dorea lîngă el.

Recviemul se terminase, şi Cohen scoase căştile de pe urechi. Trecu în viteză pe lîngă marea aflată în stînga sa, accelerînd în dreptul unei relicve de tanc iordanian abandonat de soldaţii evrei cu douăzeci de ani In urmă. Briza nu adia deloc, iar frunzele lungi şi palmate ale plantaţiilor de palmieri din chibuţuri erau la fel de nemişcate ca şi munţii din dreapta. Trase la marginea drumului, la numai cîţiva kilometri de ultima plajă publică; fiind zi de lucru, ; plaja era goală, fără vilegiaturist!. Cohen se dezbrăcă la umbra tufelor de trestie şi păstră doar pantofii sport, ca să se ferească de pietrele ascuţite. Se duse la malul apei si intră, înfiorîndu-se cînd apa sărată îi alină mîncărimea de pe picior, gemînd cînd apa *U* atinse si-i acoperi braţul. Cînd apa îi ajunse la gît, se întinse pe spate. Apa fl'ridică, capul păru că se odihneşte pe o pernă de apă. Picioarele îi fură ridicate de flotabilitate aşa că, fără efort, plutea pe un pat perfect

Rămase aşa cam aproape o jumătate de oră. închidea şi deschidea ochii în lumina puternică a soarelui. Plutea uşor pe apa grea. Se întoarse la haine, aplecîndu-se din cînd In cînd să ia cîte o mină de nămol pe care îl întindea pe braţ şi pieptul gol. Straturile negre şi gri de nămol se uscară repede. Se înmuie din nou şi se'spălă de nămolul uscat. Cînd ajunse în dreptul locului de pe plajă în care-şi lăsase hainele, rămase gol la marginea apei, aplecîndu-se şi ridicînd din apă bucăţi mari de nămol cu care se frecă pe piele. Curînd deveni o statuie neagră-gri, zăcînd mare şi grea pe plajă, în lumina puternică a soarelui.

îşi ascultă gîndurile, pericolele presiunii politice care-l bîntu'iau, vocile cazurilor trecute şi prezente. Auzi vocea soţiei şi a copilului pe care l-ar fi'putut face, dar pe care şi-i putea doar închipui. Auzi vocile părinţilor, dar cînd se crispa de durere la amintirea vocilor din taberele de concentrare, nămolul de pe faţă crăpă ca un deşert parcelat de milioane de linii. Ca să-şi potolească gîndurile, alese vocea Ahuvei. îşi aminti prima dată cînd fuseseră singuri împreună, la un an după ce fusese numită ca cel mai tînăr judecător din ţară, cînd el încălcase toate manierele elegante impuse de protocol si o invitase la cină şi

cînd îi auzise rîsul pentru prima oară.

Rîsul se combina cu valurile care se spărgeau la mal şi, treptat, toate vocile, grndurile şi zgomotele vieţii sale făcură loc şoaptei minusculelor unde ce-i cădeau grele pe labele picioarelor. Rămase aşa aproape o oră cînd, deodată, scîrţîitul roţilor unei maşini pe pietrişul drumului de deasupra lui îl readuse la realitate. Se ridică, se aplecă de la jumătate şi efortul îi trimise sîngele rapid prin corp. O clipă simţi o ameţeală de om băut Se aruncă în apă, îşi spălă corpul de nămolul uscat, şi cînd turiştii apărură pe plajă, printre tufele de papură, era deja îmbrăcat Peste o oră se afla deja la periferia oraşului, cu mintea refăcută. Prin trimiterea lui Şvilli la schit schimbase întreaga situaţie. Riscul fusese enorm, dar acum avea din nou totul sub control.
23
ÎN DRUMUL LOR SPRE EUROPA, graurii care se întorceau din Africa umpleau vîrfurile copacilor schitului cu bogata lor orchestraţie, în timp ce lucra, Svilli fluiera o dată cu ei. Diluase intenţionat varul, în aşa fel încît peretele să necesite straturi suplimentare, asta'permiţîndu-i să rămînă mai mult timp în clădire şi în jurul ei. Pe lîngă el trecură cîteva călugăriţe ciripind'ca păsările despre prezenţa lui în schit sau tăcînd ca fantomele călugăriţelor moarte. Dar el nu le acordă nici o atenţie. Se conce'ntră asupra unui singur ţel: biroul sorei Elisabeta de la capătul unui coridor îngust, dincolo de sufragerie.
Instrucţiunile lui Cohen erau să asculte, dar, în afară de conversaţia telefonică dintre sora Elisabeta şi Alex, Svilli nu auzise decît graurii si foşnetul măslinilor.
Două surori care lucrau în bucătăria aflată departe de sufragerie îşi împărtăşeau numai bombăneli, iar din biroul maicii stareţe auzi, din dulapul cu dosare, numai foşnete întîmplătoare. După întîlnirea scurtă de dimineaţă, Alex dispăruse. Aşa că Svilli continua să lungească văruitul, aşteptînd să i se ivească ocazia. Aceasta apăru cînd maica stareţă ieşi din clădire, strîngînd bine în mîini o carte de rugăciuni.
— Este foarte bine, spuse ea, uitîndu-se în sus la el. Ajunge, aici ajunge. De ce nu faci o pauză de masă şi pe urmă să continui la clădirea de colo? îi arătă cu degetul clădirea de alături, îi zîmbi. O să mă întorc mai tîrziu să văd ce-ai făcut.

Spunînd acestea, cu cartea strînsă bine la piept, o luă grăbită pe cărarea ce ducea la capela acoperită cu ţiglă . roşie pe care Svilli o vedea de pe scară.

Şvilli aşteptă să se facă nevăzută, apoi îşi ridică găleata cu var si punga din plastic în care îşi avea mîncarea si intră în clădire prin uşa laterală ce dădea în cămară. Lăsă varul la toaletă si, cu atenţie, merse pe holul îngust pînă ce le zări pe cele două călugăriţe din bucătărie. Curăţau cartofi. Pe cei curăţaţi îi aruncau într-un cazan enorm ce se afla pe duşumea. Stăteau cu spatele la el.

Se mişcă repede, dintr-un pas mare intră în sufragerie, îndreptîndu-se spre holul din cealaltă parte. Dar la piciorul stîng avea un toc nenorocit, uzat atît de rău, încît un cui din talpă zgîrie podeaua. Se strîmbă si rămase încremenit pe loc. Scîrţîitul flecului fusese pentru el cel mai puternic sunet pe care îl auzise toată dimineaţa. Se uită la ele, aşteptîndu-le să se întoarcă, pregătit să o ia la fugă, a-mintindu-şi bîlbîiala, rolul pe care-l juca, dar nu şi motivul pentru care se afla acolo.

Dar femeile îşi continuară fredonatul, un cîntec pe care era sigur că si-l aminteşte din copilărie, dar pe care nu-l putea numi. Ultima porţiune pînă la camera sorei Eli-sabeta o parcuse în vîrful picioarelor. Ajuns în locul de unde nu mai putea fi zărit din sufragerie, se aplecă si-si scoase pantofii pentru a face în picioarele goale ultimii paşi pe care-i avea pînă la uşa călugăriţei.

Era închisă. Ajunse la mîner. Spuse o rugăciune în minte. Era neîncuiată. Pătrunse înăuntru fără nici un zgomot, închise uşa după el, trase minerul bine si-i dădu drumul ferm, dar încet. Mai întîi, se duse la fereastră. Căută un drum sigur pe unde să fugă. De la fereastra care dădea spre o terasă micuţă, se întoarse la birou. Pe birou nu era nimic altceva decît telefonul si o colecţie de crucifixuri sculptate din lemn de măslin, aliniate ca un gard la marginea suprafeţei din lemn a biroului.

Transpira. Aproape sări spre dulapul cu dosare si, cînd descoperi că era descuiat, îi mulţumi din nou lui Dumnezeu. Tresărind la fiecare trosnitură a sertarelor din lemn, se uită în sertarul de sus. Căuta nume — Elena, fiica,

Minam, mama, sau Alex, *tihuşnicul,* tăcutul a cărui voce îl făcuse

pe Şvilli să asude.
în primul sertar nu se afla nimic.
Trecu la al doilea. Ridică încetişor minerul, ca să uşureze greutatea sertarului pe ceea ce-si imagina c-ar fi nişte rulmenţi ruginiţi. Dincolo de uşă fredonatul încetă. Nu se mai mişcă, îşi ţinu respiraţia. Dar cîntecul reîncepu, şi el reveni la căutările sale.
Frunzărise fiecare dosar din cele patru sertare. Nimic. Fiecare călugăriţă din schit avea un dosar. Numai cele două călugăriţe moarte, nu. Se pregătea s-o şteargă cînd, din spatele sertarului de jos, auzi rostogolitul unei sticle. Nemulţumit, întinse mîna după sticlă, nu numai ca o recompensă parţială pentru efortul său, cît mai mult din curiozitate pentru gustul sorei Elisabeta în ale băuturii. Era un coniac ieftin. Dezamăgit, desfăcu totuşi capacul şi trase o duşcă zdravănă. Se tot întreba ce-ar mai fi putut face ca să afle mai mult despre călugăriţele moarte şi despre Alex.
Stătea în stilul arab, îngenuncheat pe podea, sezînd pe călcîie. Cînd vru să aşeze sticla chiar în fundul sertarului, simţi un ultim dosar,' culcat, în loc să stea în picioare ca toate celelalte. Părea gol, dar cînd îl desfăcu, văzu că erau două pagini cu un scris mic, în chirilică. După ce citi primele raiduri, dezamăgirea lui deveni neîncredere, apoi fascinaţie şi nerăbdare. Şvilli se concentra asupra lor şi încercă să memoreze. Citea cît de repede putea, în spatele ferestrei deschise, graurii ciripeau puternic prin copaci.
Dintr-o dată, bolboroseala din bucătărie încetă, fiind înlocuită de voci. O clipă Şvilli ezită, punînd în balanţă dacă să ia documentul sau să-l pună la locul lui în dosar, după sticla cu coniac.
Vîrî hîrtiile la loc în dosar si îl puse sub sticlă, în partea din spate a sertarului, închise sertarul cît putu de repede şi-şi înşfacă pantofii.
De după uşă se auzi vocea sorei Elisabeta care le întrebă pe călugăriţele din bucătărie dacă-l văzuseră pe grădinar. Şvilli se duse la fereastră. Aruncă o ultimă privire de jur împrejur. Pe biroul ei se afla punga lui din plas-

tic cu înfocare. Făcu cîţiva paşi mari, o înşfacă şi se întoarse la fereastră. Se urcă pe pervaz şi acolo, ţinîndu-se cu o mînă de pervaz, o folosi pe cealaltă ca să tragă geamul după el, înainte

de a sări în grădină de la o înălţime de două ori cît el. Se furişă pînă la capătul grădini, lipin-du-se de perete. Avea de ales. Se uită precaut pe cărarea care dădea spre locul de parcare. Două călugăriţe măturau un şir de trepte de la capătul cărării ce urca în sus pe deal. Se uită în direcţia opusă. Capul sorei Elisabeta ieşise pe fereastră, dar, spre norocul lui Şvilli, privirea ei era îndreptată în direcţia opusă. Se trase înapoi si se gfodi. S-o ia direct prin pădure? L-ar putea vedea cele două călugăriţe care măturau. Să-şi facă apariţia, ca şi cum n-ar fi făcut nimica? L-ar putea vedea sora Elisabeta. S-o ia spre autostrada care duce la Hadassah?

— Bu-tros, auzi el chemarea călugăriţei pe un ton de căutare.

Fără pericol era doar un singur drum. îşi trase pantofii şi traversă terasa de deasupra, îndreptîndu-se către drumul cu patru artere de circulaţie pe care-l ştia mai sus cu doar două sute de metri, pe lîn'gă pădurea întunecoasă şi tufele de la poalele muntelui.

24

DACĂ N-AR FI FOST DESENUL, ca de copil, din dreapta jos, de pe un formular completat peste noapte de o echipă de pază din partea centrală a oraşului, Levy ar fi parcurs pagina şi ar fi trimis-o mai departe. Dar schiţa, desenată de patrula trimisă la Nahlaot să cerceteze o plîngere făcută înainte de zorii zilei despre o femeie urmărită de un bărbat neidentificat, era a unui individ cu 'ţăcălie.

— Am găsit ceva! strigă Levy şi ridică bucata de hîrtie în aer, ca pe un trofeu.

O studie încă o dată, de două ori, de trei ori. Plîngerea venea de la un oarecare Rahamim Aboudi, vînzător de legume şi fructe în piaţa Mahane Yehuda. El îi povestise poliţistului Sasson că auzise primul strigăt în timp ce se spăla, pregătindu-se să plece la lucru. Pentru că strigătele continuaseră, se dusese la fereastră si se uitase afară.

Raportul spunea că acesta văzuse o turistă. Sasson citase cele spuse de Aboudi: „O *blondină* drăguţă." Conform celor scrise în raport, Aboudi îl văzuse pe bărbat alergînd la numai cîteva secunde după aceea. „Un hippy", îl cita raportul din nou pe Aboudi despre bărbatul care fugărise fata cea blondă. Aboudi spusese: „Păr lung si o barbă caraghioasă." în dreptul acestei declaraţii a lui'A-boudi, Sasson îşi făcuse desenul. Raportul

continua cu explicaţia că Rahamin Aboudi nu ştia cum se numeşte fata. Dar credea că locuia în Nahlaot/Adresa şi numărul cărţii sale de identitate se aflau la locul lor, pe formular.
Levy se uită la ceas. Era ora patru şi jumătate după-a-miază. Cohen plecase de o oră. încercase să dea de el acasă, dar nu răspundea nimeni. O sună pe Rutie la birou.

- Pînă mă întorc, sună-l pe comandant din zece în zece minute, ordonă el. Spune-i c-am găsit un fir care duce la hippy şi că mă întorc la cinci şi jumătate. Spune-i că am încercat să-l prind la telefon, dar că nu l-am găsit.
Levy coborî, alergînd pe scările din marmură, şi ieşi pe uşa din faţă, trecu pe lingă o coloană romană neacoperită care zăcea stingheră într-o groapă din grădina împrejmuită a sediului central al poliţiei; apoi prin parcare, pe lîngă biserica albă şi strălucitoare. O luă la dreapta, pe o străduţă ce dădea în drumul spre Jaffa. De acolo erau cinci minute de mers vioi în sus si-n jos pe dealurile străzii principale din centrul Ierusalimului pînă la *şuk-id* Mahane Yehuda.
Cu un bloc înainte de *shuk,* traversă strada, apoi alte trei cvartale pe o alee şi apoi crescătoriile de iepuri de casă din împrejurimi. Găsi locul din Nahlaot descris în raportul pe care-l avea în mînă şi căută adresa lui Aboudi. Nu era nimeni acasă, începu să'bată pe la uşi, căutînd pe. cineva care o cunoştea pe turista *blondină.* Pînă la a patra uşă, nu primi nici un răspuns. O femeie în vîrstă, cu faţa tot atît de zbîrcită şi păroasă ca un smochin, cu părul acoperit cu o basma cu buline portocalii, roşii, verzi şi galbene, se zgîia la el de la o fereastră de la etaj.'
— Mătuşica, strigă el în sus, blonda care locuieşte pe aici, ai văzut-b?
— Poftim? strigă femeia spre el.
— Străina, fata, strigă Levy în sus. Turista?
— Nu ştiu. Nu ştiu nimic, răspunse femeia şi-şi trase capul din fereastră.
Cînd Levy se întoarse la birou, Cohen explodă.
— Unde dracu-ai fost? Ţi-am spus să aştepţi în caz că sună Şvilli.
— Hippy. Hippy a fost reperat, începu Levy să explice.
— Nu-mi pasă nici dacă Mesia a fost reperat pe un măgar alb, trebuia să stai în birou în caz că sună Şvilli. Avem un om pe

teren. Singur. Sîntem singurii'care ştim că-i acolo. Nu-l putem părăsi aşa, pur si simplu.
Levy încercă să explice din nou.

— A venit un raport, un hippy, cu ţăcălie. Şi un cuţit. în Nahlaot. Am luat o hotărîre.
— Puteai să fi trimis pe altcineva. Oricine. Omul nos-! tru era acolo, iar noi l-am abandonat.
Furia lui Cohen se revărsa asupra lui Levy, deşi ştia că acesta făcuse la fel ca el cînd îl trimisese pe Şvilli la schit. Riscase. Levy greşise cînd părăsise biroul, dar informaţia era de primă mînă. Cohen îşi mai îmblînzi tonul.
— Ce-ai aflat?
Levy îi înmînă raportul patrulei. Cohen trecu repede peste el şi-i recunoscu importanţa imediat.
— Ce-ai făcut?
— L-am găsit pe Aboudi la lucru, la *shuk.* Am reluat depoziţia împreună cu el . Dar n-a mai adăugat nimic. Mi-am'lăsat cartea de vizită peste tot. în magazine, la bătrînii de pe bănci. Am cercetat împrejurimile, patru străzi în fiecare direcţie de la casa lui Aboudi care se află pe strada Abulafia. l-am întrebat pe oameni despre *blondină* şi hippy. Le-am lăsat cartea mea de vizită. Dacă apar, ne vo'r suna. Cred c-ar trebui să facem o percheziţie din casă în casă prin Nahlaot.
— Nu putem decreta stare excepţională ca în cazul unor terorişti, zise Cohen neliniştit.
— Este periculos-. Şi este acolo, liber, nu se lăsă Levy. Cohen rămase tăcut. Se gîndea cum să rezolve problema.
Levy îi interpreta tăcerea în favoarea sa. Insistă.
— Ştiu că-i el. Ştiu. O simt. O urmărire în toiul nopţii. Un cuţit, înseamnă ceva, sînt sigur. Şi Dumnezeu ştie ce are de gînd să facă. Din Nahlaot nu ne-au parvenit ştiri despre dispariţia vreunei persoane. M-am uitat peste toate rapoartele. Am cerut înregistrările de la hoteluri, de la cele ieftine... pensiunile din Oraşul Vechi, Petra, locuri ca astea. Locuri în care locuiesc hippy. Ştiu că-i el. Sînt sigur de asta.
Levy era de neînduplecat. Era gata să continue, cînd telefonul începu să sune. Cohen ajunse la el înaintea lui •Levy.
— Cohen.
— Şefule, şefule. Am găsit dovada. Alex. Călugăriţa. Şvilli

vorbea sacadat. Fugise.
I

— Unde eşti? întrebă Cohen.
— La spital. Hadassah Ein Kerem.
— Eşti rănit? întrebă Cohen îngrijorat.
— Nu, nu. Sînt la un telefon public. Lingă intrare.
— Ce-i cu Alex? Care călugăriţă?
— Erau combinaţi. Vă vine să credeţi? O călugăriţă si un *tihuşnikc, exclamă Şvilli. Moarta. Elena.*
— Rămîi acolo, ordonă Cohen. Vin să te iau.
Levy îşi luase deja cheile pînă să închidă Cohen telefonul.
— Ce-a aflat? întrebă Levy în timp ce coborau alergînd pe scări.
— Alex si Elena au avut o legătură amoroasă.
— Deci el a omorît-o? întrebă Levy neîncrezător.
— Aşa crede Şvilli.
Cînd 'ajunseră în parcare, Cohen trecu pe lîngă maşină, spunîndu-i lui Levy s-o tragă în fata închisorii. Urcă cele patru trepte din fier care duceau la intrarea clădirii cu carcere. Se adresă sergentului.
— Iţic, arabul pe care l-am adus, George Hamdiya, adu-l. Acum.
Cohen puse hîrtiile pe birou. Sergentul se mişcă rapid.
Auzise de la colegul din tura anterioară că în închisoare era un musafir deosebit si, din graba cu care vorbea Cohen, înţelese că, fără nici o îndoială, comandantul n-avea chef să facă conversaţie.
După două minute Hamdiya apăru pe coridor.
— Ei, George, spuse Cohen zîmbind. Se pare că poţi pleca deja acasă.
Arabul îl privi în faţă.
— L-aţi găsit pe cei care le-a omorît pe surori?
— Poate, poate, nu-ţi face griji. Poţi pleca acasă. Poftim. Poftim ia nişte bani. Ia un taxi. Dar, George, să nu te duci astăzi la schit. Aşteaptă pînă poimîine.
— Dar...
— Fără nici un dar.
Hamdiya clipi si privi la uşa deschisă prin care pătrundea lumina soarelui din parcare. Cohen încuviinţă din cap şi Hamdiya ieşi grăbit. Sergentul îi prezentă la semnat lui Cohen un set de formulare.

— Un *ştinker,* nu? întrebă sergentul cu dispreţ, în [timp ce Cohen îi înapoie formularele.
— Nu. Un grădinar.
Se întoarse pe călcîie şi ieşi pe uşa deschisă. Gardianul rămase perplex. Levy n aştepta.
— Foloseşte sirena,' spuse Cohen, urcîndu-se în maşină.
Levy surise şi se întinse spre comutator, iar Cohen îşi scoase mîna pe fereastră, ca să pună lumina albastră rotitoare pe capota maşinii.
25
ŞVILLI ÎI AŞTEPTA la intrarea de lîngă parcarea spitalului. Cînd Levy opri maşina lîngă el, aproape că dansa pe vîrful picioarelor. Şvilii sări în maşină şi începu imediat să turuie ce aflase.
— Alex şi fata aveau o legătură amoroasă. Sau cel puţin aşa spune sora Elisabeta. Sora a scris o scrisoare acum un an. Era adresată „Sanctităţii sale." Bănuiesc că episcopului. Oricum, ascultaţi. După cele din scrisoare, la început făceau plimbări lungi, erau mereu împreună. Pe urmă au început să plece singuri cu maşina şi se întorceau noaptea tîrziu. Tot în scrisoare scrie că avea în cameră haine civile. Trăiau împreună.
Levy ocoli parcarea şi se îndreptă încet spre oraş.
— la-o de la început, ordonă Cohen.
— S-a întîmplat aşa cum am plănuit. M-am dus acolo devreme şi am spus: „Prietenul meu George m-a rugat să vin în locul lui", îşi reaminti Şvilii experienţa, savurîndu-şi succesul. M-am bîîbîit mult, iar ei nu mi-au pus întrebări. Mai tîrziu a venit Alex, m-a văzut muncind şi m-a întrebat de unde sînt. Bîlbîiala a mers de minune. Sora Elisabeta. Ea i-a spus lui Alex că sînt înapoiat mintal. Am auzit-o spunîndu-i-o la telefon. Dar ea-i tîmpita. Să ţină aşa ceva în dulapul cu dosare!
— Ai intrat în biroul cu dosare? întrebă Levy impresionat. Cohen simţi invidia din vocea acestuia. Şeful ţi-a spus să nu faci aşa ceva, continuă Levy. Ţi-a' spus' să asculţi, să priveşti. Nu să te atingi de...
— Linişte, ordonă Cohen.

Leyy tăcu. Şvilli stătea cu braţele încrucişate în spatele | maşinii, cu o mină îmbufnată. Cohen se întoarse spre Şvilli e si-i ordonă:
— Continuă.

— Aşa că am văruit pereţii, exact cum îmi ceruse sora Elisabeta. Şefule, îmi place chestia asta cu grădinăritul E f frumoasă, liniştită. Cohen rîse'.
— Ce-i aşa nostim? întrebă Şvilli ofuscat.
— Nimic, nimic, îmi imaginam doar cum ţi-ar sta ca grădinar.
— Oricum, mi s-a ivit un prilej. Ea a stat în birou toată dimineaţa. Am văzut-o prin geam. Mi-a făcut chiar si cu mina în timp ce văruiam.
Amintindu-si, rîse din nou.
— Treci la subiect, zise Cohen.
— Apoi a ieşit. Cred că la rugăciuni. M-am dus la ea în cameră. Camera era frumoasă si liniştită. Am găsit-o.
• Scrisoarea. Era scrisă de ea. Ca un raport, ca si cum trebuia să raporteze întîmplarea episcopului. Am găsit-o. Era ultimul dosar din dulap. Ea l-a ascuns. Dar eu l-am
t găsit.
— Evident că nu l-a ascuns prea bine, adăugă Levy, gelozia faţă de succesul lui Şvilli fiind clară.
— Sînt o mulţime de detalii, spuse Şvilli, ignorînd comentariul lui Levy. Dar ăsta-i lucrul cel mai important. Aveau o legătură amoroasă.
— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce este important, zise Cohen. Continuă.
— Alex şi Elena, fiica, o făceau undeva, repetă Şvilli
— Şi? se interesă Cohen. De ce-l face asta ucigaş pe Alex?
Cohen era obtuz în mod intenţionat. Voia să-l forţeze pe Şvilli să-şi continue logica cu toate sensurile ei posibile!
— Şi? Şi! Şvilli era nedumerit de întrebare. O călugăriţă şi un *tihuşnkl* KGB-ist! Asta-i ceva! Dacă află Moscova, toată lumea o să aibă necazuri. Şefule nu-i .cunoşti pe aceşti oameni. Eu îi cunosc. Nu 'înţelegi ce puternic este Xlex pentru ele. El le dirijează vieţile. Le controlează. Poate să facă cu ele ce vrea, iar ele nu se pot

plînge nimănui. Poate a obligat- o? Poate da. Poate nu. El trebuie să fie mai presus de toate astea şi iată că este cu o femeie. O călugăriţă! Este un lucru foarte serios! Foarte serios!
— De ce n-a trimis scrisoarea? sondă Cohen. Şvilli ridică neputincios din umeri.
— Nu ştiu.

— Poate că Alex a aflat despre ea şi, înainte de-a avea şansa s-o trimită, el a oprit-o, sugeră Cohen, jumătate pentru el, jumătate pentru detectivii mai tineri.
— Asta trebuie să fie, spuse Şvilli, gata să accepte orice teorie care să se potrivească' teoriei sale conform căreia ucigaşul era Alex. Asta-i. Şefule, ar fi plăcerea mea s-o fac. Să-l'arestez, continuă el pe un ton cît mai oficial posibil.
Dar Cohen se îndoia de teoria pe care-o propusese. Dacă cineva sau dacă el ar fi aflat despre scrisoare, atunci ţinta lui ar fi fost sora Elisabeta.
— încă nu, zise Cohen. Vreau să mai aflu şi altele.
— El are toate răspunsurile. Sînt sigur că le are, insistă Şvilli.
— Sînt sigur că are răspunsuri la o mulţime de întrebări, spuse Cohen, foindu-se în scaun. Dar asta nu-l face ucigaş. Ce ai aflat despre călugăriţe? De ce ţineau secret faptul că erau mamă şi fiică?
— Ascultaţi, spuse Şvilli entuziasmat de orice detaliu pe care îl aflase. Mama era soţia unui foarte mare erou al războiului împotriva fascismului. Un general, într-o zi, Stalin şi-a trimis oamenii să-l ridice pe erou. Stalin era nebun, credea că toţi sînt împotriva lui. Aşa că mama şi-a trimis fetiţa... probabil că prin '51, '52 la" familia ei din Lituania, apoi s-a dus la biserică, a spus că vrea să se călugărească. Ea era la schit de mult si tot timpul a încercat să-şi aducă fata aici.
— De ce nu era trecută fiica pe cererea de viză a mamei? întrebă Cohen.
Elementele enigmei nu se potriveau, dar îl presa pe Şvilli în speranţa că mai era vreun detaliu care-ar mai aduce ceva lumină, îşi dădu seama că transpira şi deschise fereastra. Peste oraş se lăsa amurgul.

— Cine ştie? strigă Şvilli. Poate voia să-şi ascundă fata de *tihusnici.* Poate voia s-o ascundă de noi. N-are importanţă. Ceea ce are importanţă este că atunci fata avea douăzeci şi şapte de ani, poate douăzeci şi opt. Vine împreună cu Alex. La început ţin asta secret. Dar, acum un an, sora Elisabeta află. Şi, şefule, peticul acela de hîrtie pe care mi l-aţi arătat... Acum înţeleg. Tatăl din scrisoare. Este preot. El a aranjat ca ea să ajungă la Ierusalim. Mulţumit de el, Şvilli se sprijini de bancheta din spate a maşini. De necrezut, un *tihusnic* şi o călugăriţă. De necrezut.

Observă în faţă sculptura modernă a lui Calder. Acum mergem într-acoîo. Da? Să mergem. L-am prins în plasă.
Levy încetini.
— încotro o luăm? se adresă el lui Cohen, trăgînd maşina la marginea drumului.
Ca s-o ia spre Ein Kerem, trebuia s-o facă la stînga. Ca să se întoarcă în oraş, trebuia să rămînă pe banda din • dreapta.
Cohen nu răspunse nimic pînă ce' Levy nu opri complet.
— Acest raport nu spunea în mod evident că Alex le-a omorît pe călugăriţe, rosti Cohen.
Şvilli admise că în dosar nu exista nici o menţiune legată de crime.
— A scris-o anul trecut. Şvilli o apăra pe sora Elisabeta la fel de mult cît se apăra pe sine însuşi. Şefule, aveau o legătură amoroasă. Asta este ceva ce nu trebuia să facă. Acesta este un secret foarte mare. Poate că ea a vrut să pună capăt legăturii. Poate că a vrut s-o facă publică. Poate că el a vrut să-i pună capăt şi fata n-a vrut. Poate...
— De ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen. De ce-a păstrat scrisoarea?
— Să-l şantajeze? sugeră Levy.
— Atunci chiar că ar fi avut motiv s-o lichideze, zise Cohen.
— Deci, înseamnă că el nu ştia de ea, sugeră Şvilli.
— Atunci de ce-a păstrat-o? întrebă Levy.
— în caz că... încercă Şvilli, dar nu mai putu să-si ducă raţionamentul pînă la capăt.

Pentru un timp, Cohen renunţă la rezolvarea misterului scrisorii.
- Cerşetorul? întrebă Cohen, încercînd astfel să pună piesele cap la cap.
Memoria lui Cohen împărţea cele două scene ca pe nişte fragmente dintr-un scenariu de film: balta de sînge de'la o singură rană din gîturile călugăriţelor, rănile multiple, dar superficiale, de mutilare, de pe faţa si corpul cerşetorului.
— Dumneavoastră sînteti acela care se îndoieşte că ar fi unul şi acelaşi ucigaş, protestă Levy, citind gîndurile lui Cohen.'Cel caVe le-a'ucis pe călugăriţe trebuie să fie foarte puternic. Cel care l-a ucis pe cerşetor nu are acelaşi fel de putere ca Alex.
— Foarte bine, zise Cohen.
îşi împinse picioarele în podeaua maşinii încercînd să-şi'întindă

corpul înţepenit, ca si cum, făcînd asta, ar fi putut să cuprindă toate faptele' într-o teorie atotcuprinzătoare care să le poată explica.
— Cerşetorul a fost ucis de altcineva. Poate. Dar scrisoarea. De ce n-a expediat scrisoarea?
— Poate a făcut-o, sugeră Levy, dar i s-a răspuns să nu facă valuri.
Şvilli interveni, la fel de înfuriat de sugestia lui Levy pe cît era de entuziasmat de convingerea sa că rezolvase cazul.
— Nu înţelegeţi, asta v-o spun eu. Nu-i înţelegeţi pe aceşti oameni, insistă el din scaunul din spate.' îşi ridică mîna si-si trosni degetele în timp^ce pronunţă doar două cuvinte: *'lihuşnic*
— Călugărite, *îşi* ridică cealaltă mînă şi-şi puse un deget alături de degetul corespunzător de la mîna cealaltă. O călugăriţă se mărită cu Hristos. Ridică în sus primul deget pe care-'l trosnise si rosti argumentul final: Nu cu un spion.
Cohen îşi frecă absent antebraţul sub jachetă, în acest timp Şvilli continuă:
— KGB-ul. Credeţi că KGB-ul ar permite ca omul lor să se bage în aşa ceva! Ce credeţi? Că *glasnost* înseamnă că s-a schimbat şi KGB-ul? Da, sigur, Gorba-ciov. El e mare. Minunat. 'Dar Alex şi Elena. Asta este periculos pentru amîndoi. Au probleme cu şefii lor. O

călugăriţă care are o aventură amoroasă. Un agent care se implică personal în aşa ceva. Lui Alex îi era teamă că se l va afla. Trebuia să facă ceva.
— Elisabeta avea dosarul, repetă Cohen, simţindu-se ameţit de succesiunea argumentelor. Ea era singura care ar fi putut spune. Dacă ar fi făcut-o, Alex ar fi ucis-o.
Trase o gură de aer.
— Cînd ea a scris-o, el habar n-avea că ea ştie, încercă [din nou Şvilli.
— Dar dacă ea ştia despre legătura lor, ar fi trebuit să spună ceva, ar fi trebuit să ne spună ceva după crime, spuse Levy.
— Nu, dacă Alex ştia despre scrisoare si ajunsese ; cumva la ea, zise Levy.
La sugestia că nu Alex le omorîse pe femei, Şvilli îşi pierdu cumpătul.
— Ce tot spui? ţipă el şi se împinse furios în scaun. Nu! Alex

trebuie să fi avut ceva cu ea. El a fost!
Pentru prima dată, de cînd se urcaseră în maşină, Cohen se întoarse spre Şvilli. Privirea din ochii lui era destul de dezamăgită şi-î făcu pe acesta să amuţească, j încurcat de ieşirea pe care o avusese.
— Iertaţi-mă, se scuză rusul, dar apoi continuă repede. Şefule, sînt sigur că el a făcut-o, spuse pe un ton de scuză.
— Dar ce-a vrut să preîntîmpine criminalul? Cine era ameninţat de existenţa legăturii? Care este motivul? interveni Levy pe un ton certăreţ.
— Este limpede că nimeni nu era ameninţat atîta timp cît legătura era ţinută secretă, rosti Cohen gînditor. Dar dacă Elena făcea presiuni spunînd că o dă în vileag?
l Dacă Elena voia mai mult decît o legătură secretă?
— Pentru Alex ar fi fost foarte periculos, spuse Şvilli si se agăţă de această explicaţie ca dovadă a convingerii sale că Alex era criminalul. Dacă ar fi vrut să fugă cu ea,
f era convins că KGB-ul îl va găsi.
— Poate a făcut vreo greşeală, sugeră Levy.
— Nu, spuse Cohen cu convingere. L-am auzit pe şeful Mossad-ului. Pe ei i-ar interesa doar o dădacă si el ştie asta.

— Ăsta-i si punctul meu de vedere, interveni Şvilli. Este doar o husă, cu muşchi şi creier cît să urmărească o turmă de călugăriţe. Sau să le ucidă.
Levy îi întrerupse cu o altă idee.
— Alex nu ştia de scrisoarea sorei Elisabeta. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi asigurat să o distrugă.
Cohen negă din cap.
— Nu, dacă era convins că o determinase să tacă.
—' Atunci de ce le-a omorît pe călugăriţe în loc s-o omoare pe ea? întrebă Şvilli încurcat de permutări.
Tăcură timp de un minut întreg. Cohen îşi freca absent braţul si privea farurile maşinilor ce se îndreptau spre spital, îşi pipăi buzunarul cămăşii după o ţigară si scoase un pachet gol si şifonat. Mîna lui Şvilli se întinse din spate peste umărul lui Cohen, oferindu-i o ţigară. Degetele lui Levy băteau tam-tamul pe volanul maşinii.
Cohen ar fi putut înainta problema lui Şmulik. Să-si bată capul Şabak-ul cu acest caz. Dacă era Alex, atunci problema era a lor.

Problema grenadelor ardea încă pe biroul său. Lista suspecţilor începuse chiar să scadă în loc să crească. Aici făcuse progrese, erau evidente. Scutură din cap şi trase adînc din ţigară. Nu, era cazul lui, problema lui.
— Mergem să vorbim cu Alex, îi anunţă el. Dar nu cred să fie el criminalul... Şvilli începu să protesteze. Taci. Dar va trebui să stea de vorbă cu noi. Dacă are acest secret, poate mai are si altele.
îi făcu semn cu mîna lui Levy să îndrepte maşina spre artera din stînga, ca să întoarcă spre Ein Kerem. După ce semaforul se schimbă, îl atenţiona pe Levy să tragă maşina pe taluzul de sub sculptura lui Calder.
— Bine, să vedem ce avem de făcut, zise el. Statură în maşină aproape o oră, punînd la cale cum
să-l abordeze ca să nu cadă într-un cerc vicios de întrebări ameţitoare care ar conduce doar la mai multe întrebări decît răspunsuri.

26

IL GĂSIRĂ CHIAR LA POARTĂ, strigînd la Hanwuya. Cînd Şvilli coborî din maşină, ofiţerul KGB îl recunoscu:
— Tu! spuse el în arabă.
— Eu, răspunse Şvilli în ruseşte, cu un zîmbet satisfăcut.
Cohen scutură trist din cap spre grădinar.
— Te-am rugat să nu vii aici pînă mîine. Hamdiya încercă să explice, dar Alex interveni.
— Domnule comandant Cohen. Doresc o explicaţie, spuse Alex tare.
— Şi eu, îi aruncă Cohen. Şi ai să mi-o dai.
— Nu sînt obligat să stau de vorbă cu dumneata, spuse Alex. Iar tu, zise el, arătînd spre Hamdiya, eşti concediat.
— Nu cred că vei mai avea autoritatea să faci asta. N-a fost vina lui. Eu sînt vinovat Se întoarse spre Hamdiya. Nu-ţi face probleme. Totul o să se termine cu bine. N-o să-ţi'pierzi pîinea.
'— Despre ce vorbiţi?
Ochii lui Alex se întoarseră de la faţa impenetrabilă a lui Cohen la zîmbetul sardonic a lui Şvilli care-i scotea la iveală dinţii de aur.
— Ştiu despre tine si fată.
— Ce fată?
— Elena, Natasa, prietena ta, stricatule, se răsti Şvilli. Cohen

pocni din degete ca să se facă linişte. Dar era
încîntat de izbucnirea lui Şvilli. Mergea aşa cum stabiliseră. Volubilitatea ameninţătoare a lui Şvili impulsiona interviul. Doar era maestru în a pune paie pe foc.
"I

Indiferent de natura relaţiilor lor, îşi argumenta Cohen părerile, scrisoarea dovedea că între Alex şi călugăriţă existase un fel de legătură emoţională. De la începutul cazului Alex rămăsese impenetrabil. Ca să-l zdruncine, Cohen se baza pe surpriză, să-l prindă în plasa emoţiilor. El deja se arătase vulnerabil la acest fel de abordare. Cohen îşi aminti spasmul de la coada ochiului lui Alex cînd menţionase că el si călugăriţa sosiseră în Israel împreună. Relaţia fusese importantă'pentru Alex. Poate destul de importantă pentru o crimă.
Gîndurile lui Cohen fură întrerupte de injuriile lui Svffli.
— Nu ştiu despre ce vorbeşte, zise Alex.
— Cred că ştii, replică Cohen.
— Nu sînt obligat să stau de vorbă cu voi, spuse ofiţerul KGB fără emoţie. Voi vorbi cu Yaffe.
— încă nu. Poate după aceea. Acum însă cred că trebuie să stai de vorbă cu mine. Yaffe nu ştie ce ştiu eu. încă nu.
— Ce-aţi putea să ştiţi? întrebă Alex dispreţuitor.
— Ştim despre fată. Asta te face singurul nostru suspect. Sînt sigur că înţelegi ce vreau să spun.
— Greşiţi. Nu ştiţi ce vorbiţi. Vă previn. V-am spus să nu faceţi presupuneri.
— Spune-mi, zise Cohen aproape amabil. Spune-mi unde greşesc. Ai o legătură amoroasă cu fata. Ea este călugăriţă'. Nu ştiu cum a început. Dar ştiu cum s-a sfîrsit. Aşteptă'o reacţie. Alex îşi schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul, dar faţa îi rămase impasibilă. Cohen adăugă cu tristeţe în glas: Ştii doar. între amanţi se petrec multe crime. Făcu o pauză! Sau foşti amanţi.
— Nu ştiu nimic despre ucigaşul vostru. N-am nimic de declarat în legătură cu asta.
— Dar cunoşti o mulţime de lucruri despre călugăriţele moarte, în special d'espre Elena. Poate chiar prea multe. Spune-mi-le, adăugă Cohen, cu ceea ce spera că era cea mai slabă formă de insinuare. Cum îi spuneai? Elena? Natasa?

— N-aveţi nici un drept să mă interogaţi, se apără Alex.

Faptul că cineva avea dreptul de a-l interoga fu primul semn pentru Cohen că în zidul de apărare al lui Alex apăruseră primele fisuri. Dar lui Cohen îi mai trebuia multă forţă de constrîngere ca să lărgească fisurile pînă ce acestea să devină crăpături.

— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen cu dojana în glas. Te bucuri de imunitate. S-ar putea, deci, să nu te pot duce în faţa curţii de judecată. Dar chiar fără relaţii diplomatice, putem să aducem la cunoştinţa şefilor tăi indiscreţia comisă, îţi imaginezi că simplul'fapt de a afla va fi suficient să se înfurie. Nu pe noi. Pe tine.

— N-am nimic de ascuns.

La lista semnelor că se afla pe calea cea bună Cohen adăugă faptul că mîna stingă a lui Alex se încleşta si des-cleşta.

— Grozav. Cu atît mai mult înseamnă că n-ai motive să nu stai de vorbă cu mine.

— Sînteţi nebun, chiar sînteţi, spuse Alex, luminîndu-se brusc. Nu le-am omorît eu pe femeile acelea. Nu ştiu despre ce tot vorbiţi. „O fată". Ce fată?

De după un chiparos înalt ce umbrea parcarea, apărură două călugăriţe, îi priveau tăcute, de sub glugile negre, cu feţele palide,'rotunde şi inexpresive.

Făcînd semn cu capul spre cele două călugăriţe, Cohen continuă cu vocea blîndă si înţelegătoare.

— Nu cred că doreşti să avem această discuţie aici, nu? Eu unul ştiu că n-o doresc. Vino, să mergem acolo, arătă el spre un luminiş chiar în spatele drumului de lîngă schit.

Cohen se întoarse cu spatele la Alex şi începu să înainteze spre luminiş. Şvilli nu-l slăbi din ochi pe Alex, asteptînd ca acesta să se mişte.

Cohen aştepta la umbra unui măslin la fel de brăzdat ca şi faţa lui.'Cînd Alex se apropie, Cohen spuse:

'— Ascultă, ştim că ai avut o legătură cu călugăriţa. Eu sînt evreu. Pentru mine o călugăriţă nu-i nimic altceva decît o femeie. Credincioasă, dar numai o femeie. Eu nu cred în sfinţi.

— Cohen, ce doreşti? întrebă Alex.

Nerăbdarea lui trăda nervozitatea pe care o aştepta Cohen.

— Păi, din experienţa mea, spuse Cohen, făcîndu-i semn cu mina lui Şvilli să stea pe loc, din experienţa mea, cei mai mulţi oameni au secrete şi dacă secretul este destul de important, sînt gata să ucidă pentru el. Uneori sînt gata şi să moară pentru el.
Cohen se aşează pe o rădăcină groasă care ieşise din pămîntul de sub copac. Se pipăi după pachetul de ţigări, iar Şvilli veni, alergînd, cu o ţigară. K zîmbi şi apoi îl îndepărtă din nou. Cînd Şvilli începu să protesteze, Cohen îşi duse un deget la buze. Şvilli se retrase, dar cu ochii pe Alex, care stătea în picioare în faţa lui Cohen, cu braţele încrucişate, într-o poziţie de apărare.
— Ascultă, Alex, iată teoria mea. Nu ştiu cum a început legătura voastră, dar tu ai fost prins în ea şi fata la fel. Aşa că ai ţinut-o secretă. Dar ei îi intrase în cap ideea să părăsească schitul şi tu să laşi baltă KGB-ul. Te-ai gîndit s-o trimiţi înapoi la Moscova. Dar călugăriţele astea nu pleacă de aici la cerere, nu-i aşa? Pariez că ţi-a vorbit chiar şi despre *glasnost.* Despre libertate. Voia mai mult, asta-i tot. Şi te-a speriat, nu? Ai încercat s-o convingi să lase lucrurile să evolueze de la sine. Poate chiar ai întrerupt legătura cu ea. Dar ea era sătulă de secrete. Dorea să trăiască liberă în vest. Pur si simplu, se îndrăgostise de tine. Cred că şi tu de ea. Dar cînd ţi-a spus că se hotărîse să dea totul în vileag, ei...
Cele rămase nepronunţate erau evidente. Aştepta reacţia lui Alex. Acesta scormonea praful cu vîrful pantofului si se uita la Şvilli, cinci paşi mai încolo. Şvilli păşi înainte. Levy îi puse mîna pe umăr si îi şopti ceva la ureche. Acesta se domoli.
— Ne purtam prietenos unul cu altul, doar atît, rosti Alex rece. Aceasta era fisura care se lărgea.
— începi să te contrazici, îmi imaginez că ai idee ce cred cînd cineva începe să se contrazică. Cohen continuă pe un ton ce devenea din ce în ce mai prietenos: Făceaţi plimbări lungi si discutaţi pînă tîrziu în noapte. Ce discutaţi? Despre *glasnosî?*

— Politică, da, aşa-i, politică, se agăţă Alex de l momeala aruncată de Cohen.
— Probabil, chicoti Cohen. Dar nu numai atît. Nu?
— El ţi-a spus toate astea? întrebă Alex cu dispreţ ^ arătînd spre Şvilli. Se întoarse spre Cohen. El urăşte
Uniunea Sovietică. Aşa că a inventat asta. N-a vorbit cu nimeni

de aici. Ştiu. Am întrebat de îndată ce-a dispărut [Nimeni nu i-a spus nimic. A inventat
Cu pumnii strînşi, Şvilli făcu un pas înainte.
Cohen se uită lung la el şi poziţia de boxer a acestuia dispăru, parcă topindu-se.
— Alex, o să-ţi spun adevărul. Primului-ministru tare i-ar mai plăcea să-i poată spune ministrului tău al afacerilor externe că în aceste crime a fost mîna KGB-ului. Eu
l deţin piesele care l-ar putea face să creadă că-i aşa. Tot f ce-ţi cer este să-mi dovedeşti că mă înşel. Dar va'trebui
s-o faci în aşa fel, încît nu doar să-mi arunci nişte nume. t Stai de vorbă cu mine, Alex. Cooperează cu mine, aşa cum
mi-ai promis la început.
Cohen aşteptă ca Alex să răspundă. Şvilli era totuşi pregătit să riposteze mîndriei afişate de Alex. Cohen aştepta, Levy, Tnartor tăcut, lua notiţe în carnetul lui gal-I ben de dimensiunea palmei.
KGB-istul rămase tăcut. Copacul îi păta cămaşa albă cu umbrele frunzelor argintii.
— Alex, cred că s-a terminat cu tine. Vocea lui Şvilli era voioasă. Nu-i înţelegeţi pe aceşti oameni, se adresă el insistent lui Cohen, 'în postura sa de atac. Nu-i înţelegeţi. Credeţi că puteţi avea o conversaţie plăcută cu ei" şi că o să vă spună tot ce doriţi să ştiţi. Dar ei nu ştiu nimic altceva decît forţa, puterea, âne-i' mai tare. Să-ţi spun eu ceva, *tihuşnik-ule,* aici noi sîntem cei puternici. Aici noi comandăm.
înainta dansînd ca un boxer, cu pumnii ridicaţi. Alex se trase înapoi, într-o poziţie de arte marţiale.
— Şvilli ajunge, spuse'Cohen mulţumit de buna prestaţie a acestuia.
Levy îl atinse pe Şvilli, şi fostul boxer se linişti. Alex continua să stea în poziţia pe care-o luase.
— Haida-de, Alex, spuse Cohen glumeţ. Nu fi ridicol, adăugă protector. Ştia că tonul face muzica şi că un ton

corect ar putea face ultima fisură. S-a terminat, spuse el blînd şi se apropie de Alex. Aştept.
Cînd ajunse lîngă el, îi puse mîna pe umăr.
Alex nu se mai uita la Svilli. Privea la faţa neîmblînzită a lui Cohen.

— Nu le-am omorît eu. Atitudinea semeaţă dispăru, iar Cohen ştiu că a cîstigat. Aveţi dreptate. Ne iubeam si era imposibil. Ştiţi, chiar vorbeam despre *glasnost.* Dar eu credeam si ea nu! Ea spunea: „*Glasnost-ul* este numai la jumătatea' drumului spre vest, iar noi sîntem toţi aici." Ea voia să lăsăm totul, să renunţăm şi să începem o viaţă nouă. Tot timpul vorbeam numai despre asta. A încercat să mă convingă că eu greşeam. Eu încercam s-o conving că ea greşea. Dar nu ne-am certat niciodată în legătură cu asta. Era o iubire imposibilă. Deodată totul s-a terminat.
— Cînd?
Alex se aşează pe rădăcina groasă pe care stătuse Cohen.
— Cînd a murit, spuse el aspru.
— Deci cine le-a omorît? Alex ridică din umeri.
— Nu ştiu. îmi pare rău. Chiar că nu ştiu.
— De ce n-ai făcut propriile tale cercetări? Alex ridică din umeri.
— Ce puteam face? N-am putut decît să mă prefac că nu-mi pasă, că nu mă doare.
Cohen insistă.
— Cei de la Moscova probabil că te-au întrebat. Trebuie să te fi întrebat ce întreprinzi să-l găseşti pe criminal. Trebuie să te fi întrebat în ce fel asiguri securitatea dacă două călugăriţe de sub protecţia ta au fost ucise.
— Am minţit. Le-am spus că-i investigam pe sionistii din aripa dreaptă. Se uită spre Cohen. Am urmat calea cercetărilor voastre şi le-am spus că erau ale mele.
— Acum ce ai de gînd să le spui? îl zeflemisi Svilli. Cohen îl linişti pe Svilli si-i puse lui Alex altă întrebare:
— Ai dat vreodată pe deal peste vreun hippy? Are o barbă ca aceasta, spuse Cohen, frecîndu-şi bărbia. O ţăcălie.

Alex negă.
— Un excursionist, insistă Cohen.
— Sînt o mulţime de excursionişti pe aici.
— Ştiai că sora Elisabeta avea cunoştinţă de legătura voastră?
Alex se uită mirat în sus.
— Ştia?
Cohen încuviinţă din cap.
— A scris o scrisoare, dar se pare că n-a expediat-o niciodată. A ascuns-o. De ce n-a expediat-o?

Alex era dezumflat complet.
— Este o femeie bună, răspunse, ignorînd întrebarea lui Cohen. Se uita spre Svilli. Te-a crezut, rîse el ironic, îi era milă de tine. îi aruncă lui Svilli un zîmbet. Am crezut că eşti idiot, dar te-ai descurcat bine. Svilli rîse satisfăcut. Credea că ai nevoie de Hristos, adăugă Alex trist. Se întoarse spre Cohen. Nu ştiu de ce n-a trmis-o, dar cred că am ghicit. Era jenată de faptul că o călugăriţă aflată în grija ei încălcase jurămintele şi îi era teamă şi că aceasta era cu mine.
— Atunci, dacă n-avea de gînd să o trimită, de ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen.
Alex rîse deschis.
— Păstrează totul. Este obsedată. Dar, acum, ce importanţă mai are? întrebă el cu o voce limpede şi lipsită de orice tensiune. Ce-o să se întîmple cu mine? spuneti-mi, vă rog. Acum ce-o să se întîmple?
Cohen ţinu cont de explicaţia lui Alex despre scrisoarea sorei Elisabeta şi consideră că rusul avea dreptate. Nu mai avea importanţă de ce o păstrase sau n-o expediase. Nici pentru Alex şi nici pentru el. Cohen spuse cinstit:
— Nu ştiu ce o să se întîmple. Am pierdut o groază de timp cu tine. Foarte mult timp. Dacă as fi ştiut toate astea cu o săptămînă în urmă, n-ar mai fi fost nevoie de atîta trudă.
— Am vrut să-l găsesc pe criminal, insistă Alex. Dar n-am putut să v-o spun.
— înţeleg. Asta e.

Cohen se ridică, îl durea spatele.
— Ce-o să se întâmple cu mine? Cui aveţi de gînd să spuneţi?
— Voi face un raport Alţii vor decide.
— Cohen, trebuie să mă ajuţi, trebuie să mă ajuţi. Vorbea în spatele lui Cohen, care mergea încet spre
maşină.
Levy porni motorul. Cohen deschise portiera din faţă. Şvilli trecu pe lîngă ofiţerul KGB, lovindu-l deliberat cu umărul. Deschise portiera din spate şi se urcă în maşină.
Cohen închise uşa maşinii şi deschise geamul'. I se adresă lui Alex pentru ultima dată.
— Nu m-ai ajutat, Alex, nu-i aşa?|Dacă ai fi făcut-o de la început, poate te-aş fi putut ajura. Dar acum? Nu ştiu. Trebuie să

prind criminalul. Voi face ce trebuie să fac. Se întoarse spre Levy. Să mergem.
Cît timp coborîră dealul, pînă ce Alex nu se mai zări, Şvilli stătu în scaunul din spatele maşinii, uitîndu-se la ofiţerul KGB care rămăsese singur în luminişul de lîngă poarta verde a schitului. Cohen privea înainte*. Se întrebă cît va mai dura pînă ce vor începe să urle şacalii.

27

COHEN SPERASE SĂ GĂSEASCĂ O SOLUŢIE care să rezolve totul clar şi care să-l mulţumească şi pe el, şi pe primul-ministru. în schimb, căzuse în propria capcană. In timp ce lucra la raportul despre Alex, se întreba dacă trebuia să-si mănînce unul din picioare, ca un animal disperat ce încearcă să scape din capcana vftătorului.
Cînd terjmină, era mult după miezul nopţii. Raportul urma să fie trimis Şabak-ului, Mossad-ului, serviciului secret al armatei si la etajul al cincilea al poliţiei, îi dădu un exemplar telegrafistului din subsolul clădirii poliţiei şi plecă acasă cu maşina. Conducea atent. Alese un drum lung prin Talbieh, printre străzile cu copaci micuţi dintre şoseaua Gaza şi strada Jabotinsky.
Se trezi în faţa clădirii în care locuia Ahuva. Nu se întorcea decît peste o săptămînă. Se gîndi să o sune la hotel şi să-i povestească cum căzuse în propria-i capcană. Dar se simţea slăbit tocmai cînd avea nevoie să fie mai tare. Luă piciorul de pe frînă şi se îndreptă spre casă. Staţia de radio era la fel de tăcută ca şi străzile pe care trecea.
A doua zi dimineaţa, dădu instrucţiuni purtătorului de cuvînt al poliţiei. Acesta trebuia să spună tuturor reporterilor curioşi: „Toate căile de investigaţie rămîn deschise. A fost reţinut un suspect pentru puţin timp, dar, după ce i s-a verificat alibiul, a fost eliberat. Asupra lui nu se vor mai face presiuni." Ca de obicei, purtătorul de cuvînt se plînse că nu putea să-şi facă treaba corect dacă nu deţinea informaţii suplimentare, dar, ca de obicei, Cohen îi reaminti că el nu lucrează pentru presă, ci pentru poliţie. De

la purtătorul de cuvînt, Cohen se duse în biroul lui. Rutie îi spuse:
— A sunat inspectorul general. Personal. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Sînt sigur.
Se simţea obosit. Ajunse la telefon şi formă numărul.
— Cu inspectorul general, vă rog, spuse Cohen cînd îi răspunse secretara. Cînd aceasta îl întrebă cine-i la aparat, el îi spuse: Cohen, de la Secţia Omucideri din Ierusalim.
După jumătate de minut *Mafkal-ul* fu pe fir.
— Avram, ce mai faci? tună vocea inspectorului general.
— Grozav, răspunse Cohen, îndepărtînd receptorul de urechi. Simţea cum durerea din gît începe să se furişeze şi-i înţepeneşte ceafa. Cu o seară înainte fusese nevoit să se îmbete ca să poată adormi.
— Bine. Ascultă, în legătură cu raportul pe care l-am găsit azi-dimineaţă la mine pe birou. Avram, ai cam făcut valuri cu cercetările astea ale tale. Şi mi se pare ciudat, continuă el, încercînd să-si găsească cuvintele, mi se pare ciudat că, înainte de a întreprinde ceva, n-ai clarificat lucrurile cu noi, cu Şabak-ul, cu nimeni.
— Nu m-ati fi lăsat să o fac, rosti Cohen sec.
îl cunoştea pe *Mafkal* de cînd fuseseră amîndoi recruţi la academia de politie. Cel mai important talent de poliţie a lui Mordechai era că ştia ce cazuri duc la promovare si ce cazuri îţi opresc promovarea. El urcase în ierarhie aproape cu zece ani înainte, neînţelegîndu-l pe Cohen care nu dorise niciodată să ajungă la etajul al cincilea. Asta era ambiţia unor oameni ca Mordechai, Yaffe şi chiar Levy. Cohen avu o sclipire.
— Transmite-i complimentele mele lui Meşulam, zise, ghicind că în spatele acelui apel telefonic se afla Yaffe.
— De unde ştii că...
— Mi-a şoptit o păsărică.
— De fapt, a venit azi dimineaţă cam supărat. Chiar aşa, trebuie să se ocupe de problemă.
i

Cohen oftă.
— Mordechai, dacă i-aş fi spus lui Yaffe, ar fi fost ca si cum le-aş fi spus celor de 'la schit.
— Da, păi, poate. Dar asta a rămas în urmă acum, nu? Ştii, primul-ministru...
— ...urmează să se întîlnească săptămîna.viitoare cu ministrul sovietic al afacerilor externe, completă Cohen

j fraza.
— Pe asta de unde o mai ştii?
— Pentru că mi-a spus-o acel shantz care stă în faţa ta! strigă Cohen.
Cohen îşi imagina cum, deodată, *Mafkal-ul* se simţea foarte obosit si sătul de Yaffe. Cohen surîse, gîndindu-se la Mordechai care-şi dorea să fie deja ambasador în Venezuela sau Costa Rica, într-un loc în care evreii erau bogaţi, unde-şi permiteau să se îngrijească şi unde n-ar fi trebuit să ia âtîtea decizii, ci s-ar fi bucurat de onoruri. Cohen hotărî în locul lui.
— Mordechai, spuse el cu vocea brusc calmă şi liniştită. Nu vreau să-ţi cer o favoare...
Nu se auzi nici un comentariu. Aştepta răspunsul lui Mordechai. încheietura mîinii se albise de cît de strîns ţinea receptorul.
— O favoare, repetă *Majkal-ul.* Astăzi este joi. Primul-ministru urmează să plece miercurea viitoare de dimineaţă, îţi dau timp pînă miercuri dimineaţă.
— Pînă marţi seara.
Cohen îl auzi pe Yaffe soptindu-i ceva lui Mordechai. Acesta era prins la mijloc, între Yaffe, aliatul lui permanent, şi loialitatea faţă de trecut. Cohen jucase pe cartea loialităţii faţă de trecut. Ceruse această favoare şi era satisfăcut. Cfetigase pariul cu sine însuşi.
— S-a făcut. Pînă marţi la prînz. După aceea nu-ţi pot promite nimic.
— Mordechai, îţi mulţumesc, îţi rămîn dator.
— Nu. Sîntem chit. Asta ne-a făcut să fim chit. îţi eram dator o favoare şi s-a ivit chestia asta.
Cohen îşi răsuci scaunul si se uită afară pe fereastră, la clădirea magistraturii. Se gîndea cum funcţionează favorurile în Ierusalim. Probabil că la fel ca în toate oraşele, îl

auzi pe Levy intrînd în birou. Fără să se întoarcă spre el, îi spuse:
— Avem timp pînă marţi.
— Şi pe urmă?
— O să sărim pîrleazul cînd o să ne aflăm în faţa lui. Atîta timp.pierdut, atîta efort irosit, murmură el pentru sine. Se întoarse spre Levy. Cum a mers astă-noapte?
Levy îşi petrecuse seara plimbîndu-se pe aleile şi prin curţile din

Nahlaot, încercînd s-o găsească pe turista blondă si pe hippy cel cu ţăcălie.
— încă nimic. Hotărîsem să mă întorc acolo în această dimineaţă si să continuu.
— Du-te. Hippy este singura pistă ce ne-a mai rămas.
— Au făcut vreo referire la Alex?
Din vocea lui Levy răzbătea o consolare care, pur si simplu, se adăuga la necazul lui Cohen pentru timpul pierdut cu Alex.
— încă nu.
Cohen se frecă pe ceafă. Se strîmbă de durere.
— Vă simţiţi bine?
— Da, da,'insistă Cohen nerăbdător. Du-te. îşi răsuci scaunul din nou si se uită pe fereastră. Levy scoase din dulap un carneţel nou de notiţe şi se
îndreptă spre uşă. întrebă iar:
— Sînteţi sigur că nu vă este rău?
— Trage uşa după tine, ordonă Cohen, reruzînd compătimirea lui Levy.
Nu acordă importanţă nici telefonului care suna şi nici durerii de sub ţeastă. Se concentra asupra bifurcaţiei potecii dinaintea* sa, conştient că era urmărit. Prin geam vedea peste parcarea complexului spre curtea locuinţei Ahuvei. îşi frecă braţul care-l înţepa dureros si, după un timp, se întoarse la dosarele de pe birou.
Cînd îşi ridică ochii de pe observaţii şi liste, se lăsa deja amurgul. Trecuse prin toate rapoartele care sosiseră de la toate depatamentele din ţară. O sâ-mi scrie pe mormînt: „Făcea observaţii şi liste", gîndi el.
Erau aproape două sute de nume de soldaţi care aveau atît acces la grenade, cît şi anumite relaţii cu elemente criminale cunoscute. Se lăsă pe spateaza scaunului,

apoi deschise sertarul de jos al biroului, căutind f nerăbdător sticla de coniac extra fin, cel mai ieftin posibil. Cînd ajunse la sticlă, se opri. N-avea nevoie de băutură, îşi retrase mîna şi luă dosarul deschis din faţa lui. Se sprijini de spateaza scaunului şi citi.
Puţin după ora două dimineaţa, după ce stătuse toată noaptea singur la etajul al doilea) cobori cele două şiruri de trepte uzate din marmură ce duceau la subsol. Acolo găsi un singur dispecer

care lucra în tura de noapte si care primea apelurile telefonice si trimitea maşinile cu poliţişti pe străzile întunecate şi goa'le ale oraşului, în camera dispecerului se afla întotdeauna un ceainic cu apă caldă si un borcan cu cafea neagră turcească, măcinată. Rotem, dispecerul, lucra acolo de cînd era Cohen şeful departamentului. Avea o voce gravă de tenor pe care si-o păstra calmă, indiferent de cît de urgent era mesajul, si un discernămînt discret pentru pasajele talmudice. Dar, ceea ce era cel mai important, avea un talent deosebit, necesar tuturor dispecerilor de vehicule, capacitatea de-a "' avea mereu în minte tabloul tuturor străzilor din oraş. Cohen spera că, Intr-o bună zi, poliţia îşi va putea permite să achiziţioneze o hartă electronică â oraşului, dar se îndoia că, pentru a-si face treaba mai bine, Rotem va avea nevoie de o astfel de hartă.
Cînd Cohen intră, Rotem stătea rezemat de scaun şi fuma o ţigară.
— Bună, Rotem.
—*r* Avram! Ce disperare sau acţiune atît de secretă de care nici măcar eu n-am auzit te aduce în haremul radioului si telefonului?
— Cafeaua, rîse Cohen, arătînd spre boilerul de douăzeci de litri de pe o masă şubredă din lemn dintr-un colţ al camerei.
— Poftim, eşti întotdeauna binevenit, întotdeauna.
în timp ce Cohen se îndreptă spre ibric, se auzi telefonul, îl auzi pe Rotem vorbind cu un ofiţer al unei maşini de patrulare.
— De acolo de unde eşti, o iei a doua la dreapta. Dai de Şivtei Yisrael. Apoi o iei prima la stînga şi apoi iar la stingă, spuse el, uitîndu-se la ceasul de pe perete, şi cînd ajungi acolo, o să te aştepte treizeci şi opt.

Treizeci si opt era codul radio al dubei echipei de genisti ce patrula toată ziua.şi noaptea prin oraş.
Cohen încercă să calculeze în minte poziţia dubei treizeci şi opt.
— Â doua alee după Elena este Strada Reginei. Rotem închise microfonul si împinse scaunul, răsucin-
du-se spre Cohen. Trase adine un fum din ţigară şi confirmă încet din cap. . ,
— Ai putea face această meserie, dacă a ta îţi face probleme. Ce te ţine treaz la ora asta...? Scoase un nor de rum albastru-gri. Ai necazuri?

— Munca, nimic altceva. Munca. Rotem oftă.
— Munceşte azi, ca să mănînci mîine. Fără muncă n-ai Tora. Da.'Eu mi-o fac pe-a mea, apoi mă duc acasă. Mă trezesc si mă duc să-mi văd nepotul cînd vine de la grădiniţă. Observă surpriza lui Cohen. Avram, ştii că am un nepot, doar ai fost la *brit.*
— îmi pare rău, Ya'acov. Da, bineînţeles, am fost.
— Avram, te simţi bine? întrebă Rotem cu îngrijorare în glas. Te simţi bine?
— Obosit. Nimic altceva. Da, mă simt bine, spuse Cohen, dar ştia că nu-i aşa.
Religia sa temporară devenise norocul, iar dorinţa sa de a crede îl rodea, dar îl şi împingea să meargă mai departe.
— Arăţi de parcă ai avea nevoie de somn, spuse Rotem, gata să accepte orice explicaţie pe care i-o dădea Cohen.
— Un lux îndepărtat, zîmbi Cohen dureros în timp ce ducea cana cu cafea la buze.
— Avram, toţi trebuie să ne spunem la un moment dat că ajunge, că nu se mai poate. Toţi trebuie să admitem că sîntem nişte biete fiinţe umane. D'e ce nu te duci să te culci?
— La această întrebare să-mi răspunzi tu, răspunse Cohen punîndu-i aceeaşi întrebare. Tu n-ai făcut suficiente ture de noapte? Tu de ce nu-ţi spui că ajunge?
Rotem oftă.
— Avram, un bărbat poate trăi douăzeci de ani cu o femeie si să nu ştie nimic despre ea. Ai fost deştept că ai rămas singur.

203

— Ai probleme acasă?
— Nu acasă am probleme. Probleme sînt în casa altuia, spuse Rotem şi, pentru că suna telefonul, se răsuci spre tabloul de comandă. Poliţia, spuse el. Ascultă un moment si spuse: Nu atingeţi nimic. Nu mişcaţi nimic.
; Trimit o maşină, dar o să dureze. Acum daţi-mi numele si adresa dumneavoastră...
Cohen aşteptă pînă ce Rotem termină şi trimise o maşină la apartamentul spart de hoţi.
— Rotem, poţi să faci ceva pentru mine? Eu mă întorc sus la arhivă. Ştii numărul de acolo? Douăzeci si doi. Sună-mă la cinci si jumătate. Cred că am să mă întind puţin.
— Nici o problemă, spuse Rotem, notînd ceva pe un carnet.

Telefonul sună din nou. înainte de a ridica receptorul, Rotem îşi scoase o ţigară din pachetul de pe birou.
Cohen urcă cele cinci etaje de la subsol la arhivă, în spatele ultimului set de rafturi se afla un pat simplu de ' campanie. Se întinse obosit si adormi aproape instantaneu.
Sunetul telefonului îl sculă dintr-un vis profund, întinse mîna după receptor, întunericul care pătrundea prin fereastră îl derută. Se aştepta să fie lumina slabă a zorilor.
— Avram, spuse Rotem. îmi pare rău că te deranjez. Un telefon pentru tine. Este urgent.
— E-n regulă, murmură Cohen.
încercă să vadă cadranul ceasului său prin lumina palidă ce intra prin geamul prăfuit Dormise doar douăzeci de minute.
— Domnule comandant.
— Da? răspunse Cohen nesigur de voce.
— Cred că am găsit ceva. Ştiu că am găsit ceva.
— Daniel?
— Ein Kerem! Un profet! Un proroc cu discipoli! Pun la cale ceva!
Panica din vocea lui Daniel îl sculă definitiv pe Cohen.
— Daniel, unde eşti?
— îi urmăresc, îi urmăresc.

Şoapta agentului era plină de urgenţă, dar lui Cohen mesajul îi era neclar.
— Daniel, calmează-te. Acum spune-mi. Eşti în Ein Kerem?
Cohen repetă, oferindu-i tînărului poliţist posibilitatea de a-si recăpăta sîngele rece.ţ
— îi' urmăresc, închid. Sînt la un telefon public. Nu ştiu cum îl cheamă, încerc să aflu. Sînt cu ochii pe el.
— Daniel. Unde în Ein Kerem? Ce este în Ein Kerem? Numele cui?
Şoapta lui Daniel deveni şi mai urgentă.
— Nu ştiu. O să ştiu hiîine.
— Cînd? Unde?'
— Trebuie să plec. Urmăresc. Ne întîlnim. Dimineaţă. La *Kotel.*
'— Daniel, aşteaptă!
Un moment auzi sunetele străzii din spatele cabinei telefonice. I se păru că aude o sirenă, dar nu era sigur dacă venise prin telefon sau din oraş, de după complex. Mai strigă o dată, dar

telefonul era mort.
Cohen încă mai auzea sirena, undeva departe în oraş sau poate în mintea lui. Cine se mişca? De ce Ein Kerem? Se întinse din nou pe pat. Să stea doar puţin, gîndi el, înainte de a se duce să-l găsească pe Daniel.
Cînd telefonul ţîrîi din nou, Cohen fu sigur că era Daniel. Dar era Rotem care-l suna aşa cum îl rugase.
Echipa de genişti beneficia de luxul unui dus, si Cohen coborî acolo, luîrîdu-si aparatul de ras din 'sertar. Se bărbieri automat. Se săpuni cu săpunul de mîini şi se clăti cu apa rece de la chiuveta cu un singur robinet! Dar, în timp ce se ştergea cu prosopul de pe suport, se trezi pri-vindu-se în ochi. Avea cearcăne mari si negre. Rămase aşa o clipă, cu prosopul apăsat pe faţă şi cu vîrful degetelor chiar sub cearcănele negre. Auzi pe cineva trecînd pe coridorul de lîngă dus, termină repede si urcă cu paşi mari spre biroul său.
Cînd ajunse pe palier, Levy descuia uşa biroului.
— Ai venit devreme, îi strigă Cohen ajutorului său, care strîngea nişte ziare de dimineaţă sub un braţ, ţinea o ceaşcă de cafea într-o mînă si servieta în cealaltă.'
— Iar aţi stat aici toată'noaptea, spuse Levy dezaprobator. Trebuie să vă odihniţi.

— Am dormit, spuse Cohen, trecînd pe lîngă Levy. l Nu-ţi face griji pentru mine.
— Nu pot. Sîat îngrijorat
Cohen clătină din cap, ascunzîndu-si, de Levy, un zîmbet de apreciere. Deschise uşa şi intrară, înainte de a aşeza cafeaua şi servieta, Levy lăsă* să cadă pe birou ziarele de vineri si de sfîrsit de săptămînă.
— A sunat Daniel. A lăsat un mesaj confuz despre Ein Kerem, ceva despre un profet. N-am înţeles. A închis înainte de a-mi spune ceva clar.
— Este speriat de orice. Poate din cauza poveştii cu tatăl lui, spuse Levy, ridicînd ziarul *Ha'aretz.*
Celălalt ziar de dimineaţă, *The Jerusalem Post,* era dedesubt.
— Voi afla în această dimineaţă. Mi-a cerut o : întîlnire.
Levy parcurse grăbit prima pagină a ziarului, vorbind In timp ce citea.
— Planificasem să mă duc azi în Nahlaot, s-o caut pe fata

aceea.
Cînd Cohen se întinse după al doilea dosar, văzu titlul * din capul paginii ziarului *Post:*
Spion şi călugăriţă asasinată, într-o aventură amoroasă secretă.
Totul era descris pe cinci coloane. Cohen se ridică în picioare, ca să ajungă la ziarul din partea opusă a biroului său. Un vraf de dosare căzură pe podea, făcîndu-l pe Levy să tresară şi să se uite la Cohen care se repezi să ia ziarul în loc să strîngă dosarele.
Citea stînd în picioare. Cineva sustrăsese raportul lui despre Alex. Nu era nimic despre Şvilli, dar articolul scria atît despre povestea de dragoste dintre Alex si Elena, cît si despre felul în care Cohen menţionase* sindromul Ierusalimului ca pe un element posibil âtît în cazul grena-i delor, cît şi al crimelor.
La al treilea paragraf, Cohen deja stabilise în minte sursele posibile ale sustragerii raportului: Yaffe, Şmulik, Mordechai, cineva de la etajul al cincilea sau cineva de la biroul primului-ministru. Cineva îi strecurase lui Benny Lassman, reporterul criminalist de la *Post,* povestea despre Alex si Elena.

Povestea trecea de pe prima pagină a ziarului, la ultima. Citatele lui Lassman erau culese aproape direct din raportul lui Cohen, dar îmbrăcate într-un stil gazetăresc.
Surse apropiate cercetărilor indică faptul că ucigaşul încă necunoscut şi liber al călugăritelor de la schitul condus de Moscova s-ar putea să sufere de o boală mintală despre care autorităţile refuză să vorbească, cunoscută ca Sindromul Ierusalimului.
Post a aflat că boala a fost diagnosticată în ultimul an la peste o sută de persoane. Este o formă acută, im-plicînd violenţă premeditată sau întîmplătoare. Aşa cum au declarat psihologii care lucrează la serviciile de securitate şi care au tratat astfel de cazuri, violenţa este îndreptată împotriva persoanelor sau instituţiilor considerate de aceşti nenorociţi drept simboluri'religioase.
Cohen îi azyîrli ziarul lui Levy şi înşfacă *Ha'careu,* căutînd în paginile gri ale ziarului o poveste similară. Dar senzaţionala ştire îi aparţinea lui Lassman în exclusivitate.
Cohen se prăbuşi în scaun, acoperindu-si ochii cu mîna. Leyy citea atent.

— Cine a putut face asta? întrebă Levy uimit.
Un moment, Cohen se uită la Levy printre degetele desfăcute ale mîinii. Se întrebă dacă locotenentul său loial nu încercase să scurteze drumul spre avansare, dar furia lui Levy nu era mai mică decît a sa.
— O să-l sun. Pe Lassman. O să-l facem să ne spună cine i-a furnizat conţinutul raportului, spuse Levy.
Cohen negă din cap.
— Acum nu mai are importantă cine a făcut-o. Năpasta va cădea tot pe capul meu. Şi ultimul lucru de care avem acum nevoie este să fim acuzaţi că am încercat să facem un reporter să-şi divulge sursele de informaţii.
Neînţelegînd, Levy îş'i privi şeful.
— Nimeni de la etajul al cincilea n-ar vrea să se răspîndească zvonul despre sindrom, spuse el. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că este ceva despre care guvernul nici nu vrea să audă.
Dar asta? De ce?
— Păi, trebuia să iasă la iveală, nu? spuse Cohen.

207

Nu putea să nege că era încîntat de articol, chiar dacă îi aducea prejudicii personale, în sfîrsit, adevărul despre sindrom ieşise la iveală. Dar trebuia să calculeze pierderile şi beneficiile pe care le aducea cercetătorilor. Totul depindea de cine era indiscretul. Yaffe ar fi făcut-o doar din întîmplare. Cohen ştia că Lassman era destul de deştept să pună informaţiile cap la cap, in cazul în care obţinea de la Yaffe doar'frînturi. De la etajul al cincilea oricine ar fi vrut să scape de Cohen. La fel s-ar fi întîmplat si de la Mordechai în jos, la toate etajele cartierului general erau persoane care s-ar fi bucurat dacă el ar fi plecat Cei de la biroul primului ministru ar fi putut s-o facă din motive politice pe care el n-ar fi fost capabil să le înţeleagă vreodată.
— S-ar putea să ne ajute, spuse el brusc.
— Cum? întrebă Levy.
Telefonul sună înainte de-a putea răspunde. Era Nussbaum.
— Comandantul Cohen? întrebă secretarul de cabinet.
— Da.
— Primul-ministru ar dori să vă vadă. Cohen se uită la ceas. Era ora sase şi jumătate.
— Acum?
— Peste o jumătate de oră. La reşedinţa sa.

— Voi fi acolo.
închise telefonul. Se ridică şi se duse să-şi ia uniforma agăţată într-un colţ, pe umeraş. Era împachetată într-un sac din plastic de la'curăţătoria chimică.
— Am fost chemat în audienţă. Levy se uită la el nedumerit.
— Cum ar putea să ne ajute povestea?
— Mă întorc. Rămîi aici. Telefoanele de abia au început. Spune-le tuturor că mă întorc pe la nouă. Nu-ţi face griji. S-ar putea să fie în favoarea noastră. Lucrurile se vor precipita. Asta va face să apară elemente noi. S-ar putea să ni se creeze alte ocazii. Dacă o să ni se permită să continuăm. Telefonul începu să sune. Iată ce vreau să spun, zise el si închise uşa, lăsîndu-l pe Levy să răspundă.
După ce'plecă Cohen, Rutie veni cu mesajul de la Aboudi. Aboudi îl ruga pe ofiţerul Nissim Levy să sune la magazinul de legume si fructe din *ş uk-ul* Mahane Yehuda.
28
POLIŢISTUL DIN GARDA de Bngă zidurile casei din strada Balfour îl recunoscu şi-i zîmbi. Dar Cohen trebui să aştepte ca omul serviciului secret să-i dea avizul de intrare în reşedinţa în stil Bauhaus.
în timp ce aştepta, se uita pe partea opusă a străzii, în faţa unui perete nu prea înalt erau cîteva afişe prin care se cerea ca primul-ministru să înceapă convorbirile de pace cu Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. Lîngă perete, pe partea îngustă a trotuarului, erau întinşi pe jos trei saci de dormit închişi complet Alţi patru demonstranţi, deja treji, separaţi de o barieră metalică a poliţiei, şedeau sub un afiş cu portretul lui Ben-Yehoşua prin care se cerea deportarea arabilor. O maşină se opri în faţa protestatarilor care dormeau. Cohen se încruntă' cînd auzi o înjurătură de mamă adresată pe fereastră de şoferul limuzinei înainte de a-si continua drumul. Maşina se opri la semafor, la numai un bloc mai departe. Cohen se uită la poliţistul care ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „La ce altceva vă aşteptaţi?" Cohen îşi întoarse privirea chiar cînd gardianul cobora scările spre poarta ce se deschidea electric. Acesta îi verifică legitimaţia şi-i făcu un semn afirmativ poliţistului. Se auzi un declic şi poarta îngustă se deschise.
Fără nici un cuvînt, Cohen fu condus printr-un holisor spre glasvandul ce dădea în camera de zi.

— Unde este Nussbaum? întrebă Cohen.
în camera cu pereţi căptuşiţi cu panouri din lemn, cuvintele lui deveniră ş'oapte. Gardianul scutură din cap în tăcere.

209

în timp ce-l aşteaptă pe primul-ministru, se plimbă încet prin încăpere.*Se uită la titlurile cărţilor de pe rafturi şi apoi la cele patru lucrări de artă de pe perete. Erau două tablouri de Chagall şi două de Ticho. Cohen se gîndi. i Chagall a pictat copilăria primului-ministru la Pale, iar , Anna Ticho a gravat himere ale unor munţi iudaici golaşi care umpleau retorica primului-ministru. Cohen auzea j zgomote familiare unei gospodării. Din bucătărie răzbătea clinchet de argintărie, sunetul apei curgînd în chiuvetă. Un telefon suna undeva la etaj în camerele locuite ale reşedinţei. Auzi vocea unei femei răspunzînd la telefon, apoi chemîndu-l pe primul-ministru pe numele de familie, aşa cum făcea întotdeauna de cînd se întîlni-seră în ilegalitate. Erau împreună de mai bine de cincizeci de ani. Primul-ministru îl surprinse.
— Domnule Cohen, spuse vocea familiară în spatele lui.
Trezit la realitate, Cohen se întoarse si salută.
— Nu este necesar. Cafea sau poate ceai? întrebă primul-ministru, făcînd semn omului din serviciul secret îmbrăcat în uniformă de valet, care apăruse la intrarea
[dintre cele două uşi ce separau camera de zi de hol.
— Neagră, vă rog. Turcească, dulce.
— Te rog, ia loc, domnule Cohen. Primul-ministru se aşează într-un fotoliu cu mînere din
lemn şi tapiţat cu mătase roz pal. Cohen observă imediat că primul-ministru folosea „domnule" în loc de grad. Ştia că asta nu însemna nimic bun pentru el.
— Ei, domnule Cohen. Sînt sigur că ştii că mi-am petrecut aproape zece ani ascunzîndu-mă de poliţia britanică. Cîteodată au fost cît pe ce să mă prindă. Bar nu au reuşit niciodată. Poate Dumnezeu n-a vrut ca ei să mă prindă. Poate istoria n-a vrut-o. Dar, cu trecerea anilor, m-am gîndit că asta s-a întîmplat pentru că am fost mai isteţ decît ei. Rădăcina motivaţiei mele este aici, a lor nu.
Gardianul se întoarse cu o tavă, si primul-ministru rămase tăcut, îşi luă paharul cu ceai şi aşteptă. Cohen îşi luă cescuţa cu cafea. Apoi valetul dispăru tot în tăcere şi premierul' reluă.

— Erau să mă prindă de mai multe ori. Eram în mîinile lor, dar nu ştiau. Trebuie să recunosc că, din cauza experienţei, nu prea am o părere bună despre poliţişti.
Cohen înţelese aluzia. La începutul secolului Bialik scrisese: „într-o zi, noi, evreii, vom fi oameni normali, cu prostituatele noastre şi cu poliţiştii noştri."
îi zîmbi lui Cohen şi continuă:
— Mi s-a spus că dumneata eşti inventatorul unei anumite zicale. Dacă greşesc, corectează-mă. Ea zice: „Aici problema este că jumătate din oameni nu crede că ar trebui să existe poliţişti evrei, iar cealaltă jumătate nu crede că există criminali evrei." Mi-a plăcut cînd am auzit-o.
Premierul bătu din palme apoi şi le puse pe piept.
— Da, eu am spus-o. Da, admise Cohen cu amărăciune.
Premierul continuă:
— Păi, trebuie să recunosc că încă îmi este greu să cred că un evreu poate fi criminal. Dar vreau foarte mult să cred că poliţiştii evrei îşi fac mai bine meseria decît şi-o făceau cei britanici.
Cohen tînjea după o ţigară şi dorea ca primul-minis-tru să treacă la subiectul pe care-l aştepta, dar şi de care se temea.
— Fiecare zi mi-o încep cu o ceaşcă de ceai si ziare. De obicei, ziarele sînt pline de greşeli şi de adevăruri pe jumătate. Oftă, ca şi cum aceste greşeli'l-ar fi durut. Dar ce pot să fac, ne aflăm într-o ţară liberă, democrată. Ceea ce am citit azi dimineaţă în *The Jerusalem Post* m-a făcilt să văd negru în faţa ochilor. Nu mi-a plăcut nici cînd am citit în raportul dumitale despre chestia aceea pe care-o numeşti sindrom.
După ce-l interogase pe Alex, Cohen indusese în raportul lui, în partea finală, propriile opinii despre direcţia cercetărilor. Nu era surprins că primul-ministru îi văzuse raportul — atît Mossad-ul, cît si Şabak-ul răspundeau direct în faţa premierului.
— Dar să văd asta în ziar! continuă primul-ministru. în vocea sa era nedumerire si mînie. Asta-i prea de tot. Ierusalimul este capitala noastră eternă, iar acum dum-

neata ne acuzi pe noi, ca stăpîni ai Ierusalimului, în baza unei teorii psihologice pe care n-o poţi dovedi.
Cînd pronunţă cuvîntul „psihologice", vocea sa fu plină de

dispreţ.
— N-am făcut aşa ceva, izbucni Cohen, apărîndu-se. Domnule, adăugă Cohen, combinînd respectul cu protestul.
Dar primul-ministru dădu din mînă şi îl opri. îşi încrucişa din nou mîinile în poală.
— Te rog, lasă-mă să termin. Mi s-a spus că ştii că duc tratative cu sovieticii. Nişte tratative foarte importante care sînt ameninţate de uciderea călugăriţelor. Pentru noi este neplăcut, stînjenitor. Acum citesc lucruri neplăcute pentru sovietici. Nu vreau să-i pun în această situaţie jenantă chiar acum. Se opri. îşi ridică o mînă ca şi cum ar vrut să-şi studieze unghiile degetelor. Da, în trecut am dorit să-i deconcertez, poate o să doresc asta şi în viitor. Dar, acum, nu, nu chiar acum. Dar dumneata, din nu ştiu ce motive, doreşti să-i pui în această situaţie jenantă. Si pe mine. Pînă şi Ierusalimul.
Ochii primului-ministru erau măriţi de grosimea lentilelor şi nu-l slăbeau pe Cohen. Ochii clipiră o dată, si Cohen pricepu că-i fusese oferită şansa să vorbească.
— Domnule, n-am nimic de-a face cu povestea de azi dimineaţă. Am fost tot atît de şocat de publicarea ei ca si dumneavoastră.
— Mi s-a spus că în spatele acestei scurgeri de informaţii ai fi dumneata, răspunse sec premierul. Ignoră protestul lui Cohen şi continuă. Acum nu mai are importanţă. N-ai avut nici un motiv să-ţi trimiţi omul la schit. Ai lucrat în spatele serviciilor de securitate. Şi în spatele meu.
Tonul său era acuzator.
— N-am avut de ales, se apără Cohen.
— Nu era treaba dumitale. Vocea i se ridică de la tonul premeditat scăzut la un ton mai ascuţit, de atac. Nu era decizia dumitale, spuse el ferm.

Deodată Cohen se întrebă cum de se înşelase atît de mult în legătură cu starea de sănătate a primului-minis-tru. Şmulik avusese dreptate cînd îl avertizase.
— Asemenea acţiuni sînt coordonate de Serviciile de Securitate Generală, sub directa mea îndrumare. O astfel de violare a imunităţii diplomatice nu se face de către poliţie. Puteţi să vă infiltraţi prin lumea interlopă, printre criminali, dar nu printre străini cu statut oficial.

Cohen simţea cum îi lua faţa foc şi cum fierbinţeala i se răspîndea pe obraji, ca si gîndurile care-i alergau prin minte. Ahuva avea dreptate. Eu voi fi răspunzător pentru toate. Dar nu erau în sarcina mea. Erau într-a lui. Avea dreptate. Trebuia să i le las lui Şmulik. El trebuia să-si bată capul cu Alex.
Profită de o pauză făcută de premier si spuse:
— în legătură cu sindromul, domnule, este autentic. Este prezent tot timpul. Cîteodată este prostesc si patetic. Alteori poate fi periculos. Foarte periculos. Nu'faptul că oraşul este în mîinile noastre îl face aşa. Este idealizarea oraşului si este un fenomen psihologic sincer. Rohan, Goodman, începu el să enumere numele unor nebuni care din 1967 avuseră viziuni care-i duseseră la incendieri şi crime pe Muntele Templului.
— Filozofie şi psihologie, ridiculiza primul-ministru. Nimic altceva. -Pentru dumneata este uşor. Dar pe un politician îl poate costa scump, domnule' Cohen. Pe noi toţi.
— Dar există şi în fiecare an este din ce în ce mai rău, insistă Cohen şi se'întrebă dacă „noi" însemna tot Israelul sau primul ministru si coaliţia sa guvernamentală.
— Vrei să spui că în fiecare an, de cînd sînt prim-mi-nistru, rosti bătrînul sardonic. Deci, este vina mea? Boala mea, crima mea?
— Nu, bineînţeles că nu.
— Atunci, ce-ai vrea să fac?
Cohen rămase tăcut. Ar fi vrut să-i spună primului-mi-nistru că el ar fi trebuit să fie primul care să condamne sabotajul ce viza Muntele şi că, indiferent de îngrijorările sale diplomatice, prima sa responsabilitate era de a preveni răspîndirea nebuniei în oraş. Dar îl opriră lungii ani în

slujba sistemului în care biroul primului-ministru fusese simbolul celei mai înalte autorităţi. Era constrîns de disciplina meseriei sale. Ştia că avea dreptate în ceea ce priveşte sindromul, dar că nu avea nici o posibilitate de-al convinge pe primul-ministru.
— Nu ţi-am spus niciodată să nu cercetezi, spuse premierul, interpretînd tăcerea lui Cohen ca o concesie si revenind la ce-l durea cel mai mult. *T&'aan* rugat să fii dis'-cret si să ne informezi.
Cohen trebui să se apere de asaltul frontal.
— Trebuia să ţin secretă prezenţa omului meu la schit pînă cînd acesta scăpa de acolo.

— Da, da, asta înţeleg. Dar nu înţeleg de ce n-ai putut să aştepţi. De ce n-ai aşteptat pînă cînd purtam tratativele cu sovieticii?
— Pentru că...
— Nu are importanţă, îl întrerupse primul-ministru cu un oftat adînc si făcu un semn cu mîna ca un sultan care-şi îndepărtează un servitor. Acum este prea tîrziu. Prea tîrziu. Pentru moment. Poate mai tîrziu. Poate succesorul meu.
— Domnule prim-ministru, spuse Cohen, dorind să se dezvinovăţească, simţindu-se victima comunicatului din ziar şi regretînd că întinsese o cursă în care căzuse singur. Ştirea din ziar nu s-a aflat de la mine, atacă el ca să se apere. De fapt, cînd am văzut-o azi dimineaţă în ziar, mi-a trecut prin minte că ar fi putut să plece de îa biroul dumneavoastră.
Spuse acestea fără a sfida, dar cu forţă şi, o dată spuse, se simţi mai bine.
— Chiar aşa? răspunse primul-ministru sarcastic, alungind cu mîna ideea că vreunul dintre loialistii săi l-ar fi putut trăda.-Nu era surprins că ofiţerul de poiiţie care-i dăduse atît de furcă ar fi putut crede o asemenea calomnie. Continuă pe acelaşi ton sardonic. Poate că acum, după ce ai scăpat de rusul acela, intenţionezi să-i acuzi pe şefii rabini. Cum suna raportul despre aşa-zisul sindrom? ^Justificarea religioasă pentru xenofobie"... Sau poate ai dori să mă interoghezi şi pe mine? Primul-ministru cită din nou din raportul lui Cohen „Retorica extremistă a autorităţilor oficiale..."

Cohen ştia citatul pe dinafară : „poate fi interpretată de orice persoană susceptibilă, ca o justificare a acţiunilor extremiste..." Cohen înţelese că primul-ministru îl ataca cu aceleaşi împunsături retorice pe care le folosea împotriva opoziţiei neputincioase din Knesset. Dar se hotărî să ia în serios întrebarea despre alţi posibili suspecţi.
— Mai există si alte posibilităţi despre care mai putem discuta, spuse, sperînd că primul-ministru nu-l va ruga să fie mai explicit, nevoit să-i explice că tot ce avea era un hippy pe^care încă nu pusese mîna si cîteva zvonuri despre profet, în acest caz, încă încercăm să descoperim adevărul.
Dar primul-ministru făcu un gest cu mîna, oprindu-l.
— Asta-i foarte încurajator, domnule Cohen. Sînt sigur că vei

reuşi, spuse el cu o nuanţă de dispreţ. Dar ai epuizat deja căile prin care căutai adevărul si tot ce-ai descoperit a fost ceva neînsemnat si sordid, dar ceva care a făcut ca adevărul meu să fie pentru moment imposibil.
— Ce doriţi de la mine? întrebă Cohen rece.
— Oh, acum nu mai are importanţă. După articolul din ziar, nu mai are importanţă. Acum este prea tîrziu. Prea tîrziu.
— Domnule prim-ministru. Cu tot respectul pe care vi-l datorez. Tot ceea ce urmăresc este să descopăr criminalul. Da. Am regrete şi nu am nici cea mai mică îndoială că voi avea şi pe viitor. Dar, în toate acţiunile mele, am avut mereu în minte interesele siguranţei publice.
De la începutul conversaţiei era prima dată cînd primul ministru zîmbi.
— Dar cel mai drag inimii mele nu este interesul public? întrebă el pe un ton exagerat batjocoritor, bătîndu-si pieptul cu palma într-o expresie de surpriză. Dar cine te crezi dumneata, întrebă el retoric si vocea i se ridică din nou spre a ataca, de ştii mai bine decît mine ce trebuie făcut pentru interesul public? Un poliţist. Nu eşti nimic altceva decît un simplu poliţist. Aplici legea, domnule Cohen. încetează s-o mai amesteci cu psihologia si filozofia.
Cohen simţi că nu mai are nimic de pierdut.

215

— Sarcina mea este să aplic legea, să aflu adevărul.
— Ah, adevărul. Spune-mi, domnule Cphen. Dar dacă adevărul pe care îl cauţi se dovedeşte a fi unul rău, un adevăr care ar putea dăuna naţiunii noastre? Să lovească în oamenii noştri?
Cohen se gîndi un moment.
— Atunci conducătorii naţiunii trebuie să fie suficient de puternici ca să-l înlăture.
Era ultima lui apărare, un atac direct împotriva pri-mului-ministru însuşi. Lesa în care fusese ţinut în cei treizeci de ani de slujire a forţelor poliţieneşti se rupsese. El însuşi era surprins de ce spusese s'i-l uimi şi pe primul ministru.
— Da, aşa ar fi corect. Aşa este corect.
Părea că se afundă în pernele de pe fotoliu, închizînd ochii ca pentru a se odihni, în tăcerea care se lăsă, Cohen auzea respiraţia bătrînului ca un sforăit uşor.

După ce aşteptă în tăcere un minut, Cohen întrebă încet:
— Asta este tot, domnule?
— încă un lucru, domnule Cohen. Cînd te-am convocat în ziua aceea la prima noastră întîlnire, nu făcusem legătura. Dar, după toată tevatura asta, m-am interesat de dumneata. Şi am aflat că eşti acelaşi Avram Cohen pe care l-am admirat odată.
— Poftim, domnule? Cohen fu dezarmat complet de această afirmaţie.
— Era un Avram Cohen care venise aici imediat după război, în tinereţe fusese într-un lagăr de concentrare. Se spunea că supravieţuise în lagăr trei ani. Unii spuneau că este imposibil să supravieţuieşti într-un lagăr atîta timp. Dar eu ştiam că există astfel de supravieţuitori. Ştiam că Dumnezeu a lăsat cîţiva supravieţuitori din lagăr din acelaşi motiv pentru care nu i-a lăsat pe britanici să mă prindă pe mine. Acum aflu că dumneata eşti acelaşi Avram Cohen cu cel de la Dachau.
Cohen nu răspunse nimic, îşi ţinea pălăria în mînă şi dorea să iasă mai repede din camera supraîncălzită.
— Deci, spune-mi, domnule Cohen, la ce-au folosit toate acestea? Ai supravieţuit ca într-o bună zi să fii
% l

răspunzător de blamarea statului, permitînd să fie răspîndite astfel de minciuni despre poporul nostru?
Cohen încercă să vorbească, dar primul-ministru îi făcu semn cu mîna să plece.
— Du-te, continuă-ţi cercetările. Se află în mîinile dumitale.
Cohen se ridică şi-şi puse pălăria, în timp ce ieşea din camera de zi se întoarse şi spuse:
— Domnule, am supravieţuit, pentru că am fost puternic, pentru că nu eram pregătit să mor, pentru că era viaţa mea şi as fi făcut orice ca să mi-o salvez. Nu sînt mîndru de tot ce-am făcut ca să supravieţuiesc. Dar sînt mîndru că am scăpat cu viaţă. Am făcut ce trebuia să fac. La fel aţi făcut şi dumneavoastră în ilegalitate. Cu siguranţă că' nici dumneavoastră nu sînteţi mîndru de tot ce-aţi făcut, chiar dacă sînteţi mîndru de'ce-ati realizat. Şi mai sînt sigur că Dumnezeu'n-are nimic de-a face cu asta. Absolut nimic. Dumneavoastră, dintre toţi oamenii, ar trebui s-o ştiţi.
Acestea fiind zise, salută şi se răsuci pe călcîie, fără să aştepte

nici un răspuns. Făcu'cei trei paşi pînă la intrarea principală, coborî scările şi o luă pe cărarea din grădină pînă la poartă. Poliţistul de serviciu apăsă pe buton ca să deschidă poarta electronică în aceeaşi clipă în care Cohen întinse mîna să o împingă.
în liniştea maşinii, în timp ce-si aprindea o ţigară, îi reveni în minte oftatul lung şi astmatic pe care-l auzise în spate cînd părăsise camera' de zi a primului-ministru. Oftatul fusese adînc şi profund, iar pentru Cohen se repeta cu un ritm ca ţăcănitul roţilor de fier ale unui car cu boi pe un drum de ţară.

29

NEFIIND ÎN STARE să le împărtăşească ardoarea, Cohen, ca de obicei, nu se simţea bine printre credincioşii care se rugau. Dar, pur şi simplu, Zidul Plîngerii îi plăcea. Simţea că pietrele masive, puse cu mii de ani în urmă, făceau parte din propria-i fiinţă, îi plăcea felul în care tufele crescuseră sălbatic şi graţios printre crăpăturile dintre pietre, în timp ce traversa piaţa imensă din faţa zidului, urmărea păsărelele cum îşi părăseau, ţopăind,' cuiburile dintre tufe si cum prindeau curenţii calzi care le purtau zburînd peste domurile din aur şi argint ale moscheelor. Se îndreptă cu paşi mari spre Zid. Soarele de dimineaţă care-i bătea în ochi transforma zidul într-o fata morgana aurie si călduroasă. Dar cînd păşi de cealaltă parte a acestuia, simţi răcoarea umbrei sale îungi, de dimineaţă.
Pe Daniel îl găsi lîngă gardul care îi desparte pe bărbaţii de femeile ce se roagă.
— Ein Kerem. Ein Kerem, începu tînăra iscoadă să-i şoptească, de îndată ce Cohen apăru lîngă el.
Era îmbrăcat aşa cum fusese şi ultima dată cînd îl văzuse Cohen, cu pantalonii negri plini de praf, iar cămaşa albă aproape gri. Barba îi crescuse, iar ochii îi erau roşii de nesomn şi nelinişte.
Se aşezară amîndoi cu fata la perete. Daniel ţinea în mîini o carte mică de rugăciuni, în timp ce vorbeau, unul lîngă altul, se aplecau înainte si înapoi. Pentru toţi ceilalţi din piaţă arătau ca doi bărbaţi din lumi diferite', fiecare conversînd singur cu Dumnezeu. Dar, în loc să-si murmure rugăciunile, ei vorbeau în şoaptă.
Cohen ignoră primele cuvinte ale lui Daniel.
— Ce-i cu tatăl tău? Ce s-a întîmplat?

— L-am văzut. L-am urmărit. Nu m-am putut stăpîni. S-a dus la sinagoga lui, una micuţă, cu un rabin bun. Tata a intrat în yeshiva rabinului, s-a aşezat si a citit psalmi şi, nu ştiu de ce-am făcut-o, dar m-am aşezat vizavi de el. La început nu m-a recunoscut Cunoşteam psalmul. Numărul 91. „Să nu te temi de teroarea nopţii sau de săgeata zilei." Cohen se străduia să asculte cu răbdare. Daniel continuă: I l-am recitat S-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el şi apoi, ca *tzwie atier kakeryids,* plîngeam amîndoi. l-am promis că totul va fi bine, că n-are de ce să se teamă pentru mine. Dar mă tem. Nu i-am spus că mai lucrez încă în poliţie. l-am spus că fac penitenţe. Mă pocăiesc, jur, asta-i ce simt
— Te simţi bine? întrebă Cohen.
Cohen ştia că, uneori, o iscoadă care inventează o poveste pentru familie şi prieteni, poate să creadă chiar ea cele inventate. De aceea aşteptă cu înfrigurare răspunsul lui Daniel.
— Da, da. O să ne întîlnim altă dată. O să-l văd, dar acum m-am liniştit, mă simt bine.
— Mă bucur. Ce-i cu Ein Karem? întrebă Cohen, revenind la adevăratul motiv al venirii lui la Zid.
— Am fost aseară în Ein Karem.
— *Nu,* spuse Cohen.
— îşi spun cabalişti, dar nu sînt cabalişti adevăraţi. De fapt, sînt ţicniţi. Rabinului lor îi spun profet. Lor îşi spun *kohanim* si *levi'im.* Ca nişte ranguri. *Levi'im* îi servesc pe *kohanim.* Fac planuri pentru al Treilea Templu.
— Mulţi fac planuri pentru al Treilea Templu, spuse Cohen dezamăgit.
— Ei sunt deosebiţi. Sînt nebuni. Iar conducătorul lor, cel căruia ei îi spun profet, este periculos. De asta sînt sigur.
Curios, dar, fără să spere prea mult, Cohen îl rugă să continue.
— Tot grupul, toţi sînt nebuni. Ţin întruniri, în Ein Karem. Dar ei nu se roagă. Asta-i nebunia.
— Ce vrei să spui?

219

— îşi au propriile rugăciuni. Şi *fac* sacrificii adevărate. Am văzut cu ochii mei. Pe vîrful unui deal, îngă Ein Karem. O capră care să-i salveze de păcate, un

ag de purificare. Ăştia sînt cu adevărat nebuni. Toţi au cuţite la ei şi fac tot ce spune el. El este profetul. Iar el spune că, după ce va distruge monstruozităţile de pe Munte, se va unge Marele Preot. Neliniştit, Cohen se interesă:
— Dar există multe grupuri de oameni care vor să pună pe Munte piatra de fundaţie a Celui de-al Treilea Templu. Ce-l face pe acesta atît de diferit?
Cohen deja se întreba dacă nu cumva ceea ce afla se strivea mai bine cazului grenadelor decît celui al călu-iriţelor.
- El predică Armageddonul. Asta îi învaţă. Asta este profeţia lui, Armageddonul. Nu îi îndeamnă să se roage aici sau să înalţe un steag pe vîrful domului. Le vorbeşte despre distrugerea de pe faţa pămîntului a monstruozităţilor existente pe Munte, pentru a face loc Templului. Vă spun, este nebun, dar ei îl ascultă. Spune că reprezintă legătura cu viitorul, cu Mesia. Afirmă că întruchipează a-ceastă legătură, iar el îl cred. Astă-noapte i-am urmărit pînă în Ein Karem. Au o peşteră acolo.'Nu m-am apropiat prea mult. Puteau să mă vadă. La cîţiva kilometri după ce treci de sat.
— Bine, gîndi Cohen cu glas tare. Pînă acum avem nişte prozeliţi ai unui rabin oarecum nebun căruia-i plac excursiile la miezul nopţii în Ein Karem. Ce-i face aşa de periculoşi?
— Cei de prin împrejurimi spun că el a făcut puşcărie. Că acolo a devenit credincios. Gurile rele spun că asta s-a întîmplat cam acum zece ani.
— De ce n-ai spus aşa de la început? se arătă Cohen mult mai interesat. Cum îl cheamă? •
— Profetul, asta-i tot ce ştiu. Unii îi spun profetul, alţii rabinul. Dar unii îi spun *meşugenah,* şi puţini, *metu-raf,* nebunul.
— De ce-a făcut puşcărie? se interesă Cohen. Asteptînd răspunsul, încercă să-si amintească de
vreun caz cu zece ani în urmă în care să fi fost implicat

vreun deţinut care în puşcărie devenise credincios. Trecu în revistă' numele acelor deţinuţi pe care-i cunoştea şi care ar fi avut suficientă charismă să ţină la respect o ceată întreagă.
— Se pare că nu ştie nimeni. Cel puţin, cei din împrejurimi. Tot ce ştiu sînt numai bîrfe. Circulă mult pe-aici într-un Ford Escort vechi... ţi-am adus numărul, spuse Daniel, împăturind o bucăţică de hîrtie pînă o făcu ghe-motoc.

Atinse zidul, îşi mişcă degetele pe zid la fel de încet ca toţi ceilalţi care se' rugau. Degetele găsiră o crăpătură umplută cu dorinţele solicitate cerului. Continuă să sop^ teascâ, de parcă mai recita încă psalmi, în timp ce vîrî bucăţica bine împăturită în crăpătură.

— Pe unul dintre prozeliţii săi l-am auzit vorbind cu altul despre *nafas,* pe care-l numesc mirodeniile Domnului. Şi am văzut cel puţin un pistol.

Cohen se prefăcu că-şi plasează propriul mesaj către ceruri într-o crăpătură d'in zid, dar, în realitate, scoase afară bileţelul lui Daniel.

Cînd auzi "de pistol şi droguri, Cohen ridică dintr-o sprinceană. Daniel observă si continuă să sublinieze nebunia grupului.

- Au sacrificat capra. Şi rugul acela. El îşi recită rugăciunile, îţi spun eu, nu' sînt multe ca acestea. Cel puţin, eu nu cunosc. Despre lumini care se văd, salvare si răzbunare asupra celor ce trăiesc în întuneric. Poartă nişte robe speciale ţesute din lînă pură, conforme cu regulile după care se fac hainele preoţeşti.

Cohen era mai mult impresionat de interesul grupului pentru droguri decît de existenţa unui nou grup care grăbea sosirea lui Mesia.

— Droguri? Asta o putem verifica. Dar ce legătură au cu călugăriţele?

— Ii urăsc pe *goyim.* Aici este legătura. Afirmă că creştinii l-au furat pe Iisus si că musulmanii au furat Muntele Templului.

Interesul lui Cohen slăbi.

— Jumătate din cei din Mea Şearim îi urăsc pe *goyim.*

— Dar nu spun că vor face ceva ca să scape de ei, insistă Daniel.

— Dar ce-au făcut?

— Nu cunosc detalii. Ceva au făcut, sînt sigur. Dar nu ştiu ce. l-am auzit discutînd despre grenadele de la conferinţa aceea de pace. Unul dintre ei, Yossi, cel mai intim cu profetul, a spus că asta-i perfect normal „Cei de la conferinţă au meritat-o, asta spune profetul. Este o parte a procesului".

— Dar ceva despre grenadele de pe Munte?

— Profetul o vede ca pe o parte din plan. Spune că este începutul acţiunii pe care noi ar trebui s-o ducem la îndeplinire.

— Ce fel de acţiune?

— Nu ştiu. Ai spus Ein Kerem. Eu am ascultat despre Ein Kerem. Şi asta-i ce-am aflat.
Cohen îşi frămînta mintea, încerca să-si amintească. Pe cine trimisese la închisoare acum zece'ani şi cine o apucase pe calea credinţei? în mare parte aceasta începea cu o kippa pe care-o purtau la judecată, mai ales dacă-şi permiteau un costum si p cravată. Unii miraţi chiar ei de transformare. Cu siguranţă cunoştea această persoană, pentru că lumea interlopă criminală din Ierusalim nu numărase niciodată mai mulţi membri decît ar intra într-o yeshiva de mărime mijlocie. Unii conducători de bande erau la fel de puternici ca oricare rabin şi capabili să-şi impună voinţa în faţa adepţilor. Voia să J întîlnească pe acest răzvrătit religios cu trecut de criminal. Era sigur că sînt cunoştinţe vechi.
— Ascultă, Daniel, ia spune-mi, cum arată conducătorul ăsta al lor?
— Păi, cînd nu-i în robă, umblă în negru. Haină neagră, pantaloni, pălărie. Cămaşă albă. L-am văzut numai de la distanţă, înalt, cu barbă neagră complet. Dar este ceva cu ochii lui. Poartă întotdeauna ochelari.
Ovadia. David Ovadia. Desigur. Cohen îl cunoştea. Ochii îl trădaseră. Unul căprui închis şi celălalt de un verde deschis. Şocant. Masca lui favorită era întotdeauna o pereche de ochelari negri. Cohen îl trimisese la Ramle, dar înainte de asta fusese cel mai puternic şi periculos traficant de droguri din Ierusalim. Banda si-o ţinea în mînă numai prin violenţă, mînuindu-şi oamenii ca pe

nişte marionete. Cohen încercase, dar nu reuşise să dovedească tactica lui Ovadia, inclusiv crimele acestuia. Chiar înainte de proces dispăruse unul dintre martorii cheie, şi în toţi acei ani, Cohen ţinuse dosarul în biroul său, des-chizîndu-l din cînd în cînd o dată la cîteva săptămîni, cînd mai apărea vreun fir sau cînd în oraş mai circula vreun zvon. Cohen coborîse în prăpăstii, s'tătuse lîngă ziduri părăsite, privindu-si oamenii care săpau în dunele de nisip, căutînd trupul lui Danny Amsalem. Micuţul Danny urma să depună mărturie împotriva lui Ovadia. Cohen chiar angajase un inginer în construcţii civile care să-i facă o expertiză referitoare la excavarea unui stîlp din ciment de la fundaţia uneia dintre cele mai înalte clădiri din Ierusalim,

datorită zvonului că trupul lui Danny fusese ascuns în ciment. Inginerul a spus că era imposibil. Nu s-a găsit nici un cadavru şi, fără el, n-a fost nici o dovadă a existenţei crimei şi nici acuzaţia de crimă cu premeditare. Acuzaţia a fost de omor prin imprudenţă. Cohen sperase să-l acuze de crimă cu premeditare şi droguri, dar tot ce-a putut dovedi cînd a ajuns în faţa curţii cu juri a fost că avusese un cuţit pentru autoapărare împotriva unui agresor furios. Pentru această crimă sentinţa maximă era de zece ani.

Prin urmare, cu zece ani în urmă, Cohen îl trimisese pe Ovadia la Ramle. Acum ieşise, cu idei despre Dumnezeu şi o nouă bandă gata să facă orice îi cerea.

— îl cunoşti? îl întrerupse Daniel din gînduri.

— îl cunosc. Am vrut să-l condamn o dată pentru incitare la crimă. Tot ce-am obţinut a fost acuzaţia de omor prin imprudenţă. L-am recunoscut din descrierea ta: ochii. Unul căprui,'altul verde.

— Nu, nu este el. Acesta este orb, scutură Daniel din cap. Genunchii lui Cohen se muiară pentru o clipă. . — Eşti sigur? îl întrebă pe Daniel, întinzînd mîna spre zid să se sprijine.

— Asta am înţeles eu. Asta-i ce-am văzut. Oamenii lui îl conduc, repetă Daniel.

Cohen se îndepărtă de zid ca să se gîndească. Un grup de turişti matinali stăteau la umbra Zidului, îl fotografiau. Cîţiva pătrunseră în zona în care se fac rugăciunile.

Fotografierea este interzisă în această zonă în zilele de Sabat sau de sărbătoare. Dar era vineri dimineaţa şi pînă la Sabat mai erau peste douăsprezece ore. Se uită din nou la Daniel.-

— Poţi să ne arăţi drumul la peşteră?

— Nu ştiu. Era întuneric. l-am urmărit de la distanţă. Eram speriat. Dar, domnule, vreau să vă spun adevărul, se scuză el. Vreau să renunţ. Faptul că l-am văzut pe tata mi-a dat de gmdit. Am vrut să renunţ, dar vă promisesem. A-cum am nevoie de timp ca să mă gîndesc la viaţa mea, la viitorul meu.

Cohen nu era surprins. Cunoştea sentimentul de a fi singur si speriat. Se aşteptase la retragerea lui Daniel chiar de la ultima lor întîlnire. Teama îl depăşise. Se gîndi că Daniel fusese cel puţin deştept că ceruse permisiunea de a renunţa. Şopti:

— Va fi bine. Sînt sigur că va fi bine. Mi-ai fost de mare ajutor.

De mare ajutor. Ovadia. Un profet. Ha! rîse el. Dacă vrei să revii, să ştii că o poţi face. N-o să numesc asta vacanţă sau concediu de boală. Noi doi vom şti ce Căci. Dar trebuie să mă anunţi, într-o lună sau cam aşa ceva, ce planuri ai. Trebuie să te hotărăşti.
— Ştiu. Vă promit. Am să vă anunţ. Rămaseră tăcuţi o vreme.
— Trebuie să plec, spuse Cohen. Noroc. Anunţă-mă ce se mai întîmplă.
Mai atinse zidul o dată şi apoi, într-un stil cucernic, se dădu un pas înapoi rămînînd cu faţa la zid. Se întoarse şi se îndreptă spre parcarea Dung Gate unde-si lăsase maşina. Tot drumul îşi ţinu mîna în buzunar, strîngînd bileţelul cu numărul de maşină dat de Daniel.
In timp ce se îndepărta, cu maşina, de vechea poartă, începu să dea instrucţiuni prin radio lui Levy, Rutie şi comandantului adjunct Menachem Şahar, şeful brigăzii antidroguri din Ierusalim. O dată ieşit din perimetrul Oraşului Vechi, porni sirena pentru a scurta drumul prin circulaţia aglomerată spre birourile din complexul rusesc.

30

ÎI GĂSI ÎN BIROUL LUI, înfruntîndu-se ca doi motani într-un *suk.* în timp ce stătea în spatele scaunului lui Levy, venele de pe capul ras al lui Şahar pulsau de furie. Levy era în spatele biroului lui Cohen, cu pumnii strînsi si apăsaţi pe masă, ca un luptător de sumo gata de atac fn ciuda aerului răcoros din cameră, amîndoi transpirau.
— Ce se petrece aici? întrebă Cohen în timp ce intra în birou.
Cei doi ofiţeri începură să vorbească deodată. Dar, după ce Cohen le aruncă o privire, Levy tăcu, cedînd în favoarea lui Şahar, ofiţerul mai mare în grad.
— Omul tău spune că mi-a dat un memoriu despre un hippy, droguri şi Ein Karem, spuse Şahar acuzator.
— Dar iată indigoul, zise Levy, bătînd cu pumnul pe un dosar deschis la o copie portocalie, pe care cel ce scrisese memoriul o păstrase la dosar.
— Nu l-am văzut niciodată. Nu l-am primit.
— Eu vi l-am dat, spuse Levy cu dinţii încleştaţi. Personal. Pe coridorul de lîngă biroul dumneavoastră şi v-am spus: „Iată, este important, este urgent." V-aţi uitat la el şi mi-aţi spus că mi-l veţi înapoia.
Şahar îşi ridică mîinile în sus.

— De cincisprezece ori pe zi dă cineva peste mine pe hol zicîndu-mi ceva. El spune că asta s-a întîmplat acum trei săptămîni, se adresă el lui Cohen. Apoi se întoarse din nou spre Levy. Ştii care mi-au fost sarcinile în ultimul an? Noroiul şi sicriele nu sînt singurele lucruri cu care s-a întors armata din Liban.
Levy îşi înclină capul încet.

— Ştiu despre ce este vorba, spuse Cohen ca să-l împace pe Şahar. Şi o să ştiu şi mai mult dacă o să-mi spuneţi ce se întîmplă. Era o avertizare pentru amîndoi subalternii săi. De ce nu mi-ai spus mai înainte despre Ovadia, continuă el aspru, adresîndu-se lui Şahar. Hippy, asta-i altceva. Memorii pierdute. N-aveai nici un motiv să foci vreo legătură. Dar Ovadia, eliberat din închisoare. Orb. Care conduce un spectacol rabinic. Despre asta trebuie să mi se spună. De ce nu l-ai ţinut sub observaţie pe Ovadia de cînd a fost eliberat de la Ramle?
Tonul său era ca al unui procuror care cere o condamnare. Şahar încercă să se apere de acuzaţiile lui Cohen.
— Este prima dată cînd aud că ar exista vreo legătură între Ovadia si Ein Kerem. Sînt la fel de surprins ca şi dumneavoastră.
— Daniel îmi spune că el conduce un fel de spectacol aici, în Ein Kerem. Că predică Armageddonul şi alungarea tuturor monstruozităţilor de pe Muntele Templului. Ce altceva mai avem? Cînd a orbit? Cine i-a făcut-o?
— Acum patru ani, începu Levy, uitîndu-se prin dosar, să văd, un călugăr de mîna a doua...
— Ya'acov Amsalem, din Lod, interveni Şahar.
— Vărul micuţului Danny Amsalem, adăugă Cohen cu mintea concentrată asupra a tot ce ştia despre Ovadia.
Levy nu-l slăbea din ochi pe şeful brigăzii antidroguri, dar Şahar continuă:
— Amsalem a fost condamnat la şase ani închisoare pentru jaf armat. L-a atacat pe Ovadia, aproape că l-a înecat într-o găleată cu leşie. Ovadia nu poate să spună cînd străluceşte soarele nici dacă se uită direct la el.
— De ce l-a atacat Amsalem? se interesă Cohen. Levy interveni.
— După cum spune raportul de serviciu din închisoare, Amsalem a avut o reacţie exagerată. El credea că Ovadia era diavolul în persoană. Dar Ovadia se schimbase. El a făcut un

lucru mare, nu l-a denunţat, ba chiar l-a iertat. Amsalem a stat izolat un an.
— încercase să-l răzbune pe vărul său, presupuse Cohen.

— Şi cînd a fost eliberat, spuse Levy, ţinînd o pagină din dosar în mină, a devenit unul dintre adepţii lui Ovadia. Acesta a avut o duzină in închisoare şi cînd a ieşit anul trecut, a mai găsit altă duzină.
— Rezerviştii de la Ralme, adăugă Şahar, făcînd aluzie la recidiviştii din închisoarea Ralme, cea mai aspră şi aglomerată închisoare din ţară. Ei intră şi ies de acolo la fel de des ca mine care trebuie să mă duc în armată ca rezervist.
— Ovadia găseşte întotdeauna modalităţile de ai convinge pe oameni să facă cum vrea el. Dar, într-un fel, s-a schimbat, asta-i sigur. David Ovadia pe care-l cunosc eu ar fi aranjat cu cineva să i-o plătească lui Amsalem. Să nu uităm asta. Ei, acum, ce se aude cu ghidul pentru peşterile din Ein Kerem?
— Societatea Ecologistă ne-a promis unul. Mă ocupam de asta înainte de a veni el aici, răspunse Levy.
— Prin urmare, ce s-a întîmpla? I se adresă Cohen lui Şahar. Ovadia a devenit un fel de rabin, un fel de sfînt? Un virtuos? Da?
— A început pe la sfîrşitul procesului. Spunea că a înţeles.
— Ce-a înţeles? se interesă Cohen.
— I-a spus judecătorului că a înţeles unde greşise. A început cu o kippa, dar, după o săptămînă, *pmta'tzitzis.* Era deja închis de opt ani. Comportarea sa bună i-a mai redus din pedeapsă. N-a făcut rău nimănui că în închisoare făcea pe profesorul. Prost n-a fost niciodată.
— îmi amintesc, spuse Cohen agitat.
— Dumnezeu ştie ce s-a întîmplat cu el. Şi cînd spun Dumnezeu, mă refer la Dumnezeu. Este foarte pătruns. Are sprijin politic. Unii se gîndesc la un exemplu bun de reabilitare prin închisoare. Este considerat o influenţă pozitivă, este credincios. Deocamdată are un fel de *yesiva* de turism prin partea de sud. Are si un şef. Un american născut în Siria, foarte bogat. Iar acest'american face donaţii şi are legături cu...
— Afurisiţii de politicieni, izbucni Cohen. .Bine, să vedem ce ştim despre adepţii lui. Daniel mi-a dat numele unuia, Yossi. Şi mi-a mai dat ceva, adaugă el, întinzîndu-i

lui Levy fragmentul de hîrtie cu numărul de înmatriculare pe care i-l dăduse Daniel.
Levy ridică receptorul imediat şi formă numărul serviciului de circulaţie.
Şahar se uită prin dosarul din fata lui.
— Se vorbeşte că mai sînt şi două fete. Aparent, Ovadia are o explicaţie. Vreau să spun una biblică. Legată de fete.
— Ce fel de explicaţie? se interesă Cohen. Şahar ridică din umeri.
— Biblică, înţelegi. Avraam a avut două neveste, de ce n-ar avea si el? Cam aşa ceva.
— Nissim?
Cohen se întoarse spre Levy, care tocmai închisese telefonul.
— Maşina îi aparţine lui Yossi Hadass, fără amenzi neachitate, dosar scurt, fără condamnări. Oh, ghidul de la Societatea Ecologistă trebuie să vină pînă-n zece. Alte...
— Douăzeci de minute, interveni Şahar, continuînd să frunzărească prin dosar. Oamenii vin şi-i cer bine-cuvîntarea. Nu ştiu nimic despre droguri. A fost atent întodeauna. Dar este protejat. Americanul. Politicienii. Am să-ţi spun adevărul, Avram, chiar dacă descoperim că în Ein Kerem se întîmplă ceva, la droguri mă refer, o să-l prindem si o să scape în cinci minute.
După un moment de gîndire, Cohen conchise.
— Foarte bine. Este evident că, dacă Ovadia este orb, înseamnă că nu el le-a ucis pe călugăriţe. Dar are o mare influenţă asupra oamenilor lui. S-ar putea să o fi făcut unul dintre ei. Vom merge pînă sus la ei. Dacă avem noroc, o să găsim nişte *nafassi* asta o să ne ajute să facem vreo legătură cu hippy din Ein Kerem.
— Am găsit ceva interesant, spuse Levy care continua să studieze dosarul. După ce Ovadia a ieşit din închisoare, şi-a petrecut mult timp la magazinul fratelui său. Fratele îui este măcelar. L-am interogat. N-a apărut nimic.
Şahar citea din alt dosar.
— Americanul a venit cu banii aproximativ acum şase luni, iar Ministerul Cultelor i-a repartizat *yeşivei* din cartierul Moşiera.

— Politicieni afurisiţi, repetă Cohen. Daţi-mi să văd dosarele, ordonă Cohen. Pînă ce vine ghidul, o să-mi arunc o privire peste ele. între timp, voi rezolvaţi problema memoriului.
— în toată aiureala asta, spuse Levy stînjenit, n-am avut ocazia

să vă spun. Chiar după ce-aţi plecat din birou, m-a contactat Aboudi. L-a trimis pe unul dintre băieţii lui cu numele şi adresa fetei. Mărie. A dispărut de la locuinţa ei de peste o săptămână.
— Pune pe cineva să-i ţină casa sub observaţie si ridică-l pe fratele lui Ovadia, măcelarul. Fă-l să declare tot ce ştie. începi de unde ne-am oprit noi cînd i-am interogat pe măcelari, ordonă Cohen.
Levy şi Şahar îi trecură dosarele lui Cohen, care alese primul dintre dosarele groase pe care le strînsese poliţia despre activitatea de peste treizeci de ani de viaţă ai lui Ovadia. Politia îl cunoştea de douăzeci şi cinci de ani. Rutie se ridică de la masă şi ieşi afară din cameră. Se întoarse aproape imediat cu o îtavă'cu cafele.
La puţin timp după ce intră, telefonul de pe biroul ei sună. U ridică, ascultă o clipă şi i-l întinse lui Şahar. Acesta începu să dea ordine oamenilor din subordinea sa să fie pregătiţi pentru excursia la Ein Kerem, să aresteze măcelarul şi să se pună un om de pază la adresa din Nah-laot pe care i-o dăduse Levy.
Cohen se uită la ceas. Dădu drumul la radio. Cele cinci semnale dădeau ora exactă. Era ora zece şi buletinul de ştiri începu instantaneu, în cuprinsul lui era şi un mic comentariu despre articolul lui Lassman.
Peste puţin timp sună telefonul. Răspunse Levy si, în vreme ce i-l întindea lui Cohen, spuse:
— Alex. A sunat deja de două ori în dimineaţa asta, cînd dumneavoastră nu eraţi.
— Cohen, răspunse detectivul la telefon.
— Sînt un om mort. Povestea aceea. O să mă omoare. M-aţi omorît.
— Nu sînt eu vinovatul, spuse Cohen sec.
îi era milă de situaţia grea a ofiţerului KGB, dar nu avea timp de ceartă.

229

— Cîndam citit azi dimineaţă, am fost sigur că dumneavoastră sînteţi.
— Nu. N-am fost eu. Am înaintat raportul celor în drept. Scurgerea de informaţii nu vine de la mine. Vocea lui Cohen era rece, dar încă'mai spera să mai poată afla cîte ceva de la Alex.
— Mossad-ul? Şabak-ul? Cine?
— Nu ştiu. Yaffe? încercă Cohen, nu mai puţin curios să afle

sursa divulgării.
— Este suficient de nebun, spuse Alex, făcîndu-l pe Cohen să zîmbească. Ştiţi, este ciudat N-am vrut să mă retrag, dar acum nu am de ales. La Moscova sînt terminat.
— Poate reuşesc să-ţi pun o vorbă bună, spuse Cohen, dar auzi nesiguranţa din propria-i voce.
Nici şeful Şabak-ului si nici şeful Mossad-ului nu păreau deosebit de impresionaţi de nevinovăţia lui Alex.
— Se presupune că n-ar trebui să am conştiinţă. Se presupune că n-ar trebui să fiu nici măcar o fiinţă umană. Dumneavoastră, dumneavoastră sînteţi singurul care aţi putea avea conştiinţă. Dumneavoastră. Un evreu. Supravieţuitorul din* taberele fasciste ale morţii. Dumneavoastră sînteţi cel care ar trebui să aibă conştiinţă. Aşa că acum trebuie*să mă ajutaţi.
— Eu încă mai sper că mă mai poţi ajuta, spuse Cohen blînd, dar cu forţă.
— Vreau să daţi o dezminţire. Să spuneţi că nu sînt eu.
— Nupots-ofac.
— Puteţi să faceţi orice doriţi! spuse Alex cu vocea ridicată. Trebuie să mă ajutaţi! Sînteţi singurul care mă poate ajuta!
— Probabil că ai dreptate. Dar nu te pot ajuta, dacă nu-l am pe adevăratul criminal.
— Ce doriţi de la mine?
— Nu cred că poţi face prea multe pentru mine. Numai dacă poţi să mi-'l dai pe adevăratul criminal Asta ne-ar ajuta.
— Cohen, nu ştiu cine a făcut-o! Nu ştiu!

— Mi-ai spus că obişnuia! să o iei la plimbare cu tine. Prin vale. Ai dat vreodată de vreo peşteră? Sau de semne de sacrificii animale? încercă Cohan.
întrebarea ţîsni din mintea lui Cohen şi, cînd Alex tăcu, Cohen îşi ţinu respiraţia. Era sigur că ghicise.
— Cohen, ascultaţi, spuse Alex cu o voce calmă. Poate vă pot ajuta. Poate. Dar, mai întîi, dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi. Ajutaţi-mă şi poate vă ajut şi eu.
— Alex, ţi-am spus. Voi face tot ce pot. Dar, mai întîi, spune-mi ce ştii... şi de ce nu mi-ai spus pînă acum.
De data asta, tăcerea de la capătul firului fu mai lungă. Pe urmă Alex vorbi:
— Există o peşteră. Plecînd de la schit, spre vest, la o distanţă

lungă de mers pe jos, imediat sub creasta dealului. Cineva o foloseşte ca spaţiu de depozitare.
— Pentru ce?
— Haşiş. Mult. în saci de pînză de cort. Şi mai este ceva.
— Ce?
— O ladă deschisă cu muniţii. Şi alte cîteva lăzi mai mici marcate IDF.
— Le-ai deschis?
— Nu.
— Nu te cred.
— Este adevărat. Am văzut haşişul. Am văzut lada cu muniţii. Asta-i tot Nu am făcut un Inventar. Am fost acolo doar o singură dată. Cam acum o jumătate de an. Am văzut un foc aprins. Am fost curios. M-am dus dimineaţa devreme. Părea că cineva prăjise animale întregi. Am văzut intrarea în peşteră. Asta-i tot. Şi m-am uitat.
— De ce nu ne-ai spus? întrebă Cohen furios. De ce nu l-ai avertizat pe Yaffe.
Alex rîse tare.
— Cohen, în ciuda *glasnost-ului,* în ciuda tuturor celor ce circulă despre îmbunătăţirea relaţiilor, te asigur că meseria mea n-a fost niciodată aceea de a distruge organizaţiile voastre conspirative, spuse el cu aceeaşi încredere în sine pe care Cohen si-o reamintea dinainte ca adevărul despre Alex să iasă la iveală.

231

Cohen simţea că explodează. Mîncărimea de pe braţ se întinsese pînă la bicepşi. Spatele fl înţepa, capul îi pulsa.
— Poate că, dac-o tratai ca pe o problemă personală, dacă ne-ai fi ajutat, n-ai fi ajuns în situaţia în care te afli acum, spuse Cohen, strîngînd din dinţi, abţinîndu-se să nu ridice tonul.
— V-am spus acum, rosti Alex plin de remuşcări. îmi pare rău. îmi pare rău cu adevărat. Acum, ajutaţi-mă. Trebuie s-o faceţi.
Cohen oftă si tăcu. Promisese, întreg sentimentul pe care-l simţea faţă de situaţia dezastruoasă în care se afla Alex dispăruse în clipa In care acesta recunoscuse că ştia despre peşteră şi conţinutul ei. Dar promisese.
— Am să vorbesc cu cineva. Dar altceva nu-ţi pot promite, şuieră el.
— Şabak? Mossad?

— Vei afla dacă o vor dori ei, spuse Cohen preocupat si se frecă pe braţ.
Alex se agăţă de promisiune. Vocea i se schimbă din nou, devenind mai joasă şi mai calmă.
— Mă voi întîlni cu prietenul dumitale oricînd şi oriunde va dori. Dar trebuie să se mtîmple astăzi. Altfel, voi fi un om mort. îţi spun, mort.
— Voi vedea ce pot face. Dar nu fi atît de nerăbdător.
— Cohen, contez pe dumneavoastră, striga Alex în timp ce detectivul închidea telefonul.
Vocea lui suna ca un ecou în capul lui Cohen. Levy si Sahar îl urmăreau în tăcere.
— l-am promis, spuse Cohen, mai mult ca să se convingă pe sine decît să le explice lui Levy şi Sahar care ascultaseră sfîrşitul conversaţiei în tăcere. Ştie despre peşteră. A văzut haşiş şi nişte cutii cu muniţii. '
Formă numărul lui Şmulik.
— Vrea să se retragă, spuse Cohen cînd acesta răspunse. M-a ajutat puţin si acum vrea să se retragă.
— îţi baţi joc de mine? Ai ratat întîlnirea cu primul-ministra. Acum vrei să distrugi chiar totul? Şi, în plus, m-ai lucrat pe la spate. De ce te-aş ajuta?
— Pentru că eşti de partea mea.
— De aici nu prea pare aşa.

— Ascultă Şmule. l-am promis că o să fac ce o să pot. Mi-a furnizat cîteva informaţii care se potrivesc cu altele pe care le deţin. Ceva care ne-ar putea conduce la grenadele de pe Muntele Templului. Poate şi la altele. Poate chiar şi la călugăriţe.
—' Ce i-ai spus'? întrebă Şmulik resemnat.
— Că o să vorbesc cu cineva.
— Ai pomenit de mine?
— Bineînţeles că nu.
— Nu ştiu. Nu ştiu ce vom putea face pentru el. Va trebui să hotărască primul-ministru.
— Nu prea are mult timp la dispoziţie.
— Cine? Primul-ministru sau Alex?
— Amîndoi. Ascultă, ţi-am plasat-o. Acum depinde deţine.
— Ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă. De dragul tău.
— Probabil, ai dreptate, admise Cohen fără tragere de inimă.

— Cum de te-a ajutat aşa de-o dată?
— A fost a doua sursă la ceva.
— La călugăriţe?
— Poate. Nu sînt încă sigur.
— Şi l-ai crezut? întrebă Şmulik neîncrezător.
— N-am prea avut de ales, recunoscu Cohen. Şmulik se gîndea în tăcere. Cohen începu să se îngrijoreze.
— Şmule, el a fost a doua sursă de informaţii. A confirmat fără să-l întreb... L-am crezut, sublinie Cohen.
Pînă să răspundă Şmulik, Cohen numără pînă la trei.
— O să vorbim 'cu el, hotărî Şmulik. Poate *va fi posibil să se ducă la consulatul american. Nu ştiu. Ne-ar fi fost de ajutor dacă n-ar fi apărut povestea asta. Mă îndoiesc. Acum, ia spune, cine dracu a suflat povestea asta?
— Nu ştiu. Sincer, mă întrebam dacă nu chiar tu. Şmulik rîse.
— Şi eu care eram sigur că ai fost tu.
— De asta mă voi ocupa mai tîrziu. Acum am altele de făcut. Vorbeşte cu cine crezi. Fă ce poţi.

233

— Ţi-ai făcut griji pentru el?
— Da. Dar nu-mi mai fac. Dacă tu poţi să faci ceva să-l ajuţi, atunci e bine. Dacă nu poţi... pă'i, pe cinstite, nu-mi pasă. Unde naiba-i ghidul? întrebă Cohen de îndată ce termină convorbirea. Levy îşi privi ceasul.
— Trebuia să fie aici de zece minute.
— Nissim, de cît timp lipseşte fata aceea de acasă?
— Din noaptea în care a alergat-o hippy acela.
— Rutie. Contactează toate spitalele din toată ţara şi verifică la sediile centrale naţionale toate rapoartele legate de cadavre neidentificate de atunci pînă acum.
— Avem copiile tuturor rapoartelor cu cadavre neidentificate, interveni Levy.
— Fă-o, ordonă Cohen. Am văzut azi ce se poate întîmpla cu un raport. Cine ştie ce mai pierdem din cauza vînturilor potrivnice. Vînturile potrivnice măturaseră fragmentele, şi acum ei trebuia să le adune. Cohen tăcu, urmărindu-i pe'Levy şi Şahar care începuseră să dea telefoane. Auzi o sirenă care porni să sune chiar lîngă complex.
Se auzi o bătaie în uşă. înainte de a putea răspunde cineva, uşa se deschise.

— Nimeni n-a spus că pot intra, dar nici să stau afară. Vocea era răguşită si piţigăiată, ca şi cum corzile vocale ar fi fost arse de soare. Mi s-a apus că aici pot să-l găsesc pe comandantul Cohen. Puteţi să-mi spuneţi Gingi. Aşa-mi spun toţi. De la Societatea Ecologică. Mi s-a spus că aveţi nevoie de un expert în peşterile din Ein Kerem. Deci, iată-mă.
Cohen era gata să izbucnească în rîs. Gingi părea că ieşise dintr-un afiş de recrutare de pionieri evrei de prin anii '20: cu sandale, pantaloni scurţi, cu o cămaşă albastră gen pulover, legată la gît cu un şiret, cu capul roşu pleşuv, cu o piele bronzată ce făcea imposibilă ghicirea vîrstei, cu o mustaţă de sergent major britanic si un mers milităros degajat, dar total ineficient.
Dar de îndată ce-şi întinse harta pe care o ţinea sub braţ, Cohen îşi dădu seama că Gingi cunoştea toate drumurile prin văgăunile si dealurile din Ein Kerem.

— Există doar un ansamblu de peşteri care ar putea servi cu adevărat drept adăpost unui grup de oameni şi care se află la mai puţin de cinci minute de mers cu maşina de la poalele Ein Keremului. Aşa spunea mesajul. Să găsesc peşterile care sînt la o distanţă de cinci minute de mers cu maşina de la Ein Kerem. Iată'-le.
Arătă un punct de pe hartă la aproximativ doi kilometri de cea mai apropiată şosea şi cam la trei kilometri spre vest de centrul satului.
Cohen studie harta.
— Bine, deci cinci minute cu maşina. Dar pe jos? Pînă acolo?
Degetul lui Cohen apăsă pe simbolul cartografic de schit.
Gingi se scarpină pe cap.
— O clipă, să mă gîndesc, şi, murmurînd, începu să urmărească cu degetul crestele pe care le recunoştea în cercurile concentrice de pe harta editată de armată'. Dacă cunoşti drumul, nu este departe, dar trebuie să fii atent să rămîi pe creste. Dacă cobori în vale, drumul este de două ori mai lung. Asta înseamnă cam douăzeci de minute pînă la jumătate de oră cu mers sprinten de la schit la peşteri. Cu mers agale? Cam o oră. De ce, ce s-a întîmplât la schit?
— Nu-i treaba ta, se răsti Levy. Gingi ridică din umeri.
— Am înţeles. Sînt gata să mergem. Vă duc acolo.
— O să ne spui cum să ajungem acolo, bombăni Cohen.

— Ascultă, comandante. Am fost cu Arik la Mitla. Am fost cu Moţa cînd a cucerit Muntele Templului. Am fost cu Raful pe munţii Golan în '73. Am fost...
— Nu discutăm lista acţiunilor tale militare, rosti Cohen cinic.
— Problema este că nu există loc periculos sau locuri în care să mă duceţi si în care să nu fi fost deja. Problema este că n-o să fiţi în stare să ajungeţi la aceste peşteri, dacă nu mă luaţi cu voi.
— De ce nu? întrebă Levy.

— Deoarece, dacă ştiţi să citiţi o hartă aşa cum trebuie citită, veţi vedea că peşterile nu sînt nici măcar marcate. Şi o dată ajunşi acolo, puteţi să hoinăriţi mult şi bine în sus şi-n jos tot căutîndu-le, fără să le găsiţi vreodată. Eu pot să vă arăt şi o să vă arăt, spuse el triumfător.
Levy îl privi pe Cohen, acesta pe Gingi. Gingi stătea în picioare cît putea de drept, ca să pară mai înalt, ochii abia ajungîndu-i la nivelul de sus al dulapului cu patru sertare de lîngă el.
— Aici nu ne jucăm de-a comandourile, i se adresă Cohen sever. Ştiu să citesc o hartă. Avem nevoie să ne arăţi un drum'pe care să ajungem la peşteră fără să fim văzuţi.
— Bine, bine. Cum doriţi. Aşa cum i-am spus lui Yanos din Beirut...
— Ascultă, Gingi, interveni Levy. Sîntem siguri că ai avut o carieră militară strălucită. La fel ca ghid, cercetaş şi tot ce vrei. Dar fă-mi o favoare. Nu astăzi. Altă dată poţi să ne povesteşti toată viaţa ta.
Gingi nu se simţi deloc insultat.
— Bine, bine. Cum doriţi. Sînteţi gata de plecare? Să ştiţi, n-am toată ziua la dispoziţie.
— Poate-i si nebun, îi şopti Levy lui Cohen în timp ce se îndreptau spre locul de parcare.
Sahar se urcă în a doua maşină în care se aflau patru ofiţeri tineri şi serioşi. Pe drum, făcu un mic ocol prin Nahlaot, ca să se convingă că omul lui îşi ocupase deja locul lîngă apartamentul fetei care lipsea.
— Nebun, complet nebun, spuse Cohen.
Rîseră amîndoi. Gingi nu le dădea nici cea mai mică importanţă şi se urcă pe locul din spate al maşinii.
Nici nu porni Levy bine din loc, că Gingi începu să dea indicaţii. Cohen se răsuci spre el.

— Foarte bine, Gingi. E-n regulă. Te-am luat cu noi ca să ne arăţi cum să ajungem la peşteri. Nu-i nevoie să ne spui cum să' ajungem la Ein Kerem. O să-ţi spun eu cînd să începi să ne dai indicaţii.
— Bine, bine. Nici o problemă.
Se aşează la locul lui si fredona tot restul drumului.

Străbătură tot drumul prin Ein Kerem, trecură pe lingă intersecţia cu Izvorul din Podgorie, pe lîngă cea pentru schit, pe lîngă biserica baptistă, pe lingă cea anglicană şi luterană. Apoi pe lingă ceainărie, magazinele meşteşugăreşti şi băcănia de pe partea opusă staţiei de autobuz. In cele din urmă, o luară la vale pe un drum care, în dată ce trecură de partea locuită a satului, deveni din două artere de circulaţie doar una.
Imediat după o cotitură bruscă a drumului, care era si curbat si povîrait, Gingi îi opri. Spre sud era un deal abrupt. Spre est, o vale ce se întindea pe mai mult de un kilometru. Apoi drumul urca peste cinci sute de metri, spre o creastă pe care se afla o instalaţie radar a forţelor aeriene şi, mult mai jos, spitalul de boli mintale.
— Aşteptăm aici, spuse Gingi.
— Eu hotărăsc unde să aşteptăm, ripostă Cohen.
— Nu vreţi să-i aşteptaţi şi pe ceilalţi?
— Cine-i individul ăsta? întrebă Levy, dîndu-si ochii peste cap.
Maşina lui Şahar apăru cîteva momente mai tîrziu. Era cu alţi doi poliţişti în haine civile.
— Ce vreţi să facem? fl întrebă Şahar pe Cohen. Cohen se întoarse spre Gingi.
— Există vreun drum pe care să ne apropiem de locul în care ne duci, de unde să vedem ce se întîmplă, fără să fim văzuţi?
— Sigur. De ce n-aţi spus aşa? Dar trebuie să vă opriţi radio-telefoanele. Dacă acolo sus este cineva, o să vă audă de la distanţă.
Levy făcu un gest cu amîndouă mîinile, ca şi cum ar fi răsucit gîtul unui pui de găină. Şahar aproape că rîse. Cohen privea sus pe deal.
— *Nu?*
în tonul lui Cohen era o exasperare răbdătoare.
— *Nu* ce? întrebă Gingi.
— Mergem sau nu?

— Desigur, desigur, pe aici, si Gingi coborî din maşină, începînd să meargă în pas de'marş.
Cohen si ceilalţi îl urmau la numai cîţiva paşi.

— Credeţi că ştie ce face? îl întrebă Levy pe comandant
— Ştie oare cineva din ţara asta ce face? răspunse Cohen si apoi, ca şi cum ar fi cîntărit lucrurile, adăugă, zîmbind, spre Levy: Cu excepţia noastră, bineînţeles.
— N-ar fi trebuit să luăm mai mulţi oameni cu noi? Şi mai mulţi care să ne acopere?
— Nissim, Nissim, meseria mea este să-i prind pe criminali, nu să-i omor sau să mă las omorît de ei. Mai întîi, vreau să văd ce se petrece acolo. Voi hotărî după aceea. Fără împuşcături. Nu înainte de-a ordona eu. Deocamdată, nu avem nici pe departe nevoie de arme. Ne aflăm pe un drum frumos şi oricine de acolo de sus ne vede foarte clar.
în timp ce vorbea, arătă spre est, către o construcţie nouă ce se înălţa pe panta muntelui. Pe Gingi aproape că-l pierduseră din vedere. Dispăruse după o cotitură bruscă.
— Aleargă ca o capră, remarcă Levy.
— Mai degrabă ca un guzgan moscat, spuse Cohen. Cum mergeau ei în trap întins, ca să-l prindă pe Gingi,
Il auziră strigînd. Era deasupra lor şi le indica cu degetul un loc pe unde să o ia ca să intre în pădure. Dar pe Cohen îl interesa mai mult Ford Escort-ul portocaliu închis, parcat la o sută de metri de la intrarea drumului, într-o pădurice de pini.
— Este aceeaşi maşină de care ne-a vorbit Daniel. Şahar îşi plasă unul din oameni cu indicaţia să nu
slăbească din ochi maşina goală.
Mai urcară douăzeci de minute pe o potecă şerpuitoare, pe un drum vechi făcut de o turmă de oi, apoi în sus, printr-o livadă de măslini părăsită.
— Această livadă,începu Gingi, a aparţinut unui şeic, dar cînd a venit Allenby în Ierusalim...
— Oh, taci acum! se răsti Şahar la ghid. Gingi se resemna.
— Da, domnule, spuse el şi salută leneş. Oricum, am ajuns.
— Ce spui? întrebă Levy.
— Aici e locul. Priviţi, arătă Gingi spre sud.

Livada de măslini era pe o terasă, iar ei se aflau în capătul

nordic. Partea vestică a terasei se înclina în jos, bolovanii şi stincile care o susţinuseră pe vremuri se rostogoliseră şi căzuseră în josul dealului. Partea estică a terasei parcă era scobită în stînca muntelui, în coltul îndepărtat, în partea nordică a terasei, printre ramurile groase şi subţiri ale copacilor bătrîni, Levy zări o frîntură dintr-o funie de rufe întinsă între doi copaci, în aer se simţea un miros slab de fum.
— As putea să mă apropii, spuse Levy. Să văd ce se întîmplă înăuntru.
Gingi se oferi să-i arate lui Levy drumul ce mergea pe deasupra peşterii. Cohen încuviinţă si cei doi o luară în sus, spre peretele estic al terasei cu măslini. Cohen scoase o ţigară din buzunarul cămăşii. O aprinse si o stinse imediat. Le făcu semn oamenilor lui Şahar să procedeze la fel.
„Dacă noi le putem mirosi fumul, cine poate spune că ei nu-l pot simţi pe-al nostru", se gîndi Cohen.

31

COHEN ÎI SPUSESE LUI LEVY să se ferească de a fi văzut şi să-i raporteze ce vede la intrarea în peşteră. Levy se caţără chiar în spatele lui Gingi. Se prindea exact de aceleaşi stînci, arbuşti si trunchiuri de copac, ca să se sprijine şi ridice. Deâlui era abrupt. Se mişcau aproape silenţios. Apoi Gingi se opri, o zbughi la dreapta şi se tîrî pe burtă pe o ieşitură mică de deasupra peşterii. Levy începu să se ţină după el. Dar ieşitura cedă. Gingi aproape căzu în focul de tabără din faţa peşterii. Levy auzi un zbieret şi două strigăte ascuţite. Coborî anevoie şi-l găsi pe Gingi, ruşinat de încurcătură, desupra unui bărbat gol puşcă. Trei dintre oamenii lui Şahar traversară, alergînd, livada si intrară în luminiş cu pistoalele scoase. Scena din faţa focului de tabără îi făcu pe toţi să izbucnească în rîs. Cînd Cohen şi Şahar apărură în luminiş, ei încă mai rîdeau. Cohen îi făcu semn lui Levy să tragă cîteva veşminte de pe sfoară pentru două fete ce stăteau în genunchi, tremurînd de frică, la cîţiva metri mai de-parte.. Apoi se întoarse spre Ovadia.
Orbul stătea pe vine si ţinea cu mîna o robă din pînză albă, murdară, în toată confuzia din jurul lui, el continua să vorbească si să tot vorbească, de parcă ţinea totul sub control
— înţeleg, înţeleg. Şi voi puteţi înţelege. Dacă aţi studiat adevărata cale a oamenilor noştri, dacă aţi aflat adevărata menire a acestui lor, atunci si voi puteţi deveni unul dintre

pelerini.
Vocea lui avea ritmul unui proroc. Cohen se simţea tulburat de faptul că Ovadia îi localizase faţa, fără să-i

audă vocea, chiar înainte de-a cunoaşte identitatea celor care^ năvăliseră în luminiş.
îşi aminti de celălalt Ovadia, cel tînăr. Cînd fusese închis, Ovadia avea treizeci decani, dar înfăţişarea unui adolescent. Acum, avea barbă, în barbă se zăreau cîteva firişoare de păr alb, dar faţa îi era întinsă, fără nici o cută. Chiar orb, avea aceiaşi ochi hipnotici. Era fără ochelari şi ochii erau la fel cum si-i amintea Cohen: unul căprui închis, celălat verde deschis.
— Te-ai schimbat, David, spuse Cohen pe un ton aproape uşor glumeţ.
Fostul puşcăriaş păru că-l ascultă pe Cohen mai mult decît vorbise acesta! Apoi zîmbi.
— Eşti Avram Cohen.
îşi desfăcu gulerul robei, iar zîmbetul lăsă să i se vadă o lucrare dentară la rîndul din faţă al dinţilor executată în puşcărie.
— Am auzit că acum eşti profet.
— Sînt servitorul Domnului, spuse Ovadia cu încredere.
Cohen se aşeză în faţa lui pe un bolovan mare. Ovadia stătea pe genunchi în stil arăbesc, cu şezutul pe călcîie si antebraţele pe genunchi. Cîteva pietre'formau un cerc, ia'r în mijlocul lui era o grămăjoară de oase sfărîmate. Intrarea peşterii era de înălţimea unui om de talie mijlocie, ascunsă parţial de trunchiul gros al unui muştar sălbatic. Fără să-şi ia ochii de la Ovadia, Cohen le făcu semn lui Levy şi Sahar să cerceteze peştera.
—' Văd că aici frigeţi animale, spuse Cohen încet.
— învăţăm din nou ce făceau strămoşii noştri, spuse Ovadia liniştit, fără să acorde atenţie zeflemelii lui Cohen. Ne asumăm responsabilităţi.
Avea mîini lungi si, în timp ce vorbea, gesticula.
— Da, spuse Cohen în batjocură, într-un fel, întotdeauna ai fost responsabil. Responsabil de crimă.
Zîmbind, Ovadia îşi dezgoli din nou dinţii şi ignoră tonul de hăituiala din vocea lui Cohen.
— Trebuie să ne întoarcem la vremurile vechi, la felul nostru de a fi înainte ca cei ce-si spun creştini să ni-l fi furat pe Mesia si înainte ca Ismail să fi coborît din copaci, continuă el şi scuipă

cînd pronunţă cuvîntul creştini.

— Asta da interpretare, zise Cohen. Pariez că rabinilor le place asta.

El îşi bătea joc şi insulta, era provocator.

— Rabinii, spuse Ovadia dispreţuitor. Ei se tem. Eu îi învăţ pe cei de aici şi le arăt calea salvării, fără teamă.

Cohen îşi dădu seama că se aplecase înainte, cu coatele pe coapse si că încerca să găsească lumina din privirea hipnotică a orbului.

— De exemplu, tu te temi de mine, zise Ovadia. Aud asta. O văd.

Cohen se scuturâ, ca să poată să-şi ia privirea de la Ovadia. Timp de o clipă fusese în transă, sub întunecimea acelor ochi ciudaţi, şi trebui să-şi impună să scape de sub influenţa lor. *Lui îi 'era* teamă. Se aşeză la loc si rîse, eli-berîndu'-se de teamă. Cînd rîsul său zgomotos deveni doar un chicot, în timp ce se freca la ochi, îşi dădu seama că, de cînd intrase în luminiş, era prima oară'cînd îşi lua ochii de la Ovadia.

Levy ieşi din peşteră înainte ca unul din ei să reînceapă să'vorbească'. Trăgea după el un sac militar.

— Mai sînt alţi cincizeci din ăştia înăuntru, spuse el trintind la pămînt sacul din pînză de cort.

Din sac căzură zeci de săculeţe ovale din iută de mărimea unei mîini.

— Ei, ei, Davide, jubilă Cohen, acum cine se teme? Un moment Ovadia nu răspunse nimic, apoi, cu faţa
spre cer, spuse:

— Eu urmez legile Domnului, aşa cum le-a adus Moise din Sinai. începu să recite cele Zece Porunci: Eu sînt Domnul Dumnezeul tău...

— Şi vei face negoţ cu droguri? întrebă Levy mînios, apăsînd'cu o mînă conţinutul unui săculeţ în faţa lui Ovadia.

Ovadia îşi întrerupse recitarea.

— Nici o mirodenie nu-i interzisă. lezechiel mînca ciuperci. Şi a avut viziuni. Eu le am pe ale mele. Am văzut cum oase'uscate prind viaţă. Am şi alte viziuni. Un templu pe Munte, Sfînta Sfintelor reconstruită. Şi *heruvimul* meu îmi arată că-i place să-şi arunce răzbunarea pe monstruozităţi. Chiar si asupra'ta, Avram Cohen, scuipă el numele.'

Levy se întinse spre orb. Cohen îşi ridică o mînă să îl oprească. Ovadia îşi ţinea faţa în sus şi începu să recite rugăciuni cunoscute numai de el si de adepţii lui.
Cohen îl îndepărtă pe Levy de orb.
— Dar arme? Ai găsit ceva? Levy negă.
— Dar Şahar mai caută.
— El nu pleacă nicăieri, arătă Cohen spre Ovadia care continua să recite. Află tot ce poţi despre ele, spuse el aspru, gesticulînd spre cele două fete. Mă duc şi eu să arunc o privire înăuntru.
Se îndreptă spre intrarea în peşteră, trecu pe lîngă muştarul sălbatic şi, pe vine, intră în întuneric.
Lanterna lui Şahar era rezemată de o ieşitură a peretelui, unde picăturile de la ceara lumînărilor formaseră pe acesta un fel de stalactite. Pereţii peşterii fuseseră văruiţi, dar erau afumaţi în locurile în careârseseră şi rearseseră luminările. Fasciculul de lumină al lanternei era îndreptat spre fundul peşterii, şi Cohen văzu umbra lui Şahar mărindu-se si îngustîndu-se pe peretele îndepărtat al peşterii.
— Vreo armă? întrebă Cohen în timp ce se apropia de locul în care se afla Şahar.
Peştera avea forma unei pîlnii şi se îngusta din ce în ce mai mult pînă cînd, la capăt, de-abia dacă mai avea o înălţime de jumătate de metru. Cohen se văzu obligat să înainteze pe vine. Trecu pe lîngă sacii îngrămădiţi si se îndreptă spre fundul peşterii unde Şahar, tot căutînd lăzile cu arme, ridica ultimii saci dinjtfnză de cort.
— Nici o armă. îmi pare rău. Asta este. Va trebui să scoatem tot din saci, ca să fim siguri că nu-i nimic. Pînă acum n-am găsit decît haşiş. Am găsit ceva. Să-ţi arăt, dar afară, la lumină.
Cohen mai aruncă o ultimă privire de jur împrejur, după care o luă după Şahar, spre ieşire.
— Priveşte, spuse Şahar, studiind stampila de pe unul dintre săculeţi. Aceasta reprezenta un cedru, simbolul Libanului creştin. Şahar citi cu voce tare: „Curaj, pentru Gloria Domnului."
Acum priveşte. Tăie săculeţul cu un briceag de

buzunar pe care îl ţinea pe un inel de chei. Este de culoare vişinie, spuse el, apoi trase haşişul pe nas. Din Beka'a de Sud. Iar acum iată, adăugă el, răsturnînd săculeţul în mînă. înăuntru

mai este o ştampilă: „Pentru Allah şi Profetul său."
— Asta ce vrea să însemne? întrebă Cohen nerăbdător.
— înseamnă că cei ce-l produc din plante sînt Şia. Din Beka'a. Dar cei care se ocupă de plasarea lui, după ce-a fost ambalat, sînt creştini. Ştampilele sînt ca nişte ştampile vamale. Cînd *nafâs-ul* este transportat printr-o zonă controlată de miliţia populară, aceasta îşi ia partea, fie sub formă de droguri, fie arme sau bani gheaţă. Cînd şi-o ia sub formă de droguri, îşi pune propria ştampilă. Oricine i-a furnizat haşişul lui* Ovadia, ultimul libanez care l-a atins a fost creştin.
Cohen ridică sacul gol răsturnat de Levy.
— Acesta este al IDF, observă el, lăsîndu-l să cadă şi întorcîndu-se spre Ovadia.
— Avem multe despre care să vorbim, David.
— Nu mi-e teamă de tine. Nu ştiu nimic din ce-ai putea descoperi. Eu nu sînt decît' un biet orb care urmează drumul arătat de Dumnezeu şi sînt condus de muritori.
Cînd înţelese că i-a închis gura lui Cohen, tăcu si el.
Un orb cu atitudinea unui credincios inocent care-l găsise pe Dumnezeu putea fi uşor înşelat de adepţi corupţi. Cohen îşi putea deja imagina pledoaria apărării la audierea lui Ovadia.
Levy îi întrerupse gîndurile.
— Fetele sînt fugare. Au peste şaisprezece ani, vîrsta legală de a fi trimise în judecată. Din Bet Şean. Ovadia le ţine drept concubine. Ca regele Solomon.
Cohen scutură trist din cap.
— Unul dintre oamenii lui Şahar să le ducă la maşină. Adu o echipă aici să strîngă totul. Se uită împrejur după Gingi, strigînd după ghidul cu capul roşu.
Gingi era în spatele luminişului si urca pe deal. "— Coboară aici, ordonă Cohen.

— Voiam să văd presa. Acolo sus au mai rămas nişte ruine de la presa de ulei de măsline a Primului Templu, explică el cînd se întoarse.
— Mai sînt şi alte peşteri în care ar putea fi ascunse lucruri din astea?
Gingi dădu negativ din cap.
— Dar ce-i cu presa aceea?
— Este doar o gaură rotundă, tăiată în piatră.

— N-are importanţă. Cohen îl strigă pe Levy care vorbea la radio-telefon,'la marginea luminişului. Vreau să cerceteze toată zona. Tot dealul, în sus şi-n jos şi pe culme. Trimite-mi o patrulă de grăniceri.
Pe moment radio-telefonul fluieră, apoi se auzi vocea poliţistului pe care Şahar îl lăsase să supravegheze Ford Escort-ul portocaliu" de la poalele dealului, lîngă drum. Din aparat se auzi sacadat:
— L-am arestat pe individul care s-a apropiat de maşină.
Cohen confirmă preluarea mesajului şi se întoarse spre Ovadia.
— Cine este? Yossi Haddas? Cine mai este prin zonă?
Dar Ovadia continua să tacă.
Cohen oftă. Briza caldă bătea dinspre est. Din cînd în cînd aducea cu ea un sunet dinspre Ein Kerem. Lui Cohen i se păru că aude clopotul bisericii din sat sau poate lama unui buldozer care scrîşnea în contact cu stînca. Spera ca informaţiile lui Alex' despre armele din peşteră să se dovedească adevărate şi să poată fi legate de droguri, ca într-un film hollywoodian. Dar drogurile erau ceva prea simplu. Ovadia putea scăpa uşor. Armele ar provoca un scandal prea mare, ca politicienii să mai încerce să-l apere, în cazul drogurilor, orbul avea oamenii lui care l-ar scoate basma curată.
— David, David, cine trebuia să fie cu tine? începu Cohen...
Deodată, din cealaltă parte a luminişului, se auzi un strigăt. Era Levy care ieşise din luminiş în pădurice şi cerea întăriri. Aproape imediat, mai strigă o dată:
— Rămîi pe loc, poliţia.

245

— Porniţi, le ordonă Cohen oamenilor lui Şahar, care-şi scoseseră deja pistoalele, Vulturul Deşertului 457,' din tocurile de la sold.
O luară în direcţia strigătelor lui Levy.
— Singurul lucru pe care acum îl ignori, îi spuse Cohen lui Ovadia, este că, dacă cineva vine să te vadă, unul dintre oamenii mei ar putea fi rănit.
— Astăzi nu va fi nimeni rănit. Nici măcar tu. Eu prorocesc asta, eu ştiu asta.
Ovadia era calm, dar în alertă, cu ochii orbi îndreptaţi spre Cohen.
— Cine este? Cu cine te întîlnesti aici? ţipă Cohen, pierzîndu-şi

firea, spre satisfacţia fostului puşcăriaş.
Ovadia recăzu în muţenie.
Strigătele lui Levy izbucniră, dirijîndu-i pe Reuven si Şahar:
— Pe acolo, pe acolo a luat-o.
— Nu-l văd, n-am cum să-l văd! veni răspunsul lui Reuven.
Pentru un timp, atenţia lui Cohen fu perturbată de urmărirea de pe deal. Dar apoi reluă întrebările.
— Călugăriţele, David, călugăriţele, cine le-a omorît?
— Dumnezeu, răspunse orbul cu privirea spre ceruri. Prin trimisul său. Aş vrea doar să-i mulţumesc pentru că ne-a scăpat de monştri.
Părea că ascultă sunetele urmăririi, ruperi de crengi si căderi de pietre în mici avalanşe. Cu fiecare secundă care trecea, zgomotul slăbea din ce în ce mai mult.
Cohen rămase calm, conştient de urmărirea care se îndepărta şi de sunetele care se pierdeau, îşi concentra atenţia asupra lui Ovadia şi, cu o voce blîndă, îi spuse:
— David, mie poţi să-mi povesteşti. Doar mă cunoşti, îţi aduci aminte, nu? Poţi chiar să ai încredere în mine. Ţii predici şi ai adepţi, dar asta-i o altă modalitate de a ţine laolaltă o bandă. Asta nu-i nimic altceva decît o bandă, nu-i aşa, David? încă te mai ocupi cu negoţul de droguri. Cu toată pocăinţa ta, cu toată căutarea adevărului primordial, tu te ocupi de acest negoţ. Nu eşti decît un alt copil al străzii care se joacă cu o minge mai mare decît ceilalţi.

Cohen voia să dea cu capul în faţa lui Ovadia ce strălucea de convingerile sale interioare de sanctitate.
— Sărmane domnule Cohen. Nu înţelegi, nu? Dar vei înţelege, îţi promit, domnule Cohen. Vei înţelege.
Vocea lui Levy se auzi de undeva de deasupra.
— Era el, hippy. A scăpat. Dar el era. Sînt sigur! Zîmbetul lui Ovadia se schimbă uşor, buza inferioară
îi tremură.
— Cine este? întrebă Cohen. Tu ai pus totul la cale, nu? Tu l-ai trimis să le omoare pe călugăriţe. De ce? De ce?
Faţa orbului avea un zîmbet firesc care-i accentua atitudinea batjocoritoare.
— Un hippy? Domnule Cohen, mă faci să rîd. Am prieteni, da, studenţi, pelerini pentru cauza noastră.

— Cine este? Fiu de căţea ce eşti. Cine? izbucni furios Cohen.
— Cine? N-am văzut pe nimeni, răspunse Ovadia cu o bucurie răutăcioasă.
— Hippy. Un străin cu ţăcălie. Un turist. Nu-i aşa că-si ia *nafas-ul* de la tine? Vine aici să facă rost de *kef.* Cum îl cheamă? Dă-mi numele. Numele!
Ovadia surise.
— Cunosc multe persoane. Unii sînt străini. Hippy, dacă vrei să le spui aşa. Acesta este deja un cuvînt depăşit, domnule Cohen. Doar aşa, ca să ştii. Dar, cel puţin,'ei înţeleg ceea ce dumneata nu poţi înţelege, domnule Cohen. Faptul că, uneori, ceea ce pare că n-are nici un rost, poate fi lucrul cel mai perceptibil dintre toate.
Cohen de-abia se stăpîni să nu-l lovească. Dezgustat, se răsuci pe călcîie, chemîndu-i pe Levy si pe ceilalţi poliţişti.
— Te ridicăm pentru *nafas,* îi răspunse sec Cohen. Bine-ar fi ca fetele acelea două să aibă vîrsta pe care o declară, că de nu, o să te condamnăm şi pentru viol. Iar pe hippy acela o să-l găsim, de asta poţi fi sigur.
— Eu sînt sigur că va veni ziua în care monstruozităţile de pe Templu vor fi şterse de pe Munte, cînd violările de proprietate vor fi eradicate si cînd Templul va fi refăcut la locul lui.

— Puneţi-i cătuşele, spuse Cohen, în timp ce Levy se întoarse în luminiş cu Şahar şi cei trei oameni ai lui.
— N-o să-i fie prea uşor să coboare dealul cu cătuşe la mîini, spuse Levy.
— Prea bine, zise Cohen răzbunător.
îi dădu ordin lui Şahar să pună doi oameni de pază pînă la sosirea patrulei de grăniceri şi să cheme laboratorul mobil în speranţa că poate vor descoperi ceva.
Dar drumul de întoarcere spre maşina de la poalele dealului nu fuse pentru Cohen o paradă a victoriei. Ovadia îşi păstra cu stoicism muţenia, nu se plînse nici măcar o singură dată de ramurile care-i loveau corpul sau de ciulinii care i se prindeau de robă.
Cînd ajunseră înapoi la birou, era aproape două după-amiază. Ovadia era singur într-o celulă a închisorii, Yossi Hadass mărturisea numele şi adresele adepţilor lui Ovadia. Dar, după cum era de'aşteptat, Hadass nu spunea nimic altceva despre

Ovadia decît că era un mare profesor, un vizionar care le promitea puteri clericale tuturor celor care-i ascultau ordinele.
32
vinerea, înainte de a începe sabatul,
Benny Lassman se ducea întotdeauna tîrziu la *TheJerusalem Post.* In dimineţile de Sabat nu mai apăreau ediţii noi, aşa că, în clădirea ziarului, nu era nimeni în afară de un singur paznic care stătea la uşa principală.
Aceasta era perioada de timp în care Lassman îşi făcea ordine pe birou, frunzărea dosarele ce se strîngeau grămadă pe si îşi bătea la maşină notiţele.
Vraful gros de mesaje telefonice rămase de dimineaţă în cutia poştală nu-l dezamăgi. Purtătorul de cuvînt al pri-mului-ministru şi cel al sediului central al poliţiei naţionale sunaseră de două ori. Alţi şase corespondenţi străini lăsaseră mesaje prin care-l rugau să-i sune. Toţi doreau să ştie sursa povestirii sale.
Cînd telefonul de pe biroul său începu să sune, Lassman încercă să-l ignore. El ar fi trebuit să aleagă pe cine să sune mai întîi. Dar cel care suna era insistent şi sunetul telefonului deveni enervant.
— Lassman, urlă el, punînd astfel capăt torturii.
— Domnul Lassman? Domnul Benny Lassman? Era vocea unei femei, ezitantă si încordată.
— Da.
— Sînteţi aceeaşi persoană cu cea care a scris despre poliţie?
— Da. Dar dumneavoastră cine sînteţi? De la celălalt capăt al firului nu primi nici un răspuns. Alo? Alo? Mai sînteţi la aparat? insistă Lassman.
— Cred, cred că cineva încearcă să mă omoare, spuse vocea.

— Ar trebui să vorbiţi cu poliţia, rosti Lassman pe un ton protector, pe care-l păstra pentru nebunii paranoici. Astfel de apeluri erau cam trei pe săptămînă, pe lingă alte ameninţări întîmplătoare cu moartea pentru relatarea a ceea ce autorii scrisorilor anonime considerau că servea intereselor duşmanilor ţării. Adăugă: Eu nu sînt om de pază, după care fu gata să închidă cînd persoana de la capătul firului păru că-i citeşte gîndurile.
— Nu, nu închideţi, vă rog, nu închideţi. Nu sînt nebună. Mi-a trebuit toată ziua ca să-mi iau inima în dinţi si să vă sun. Mi-e

atît de frică. Atît de frică. El încearcă să mă omoare. 0
— Dacă credeţi că cineva încearcă să vă omoare, adresaţi-vă poliţiei.'Eu n-am cum să vă ajut, spuse el mai amabil, dar încă neconvins.
— Nu pot să mă duc la poliţie, zise ea ferm. Am motivele mele. Nu pot, şi nu sînt nebună, insistă. El chiar încearcă să mă omoare. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, ca şi cum încerca să-l convingă. Mă ascund de aproape o săptămînă.
— Ascultaţi, doamnă, indiferent cum vă numiţi. Dacă credeţi că o să'vă pot ajuta, ar trebui să-mi spuneţi mai multe. Cine vrea să vă omoare? Şi de ce?
— El crede că ştiu. Dar nu este adevărat. Adică nu ştiu mai multe decît ştiu. A venit alaltăieri seara. l-am spus că vreau să ne despărţim, dar a venit si avea un cuţit...
— Staţi puţin. V-aţi certat cu prietenul dumneavoastră şi de asta' mă sunaţi pe mine? Eu nu scriu la rubrica Inimilor însingurate. Eu sînt reporter al poliţiei. Ascultaţi, nu prea am timp pentru toate astea, îmi pare rău.
— Vă rog, vă rog. Da. Este adevărat că era prietenul meu. Pe vremuri. Dar acum nu ştiu despre ce-i vorba. Cred că are ceva de-a face cu drogurile, întotdeauna are droguri.
— V-a spus de ce vrea să vă omoare?
— Spune că acesta-i mesajul lui. Are de transmis un mesaj, si cînd am văzut ieri ce-aţi scris... am crezut că îi cunoaşteţi pe cei de la poliţie, că aţi putea vorbi cu ei. Spuneţi-le despre Clay. Clay de la hanul din Ein Kerem.

Menţionarea numelui Ein Kerem îl făcu pe Lassman să se îndrepte în scaun. Pentru prima dată de cînd ea sunase, era curios.
— Ce-i cu Qay din Ein Kerem?
— Aşa îl cheamă. Qay. Oh, Doamne, o să mă omoare. ' Lassman tăcu o clipă.
— Ascultaţi, trebuie să aveţi încredere în cineva. Mi-aţi spus că nu puteţi vorbi cu cei de la politie, înţeleg. Atunci spuneţi-mi mie. Trebuie să aveţi încredere în mine. Să începem. Cine-i Qay? Ce face la hanul din Ein Kerem? Cum vă numiţi De ce-mi spuneţi mie toate astea?
— Mă tem de el. Mă ascund de el. Sînt sigură că mă caută. A

fost prietenul meu. Oarecum. L-am părăsit. Mi-a fost frică. Colecţionează cuţite, adăugă ea drept scuză pentru frica ei. El... vă rog, ajutaţi-mă.
— Cuţite?
— Da. în seara aceea a furat două din bucătăria mea. A trebuit să fug. Are mai multe cuţite. Ştiu. Le-am văzut.
Lassman trase adînc aer în piept. Cuţite. Ein Kerem. Călugăriţele.
— Ascultaţi. Trebuie să-mi daţi nişte nume. Trebuie să ştiu cum vă' numiţi. Ştiţi ce trebuie să facem? Să ne întflnim. Unde sînteţi? în le'rusalim?
— Da.
— Păi, unde v-ar conveni? Vin unde vreţi dumneavoastră. Chiar acum. O să-mi spuneţi totul şi pe urmă, pe urmă o să vedem ce avem de făcut. Vorbea ca un vîrtej, în cap i se îngrămădeau o mulţime de întrebări pe care voia să i le pună. Va fi bine. Tonul lui devenise compătimitor. Sigur. Unde ne putem întîlni? Vin să vă iau si mergem undeva unde să fim în siguranţă. Afară din oraş. Sau la mine. Este sigur. Puteţi avea încredere în mine.'îmi veţi spune întîmplarea dumneavoastră, orice doriţi să-mi spuneţi şi poate vă voi pune nişte întrebări. Dar vă promit, cu mine n-aveţi de ce vă teme.'
Ea nu răspunse.
— Haideţi, hotărîţi-vă, şopti Lassman în receptor.

251

— N-am ieşit din casă de cîteva zile. S-ar putea ca el să mă urmărească. Poliţia îl caută. Şi pe mine mă caută. Sînt sigură.
— Vin să vă iau. Vin cu maşina si vă iau. N-o să păţiţi nimic. Bine? Şi o să-mi povestiţi totul.
Iar nu se mai auzea nimic. Deodată Lassman simţi c-ar fi dorit să cadă-n genunchi şi să se roage sau să trîntească telefonul si să uite întreaga conversaţie.
— De acord, spuse ea. Sînt pe şoseaua Tverya numărul 14. în Nahlaot.
— Bine. Sînt acolo în zece minute.
— Dar nu vreau să vă spun cum mă cheamă, spuse ea, aşteptînd confirmarea condiţiilor interviului.
— Nu, dacă nu doriţi. Nu chiar acum. Mai întîi, vom sta puţin de vorbă. Vom vedea cum o să vă simţiţi după aceea. Plec chiar acum. închideţi telefonul şi asteptaţi-mă. O să verific dacă vă

urmăreşte cineva. Vedeţi strada de acolo de unde staţi?
— Da.
— Uitaţi-vă după un jeep verde închis. Voi claxona de două ori.'
— Bine, bine. Vă aştept.
Zece minute mai tîrziu, el apăru pe şoseaua Tverya. Femeia era înaltă, zveltă si palidă si, chiar înainte de a se urca în jeep, Lassman văzu că avea ochii verzi.
— Domnul Lassman? întrebă ea cînd el deschise uşa maşinii şi se uită la ea.
— Urcă, zise el, şi spune-mi Benny.
Ea surîse, un surîs fin, ezitant. Urcă scara jeepului. Purta o fustă din bumbac albastru deschis si o bluză verde pal, care se potrivea cu ochii. După ce se aşeză, Lassman porni.
— Putem merge la mine acasă. Acolo n-o să ne vadă nimeni. Sau putem merge în pădure. Putem merge la un restaurant în afara oraşului. Putem merge oriunde doriţi.
— Oriunde credeţi că-i mai în siguranţă.
— Cred că la mine acasă, spuse el şi, după ce coti la dreapta spre a urca panta dealului, băgă maşina în treapta a doua. Sînteţi scandinavă, nu? întrebă el în timp ce băga maşina în treapta a treia.

— Daneză.
— De cînd sînteţi aici?
— De şapte luni.
— Mă mir că nu v-am observat, doar este un oraş mic.
— Am venit la Ierusalim numai de cîteva săptămîni. Am stat mai mult prin Ein Kerem. La han.
El conducea grăbit Vîntul făcea imposibilă continuarea conversaţiei. Străzile erau aproape pustii din cauza Sabatului care se apropia.
— Ajungem în cinci minute, strigă el.
Ea dădu din cap că a înţeles, cu o mînă ţinîndu-se de mîner, ca să nu se dezechilibreze cînd el cotea pe scurtături spre Abu Tor. Lassman locuia într-o cramă străveche, construită pe o parte a părţii superioare a dealului care domina Valea Ţapilor Ispăşitori si Oraşul Vechi.
Parcă în vîrful dealului si o conduse în grădina din care se vedea tot oraşul. Lassman se simţea în această grădină ca o persoană care iscodeşte tot ce se întîmplă prin oraş, un indiscret. Văzu un

camion vechi ce scotea fum pe ţeava de eşapament şi care se chinuia să urce panta Văii Ţapilor Ispăşitori. Era obişnuit cu reacţiile celor care veneau pentru prima dată la el acasă. Ea zăbovi în locul în care vederea se schimba brusc în panoramă.
— Este cea mai grozavă panoramă a Ierusalimului, spuse el, oprindu-se în faţa ei pe cărare. Poţi să-i vezi cei de pe Muntele Templului, îi arătă el cu degetul, piaţa de lîngă Zidul de Vest poţi să-i vezi pe *haredim* îmbrăcaţi în negru, la baza zidului.
— Probabil că eşti foarte bogat, dacă posezi un astfel de loc, comentă ea în timp ce el o conducea spre o masă de răchită cu patru scaune, aflată la umbra unui cireş singuratic din mijlocul pajiştii.
De fiecare parte a pajiştii erau straturi de flori. De-a lungul casei se întindea o potecă cu pietriş ce se termina la celălalt capăt cu un perete înalt din piatră, care împiedica pe oricine să cadă în curtea din spate a casei vecinului de dedesubt.
— Mă tem că eu sînt aici numai îngrijitorul casei. Am grijă de ea pentru nişte americani bogaţi.
— Este minunată.

Cînd el sugeră să aducă ceva de băut, ea se muşcă puţin de buza inferioară şi dădu slab din cap. El intră în casă să aducă nişte cafea rece din frigider.
— Am să te pot ajuta numai dacă-mi spui totul de la început, zise el cînd se întorcea cu tava cu băuturi.
Ea nu se putea dezlipi de panorama aceea minunată.
— Mă cheamă Mărie. Am venit în Israel acum şapte luni. M-am dus voluntară la un chibuţ. Am stat acolo patru luni, după care m-am dus la Eilat. Cînd am venit aici, petrecusem în Eilat două luni. Am auzit că la hanul din Ein Kerem era ceva de lucru. M-am dus si-am vorbit cu femeia aceea, Tsippi, care mi-a dat de lucru. Urma să fiu ospătăriţă la restaurant şi să fac curat prin camere. Mi-a dat o cameră, dar pe urmă am întîlnit-o pe Navah si ea mi-a oferit o cameră boltită, grozavă. Mîncam la restaurant, Tsippi mă plătea bine si mai primeam şi bacşişuri. Am crezut că voi rămîne'acolo un timp. îmi plăcea Ein Kerem.
— Este un loc drăguţ. Dar, după gustul meu, cam departe de oraş.
— Da, era frumos. Oricum, Clay lucrează la han. - Clay?
— II cheamă Clarence — Clarence Chandler — dar îşi spune

Clay . El spune că „omul este făcut din ţărînă şi cînd argila se usucă, ea devine ţărînă".
Recită aceste cuvinte, ca şi cînd era o lecţie pe care trebuise s-o memoreze.
— El de unde este?
— America. Spune că mama lui este indiancă. Cred că aşa este. Nu ştiu. Spune că-i vraci. Asta este destul de ridicol. Cînd l-am întîlnit, nu gîndeam aşa. Dar m-am drogat atîta timp împreună cu el, încît credeam tot ce-mi spunea. El este drogat tot timpul. Are mereu haşiş. Mult haşiş.
— Mărie, ce te face să crezi că vrea să te ucidă?
— Păi, mă dorea. Pe atunci si mie-mi plăcea. Aşa că m-am culcat cu el de cîteva ori. Dar a început să-mi ceară să fac lucruri ciudate, nu numai sex, alte lucruri. El face sacrificări. Voia să mă vopsească cu sînge. Eu n-am vrut...
l Argilă (engl.).

Am terminat-o cu el. Dar acum, uneori, pare, pare foarte puternic.
— Este solid?
— Puternic. Face magie. Mici scamatorii. Poate face să-i apară o flacără în palmă şi să nu-l ardă. Are ceva, nu ştiu cum să explic. Mă atrăgea. Credeam că are ochi frumoşi, închişi la culoare. Foarte misterioşi. Dar apoi am văzut că n-are nimic în ei. Nimic altceva decît nebunie. Oricum, ne plimbam pe dealuri si-mi vorbea de Dumnezeu şi Dragoste, de Pămînt şi Misiunea Noastră, despre Diavol, si era foarte convingător. Mănîncă haşiş. V-am mai spus — mănîncă haşiş. Cînd eram cu el, mîncam haşiş tot timpul. Şi deodată, alaltăieri seară, a venit în camera mea si mi-a spus că trebuie să se ascundă, că îl caută poliţia. Am spus că îl ascund pentru o zi, dar că, după aceea, trebuie să plece. A plecat şi-am crezut că totu-i în ordine, dar s-a întors si, de data asta, era cu adevărat nebun. Mi-a spus că eu ştiu ceva despre el si că ajut poliţia să-l găsească si pe urmă, pe urmă...
— E-n regulă, linisteşte-te, spuse Lassman şi o cuprinse cu braţul.
— Şi pe urmă a scos cuţitul. Voia să ne amestecăm sîngele. A spus că aceasta era tradiţia lui prin care se asigură de încrederea noastră unul în celălalt si că însuşi profetul spune că

este o tradiţie bună. Voia să-mi ia sîngele din, din, din...
începu să plîngă, frîngîndu-şi mîinile în poală.
— Acum e-n regulă, încercă Lassman s-o liniştească. Ce-ai făcut cînd si-a scos cuţitul?
— Ce puteam face? Am fugit. La Navah. El a trecut în fugă chiar pe lîngă mine. Eram chiar în casa scării, dar el n-o ştie pe Navah şi nici unde locuieşte. Navah mi-a dat drumul la ea. De atunci stau la ea. N-aveam altceva de făcut. Ea mi-a adus ziarul. Eu nu cunosc ebraica. Mi-a adus ziarul *Post.* Am văzut cele scrise de tine. De aceea te-am sunat.
— De ce n-ai sunat la poliţie?
— Viza mi-a expirat. As avea probleme. Şi drogurile. Acesta este motivul. Viza mi-a expirat şi nu pot pleca din ţară. Dar mă tem de poliţie. Pentru că vor şti că m-am drogat.

— Prostii. Dacă îi vei ajuta, sînt sigur că totul va fi în ordine. Iar viza nu este o problemă. Ascultă-mă, doar un bacşiş acolo, unul neînsemnat. Cine ţi-a spus că nu poţi să pleci?
— Clay, răspunse ea, ştergîndu-şi nasul cu o batistă pe care i-o dăduse Lassman.
Lassman îi zîmbi si îi căută mîna din nou. De data asta, ea îi răspunse cu un surîs.
— O să fie bine. Nu-ţijace probleme. Cred că trebuie să spui poliţiei tot ce ştii.' îi cunosc şi pot să aranjez să te întîlneşti cu ei. îl cunosc pe cel care se ocupă de investigaţii. Este un om bun şi poţi avea încredere în el.
— Navah mi-a spus că pot avea încredere în tine, zîmbi Mărie.
— Nu trage concluzii pripite, spuse el, dar surise, între timp, rămîi aici. Bucură-te de privelişte. Eu îl sun pe Cohen. Pariez că vine aici să te cunoască.
Mărie rămase în grădină, privind luminile din Oraşul Vechi, care se transformau în brăţări de giuvaiere pe deasupra crestelor dealurilor.
O jumătate de oră mai tîrziu, Cohen stătea cu ea în grădină. Statură de vorbă mai mult de o oră. Cînd aerul nopţii deveni mai rece, se mutară în casă.
Cînd ea termină, iar Cohen îşi epuizase toate întrebările, o rugă să semneze formularul prin care depunea mărturie. Levy transcrisese mărturia ei aproape cuvînt cu cuvînt si o tradusese pe douăsprezece pagini scrise de mînă.

în timp ce Levy mai citea încă o dată depoziţia ei, Cohen se plimba prin sufrageria imensă şi se uita la tablouri. Se opri îndelung în faţa unei icoane similare celeia pe care o văzuse în camera călugăriţelor. Nu numai noi, gîndi el, toţi doresc o fîşie din oraş. Ei cred că-l vor aduce pe Dumnezeu.
— Acum s-a terminat? îl întrerupse Mărie pe Cohen din reverie. Sînt în siguranţă? întrebă ea, în timp ce îşi punea iniţialele pe fiecare pagină şi îşi scria numele întreg şi numărul ei de paşaport pe prima şi ultima pagină.

Cohen se duse ta ea, întinse mîna de parc-ar fi vrut să i-o strîngă pe a ei. în schimb, o atinse delicat pe obraz, calmînd-o recunoscător.
— E-n regulă, îţi promit. O să-l găsim înainte de a mai face rău cuiva. Dar trebuie să-l mai vezi o dată. La tribunal. Dacă el este vinovatul, îl vom trimite în judecată şi avem nevoie de mărturia ta.
— Chiar trebuie să fac asta? Nu pot, pur si simplu, să plec?
— îmi pare rău, îşi oferi Cohen scuzele drept singura compensaţie pentru teama ei. Trebuie să rămîi. Acum trebuie să găsim un loc sigur în care să stai. Nissim, dă-mi-o pe Rutie la telefon. Ea este secretara mea, îi explică el lui Mărie, îţi va plăcea, îţi promit.
Lassman îi şopti lui Mărie ceva la ureche. Ea se uită o clipă la el, apoi' acceptă. El zîmbi mulţumit si, înainte ca Levy să termine de format numărul de telefon, Lassman spuse:
— Rămîne cu mine.
Cohen se uită la Mărie, care încuviinţă din cap. Lassman făcu o plecăciune.
— Lassman, vreau să stau de vorbă cu tine. Singuri, spuse Cohen în ebraică.
Cohen se duse la glasvand, îl deschise si o luă spre marginea grădinii. Lassman fl urmă. Cohen se sprijini de zidul din piatră al terasei. Lassman stătea în picioare lîngă el.
— Este imposibil să nu te uiţi, nu? spuse Lassman. Cohen dădu afirmativ din cap.
Cele două domuri de dedesubt, unul pe Muntele Templului, celălalt pe Zidul de Vest, erau iluminate puternic; zidul din jurul Oraşului Vechi era de un galben-auriu ameţitor. In timp ce maşina de patrulare urca dealul din Valea Ţapilor Ispăşitori spre

Poarta Jaffa, lumina ei albastră pîlpîia dînd reflecţii pe zid.
— Aici o să fie în siguranţă, spuse Lassman cu mai multă încredere decît dorea Cohen.
— încă nu l-am prins. Mă voi duce s-o văd pe Tsippora la han, dar, din cele spuse de Mărie, n-o să-l găsim pe indian acolo.

— Ce vrei să spui?
Cohen continua să se uite in jos spre oraş. Lassman îi plăcea. Reporterul ar fi putut să se laude cu faptul că o adusese pe fată la el, dar n-o făcuse.
— Vrei să faci pe cavalerul în armură strălucitoare care o salvează pe demoazela aflată la ananghie, spuse Cohen sardonic. Lassman vru să protesteze. Ba da, de-a asta vrei să te joci. Ar trebui să ştii că nu vei putea publica nimic din toate astea. Nu pînă nu-mi dau eu consimţămîntul.
— Nu poţi...
— Ba pot Este spre binele tău. Indianul citeşte *Post* si ultimul lucru de care avem nevoie este să afle că el este unul dintre suspecţi Iar dacă se hotărăşte să te urmărească, este ultimul lucru de care avem nevoie.
Lassman începu să protesteze.
— De ce-ar face-o?
— Lassman, lasă-mă să-ţi explic. Dacă el este la fel ca ceilalţi dinaintea lui, acest indian, acest Clay, poartă un mesaj pe care trebuie să-l ducă la îndeplinire. Nu mă întreba care-i acesta. Poate că el ar fi Mesia. Sau poate că noi toţi ar trebui să ne ducem dracului. Ceea ce mă îngrijorează însă pe mine este că, dacă fata îşi aduce bine aminte, indianul este un admirator de-al tău. Ai auzit ce-a spus ea: „El citeşte absolut totul despre călugărite." Nu citeşte în ebraică. De asta te-a ales. Poate are un mesaj pentru tine. Dacă nu-l pot găsi nicăieri în altă parte, cel puţin ştiu unde s-ar putea să apară.
— Deci, ce să fac? Ce să facem? întrebă Lassman.
— Nu prea multe. Te prefaci că eşti în vacanţă într-o casă frumoasă cu o privelişte minunată, într-o ţară străină. Să sperăm că în timp ce-ţi vei sorbi băutura pe'verandă, priveliştea n-o să-ţi sară în fată.
— Cft timp?
— Pînă-l prindem. Sau pînă îşi face apariţia pe-aici. Am de gînd să pun un om de pază.'

— Ce te face să crezi că o să apară pe-aici dacă eu nu scriu nimic la ziar?

— Tocmai asta o să-l determine să vină. O să-i lipseşti. O să vrea să ştie de ce nu scrii. O să vrea să te vadă'si de aceea, prietene, dacă voi doi mai insistaţi să staţi aici, o să-l las pe unul dintre oamenii mei să vă păzească.
— Cred că nu prea am de ales, nu?
— Nu. Regret. Nu prea ai de ales. Lassman se întoarse şi se duse în casă.
Cohen mai privi o dată peste oraşul lui si, tremurînd puţin din cauza răcorii de primăvară, se întrebă ce legătură putea fi între indian si Ovadia.

33

— PĂI, CAM ASTA ESTE, spuse Levy în timp ce cobora împreună cu Cohen panta abruptă a dealului pe care se afla casa lui Lassman.
— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen.
— De ce nu? întrebă Levy surprins. Avem declaraţia fetei care ne duce la hippy. El este drogat, iar Ovadia are haşişul. Totul se potriveşte. Mergem la han să-l ridicăm.
— Aş vrea să fie atît de simplu. Mai întîi, nici măcar nu ştim dacă este acolo. Adevărul este că nu se potriveşte chiar totul. Sînt prea mulţi de poate. Cohen gîndea cu glas tare. îşi testa teoriile şi permutările posibilităţilor. Sînt sigur că Ovadia are ceva de-a face cu călugăriţele. Nu ştiu cum, dar o simt. S-a comportat prea calm. Indianul la peşteră. Asta trebuie să însemne ceva. Putem să îi punem în cîrcă afacerile cu haşiş. Dar are dreptate. Va ieşi *basma curată* cît ai bate din pâlnie, spuse Cohen, pocnind din degete. L-am prins că deţine cantităţi impresionabile. La ce ne foloseşte? O să capete trei ani? A făcut zece fără suspendare. Foarte bine, este recidivist. Judecătorul va fi nevoit^ să ia asta în consideraţie, dar nu ne-a declarat nimic si, în afară de prezenţa lui la peşteră — nu în interiorul ei, ţine bine minte — nu avem nimic acum împotriva lui ca să-l ducem în faţa curţii cu juri. Cu un avocat bun, n-o să putem nici măcar să-l ţinem închis peste week-end. Vei vedea. Duminică dimineaţa o să cerem să fie trimis din nou la închisoare şi o să fim daţi afară. Nu l-am prins nici măcar vînzînd. Pune el ceva la

cale cu stupefiantele acelea. Aş vrea să ştiu ce plănuieşte şi care-i legătura dintre el si indian. Doar stupefiantele? Religia?

Ce? Şi unde dracu sînt grenadele despre care mi-a vorbit Alex? întrebările îi inundaseră mintea, dar se simţea bine. Se putea controla. Legătura dintre indian şi Ovadia. Cînd o vom găsi, abia atunci se va termina.
— Poate Alex a minţit, sugeră Levy.
— Poate. Dar nu cred, spuse Cohen, bătînd cu palma deschisă în bordul maşinii. Să-i ia naiba pe americani. L-ar fi putut lua pe Alex. Dar Şmulik mi-a spus că au declarat că preţul era prea mare pentru un produs aşa de ieftin.
— Cum adică?
— După cum spune Şmulik, valoarea lui de piaţă, pur si simplu, nu merită preţul, în el nu se mai poate avea încredere şi nu ştie suficiente lucruri. Americanii nu sînt interesaţi într-atît, încît să-i plătească o viaţă nouă. Iar tu ştii ce se întîmplă cu bugetul nostru. Cohen bătea darabana pe plasticul bordului. Şmulik l-ar fi putut lua pe Alex şi să asculte ce avea de spus despre grenade. Dar primul-minis-tru a spus să-l lase pe Alex să se descurce singur. Nu, încă nu s-a terminat totul. Nu înainte de a-l prinde pe acest Clarence Chandler. Nu înainte de a găsi grenadele acelea.
Cohen înţelegea că nici atunci nu se va termina, atîta timp cît toată lumea voia să posede Ierusalimul. Gîndu-rile sale se abătură de la investigaţia propriu-zisă la detaliile ei si la regretele legate de ea.
Dintr-o stradă laterală ieşi vertiginos un camion si Levy fu nevoit să frîneze pentru a evita un accident.
— Fii atenţia drum, comandă Cohen.
Levy traversă şoseaua spre Betleem, trecu pe lîngă mica gară a oraşului, coti la stingă si apoi la dreapta spre dealul care ducea la Talbieh. Era vineri noaptea şi străzile erau aproape pustii datorită Sabatului care în Ierusalimul evreiesc deja începuse. Mări viteza, ca să scape mai repede de curbele dealului, trecu rapid de ultima pîlpîire galbenă a semaforului şi goni în continuare pe bulevardul gol dintre campusurile universitare Ramat Gan si Kirya si muzeu.
Tsippi îl văzu pe Cohen deschizînd poarta de la intrare. Se ridică de la biroul de recepţie si îl întîmpină fţu

braţele deschise, asteptînd un sărut. El se aplecă şi îi întinse obrazul cu buzele ţuguiate, aşa cum făcu şi ea în aer, lîngă obrazul lui.
— Avram Cohen! Avram! exclamă ea. A trecut un secol de cînd n-ai mai călcat pe-aici. Ce s-a întîmplat? Nu-ţi place mîncarea mea?
Rîsul lui Cohen umplu curtea interioară, uimindu-i pe mesenii bine îmbrăcaţi din sufrageria hanului, care se ospătau din bucatele mediteraneene ale lui Tsippi.
— Ştii, îmi place la nebunie mîncarea ta. Dar mai ştii că salariul de poliţist nu-mi permite să iau săptămînal masa aici.
— Pentru tine fac o reducere. Una mare. Să zicem de cincizeci la sută.
— Foarte drăguţ din partea ta, chiar generos. Dar pentru invitaţii mei la fel?
— Da, dacă sînt tineri şi-l au pe vino-ncoace, ca tînărul acela, răspunse ea si se uită la Levy care stătea cîteva trepte mai jos în spatele lui Cohen.
» Cohen o apucă de braţ, se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche.
— Trebuie să vorbim. Singuri.
Ea ridică o sprinceană si arătă cu un deget scurt si grăsuliu undeva în spatele holului.
— Eşti întotdeauna binevenit în dormitorul meu, zîmbi ea.
Cohen îşi aminti cînd erau amîndoi mult mai tineri şi ea avea încă siluetă, iar el era un tînăr burlac.
— Da, a trecut mult timp, spuse el.
— N-as spune că prea mult, replică ea. Dormitorul se afla la etajul întîi, în fund, si avea un
vitraliu de care Cohen îşi reaminti că dădea într-o terasă-grădină cu trandafiri, construită pe o pantă din spatele hotelului. Patul mare, dublu, nefăcut, era acoperit cu reviste de gastronomie si cărţi de bucate. Pe rafturile care se întindeau pe trei pereţi din podea pînă-n tavan erau cărţi aliniate sau puse grămadă.

— Biblioteca ta continuă să se mărească, observă el cu plăcere.
— Cînd ai de gînd să-ţi faci timp şi pentru ele? întrebă ea, ştiind că lui îi face tot atît de multă plăcere să citească despre gastronomie, cît să si gătească.
— în una din zilele astea. Promit.

— Promite-mi că, atunci cînd îţi vei găsi timp, îmi vei arăta cum faci că mănînci aşa de mult şi nu te îngrasi ca mine.
Din vocea ei răzbătea o uşoară lamentaţie combinată cu frivolitate.
— Tsippi, arăţi minunat, declară el, făcîndu-i cu ochiul, si se aplecă, ţuguindu-şi buzele, să o sărute pe obraz.
Ea nu-i luă complimentul în serios si-l respinse cu **mina.**
— Ajunge. Despre ce voiai să vorbim?
— Despre cineva care lucrează la tine. Se numeşte Clay.
— Aerianul Clay, rîse Tsippi. Fumează aşa de mult *nafas,* că este o minune de mai ştie cum îl cheamă. Lucrează la bucătărie. Spală vasele. Duce gunoiul. Are o cameră acolo, spuse ea, arătîndu-i pe fereastră o clădire din piatră de un singur etaj, în partea de est a grădinii Ce-a făcut? Se înroşi vizibil. Oh, dragul meu. Ce emoţionant. Despre ce-i vorba? Poţi să-mi spui. Da. Spune-mi totul.
— Tu să-mi spui, Tsippi, păstră Cohen diminutivul, înconjurînd-o cu intimitate. Spune-mi tot ce ştii despre Chandler.
— De fapt, este plecat de cîteva zile. Şi-a luat cîteva zile libere. Ea observă dezamăgirea de pe faţa lui. Dar îşi are lucrurile aici, adăugă nerăbdătoare. Trebuie să se întoarcă. Habar n-am unde s-a dus. îi datorez nişte bani si, aşa cum ţi-am spus, şi-a lăsat lucrurile aici. Cohen ridică din sprîncene. Este serios, rezumă ea. De cît timp este aici, şi-a ţinut întotdeauna promisiunile. Se va întoarce. Atîta timp cît nu acorzi prea mare atenţie altor lucruri.
Cohen prinse din zbor remarca ei.

— Ce alte lucruri?
— Tipice. Au cam luat-o razna cu religia şi, următorul lucru îl ştii, vorbesc despre Dumnezeu sau despre Diavol. Lucruri din astea. Recunosc că-i mai aiurit decît alţii. L-am găsit o dată în curte tăind un pui de găină, în spatele căsuţei muncitorilor. Mi-a spus că era un sacrificiu. l-am zis să plătească pentru sacrificiile lui.
— Păstrezi paşapoartele lucrătorilor?
— Pînă cînd pleacă de la mine, dacă nu au nevoie de ele pentru ceva anume, cum ar fi să-şi reînnoiască viza sau ceva asemănător. O fac mai mult pentru securitatea lor decît pentru a mea.
Se duse la un birou de lîngă fereastră. Cohen se dădu la o parte

să-i facă loc. Ştia că ea s-ar burzului la ideea că indianul n-ar fi avut paşaport.
— Ei drăcie, pe-al lui nu-l am, spuse ea după ce deschise sertarul. Mi-a spus că are nevoie de el, deoarece trebuia să facă nişte aranjamente si avea nevoie de el pentru identificare. Lui Cohen îi căzu faţa. Dar ce vacă bătrînă şi proastă sînt, adăugă ea, luminîndu-se la faţă. Iată, i-am notat datele. Le-am scris în carneţelul meu. Să văd, stai, să caut. Da. Iată-l. Clarence Chandler. S.U.A, număr de paşaport DO59773, emis la Sân Francisco. Data naşterii, 17 ianuarie 1955. Necăsătorit. Fără obligaţii materiale. Data emiterii paşaportului, luna trecută cu trei ani în urmă. Data expirării, peste şapte ani.
— Clarence Chandler, murmură Cohen în timp ce copia observaţiile femeii. Fără fotografie?
— îmi pare rău.
— Vreau să aranjăm ceva. Voi trimite pe cineva, si tu va trebui să i-l descrii pe acest Clarence Chandler.
— Foarte bine. Grozav. Nu uita, îşi spune Clay. Spune că are legătură cu ideea că ne tragem din ţărînă. O dată l-am strigat Clarence si asta l-a înfuriat. Clay, aşa-l cheamă.
— Cum arată?
— Ei, este frumos, dacă-ţi place privirea mefistofelică. Nu-i tot atît de deştept, dar nici prost nu-i. Fetele — cel

putin cele naive — fl plac. Se pare că-l găsesc sexy. Este uscăţiv. Vînos. Despre *nafas* ţi-am spus. Ştii că nu-mi pasă atîta timp cît îşi vede de treabă. Şi el îşi vede. îmi este de mare ajutor la bucătărie. Se pricepe şi la restaurant, la carne, la...
— Ce înţelegi prin, se pricepe la carne?
— Ştie cum să taie si să porţioneze carnea de vacă. Ştie cum să taie cotletele,'coastele, ştii, chestii din astea.
Cohen se uită afară pe fereastră la clădirea cu un singur etaj care-i adăpostea pe muncitorii lui Tsippi.
— A fost vreodată violent A făcut ceva..
— Nu. Ba da. Cum să-ţi explic? Cred că poate fi foarte dociL Poate din cauza *nafas-uM.* Ştii. Dar, cîteodată, da, este adevărat, cîteodată în ochii lui vezi altceva.
Cohen se îndreptă spre uşă.
— Poate a încercat să omoare pe unul dintre oamenii care lucrează aici. Pe daneza pe care o cheamă Mărie.

— Ai văzut-o? Spune-mi, cum se simte? Am auzit că a avut gripă. De aceea n-a mai fost pe aici. Lasă-mă să mă gîndesc, A fost în aceeaşi zi în care a plecat Clay. Ştii, o perioadă de timp au fost nedespărţiţi. Clay şi Mărie.
— Nu mai sînt, spuse Cohen amar.
— Ea se simte bine?
— Va supravieţui. L-a părăsit înainte de-ai face vreun rău. Va supravieţui.'
— Dar nu-i vorba numai despre ea, nu? ghici Tsippi din tonul lui Cohen. Mai este şi altceva, nu-i aşa?
— Nu trebuie să ştii, nu ai vrea să ştii, spuse Cohen şi apoi, înainte de-ai da şansa să spună ceva, adăugă repede: Tot ce trebuie să faci este să-mi comunici imediat ce soseşte, dar fără să-i spui. Trebuie să-l faci să nu plece înainte de-a veni eu. Este destul de simplu, Tsippi.
— Simplu, spuse ea cu îndoială în glas.
— Simplu, zise el cu strălucire în ochi, încercînd să-i împrăştie îndoielile. Ei, acum să văd lucrurile lui Chand-ler.
Cînd Cohen porni spre uşă, Tsippi spuse de la locul ei de la birou:
— Ai spus crimă. N-ai spus care crimă. Cine-i acest Clarence Chandler, cine-i acest aerian Clay pe care-l

găzduiesc în hotelul meu? Spune-mi, Avram, mie poţi să-mi spui.
— Poate fi cineva care duce de colo-colo o flacără în căutarea dinamitei. Şi nu-i nevoie să-ţi spun ce uscată este iasca pe aici.
— Nu ştiu cînd se întoarce.
— De aceea mă bazez pe tine să-l ţii aici cînd apare.
— Să-ţi arăt camera lui, spuse ea cu amărăciune.
îi arătă drumul prin întunericul luminat doar de lună şi luminile din sufragerie spre cele trei căsuţe de cîte o cameră care se aflau în spatele hanului. Pe drum, alese o cheie de pe un inel mare, pe care se aflau cam o duzină de chei, şi cînd ajunseră la cea de-a doua căsuţă, se opri şi deschise uşa.
Cohen nu avu nevoie mai mult de cinci minute ca să afle ce dorea. Clay Chandler, cunoscut si ca îndianul, nu-şi lăsase cuţitele acasă.
Cohen o rugă pe Tsippi să-i arate un telefon de unde ar putea vorbi fără să fie auzit de altcineva, şi ea-i sugeră să-l folosească pe cel din dormitorul ei.
Formă două numere, primul al lui Ehud şi al doilea al lui Şmulik,

cerîndu-le o întrevedere. Ca de obicei, Ehud se entuziasma, gata să vină acasă la Cohen într-o oră. Pe Şmulik fuse mai greu să-l convingă, acesta plîngîndu-se că avea alte planuri pentru seara de vineri.
— Se află aici un ofiţer FBI. L-am cunoscut anul trecut la Washington şi-şi petrece vacanţa aici. l-am promis
" că luăm cina împreună.
— Şmule, nu pot să aştept. Am promis să te ţin la curent. Asta si vreau să fac. Dar nu prea am timp. L-am găsit pe hippy. Este în legătură cu Ovadia. Am nevoie de ajutorul tău.
Peste o oră, toţi trei stăteau în camera de zi a lui Cohen.
— Să începem, spuse Cohen, după ce le oferi băuturile.
Şmulik luă un whiskey, Cohen, un coniac, iar Ehud, un suc de fructe.
— Am găsit un nume pentru un suspect în cazul călugăriţelor. Dar mai este ceva. Ovadia. Este un vechi

amic de-al meu. Se întoarse spre Ehud. Deţine haşiş. Mult. Din Liban. Haşişul pleacă din Beka'a si 'trece prin mîini creştine.
— Şi? întrebă Ehud.
— Ai prins pe cineva care să schimbe arme pe droguri?
— Cred că da.
— Ai tăi au confiscat droguri?
— Da.
— Cefei?
— Haşiş.
— Da, dar de unde? Ce sursă?
— Pot afla, se oferi Ehud.
— Fă-o, spuse Cohen. Ehud se întinse să ia o înghiţitură de coniac. Acum, ordonă Cohen, arătîndu-i telefonul de pe masa din dreapta.
Ehud se uită peste pahar la Şmulik. Ofiţerul Şabak confirmă. Ehud luă telefonul şi începu să formeze un număr.
— Ehud, să-mi faci rost de dosarele de la armată ale acestor oameni, adăugă Cohen, si-i întinse o listă împăturită, cu numele adepţilor cunoscuţi ai lui Ovadia pe care-i aflase de la Yossi Hadass. Şmulik, continuă Cohen. Cla-rence Chandler, cunoscut şi sub numele de Clay. El le-a făcut-o călugăriţelor. Sînt sigur. Vrea să plece din ţară. Are paşaportul la el. l-am dat numele la punctele de frontieră şi verificăm hotelurile. Nu ştiu dacă are

bani, deşi s-ar putea să aibă o cantitate mare de droguri pe care ar putea-o transforma în bani, dacă intră în contact cu oamenii lui de legătură. Dă-le băieţilor tăi numele lui. Acesta-i un sindrom serios.
— Nu mai este cazul meu.
— Ce vrei să spui? înrebă Cohen nedumerit.
— Călugăriţele nu mai sînt cazul meu. A fost cazul meu atît timp cît părea că are vreo legătură cu faptul că ele erau rusoaice. Acum este doar un caz de crimă. Deci tu trebuie să-l rezolvi.
— Prostii, insistă Cohen. Indianul şi Ovadia lucrează împreună.

— Fără.Alex, nu mai este un caz de contraspionaj. Poate l-am fi putut folosi, dar a plecat. Este în drum spre Moscova. I s-a cumpărat bilet pentru ultima cursă de Frankfurt de azi. Oamenii mei sînt cu el, îl escortează.
Cohen se uita în paharul lui de parcă urmărea'ceva. Luă o înghiţitură, mascînd un uşor sentiment de jenă.
— Grenadele. Ovadia are legătură cu grenadele, iar indianul este legat de Ovadia. Totul se leagă.
— Există mai mult interes pentru fundamentalistii islamici si pentru ce pun ei la cale decît pentru fundamentalistii 'evrei, spuse Şmulik aspru. Tu o ştii. Aceasta-i realitatea, Avram. Realitatea.
Cohen se gîndi puţin, sorbind lichidul chihlimbarul din pahar.
— Pentru moment, dă măcar tuturor numele şi descrierea suspectului.
— Bine, cu asta te pot ajuta, consimţi Şmulik.
— S-ar putea să am nevoie de nişte'informatori în yeshiva lui Ovadia, adăugă Cohen, mărindu-şi pretenţiile.
— Pentru asta, va trebui să aşteptăm şi să mai vedem. Ministrul cultelor este supărat de arestare. El spune că este o hărţuială a credincioşilor. Dacă nu vei găsi grenadele, nimeni nu te va mai ajuta.
— Cum vreţi să găsesc grenadele, dacă nu mă ajutaţi, izbucni Cohen. Am nevoie să-i ţin sub supraveghere, iar oamenii tăi sînt cei mai buni.
Se întoarse cu paharul în mînă, mai calm. Aştepta răspunsul lui

Şmulik.
— Toate la timpul lor. Ne vom aduna din nou şi vom hotărî atunci.
— Acum este momentul. Tocmai asta încerc să-ţi spun.
— Poate o să obţii trimiterea lui înapoi la închisoare.
— Sper din tot sufletul, spuse Cohen cu o voce joasă, vehementă.
Amîndoi tăcură. Ehud vorbea la telefon cu glas scăzut, cerîndu-si scuze că deranjează vineri seara la o oră atît de tîrzie.
Cohen schimbă tonul.
— Am sperat să-l vrea americanii, spuse el cu gîndul la Alex.

— După ce-ai descoperit ce-ai descoperit? Şi mai ales după ce s-a şi publicat?
— Povestea nu s-a aflat de la mine, insistă Cohen.
— Azi ai fost cu Lassman. La el acasă.
— Acum mă urmăriţi şi pe mine? întrebă Cohen bănuitor.
— Pe Lassman. Cînd povestea a ieşit la iveală, am vrut să aflu de unde o are. De azi dimineaţă telefonul lui de acasă este sub urmărire.
— Dar telefonul de la ziar?
— Primul-ministru n-ar fi permis, se plînse Şmulik. . Cohen rîse în hohote.
— Protectorul democraţiei, spuse sarcastic.
— Ne-am gîndit şi la telefonul tău, doar ne-ai lucrat pe la spate, se confesa Şmulik.
O spusese uşor, dar eliberă toată tensiunea care se adunase în Cohen.
— Grozav, grozav, protestă Cohen, lovind cu palma-n masă.
Ehud îşi ridică privirile din carneţelul în care-şi lua notiţe, ascu'ltînd pe cineva de la celălalt capăt al firului.
— Am omis ceva? întrebă el, dar Cohen si Şmulik nu-i acordară nici o atenţie.
— Am păcătuit,' şuieră Cohen spre Şmulik, n-am respectat legea, am comis' fărădelegi, îmi cer iertare. Dar, acum, am nevoie de ajutor.
— O voi face neoficial, hotărî Şmulik. Trebuie să înţelegi, în serviciile noastre numele tău nu mai este considerat acum sfînt. Dar pentru tine o voi face.
— Nu-mi pasă. Oficial, neoficial. Obţine-mi cîteva informaţii din

yeshiva lui Ovadia si sînt sigur că ne vor conduce'la grenade.
— Dar trebuie să aştept pînă după audierea lui Ovadia. Depinde de ce se va'întîmpla acolo.
— Bine, bine, acceptă Cohen.
Aştepta deja cu nerăbdare informaţiile pe care Ehud le obţinuse la telefon.
— l-am contactat pe cei din Metzah. Cei de la poliţia armatei spun că au saci. Vişinii, cu două ştampile — Sia'şi creştină.
'— Bun, spuse Cohen. Ovadia are la fel. Dar mai am o sursă care-a văzut arme, nu numai *nafas.* Cred că Ovadia

este răspunzător atît pentru grenadele aderenţilor săi, cît şi de cele de pe Munte.
— Cine este sursa? întrebă Şmulik. Cohen trase adînc aer în piept.
— Ţi-am spus. Alex a confirmat.
— Avram, el nu mai este o sursă, nu mai este, scutură Şmulik din cap. •
— Mi-a spus că a văzut grenade în peştera în care-am găsit haşişul.
— In el nimeni nu mai are încredere. S-a dus. Ai nevoie de mai mult decît atît. De altceva, spuse Şmulik.
Cohen nu-si schimbă poziţia. Privi în jos, parcă se confesa, îşi ridică încet ochii şi se uită direct la Şmulik.
— Căutăm legătura. Dac-o găsim, dacă ceva face legătura între Ovadia şi grenade, atunci şefii tăi nu se vor mai putea ascunde după nimburile lor, adăugă el, uitîndu-se fix la Şmulik.
Ehud şi Şmulik mai statură încă p oră. Cînd plecară, era deja miezul nopţii. Cohen îl sună imediat pe Levy.
— Trebuie să ne întîlnim la birou, spuse Cohen mecanic.
— Avram, imploră Levy. Tocmai făceam ceva.
— Eşti cu ea, da? întrebă Cohea, referindu-se la cercetătoarea holocaustului.
— Da.
— îţi place mult, nu? întrebă Cohen blînd, cu gîndul la Ahuvâ.
— Da. Mult.
— Atunci este bine, spuse Cohen, luminîndu-se. Atunci însoară-te cu ea. însoară-te şi faceţi copii, înte-meiază-ţi o familie. Levy nu răspunse.'Las-o baltă, Nissim, spuse Cohen brusc stînjenit. Distracţie plăcută. Te sun dimineaţă.

— Dacă aveţi nevoie de mine, pot să vin mai tîrziu.
— Nu. E-n regulă. Mă descurc eu.
Şedea singur în scaunul lui de lîngă fereastră. Din cînd în cînd îşi umplea paharul. Fusese o zi de vineri lungă, una dintre cele mai lungi din cîte-si amintea. Se gîndea că vinerea următoare se va întoarce Âhuva.

34

ÎNTREG SABATUL, Cohen lucră de unul singur, pregătindu-se pentru a compărea în fata curţii de juraţi de duminică dimineaţă. Yossi Hadass dăduse numele a şaptesprezece dintre adepţii lui Ovadia. Cohen parcurse lista, comparînd-o cu numele soldaţilor pe care armata îi credea că ar avea acces la grenade. Dar şase dintre numele de pe lista lui Hadass erau prea obişnuite — erau două persoane cu numele de Yossi Mizrahis si treizeci cu acelaşi nume pe lista furnizată de armată. Mai avea nevoie de timp.
Duminică dimineaţa, devreme, Cohen îl urmări de la fereastră pe Levy care, legat cu cătuşe de Ovadia, traversa împreună cu orbul parcarea spre celulele din subsolul tribunalului.
Peste o oră, Cohen străbătu singur acelaşi drum. Ben-Yehosua organizase o demonstraţie mică, dar gălăgioasă, pentru susţinerea cauzei lui Ovadia, iar Cohen îşi făcu drum cu greu prin mulţimea transpirată care se îngrămădise în faţa intrării înguste ce ducea la tribunal. Pe coridoarele lungi din piatră se auzeau ecourile protestelor: „Jos cu represiunea poliţiei împotriva credincioşilor. Jos cu represiunea poliţiei împotriva pocăiţilor."
Ben-Yehosua fl zări pe Cohen chiar cînd poliţistul îşi făcea loc prin mulţime si intra în hol.
— N-ai putut să te atingi de mine, aşa că i-ai întins lui o cursă, tună membrul Knesset-ului. N-o să-l prinzi nici pe el. Ai aranjat aceste mărturii. Recunoaşte!
Ben-Yehosua striga mai mult pentru mulţime decît pentru Cohen. Mulţimea prinse imediat sloganul: „Opriţi

prinderea în cursă de către poliţie; eliberaţi-l pe pocăit, eliberaţi-l pe pocăit!"
Cohen auzi tropăitul potcoavelor a trei poliţişti călare ce îşi făceau loc prin parcare spre demonstranţi. Negă uşor din cap şi se îndepărtă de Ben-Yehoşua, al cărui rîs îl urmări tot drumul pe scările uzate pînă la etajul al doilea al magistraturii.

Cohen putea să solicite cincisprezece zile. Dacă la terminarea acestor cincisprezece zile n-ar fi fost pregătit să-şi suţină acuzaţiile, ar fi putut cere curţii permisiunea de-al reţine pe suspect. Avea dreptul să repete procedura pînă la nouăzeci de zile. Dar simţea deja că este o cauză pierdută. Articolele din ziarele de duminică dimineaţă, în mod evident scrise de suporteri de-ai lui Ovadia, citau surse politice care-l descriau pe acesta ca pe un nevinovat trădat de un discipol care revenise la vechile lui idei.

*'Cohen nu putea să-l aducă pe Alex să depună mărturie. Fără Alex nici nu putea fi vorba de a menţiona bănuielile pe care le avea. Sala de judecată era plină la refuz cu reporteri, prieteni şi adepţi de-ai lui Ovadia.

— Aveţi vreo dovadă prin care să susţineţi că el vinde aceste droguri? întrebă judecătorul.

— Nici una, domnule judecător, admise Cohen. Dar în trecut...

— Trecutul este irelevant acum, sări avocatul lui Ovadia. Clientul meu si-a petrecut zece ani în închisoare, dar a trecut mult timp de cînd a fost eliberat

— Aţi confiscat toate drogurile? îl întrebă judecătorul pe Cohen.

— Toate despre care avem cunoştinţă. O cantitate extrem de mare.

— Aveţi vreo dovadă, vreun indiciu, că va încerca să plece din ţară?

— Nici una, răspunse Cohen, simţind că mai mult este judecat el decît Ovadia.

— Veţi putea să-l găsiţi dacă veţi avea nevoie de el pentru a-i pune si alte întrebări?

Cohen nu avea de ales, aşa că spuse adevărul.

— Din cîte ştiu, da.

Judecătorul se întoarse spre avocatul apărării, în trecut, acesta ii apărase pe oamenii lui Ben-Yehosua şi avea maniere mieroase pe care Cohen le găsise întotdeauna ofensive.

— Onorată instanţă, începu avocatul Aveţi în faţa dumneavoastră un orb care a văzut lumina. Un om care şi-a dedicat ultimii zece ani din viaţă ca să aducă pe drumul cel bun tineri dezorientaţi, a căror viaţă a fost distrusă de crimele şi întîmplările nefericite ale părinţilor lor, pentru salvarea tradiţiilor poporului nostru. Nu este traficant de droguri. El nu are decît

intenţii bune faţă de locuitorii Ierusalimului. Puteţi fi siguri că, dacă este eliberat pe cauţiune, singurul lui'ţel este de a se întoarce la învăţăceii lui, spre a-şi continua eforturile educaţionale.
— Dar cum vă explicaţi prezenţa clientului dumneavoastră în acelaşi loc unde poliţia a descoperit nouă sute de kilograme de droguri deţinute ilegal? întrebă judecătorul.
— Domnule judecător, rabinul nu are cunoştinţă de aceste droguri. Cu siguranţă că nu le vedea. Ofiţerii nu deţin nici o dovadă că el le folosea sau le comercializa. No'i nu negăm prezenţa drogurilor în peşteră. Dar există tot atîta coincidenţă, cît şi şansă. Da, este adevărat că clientul meu îşi plimbă învăţăceii pe cîmp. Dar rabinul Yohannan Ben-Zakkai, marele rabin Akiva, nu spunea că sănătatea spiritului se învaţă în lecţiile pe care ni le oferă natura? Este vreo crimă.din partea acestui rabin că-şi învaţă adepţii să iubească natura? Este oare greşeala lui că a acordat mult prea devreme prea multă încredere unuia dintre adepţii săi?
— Cine este acest adept? întrebă judecătorul. Cohen se uită la Ovadia care stătea liniştit în boxa
acuzaţilor, cu ochii îndreptaţi spre podiumul judecătorului.
— Sînt sigur că poliţia se va decide să înceteze să-l mai hărţuiască pe clientul meu şi să-şi îndrepte atenţia spre adevărata sarcină pe care o are.
Cohen îşi îngropa faţa-n palme. Ovadia fusese transformat în martir. Reporterii care ocupau băncile sălii de

judecată nu mai pridideau să scrie ceea ce spusese apărarea atît de retoric.
Judecătorul îl rugă pe Cohen să se apropie.
— Domnule judecător, spuse Cohen, ceea ce ne îngrijorează este tocmai abilitatea deosebită a acestui om de a-i conduce pe alţii, talentul său de profesor; pentru că el îşi poate uşor folosi această influenţă pentru a-i abate pe martori de a depune mărturie în acest caz. Nouă ne este teamă că ar putea încerca să-i corupă pe martori, încă nu i-am arestat pe toţi suspecţii din acest caz.
— Dar, domnule judecător, ce-a făcut? întrebă avocatul lui Ovadia. Ce-a făcut el de bunii ofiţeri cred acum că el va încerca să scape basma curată? Clientul meu nu cere nimic altceva

decît să se întoarcă la yeshiva lui.
Cohen simţi că-l cuprinde disperarea. Nu putea să spună curţii despre informaţiile furnizate de Alex în legătură cu grenadele, pentru că nu avea nici o grenadă şi nici pe Alex care să depună mărturie. Voia să spună curţii despre fete, să-i smulgă lui Ovadia masca de sfînt. Dar ele aveau vîrsta majoratului. Cohen se simţea frustrat de imposibilitatea de a dovedi predispoziţia lui Ovadia pentru plăceri sexuale.
Avea o singură şansă, dar asta însemna să scoată la iveală nişte cărţi periculoase.
— Domnule judecător, spuse el, avem motive să credem că suspectul cunoaşte un alt suspect pe care încă nu l-am arestat, despre care noi credem că are oarecare legătură cu crimele ce-au avut loc acum cîteva săptămîni în Ein Kerem.
— Dar ce vă face să credeţi că există o anumită legătură între cele două persoane? întrebă judecătorul.
— în timpul arestului, celălalt suspect a fost văzut prin împrejurimi. Am încercat să punem mîna pe el, dar ne-a scăpat. Anumite declaraţii ale suspectului ne-au indicat că-l cunoaşte pe...
— Asta-i o minciună! O blasfemie! veni ţipătul asurzitor al lui Ovadia.
Izbucnirea lui produse rumoare în sala de judecată, reporterii săriră în picioare ca să vadă mai bine. Avocatul

lui Ovadia se ridică si el în picioare, strigînd diferite o-biecţii.
— Motive să credem... noi credem... indică... aceştia nu sînt termeni pentru o mărturie eficientă care să împiedice libertatea clientului meu.
Judecătorul bătu cu ciocănaşul lui de lemn, chemînd la ordine, o dată, de două ori, de trei ori.
— Pînă nu-i dau cuvîntul, suspectul va păstra liniştea. Dacă mai protestează sau face gălăgie, auditoriul va fi invitat să părăsească sala. Se întoarse spre avocatul lui Ovadia. Continuaţi, vă rog.
în timp ce avocatul continuă, Cohen vru să părăsească sala.
— Stimatul ofiţer de poliţie are un nume pentru acest suspect misterios? L-a întrebat el ceva pe clientul meu despre acest bărbat care lipseşte?

Judecătorul îl privi atent pe Cohen.
— Aveţi ceva de spus?
Lui Cohen i se părea că în acea dimineaţă se ridicase de peste o sută de ori din scaun, dar, cu greutate, o mai făcu o dată.
— Da, l-am întrebat, dar nu a răspuns. A rămas tăcut pe toată durata arestării. Această lipsă de cooperare este unul dintre motivele adevărate pentru care solicităm trimiterea înapoi în închisoare pînă la sfirşitul cercetărilor. Noi credem că acuzaţiile pe care le vom prezenta împotriva suspectului vor fi dintre cele mai serioase.
— Vă apreciez zelul, domnule comandant Cohen şi poate chiar frustrarea dumneavoastră, dar sînt convins că înţelegeţi că un suspect misterios, neprins, a cărui legătură cu cazul de faţă este în cel mai bun caz foarte subţire, nu poate reprezenta o probă foarte solidă. Orice suspect are dreptul de a tăcea, dacă aşa îi convine. Mi-e teamă că trebuie să susţin obiecţiile emise de experimentatul dumneavoastră coleg.
Cohen simţea cum ia foc de mînie si că roseaţa-i cuprinde faţa. Nu mai era nimic de făcut. Restul erau formalităţi.
Douăzeci de minute mai tîrziu, în lumina strălucitoare a soarelui, demonstranţii ovaţionau si-l purtau pe braţe

pe Ovadia. Marşul avea să-l poarte pe Ovadia tot drumul pînă la yeşiva lui, în inima cartierului musulman din Oraşul Vechi, unde — Cohen nu avea nici cea mai mică îndoială — adepţii lui Ovadia se străduiau să facă cît mai mizerabilă viaţa vecinilor lor arabi, în efortul de-ai alunga din cartier, în această privinţă, Ovadia si Ben-Yehosua aveau o agendă comună de activităţi si se bucurau'de sprijinul a cel puţin o parte din coaliţia din Knesset a primului-ministru care acţiona în numele unei capitale eterne nedivizate.
Cohen si Levy nu mai aşteptară să asculte cuvîntarea lui Ben-Yehosua, în care-l felicita pe Ovadia ce dovedise că adevăratele căi pe care trebuia să le urmeze naţiunea erau pocăinţa si teama de Dumnezeu.
— Grozav, îi şopti Cohen lui Levy în timp ce ieşeau din tribunalul aflat vizavi de sediul central al poliţiei. Asta ne mai lipsea. Ovadia si Ben-Yehosua în cartierul musulman, în următoarele săptămîni Abulafia va avea nevoie de o mulţime de grăniceri p/in oraş.

Străbătură în tăcere cele două sute de metri care-i despărţeau de parcare, larma demonstraţiei slăbind pe măsură ce se îndreptau în direcţia opusă, spre zidurile Oraşului Vechi.
— Va trebui să nu-l slăbim din ochi, spuse Levy cînd intrară în holul sediului poliţiei.
— Daniel încă nu m-a contactat. Dar sper s-o facă. „A te ruga este mai mult decît atît", gîndi Cohen. Dar
acum rugăciunea era tot ce avea.
Dar nu era totul. Rutie le ieşi în întîmpinare la jumătatea scărilor.
— Indianul! A apărut. Este la hani
35
deasupra uriaşei maşini de gătit cu opt
ochiuri, aburii se îngrămădeau ca'nişte nori. Cohen nu le acordă nici o atenţie bucătarului şi ajutorului său. îşi concentra atenţia asupra bărbatului care se afla la maşina de spălat vase. Acesta era învăluit în aburii scoşi de maşina din oţel inoxidabil. Tsippi îi spusese că, peste bustul gol, Clay purta o vestă galben- verzuie. Clay lucra ca un dansator, scoţînd, cu o singură mişcare din maşină, cîte sase sau şapte farfurii. Ţopăia înainte şi înapoi între chiuvetă şi maşina de spălat vase, punînd unele peste altele farfuriile curate si fierbinţi pe o masă din oţel inoxidabil aflată între maşina de spălat vase şi tejgheaua ajutorului de bucătar. Ducă ce goli maşina şi puse farfuriile pe grătarul de uscat, aşeza rapid farfuriile murdare pe suportul din material plastic al cuvei maşinii, completînd restul acesteia cu pahare de vin. Apucă un pahar cu vin golit doar pe jumătate şi aruncă conţinutul pe gît, înghiţindu-l dintr-o sorbitură, apoi îşi continuă dansul, punînd şi paharul golit în cuva maşinii de spălat vase.
Cohen îl urmărea printr-un gemuleţ al uşii batante ce separa sufrageria de bucătărie. Levy era alături de el.
— Este cu spatele la noi, spuse Cohen. Levy îşi scoase pistolul.
— Nu încă. Pune-l la loc. Levy îl repuse în toc.
— înainte de a intra noi, vreau ca bucătarul si ajutorul lui să iasă afară. Doar aşa, în caz de nevoie.

Tsippi şedea la o masă alăturată. Cei care luaseră micul dejun plecaseră, iar cei ce urmau să-l ia încă nu veniseră.
— Găseşte o scuză ca ceilalţi doi să iasă de acolo, o rugă Cohen pe Tsippi.
Ea se ridică greoaie de la masă şi se apropie de uşă. Cohen şi

Levy îi făcură loc să intre, împingînd uşa, îi strigă pe cei doi să vină în sufragerie, unde îi trase deoparte, în timp ce le şoptea ceva la ureche, ei se uitau miraţi la Cohen si Levy.
Şvilîi întră în sufragerie.
— Am adus grănicerii. l-am pus la fiecare ieşire.
— Foarte bine, să mergem, spuse Cohen. Şvilîi îşi scoase pistolul.
— Nu vreau să văd nici o armă, repetă Cohen.
Şvilîi îşi încrucişa braţele, pistolul dispărînd sub biceps.
— Uită-te cum îşi ţine Şvilîi pistolul, îl instrui Cohen pe Levy.
Făcîndu-i pe plac, Levy adoptă aceeaşi poziţie. Cohen se uită la amîndoi si încă o dată prin geamurile uşii batante.
— Să mergem, spuse el, împingînd uşa şi pătrunzînd în bucătărie.
Indianul stătea cu spatele şi, în timp ce Cohen făcu al doilea pas spre maşina de spă'lat vase, ridică vocea ca să acopere zgomotul maşinii, strigînd. - Chandler, Clay Chandler?
Bărbatul de la maşina de spălat vase se întoarse, strîngînd în mînă un pahar de vin spart, un ciob ca o sulă de cizmărie strălucitoare, din care curgea apa. Fără a se opri, fără a le da posibilitatea lui Cohen sau oamenilor săi să reacţioneze, indianul ţipă. Cu venele şi tendoanele gîtului umflate, înfipse adînc ciobul curat în burta lui Cohen, cu cealaltă mînă apucîndu-l de cap pentru a avea mai multă putere.
— N-am cum să trag în el! strigă Şvilîi în spatele lui Levy, care se lăsase pe vine şi apoi se rostogolise pe podea pînă la picioarele indianului, încercînd să-l doboare la pămînt.

Cohen se desfăcu din strînsoarea lui Chandler. Sîngele i se împrăştie pe cămaşa albă. Şvilli ţinti, dar Levy, care se lupta cu indianul pe podea, îi stătea în cale.
Cohen căzu peste tejghea, răsturnînd pe podea un vas de douăzeci de litri cu apă. Se răsuci înapoi si lovi rafturile de lîngă maşina de spălat vase.
— O ambulanţă! urlă Şvilli, în speranţa că cei de după uşa batantă îl puteau auzi, încă încercînd să ţintească.
Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Şvilli respiră adînc şi trase, glonţul trecînd prin tibia indianului; din piciorul sfărîmat ţîşni sîngele.
Dar indianul încă se mai lupta, încercînd să-si elibereze braţul

din strînsoarea lui Levy. Se rostogoliră amîndoi pe podeaua udă, iar Şvilli alergă la ei, îndreptînd pistolul încărcat spre tîmpla indianului.
— Nu! urlă Cohen, dar era sigur că ei nu-i puteau auzi comanda. După ce lovise rafturile de lîngă maşina de spălat vase, căzuse pe podea. Oalele şi cratiţele de pe raftul superior căzuseră în jurul lui. îşi ţinea mîinile pe rana sîngerîndă si urmărea lupta prin vălul de aburi ce se ridica din maşina de spălat vase. Strigătul îl făcu să tuşească, fiecare respiraţie care-i ridica pieptul determinînd un alt jet de sînge. Nu, ordonă el încă o dată.
Ochii lui Şvilli ieşiseră din orbite, îşi schimbă direcţia pistolului de la tîmpla spre mîna indianului care ridicase ciobul de sticlă deasupra capului lui Levy.
— Opreşte-te! ţipă Şvilli din nou, lovind apoi cu toată puterea cu mînerul'pistolului, reuşind să-l facă pe indian să-si descleşteze mîna de pe ciobul de sticlă.
Indianul scoase un ţipăt de durere şi apoi se lăsă inconştient peste Levy.
— Avram! ţipă ascuţit Levy, rostogolind corpul indianului de pe el.
Alunecă si se tîrî pînă la comandant în patru labe. Şvilli încremeni în poziţie de tragere, cu arma îndreptată spre corpul încă nemişcat al indianului.
— Va fi bine, va fi bine, îi şopti Levy la ureche lui Cohen în timp ce încerca ineficient să-i legene corpul.

279

Se uită în jur după ceva cu care să oprească sîngera-rea, dar nu era nimic la îndemînă. Rupse o bucată din propria cămaşă şi încercă s-o folosească precum un bandaj temporar. Tot miscîndu-se, descoperi că împunsătura recentă din umăr începuse să-i sîngereze.
— N-am nimic, şopti Cohen liniştit, cu aceeaşi voce blîndă cu care deseori începea să discute cu un suspect, amator sau poliţist.
Se uită în jos la pata roşie de pe cămaşă. Un nasture se rupsese, şi văzu pe burtă fire mici de păr negru, creţ, pe o mare întinsă de sînge. Apoi închise ochii.
Levy se agăţă de umerii lui, repetînd întruna:
— Rămîi treaz, rămîi treaz, nu închide ochii, rămîi treaz.

Cohen deschise ochii si-i zîmbi.
— Sper că maniacul de Şvilli nu l-a omorît. Vreau să ştiu de ce-a făcut-o. De ce.
Levy îi surîse.
- Ambulanţa este pe drum. Dar rămîi treaz, nu închide ochii.
— Vezi să nu moară, şopti Cohen cu vocea răguşită. Şvilli? tuşi el.
Trupul georgianului se relaxa. Se aplecă peste corpul indianului, îşi apăsă mîna pe gîtul acestuia, căutîndu-i pulsul. Era slab, dar regulat.
— Trăieşte, şefule. Este doar inconştient. Din cauza şocului.
— Sîngerezi, îi şopti Cohen lui Levy.
— Sînt bine. Bine. Cu adevărat, răspunse Levy, fără să fie sigur dacă propria durere sau a lui Cohen îi adusese lacrimi în ochi.
Cohen zîmbi. Levy tremura.
— Ascultă, murmură Cohen. Un secret, adăugă el clipind din ochi, ca Levy să se aplece mai mult. Diseară vine un avion. Mă aşteaptă s-o iau. Cercetă ochii lui Levy, ca să vadă dacă l-a înţeles. Nu vreau să se îngrijoreze.
— Judecătorul, spuse Levy după un moment de gîndire. îi voi lăsa un mesaj prin Marciano, adăugă el, referindu-se la şeful secţiei de poliţie din aeroport.

— Nu, spuse Cohen autoritar, efortul făcîndu-l să tuşească. Se va îngrijora.
Strigătele lui Şvilli, care întreba dacă cineva anunţase salvarea, le întrerupse conversaţia. Tsippi îi răspunse agitată:
— Vine, am anunţat-o. Ce s-a întîmplat cu Avram? Se îndreptă spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să intre, dar
Şvilli o opri.
— Nu intraţi, încercă el să-i comande.
— Dă-te la o parte din calea mea, zbieră ea, însfăcînd o faţă de masă de pe cea mai apropiată masă, dînd buzna pe uşă. Aruncă pînza albă peste Cohen si îngenunche lîngă'Levy. Este-n regulă, Avram. Vine salvarea. Este pe drum. Ascultă, se aude.
De departe, de la distanţă, se auzea ecoul sirenei salvării.
Cohen zîmbi slab şi încercă să vorbească.
— Nu, nu spune nimic. Trebuie să-ţi păstrezi forţele, spuse ea.
Cohen se concentra asupra sunetelor, îşi auzea respiraţia greoaie şi vocea lui Tsippi. Ochii i se mutară de la faţa lui Levy la

a ei şi apoi la indian. Auzi forfotă în spatele uşii şi se chinui să ţină ochii deschişi pînă ce locul lui Levy si a' lui Tsippi fu luat de asistenţii îmbrăcaţi în alb. Aceştia îl ridicară atent pe o targa, dar cînd sirena salvării începu să sune, ochii îi erau închişi.

36

LA ÎNCEPUT LEVY, cu umărul pansat şi prins într-o eşarfă, si Şvilli, plîngîndu-si dintele de aur pierdut în lupta cu indianul, stăteau singuri pe coridorul rece de lîngă sala de operaţii. Şedeau pe nişte scaune neconfortabile din material plastic, din camera de aşteptare, privind în gol la plăcile din bronz de pe pereţi, pe care erau trecute numele persoanelor ce contribuiseră la construirea aripii spitalului. Dar, după cîteva minute, Levy îşi pierdu răbdarea tot numărînd numele milionarilor americani şi începu să se plimbe pe coridor. Se străduia să vadă prin întunericul ferestrei care în timpul zilei dădea spre văile din partea vestică din Ein Kerem, iar noaptea reflecta pe faţa lui doar teama, cînd îşi făcură apariţia *Mafkal-ul* si anturajul acestuia, adică Abulafia, Yaffe si purtătorul de cuvînt cu un buchet de flori. Fără să-i bage în seamă pe ofiţeri, doctorii intrau şi ieşeau grăbiţi pe uşile batante ce dădeau în sălile de operaţie.

Levy îşi aranja cămaşa si se întoarse spre ofiţeri. Timp de cîteva minute îl puse la curent pe *Mafkal* de toate cele întîmplate. Oamenii lui Şahar găsiseră deja în camera lui Chandler cuţitele care se potriveau descrierii sugerate de reprezentantul parchetului în cazul uciderii călugăriţelor. Mai găsiseră un rucsac cu o duzină de săculeţi de haşiş libanez asemănător celui găsit în peştera lui Ovadia. în ochii *Mafkal-ului* se vedea neplăcerea determinată de ştirile pe care le auzea, dar inspectorul îşi continua relatarea. Piciorul si mîna lui Chandler erau băgate în ghips, iar el se afla într-o cameră de la etajul de deasupra, cu un gardian la uşă, însă refuza să vorbească cu altcineva decît Cohen.

Dar Cohen era încă la chirurgie, iar doctorii refuzau să facă promisiuni în legătură cu starea sa.

— Vom vedea ce se întîmplă, spuse *Mafkal-ul.* Opri o soră si ceru să-l vadă pe chirurgul şef.

După o jumătate de oră, din sala de operaţie apăru un doctor îmbrăcat în costum verde.

— Este foarte norocos. Nu i-a fost atins nici un organ vital. Dar muşchii stomacului au fost perforaţi destul de rău. Un timp îl vor durea foarte tare.
Levy îi mulţumi în gînd lui Dumnezeu.
— Cînd îl veţi scoate de acolo? întrebă *Mafkal-|il.*
— După o oră. Am început să-l coasem, răspunse chirurgul.
Pe Levy îl cuprinse ameţeala.
— Şi după cît timp va putea să-şi reia lucrul? întrebă ofiţerul superior.
— Depinde de capacitatea sa de recuperare. Va dormi un timp, poate douăzeci şi patru de ore. Poate mai mult. După aceea totul va depinde de cît de puternic este, de cît de bine va suporta durerile.
— Este un om puternic, hotărî *Mafkal-ul,* lovindu-l pe Levy pe spate înainte de a anunţa cu glas tare că Cohen era în afară de orice pericol. Acum as dori să-l văd pe a-cest Chandler, i se adresă *Mafkal-ul* lui Levy.
Levy îl conduse pe scările largi ce duceau la etajul de sus. La uşa camerei lui Chandler şedea un poliţist în uniformă. De îndată ce văzu insigna cu frunză de măslin de pe umerii inspectorului general, poliţistul sări în picioare şi deschise uşa.
— I-au administrat ceva de dormit, îi explică Levy în timp ce se strecurau pe uşă.
Ghipsul nou, ce îmbrăca piciorul lui Chandler de la sold pînă la gleznă, părea în întunecimea camerei de un alb strălucitor.
Levy rămase în cadrul uşii în timp ce *Mafkal-ul* se a-propie de marginea patului ca să se uite mai de aproape la Chandler.
Brusc *Mafkal-ul* sări înapoi. Levy se apropie în fugă. Chandler zîmbea cu ochii deschişi.

— Chandler, de ce călugăriţele? întrebă *Mafkal-uL* Dar indianul nu răspunse, iar zîmbetul părea o bătaie
de joc la adresa lor.
— Vedeţi, spuse Levy. Nimic. Tot ce mi-a spus a fost că va vorbi numai cu Cohen. Atît.
Mafkal-ul se gîndi puţin si apoi îi făcu semn lui Levy să iasă din cameră.
— Aceste droguri care-au fost găsite la el în cameră şi în peşteră, sînt ele o dovdă a legăturii dintre Ovadia si călugăriţe? îl întrebă el pe Levy.

— în momentul arestării lui Ovadia lucram la această legătură, spuse Levy, adăugind, sînt sigur că informaţia se află şi în raportul comandantului Cohen.
— Da, da, desigur.
Dar Levy observă încă o dată privirea îngrijorată din ochii *Mafkal-ului.*
— încă lucrăm la această legătură, încercă Levy să-l apere pe Cohen. Acum într-adevăr cred că trebuie să continuăm. Pentru a dovedi legătura.
— Este un om bun, mă refer la Avram, spuse inspectorul general. Nu-ţi face probleme, se va face bine. Dar, oricum, totul s-a terminat, nu? Toţi veţi fi promovaţi. Vei vedea. Se uită la ceas. Este tîrziu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc la ministru şi să-i spun că poate să-i aducă la cunoştinţă primului-ministru că am rezolvat cazul, că l-am găsit pe criminal. De fapt, adăugă el încîntat de ocazia ivită, am să-l sun chiar eu pe premier. Dar trebuie să-ţi spun ceva. Cred că n-ar dăuna cu nimic cauzei noastre, dacă n-am începe să facem vîlvă despre legătura lui Ova-dia^cu aceste droguri. La urma urmelor, curtea l-a eliberat.
Tînărul ofiţer îşi luă privirea de la *Maflcal* şi murmură:
— Politicieni afurisiţi.
— Asta ce mai este? întrebă inspectorul general.
— Nimic, domnule. Mi-am amintit ceva ce-a spus comandantul mai de mult.
O oră mai tîrziu, Levy mergea în spatele patului cu rotile ce transporta corpul lui Cohen pe coridorul îngust ce lega sala de reanimare cu salonul în care insistase *Maf*-faj/-ul să fie dus. Faţa lui Cohen era gri, iar pielea era din

loc în loc neagră şi albastră de la injecţiile intravenoase. Levy simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Şi le îndepărtă clipind în timp ce ajuta la cîrmirea patului de-a lungul coridorului.
Se apropiau zorile. Levy şedea în faţa unui telefon din camera bej a personalului, de pe coridorul unde se afla salonul în care dormea Cohen.
înainte ca ea să răspundă, Levy îşi imagină cum o aude bîjbîind după receptorul telefonului'în întunecimea camerei.
— Am ghicit că lucrezi în noaptea asta? şopti ea la telefon.
Neliniştea lui Levy, legată de acest apel telefonic, se transformă într-o tăcere stînjenitoare.

— Avram? întrebă ea, tulburată de tăcere.
— Scuzaţi-mă. Mă numesc Nissim Levy. Lucrez cu...
— Ştiu cine sînteţi. Ce doriţi? Dar din pauza ce urmă înainte ca el să poată răspunde, ea înţelese. Ce-a păţit? Unde este? se interesă pe un ton care comanda.
Levy trase adînc aer în piept.
— Hadassah Ein Kerem, chirurgie. A fost un accident. Apoi adăugă rapid: Doctorii spun că se va face bine.
Urmă o pauză, apoi ea spuse:
— Vin imediat acolo, si închise.
Levy rămase mult timp cu receptorul telefonului în mînă. O infirmieră intră să-şi facă o cafea, îl salută de două ori înainte ca Levy să-i răspundă, apoi acesta puse receptorul la locul lui în furcă, se ridică şi ieşi din cameră. Ea se uită după el si, după cîteva minute, îi aduse o ceaşcă de cafea neagră acolo unde şedea, într-un scaun din material plastic, lîngă uşa lui Cohen. Peste o jumătate de oră, Levy auzi lipăitul făcut de sandalele Ahuvei pe plăcile de piatră de pe coridorul gol.
— Cum se simte? întrebă ea.
Liniştea dinaintea zorilor îi făcea pe amîndoi să vorbească în şoaptă.
— Cîtva timp va avea dureri mari. Muşchii de la stomac, răspunse Levy, privind disperat la ea.
— Este acolo? arătă ea spre uşa salonului lui Cohen. Levy înclină din cap.

— Doarme. Ei spun că va dormi pînă mîine. Adică pînă azi. Doarme de dimineaţă.
— Cînd va putea pleca de aici? Cînd îl pot vedea? El scutură neputincios din cap.
— Nu ştiu. H oferi scaunul lui şi se sprijini de perete lîngă ea. Ei spun că se va face bine, încercă el din nou, dorind parcă să se convingă mai mult pe el decît pe ea.
Se lăsă tăcerea. Apoi ea o rupse.
— Ces-aîntîmplat? Levy clătină din cap.
— Un suspect care s-a împotrivit arestării.
— în care caz? Levy rămase uimit de întrebarea ei. îi aruncă o privire. Era cazul în care erau implicate călugăriţele? Am fost plecată două săptămîni, dar ştiu că pentru el era un caz important, un caz periculos.

Levy confirmă.
— S-a terminat? Levy scutură din cap.
— Nu ştiu. *Mafkal-vl* crede că da, dar îl cunoaşteţi pe comandant. El va dori să ştie totul. Va crede că s-a terminat numai cînd va cunoaşte absolut totul.
Ea oftă adînc. Levy se lăsă să alunece pe perete pînă ce ajunse pe podea. Pe coridor era din nou linişte. Levy întrerupse tăcerea.
— Mi-a spus că trebuia să vină să vă ia de la aeroport. N-a vrut să vă sperie. Mi-a spus că, dacă nu va fi acolo, atunci veţi crede că lucrează şi că nu vă veţi nelinişti.
Ea dădu afirmativ din cap.
— Asta i se potriveşte.
— Dar mi-a spus, încercă Levy să-si explice mai mult lui decît ei, că există o anumită semnificaţie în faptul că el mi-a dezvăluit secretul legăturii cu dumneavoastră. De aceea v-am sunat.
— Ştiai deja despre noi.
— Da, dar am descoperit din întîmplare. Iar el nu a pomenit niciodată de asta, n-a spus niciodată nimic. Ca si cum nu trebuia să ştiu, pentru că nd sînt... nu ştiu... suficient de matur sau, sau...

— Te iubeşte, spuse ea deschis. Se gîndeşte la dumneata ca la un fiu.
— Nu mi-a spus-o niciodată. Nu spune niciodată nimic.
— A spus-o astăzi, cînd trebuia să vină la aeroport să mă ia şi, cînd şi-a dat seama că nu poate, ţi-a împărtăşit un secret. Şi aceasta pentru că are încredere'în tine.
— Era rănit. Poate nu şi-a dat seama...
— Ştii că nu-i adevărat, spuse ea încet.
Peste ei se aşternu tăcerea pînă cînd soarele dimineţii începu să pătrundă prin geamurile din est si să-si reverse razele pe podea.

37

COHEN DORMI toată dimineaţa si, pînă la prînz, Levy se hotărî. Vorbi la telefon de mai multe ori cu doctorul care-l avea în îngrijire pe Chandler. Două ore mai tîrziu, Chandler era dus într-un cărucior cu rotile de un ofiţer solid în uniformă la curtea magistraţilor, care se afla vizavi de sediul central al poliţiei din complexul rusesc. Levy, cu ochii roşii de nesomn, purtînd cravata şi haina neagră cerute de această ocazie, pe care întotdeauna le avea în maşina de poliţie, se scula şi rezumă

acuzaţia împotriva lui Clarence Chandler, cunoscut si drept Clay sau Indianul
Judecătorul numise un avocat care să se ocupe de apărarea lui Chandler în timpul audierii, dar, după ce n interogă pe Chandler, avocatul numit de curtea de juraţi hotărî că nu prea erau multe de făcut în favoarea suspectului.
— Clientul meu, spuse avocatul, nu are obiecţiuni faţă de reţinerea pentru continuarea cercetărilor, într-a-devăr, el vrea să facă o declaraţie, dar numai comandantului Cohen, care mi s-a spus că este încă reţinut la pat.
Judecătorul se uită la Chandler.
— Nu există nici un alt ofiţer cu care aţi dori să vorbiţi? întrebă el într-o engleză cu accent 'polonez, dar Chandler stătea nemişcat şi zîmbea spre boxa apărării din stînga lui.
— Domnule judecător, spuse avocatul apărării, clientul meu mi-a spus că este gata să facă o declaraţie completă si nu neagă nici una din acuzaţii, dar nu va face nici o declaraţie în faţa curţii înainte de-'a avea posibilitatea să vorbească cu ofiţerul care acum este indisponibil. După aceea el va da o declaraţie care, spune el, va clarifica

acţiunile sale. Eu cred că este în interesul tuturor celor - implicaţi, aceasta incluzîndu-l şi pe clientul meu, să fie reţinut sub observaţie la sanatoriul Kfar Şaul.
— Poliţia are vreo obiecţie? îl întrebă judecătorul pe Levy.
— Nici una, onorată instanţă, răspunse Levy.
Pe masa din faţa lui era un teanc de dosare cu coperţi din carton care în timpul audierii se tot umpluse cu hîrtii. Deasupra dosarelor era o pungă din plastic cu cele două cuţite găsite în camera lui Chandler la fundul unui sac plin cu haşiş. Judecătorul anunţă o scurtă pauză pentru a scrie hotărîrea si, cînd acesta părăsi sala printr-o uşă ce se afla imediat în stînga, în spatele băncilor, toată lumea din sala de judecată se ridică în picioare. Pînă la revenirea judecătorului, Levy se uită la Chandler. Acesta stătea aplecat în faţă, ca un arc întins, dar ochii i se deschideau şi închideau într-un ritm impus, cu bătăi lungi, îi deschidea cîteva secunde, îi închidea pentru tot atîtea 'secunde. Ţinea ritmul bătînd din picior, ascultîndu-si propriile voci.
Judecătorul apăru şi citi hotărîrea. Avocatul lui Chandler stătea aplecat'spre acesta si-i traducea. Deodată Chandler prinse viaţă.

— L-am salvat pe Mesia, l-am salvat pe Mesia, ţipă el strident si pătrunzător pînă cînd escorta poliţiei îl împinse pe scaunul lui cu rotile afară din sală şi pe coridor, pînă la uşile care duceau în parcare şi la duba poliţiei ce urma să-l ducă la Kfar Şaul.
Levy aşteptă ca duba să iasă din parcare si apoi, cu propria-i maşină, se întoarse la spital. Auzi strigătele lui Cohen chiar înainte de a-l vedea.
— *Voi* pleca de aici dacă voi considera că vreau s-o fac şi acum simt că vreau s-p fac! striga Cohen, vocea lui răsu'nînd de-a lungul coridorului.
în timp ce intra în salonul lui Cohen, Levy zîmbea. Ofiţerul stătea în picioare, cu spatele arcuit uşor, într-o poziţiej>e care i-o dicta bandajul uriaş, înfăşurat în jurul burţii, îşi încheia nasturii la o cămaşă pusă peste bandaj şi le cerea celor două infirmiere nervoase să-l ajute să-si pună pantalonii că, dacă nu, va părăsi spitalul si fără ei.

— lată-te, i se adresă supărat, Cohen. Hai, ajută-mă să-mi pun pantalonii, îi ordonă el, arătînd spre pantalonii ce atîrnau de un cîrlig fixat pe peretele de un verde pal. Gestul făcu ca trunchiul să i se răsucească de la sine, se dezechilibra puţin şi se strîmbă de durere. Totuşi, nu încetă cu întrebările: Unde-i indianul? Unde-i Ovadia? Levy rămase nemişcat la locul lui. Ei? Ai de gînd să stai aşa? Sau ai de gînd să-mi dai o mină de ajutor? Dă-mi pantalonii!
Vocea lui Cohen era însoţită de scrîşnete şi, In fiecare clipă, faţa i se încreţea de durere. Dar,'fără îndoială, era plin de energie şi-ţi puneai întrebarea ce-l făcea aşa, emoţia hăituirii vînătului sau durerile insuportabile pe care le simţea de cînd se sculase din pat.
Levy înşfacă pantalonii din cîrlig şi-i întinse lui Cohen care se lăsase în singurul scaun din cameră, un şezlong cu spătar înalt.
— Trage-mi-i peste picioare, de rest mă ocup eu, ordonă Cohen.
Levy făcu ce i se ceruse.
— Vă aduc un scaun cu rotile, sugeră Levy în timp ce Cohen se lupta cu pantalonii şi înjura.
— Pot să merg, spuse Cohen ursuz. Chandler? se interesă el.
— A fost trimis sub escortă la Kfar Şaul. Spune că vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.
— Grozav. Abia aştept să aud ce are de spus. Dar Ovadia?

— Este la yeshiva lui, în Oraşul Vechi. Ştiţi, am găsit cuţitele în camera lui Clay, şi haşiş, ca la Ovadia.
— Ştiu. Cînd m-am trezit, Şmulik era aici. M-am aşteptat să te văd pe tine. Mă aşteptam să stai aici lîngă mine să aştepţi să mă trezesc, în locul tău a fost Şmulik. El mi-a spus că te ocupi de audiere.
— Am stat aici pînă dimineaţă, spuse Levy, trăgîndu-i ciorapii pe picioare.
— Da. Ştiu. Mi-a spus Ahuva. Aşteptă puţin reacţia lui Levy, dar inspectorul abia dădu din cap, ca şi cum refe-

rirea la Ahuva era cea mai banală problemă despre care puteau discuta.
— Am chemat-o cînd m-am trezit, explică Cohen.
— Nu trebuie să-mi explicaţi.
Cohen se opri pentru un moment să se mai lupte cu hainele, iar Levy profită de această scurtă tăcere şi schimbă subiectul, mîndru de încrederea lui Cohen, dar stînjenit de această bruscă intimitate.
— Sînteţi sigur că vă simţiţi bine? întrebă Levy în timp ce-i îndesa unul din picioare In pantof. Am mai putea aştepta o zi sau două. Doctorii spun că ar trebui să dormiţi'douăzeci si patru de ore şi că aţi mai avea nevoie de cîteva zile ca să'vă refaceţi. După cum spun ei, ar fi trebuit să mai dormiţi cel puţin sase ore şi ar trebui să staţi întins pe spate.
Cohen nu luă în seamă cele spuse de Levy.
— Care-i legătura dintre Ovadia si Chandler? se interesă el cu un zîmbet larg.
— Drogurile, bineînţeles.
Cohen scutură neîncrezător din cap.
— Poate au început cu asta, dar este mai mult decît atît. O simt Aici, spuse el, şi îşi atinse stomacul Zîmbetul lui era o grimasă. Mai povesteste-mi încă o dată despre yeshiva lui Ovadia.
— Clădirea a fost cumpărată de patronul american. Iniţial a fost construită de nişte evrei cu mai mult de o sută de ani în urmă, iar familia aceea a locuit în ea pini In 1939. Au părăsit-o în timpul revoltelor şi nu s-au mai întors. Dar acum Ovadia spune că ministrul cultelor Il ajută să refacă prezenţa evreiască în Oraşul Vechi.
— Politicienii naibii, murmură Cohen. Ei vor să pună capăt

intifadei şi aruncă gaz pe foc. Se sprijini de scaun ca să-şi mai tragă sufletul înainte de-a continua. Trebuie să ies de-aici. Trebuie să-l opresc.
— Ce-i de făcut? Spuneţi-mi şi fac eu.
— Cîţi dintre adepţii lui slnt încă închişi? întrebă Cohen şi închise ochii, de parcă concentrarea asupra întrebărilor acţiona ca un analgezic împotriva durerilor.
— Trei, dar se fac presiuni să-i eliberăm. Dacă este în contextul reorganizării instituţiei, li se permite să fie

împreună cu alţi condamnaţi care beneficiază de suspendarea pedepsei sub supraveghere.
— Dar restul? se interesă Cohen si deschise ochii.
— Sînt cu el, împreună cu alţi cîţiva dintre oamenii lui Ben-Yehosua.
Cohen încleşta fălcile şi trase aer adînc în piept.
— Bine. Să mergem, spuse el, folosind mîinile ca pe un levier pentru a se ridica din scaun.
Mergea încet, dar sigur în puterea sa de a învinge durerea, hotărît în intenţia de-a părăsi spitalul.
Cînd ajunseră la uşa principală a spitalului unde Levy, cu autoritatea insignei sale de poliţist parcase ilegal maşina, Cohen părea că-şi ţine durerea sub control.
— Ce se spune pe la etajul al cincilea? H întrebă el pe Levy după ce-şi găsi în maşină o poziţie cît de cît confortabilă. Vocea îi era răguşită, dar fără nici o slăbiciune.
— Se spune că Va terminat, zise Levy simplu, de parcă era singura concluzie inevitabilă pe care-ar fi putut-o trage cei de la etajul al cincilea. Astă-noapte a fost *Maf-kal-ul* aici si nu s-a prea bucurat cînd i-am spus că haşişul libanez aflat la Chandler se potriveşte cu cel pe care l-am găsit în peşteră. Levy îi povesti lui Cohen despre sugestia *Mafkal-ului* ca legătura dintre haşişul lui Ovadia şi Chandler să fie ţinută sub tăcere. „Pînă ce nu se vor aduce probe clare", a spus el. în afară de noi nimeni nu este interesat de Ovadia, încheie Levy.
Mîna lui Cohen se încleşta de parcă dorea să-şi testeze rezistenţa. Se gîndea. Nu le place legătura, deci nu vor s-o vadă. Indianul. Sindromul. Muntele Templului. Nici el nu mai era sigur de ce gîndea. Era conştient că durerea şi calmantele pe care le înghiţise se combinau şi-l stimulau într-un mod de care nu era

nici el sigur. Trebuie să-l opresc. Dar ce poate face o singură persoană ca să oprească o plagă, se întrebă el.
Porni spre Kfar Şaul, spitalul de boli mintale.
38
PE VREMURI, clădirile spitalului fuseseră barăci ale armatei britanice, dar acum erau acoperite cu picturi murale copilăreşti reprezentînd animale şi flori. Culorile păliseră, iar vopseaua se scorojea, în interiorul clădirii administraţiei pereţii de acelaşi verde pal nu erau mai puţin scorojiţi şi decoloraţi decît pereţii exteriori.
O secretară în vîrstă, nedorind să-şi deranjeze şeful decît cînd Levy îi arătă insigna de poliţist, apăsă pe interfon si comunică psihologului districtual că doi poliţişti doreau să-l vadă.
— Au adus pe cineva? întrebă psihologul. Dacă da, dă-le formularele si spune-le să aştepte. Vin imediat
Ea se uită nedumerită la ei. Cohen negă din cap.
— Spune-i că este comandantul Cohen, zise Levy. Ea îi comunică si, peste o clipă, doctorul deschise uşa biroului său.
— Nu i-am spus totul, zise el, scuzîndu-se. l-am spus că avem cazuri. Cîteva s-ar putea să fie chiar extreme, dar i-am spus să fie atent cînd foloseşte cuvîntul sindrom...
— Despre ce vorbiţi? întrebă Cohen, folosindu-şi mîna dreaptă ca să se sprijine bine de speteaza scaunului din lemn ce se afla în faţa biroului secretarei.
îşi întinse mîna pentru a strînge mîna dreaptă oferită de doctor. Pe moment doctorul fu surprins. De undeva din spatele ferestrei deschise a anticamerei venea sunetul unui rîs isteric.
— Reporterul acela. N-am ştiut că este reporter. A fost o petrecere, cu ceva băutură, si m-a făcut să-i povestesc...

— Lassman, spuse Cohen, încercînd să nu rîdă, ca să nu-şi provoace durere în burtă. Nu am venit pentru asta. Vreau să-l văd pe Chandler.
— Da, este sindromul, bineînţeles, zise doctorul, rasuflînd uşurat că poliţistul nu avea nimic împotriva lui.
— Continuă, insistă Cohen.
— Luna aceasta am avut cam cincizeci de cazuri. Mai mult ca niciodată. Pare că se răspîndeşte... „Sindrom" este un termen medical, iar eu încă nu mi'-am publicat descoperirile şi de aceea

nu ştiu dacă el ar trebui folosit aşa de uşor, cum s-a întîmplat în ultimele zile. începînd de la povestea aceea din ziar. De fapt, nici nu ştiu ce să public. Dacă ar fi vorba numai de turişti, ca acest Chandler. Dar acum sînt afectate persoane de toate felurile. Evrei. Musulmani. Creştini. Oameni care s-au aflat aici toată viaţa lor. Oameni care cred că sînt profeţi, alţii care-i caută pe profeţi, gata să asculte orice le dă sentimentul că ei posedă oraşul.
în mintea lui Cohen se auzi ecoul vocii lui Daniel: „Profeţii. Adevăraţi şi falşi", iar Cohen se întreba cum este posibil să ştii pe care să-l crezi.
— în orice caz, continuă psihiatrul, el repetă că sînteţi singurul cu care vrea să vorbească, dar noi am reuşit să mai scoatem cîte ceva de la el. Se pare că s-a născut Mesia şi că trăieşte în oraş. Un copil. Mama lui este de culoare, poate marocană, este greu de precizat, dar copilul, aparent, este roşcat, şi el citează din profeţia care spune că ar fi un descendent al regelui David. Aşa că...
Cohen îl întrerupse.
— Dar despre călugăriţe?
— Numai dumneavoastră. Spune că despre asta nu vorbeşte decît cu dumneavoastră. Vă numeşte Pilat.. Dar despre călugăriţe vă va spune numai dumneavoastră.
— Vreau să-l văd. Doctorul îşi desfăcu braţele.
— Desigur. Poftim.
îl conduse afară din clădire si peste un petic de pajişte plină cu buruieni:

— Ne-am pierdut bugetul pentru îngrijirea grădinii, aşa că de asta se ocupă acum unii dintre pacienţii noştri, explică el, scuzîndu-se.
— Cum îl ţineţi? se interesă Cohen.
De la cîteva sute de metri, sub dealul bătut de vînt pe care se afla azilul, se auziră zgomotele unei tobe de eşapament de la motorul unei maşini încărcate pînă la refuz care cobora cu greu autostrada spre Tel Aviv.
— Izolat, închis.
— Vă rog, duceţi-ne la el, îi ceru Cohen.
Mergeau pe o cărare îngustă din ciment, turnată în linie dreaptă, ce traversa pajiştea. Din loc în loc, iarba de un verde mat era

punctată de' minuscule flori albe, sălbatice. Cărarea îi duse pe lîngă o casă plină cu sunete confuze si o alta plină de sunete de durere. Vîntul şuiera si făcea ca obloanele să scîrţîie din balamale, iar o bucată din acoperişul de tablă de'pe un şopron flutura cu un sunet metalic.
Doctorul îi conduse pe cei doi poliţişti în interiorul clădirii, într-o anticameră micuţă cu un birou. O uşă cu grilaj dădea într-un coridor. Doctorul făcu semn persoanei de la birou să deschidă uşa.
— l-am administrat sedative, explică doctorul. Cheile zăngăniră şi uşa se deschise. Să nu vă mire. Nu există ferestre. Din cauza sticlei, bineînţeles. Ar putea încerca să se sinucidă.
Cohen încuviinţă, iar uşa se deschise. Chandler şedea întins pe patul situat într-un colţ al camerei.
— V-am aşteptat, spuse el cînd Cohen intră în cameră. Fără ei, spuse Chandler, nedezlipindu-si ochii de la Cohen.
Cohen se întoarse cu faţa spre doctor şi Levy. Doctorul ridică neputincios din umeri. Levy scutură negativ din cap.
— Fără doctor, spuse Cohen, dacă insişti, dar celălalt rămîne.
— îl cunosc, admise Chandler.
— El rămîne.

Chandler se uită direct la Cohen. Tăcură îndelung, apoi Chandler începu să rîdă.
— Clay, ce-i aşa de nostim? întrebă Cohen.
— Eu am făcut-o. Cineva trebuia s-o facă şi acela am fost eu.
— Adică ce? Clay? întrebă Cohen, miscîndu-se încet spre masa şi scaunul care se aflau în cealată parte a camerei.
Erau doar trei paşi, dar, totuşi, Chandler nu putea ajunge pîna acolo. Cohen era sigur pe sine, dar nu voia să rişte deloc.
— Totul a început pentru că am fost martor, începu Chandler. Dar dumneavoastră cunoaşteţi toate astea, am fost martorul păcatului originar, adăugă el.
— Ce păcat a fost? întrebă Cohen, scoţîndu-şi o ţigară. Văzu în ochii lui Chandler dorinţa de a fuma şi îi aruncă o ţigară. Levy păşi înainte cu un chibrit şi i-o aprinse. Un moment ochii li se întîlniră, dar apoi Levy se dădu la o parte. Cohen îşi repetă întrebarea. Ce păcat a fost?
Chandler îşi avea felul lui de-a explica inexplicabilul.
— A fost suficient c-am fost acolo. Am văzut lumina, omule, a

fost un moment de iluminare. Un moment desăvîrşit. Cohen se întreba de unde-i vin cuvintele. Un moment în care mi s-a încredinţat întreaga misiune a vieţii mele. Aşa cum lui Miriam i-a fost încredinţat Mîntuitorul. Dar este bine acum, nu? Copilul?
— Da, este foarte bine, Clay. Este bine. Spune-mi, cînd ai văzut păcatul erai, cum să spun? Erai drogat? întrebă Cohen si tare-ar fi dorit să cunoască jargonul american al lui Clay la fel de bine pe cît îl cunoştea pe cel izraelit.
— Vrei să spui inconştient? Omule, eram în al nouălea cer. Doză mare, marfă bună. Aur libanez. Băieţi, cu stupefiantele care circulă pe-aici aţi obţinut lucru mare.
— Ai luat haşişul de la peşteră? Cum de-ai ştiut să te duci acolo?

— Sigur, de la peştera unde se duce profetul. Grozavă marfă, minunată. Dar cînd i-am văzut a trebuit să acţionez. Omule, a trebuit să-l salvez pe Mesia, înţelegeţi, nu?
— Sigur, sigur, răspunse Cohen repede. Clay, ia spune-mi, cum l-ai cunoscut pe profet?
— Orbul? El m-a văzut. Este uimitor. El m-a văzut pe mine. Am venit la peşteră, îi urmărisem si, cînd am văzut ce aveau în peşteră, am fost într-al nouălea cer. Atft de multe stupefiante. Şi el era acolo şi, omule, era orb, dar m-a văzut.
— Spune-mi, ce ştii despre propovăduitor? Ce ţi-a spus? Indianul începu să se legene cu braţele.
— Mi-a spus că l-as putea sluji pe Dumnezeu, şopti el. Ştiam ce se întîmpla. Văzusem, el este un fel de propovăduitor. l-am urmărit la peşteră. L-am văzut propovăduind. O simţeam.
— El ţi-a spus să le omori pe călugăriţe? El ţi-a sugerat că aceasta-i misiunea ta aici pe pămînt?
— Eu am pus-o la cale, spuse Chandler mîndru. Dar ştiam că-i va face plăcere. Voiam să-i fac pe plac. El mă lăsase să iau din droguri.
— Ţi-a spus el că poţi să iei haşiş?
— Ori de cîte ori doream.
— De ce?
— Pentru că mă putea vedea, vedea în mine. Şi, omule, este orb. Este puternic, puternic. Orb şi spunea că vede în mine un pelerin în căutarea adevărului.
— Clay, te-a văzut la schit? A fost cu tine? strecură Cohen o

întrebare cheie.
— Nu, nu, nu. El spunea că ele erau trimişii diavolului şi eu ştiam ce era de făcut. Era treaba mea s-o fac. Femeile acelea se prefăceau doar că sînt călugăriţe. Dar eu ştiam ce erau de fapt.
Cohen se aplecă înainte.
— Adică?
— KGB, şopti Chandler confidenţial. Rusoaice. Aşa este. Aşa s-a spus la ziar. Apoi tonul lui'deveni aproape insolent. Dar dumneavoastră ştiţi asta, bineînţeles. Trebuie s-o

fi ştiut Ele erau rusoaice, adăugă el cu o voce scăzută, conspirativă. KGB. Asa-i, răul cel mai rău dintre toate.
Ştiam unde locuieşte femeia cu copilul. Copilul, Mesia, în sat, în partea cea mai săracă a satului. N-are bărbat A fost omorît. Dar am aflat că pe vremuri a fost dulgher. Desigur, ştiam că aşa trebuia să fie. *aşa* trebuia să fie, pentru că copilul este Mesia. Dar femeile acelea, călugăriţele KGB-iste. Ele plănuiau să răpească copilul. Le-am auzit în staţia de autobuz. Ele se uitau la el şi plănuiau. A trebuit să le împiedic. Eu sînt slujitorul Domnului şi Domnul m-a numit pe mine s-o fac. El mi-a spus: „Apără-mi fiul, apără-l pe Mîntuitor", si bineînţeles că eu ştiam ce dorea Dumnezeu. Sînt atît de multe de povestit, dar vi le spun dumneavoastră pentru că dumneavoastră sînteti omul, marele om, însuşi Pilat. Dumneavoastră ştiţi, înţelegeţi, v-am văzut Chiar din prima zi şi ori de cîte ori aţi' mai venit V-am văzut cînd aţi venit cu el,' spuse Chandler şi'făcu un gest spre coltul camerei în care se afla Levy. Şi am ştiut că dumneavoastră* sînteti acela. V-am văzut vorbind cu copilul si cînd aţi intrat în peştera de la fîntînă. Eram acolo, înăuntru, îmi 'aveam acolo ascunzătoarea si cuţitele. Cuţitele, nu sînt frumoase? Da, spuse el, privind spre'Levy care nu scosese nici un cuvînt, ştiu că le-aţi luat Se întoarse spre Cohen. Dar aţi început să Veniţi zilnic si m-am speriat Nu ştiam ce să fee. Nu ştiam dacă puteam să vă spun, pentru că trebuia să nu-mi dezvălui misiunea...
Ultimele cuvinte le şopti ca o pisică vagaboandă care pufneşte.
— Spune-mi, Clay, rosti Cohen blînd, cît de des te duceai la peşteră? în fiecare zi? în fiecare săptămină? Sau numai cînd era profetul acolo?
— Nu-mi amintesc.
— îţi aminteşti, sînt sigur. Mergeai să-ţi iei *nafas,* stupefiantele.

Nu?
— Grozave stupefiante, acolo sînt stupefiante grozave.
— Le-ai cumpărat de la el?
Chandler scutură din cap dintr-o parte în alta, ca un copil mic care refuză hrana.
— Elţile-adat?
Din nou Chandler scutură din cap.

— Nu.
— Aşa, deci, atunci cum de ştiai că sînt aşa de grozave? Cum le-ai obţinut?
— Le-am luat Erau acolo. Le-am găsit Le-am luat. El este un prezicător, corect? Eu n-am nevoie de un prezicător. €a să vorbesc cu Dumnezeu, n-am nevoie de cineva, deoarece Dumnezeu vorbeşte cu mine.
— Bine, Clay, bine, spuse Cohen, amuzîndu-se. Dar trebuie să înţeleg. Tu vrei să înţeleg, nu?
— Sigur, ştiu cine sînteti, trebuie să înţelegeţi. Doar aveţi o misiune aici, nu? Deci trebuie să înţelegeţi.'
— Bine. Pe Cohen fl durea stomacul, capul îi pulsa de durere. Ce-ai făcut cu stupefiantele?
— Le-am folosit.
— Le-ai vîndut? Le-ai comercializat?
Chandler se uită îndelung la Cohen, cu uimire în ochi.
— Erau atît de multe. Atît de multe. Puteam să iau ce voiam. De obicei, ei nu erau acolo în timpul zilei. l-am văzut în timpul nopţii si, cînd terminau, mă duceam acolo înăuntru şi luam ce doream.
— Ce altceva ai mai văzut în peşteră? Ce altceva ai mai luat?
Chandler îşi sprijini capul de pernă şi deodată tăcu suspicios. Cohen repetă întrebarea.
— Mai era şi altceva în peşteră, nu-i aşa? Chandler nu răspunse.
— Mie poţi să-mi spui, îţi aminteşti doar, nu? Ai văzut cutii si ai găsit ceva în ele? Ce anume, Clay? Ce-ai văzut în cutiile acelea?
Chandler scutură violent din cap.
— Eu îmi aveam misiunea mea, misiunea lui Dumnezeu, să-l salvez pe Mîntuitor din mîinile celor două rusoaice. Eu am luat haşiş. Nu m-am atins de celelalte materiale. Eu, nu.
— Ce alte materiale? Ce anume? Ce era? insistă Cohen încă o dată.
Chandler îşi întoarse capul spre Cohen şi şopti:

— Grenade. Grenade de mină. Fîş! Bum! şopti el, încercînd să imite zgomotul pe care si-l imagina că-l scoate o grenadă. Cohen se sprijini uşurat de speteaza scaunului. Stomacul îl durea, capul ii vîjîia. Alex şi Indianul. Avea două surse, dar numai el singur le putea crede.
— Este bine, Clay, este grozav, spuse Cohen, apoi reluă întrebările care-l interesau. Deci, ce te-a adus la Ierusalim? se interesă el molcom.
— Dumnezeu.
— El ţi-a spus să vii aici?
— El m-a adus aici. Pe aripile unui soim de argint, zîmbi Chandler. Aceasta-i profeţia. Pentru misiunea mea. Bineînţeles că, înainte de-a sosi aici, nu am ştiut care-i misiunea mea. Dar apoi am primit mesajul. A fost în ziar. Călugăriţele roşii. Era evident. Mai ales după ce-am vorbit cu profetul, mai ales după ce i-am spus că v-am văzut. Copilaşul Mesia. Roşcat, aşa trebuie să fie, exact cum spune fa Biblie si, aşa'cum spune Biblia, este un fiu al lui David. Chiar aşa. Pe tatăl lui l-a chemat David. Ştiu. Am fost prin preajmă. Am făcut ce trebuia. Exact cum spune mesajul. l-am văzut pe Mîntuitor şi pe rusoaicele acelea în staţia de autobuz, îl măsurau din cap pînă-n picioare. Şopteau despre el, apoi mi-am dat seama că şopteau şi despre mine. îl văzuseră pe copilaşul Mesia îri staţia de autobuz si, dacă n-as fi fost eu acolo', l-ar fi luat. Mîntuito-rul, trebuia să-l slavez pe Mîntuitor. Era misiunea mea.
— Clay, cine ţi-a spus? întrebă Cohen din nou, sigur că se apropiase de răspunsul pe care-l căuta şi fiind conştient că Chandler nu i-ar fi dat răspunsul direct.
— Dumnezeu, bineînţeles. Coincidenţă astrală.
— Ce coincidenţă? insistă Cohen.
— Era în aceeaşi zi. îl văzusem pe Mîntuitor, copilaşul Mesia şi, în aceeaşi zi, nu ştiam ce să fac, dar l-am urmat pe profet lîngă rugul de pe munte. A fost dorinţa Domnului.
— Prin urmare, prezicătorul ţi-a spus? întrebă Cohen neînduplecat. Chiar *el ţi-a spus* ce'să faci?
— Mi-a spus să fac ce este bine, ce trebuie făcut. Eu i-am spus ce văzusem, iar el mi-a spus că depindea de

mine să fac ce era corect. Să curăţ Oraşul Sfînt de mons-

truozităţi.
— El ti-a spus să le ucizi pe călugăriţe?
— El mi-a spus să fac ce este corect.
— El ţi-a spus să-l ucizi pe cerşetor?
Chandler se uită nedumerit la Coehn si începu să scuture din cap. Mişcarea de du-te vino se acceleră atît de tare, încît părul lui sîrmos începu să agite aerul din jurul capului.
— Nici un cerşetor, nici un cerşetor, nici un cerşetor, nici un nevinovat, Numai răul.
— Da,Clay.
Auzise totul si mintea lui pătrundea drumul pe care-o luase mintea lui' Chandler, văzînd doar întuneric acolo unde Chandler vedea lumină.
Chandler privi în sus cu lacrimi în ochi.
— Â fost misiunea mea, urlă el. Misiunea mea. Fiecare îşi are rolul său. Fiecare îşi are dată de Dumnezeu propria misiune. Pentru ziua marelui sacrificiu. Şi, ca să mă pregătesc pentru ziua aceea, aceasta a fost misiunea mea... A mea... Aceasta a fost misiunea mea! A mea! A mea!
Vocea lui Chandler era uscată şi stridentă. Cohen îşi ridică mîna şi îşi duse degetul mare la gură. Acesta era semnalul pentru Levy să-i aducă lui Chandler nişte apă. Levy, în afară de momentele în care-i aprinsese lui Chandler cîte o ţigară, stătuse tăcut pe toată durata interogatoriului, lîngă uşa fără geamuri a camerei. Levy deschise uşa şi îi şopti ceva doctorului care aştepta..
— Doar cîteva întrebări, Clay, numai cîteva, spuse Cohen, întrebîndu-se dacă nu cumva Chandler se confesase de o crimă care avusese loc doar în mintea lui şi că poate nu el le omorîse pe cele două călugăriţe rămase întinse pe duşumeaua din chilia lor, pe acea parte a muntelui ce domina valea si unde creştinii credeau că s-a născut loan Botezătorul.
Lassman scrisese în articolul său o mulţime de amănunte despre cercetări — cele două cuţite,' urmele lăsate în jurul schitului, felul în care fuseseră găsite cadavrele — iar Chandler, le-ar fi putut citi pe toate şi ar fi ştiut suficiente lucruri pentru a convinge pe oricine ar fi vrut să-l asculte că ucigaşul era chiar el.

301

— în noaptea aceea ai auzit muzică? întrebă el, *Recviemul*

răsunînd în mintea lui Cohen.
— Oh, omule, era o muzică atît de frumoasă. Era ca într-o biserică adevărată. Nu plastografia aceea KGB-istă. Adevărată muzică bisericească.
— în noaptea aceea era în mintea ta sau se auzea acolo, afară?
— Oh, era adevărată cu adevărat, omule, chiar reală, şi Chandler rise dintr-o dată, adevărată cu adevărat, repetă el şi, plăcîndu-i expresia, o tot rosti şi rosti, parcă răsucind-o pe limbă, aşa cum îi plăcea lui Cohen să răsucească o bucăţică bună de ciocolată.
Uşa se deschise şi Levy luă ulciorul cu apă. Chandler se opri din exersarea noii sale expresii: „adevărată cu adevărat".
Luă ulciorul de unde-l pusese Levy, pe masa din lemn de lîngă pat, si bău din el, apa prelingîndu-i-se pe la colţurile gurii.'
— Le-am urmărit, spuse Chandler imediat după ce aşează ulciorul jos. Erau şmechere, îşi cunoşteau meseria, ştiam că trebuia să fiu atent Ca să fac ce trebuia să fac.
— Adică, ce? nu-l slăbi Cohen, ca şi cum n-ar fi cunoscut deja răspunsul.
— Să le omor, bineînţeles. Ca să-l apăr pe copilaş.
— Putem să mergem, se adresă Cohen lui Levy, ridicîndu-se ţeapăn de pe scaun şi îndreptîndu-se spre uşă. în timp ce se ţinea de minerul uşii, ca si cum i-ar fi venit deodată un gînd, adăugă: Ah, Clay. 1*e-ar deranja dacă ne-ai arăta exact cum ai făcut-o? Avem nevoie de imagini. Le vom lua cu un aparat video. Nissim o să meargă cu tine, împreună cu un alt coleg care lucrează cu mine. Mi-e teamă că eu nu rezist la aşa o excursie. Este ceva decare avem nevoie cînd ni se face' o mărturisire.
— înţeleg. Sigur, de ce nu? O vom face să pară adevărată'cu adevărat. Adevărată cu adevărat.
Mai auziră rîsul lui chiar şi în grădină, după ce închiseră uşa camerei lui Chandler si după ce părăsiră clădirea.

39

PE DRUMUL PÎNĂ LA MAŞINĂ, Levy îi spuse dezamăgit lui Cohen.
— N-am înţeles nici jumătate din ce-a spus.
— A venit la Ierusalim ca pelerin si aştepta să-l găsească pe Mesia. A aflat despre călugăriţele rusoaice şi mintea lui le-a tranformat în KGB-iste sa'u diavoli, ia-b cum vrei. L-a întîlnit pe Ovadia din întîmplare, dar s-a potrivit întregului său ideal, începînd chiar cu haşişul. Ovadia l-a încurajat să treacă la

acţiune împotriva călugăriţelor. Nu s-a atins de grenade. Şi a vrut să-mi spună mie întreaga poveste, pentru că, din punctul lui de vedere, totul este un mesaj pe care trebuie să-l transmită, iar eu sînt acela care are menirea să-l primească.
— Dar de ce? De ce călugăriţele? De ce a dorit Ovadia moartea călugăriţelor? Cine l-a omorît pe cerşetor?
Cohen îi aruncă lui Levy un surîs cu gura pînă la urechi.
— „Armageddon şi salvarea, apocalipsa si purificarea." El asta prezice. Asta-i ceea ce doreşte.
— Haosul, spuse Levy, urmînd firul gîndului lui Cohen. Doreşte haos. Dar, cu siguranţă, nu de la călugăriţe îl putea obţine. Dar cine l-a omorît pe cerşetor?
— Pentru el călugăriţele au fost doar un aspect al spectacolului. Doar o altă mică acţiune pe care a pus-o în funcţiune şi despre care le-a putut spune „învăţăceilor" săi că făcea parte din planul lui, explică Cohen cu ochii strălucitori. Cerşetorul? adăugă el. Nu ştiu cine l-a omorît pe cerşetor. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar cazul încă niî s-a încheiat. El nu mai face parte din acest caz.
Levy tăcu o clipă, însoţindu-si gîndurile de tam-tamul cheilor de la maşină pe capota limuzinei.

— Prin urmare, Ovadia este şi nebun? întrebă Levy. Dinspre vest, vîntul aducea cu el sunetele unui camion
care schimba vitezele pe costişa abruptă a dealului, pe care era construită autostrada de sub ei. Cohen se sprijini de maşină. — Ovadia? Nebun? Poate. Poate nu. întotdeauna a fost aşa. îi foloseşte pe oameni pentru propria lui plăcere.
— Probabil că aşa a făcut, încuviinţă Levy, parazitul. L-a folosit pînă si pe ministrul cultelor, ca să obţină yeshfva din Oraşul Vechi
— Nu s-a schimbat deloc, repetă Cohen. Se pare că singura diferenţă evidentă este aceea că a priceput că, dacă numeşte religie ceea ce face, atunci poate să facă ce vrea. Şi-a pus în gînd să facă pe sflntul şi să vîndă apă sfinţită de la robinet
— Totuşi, nu înţeleg ce aşteaptă să cîstige din haos, din Armageddon.
— Mai mulţi pelerini, mai mulţi învăţăcei, mai mulţi convertiţi care să se alăture acestei cauze. Mai multa putere. Oamenilor le plac răspunsurile simple. Oamenii doresc cauze, misiuni, mesii,

profeţi care să le spună că haosul este temporar, că se apropie lumina.
— Dar ce doreşte? întrebă Levy, frustrat de incapacitatea sa de a înţelege motivele lui Ovadia.
— Asta-i simplu, răspunse Cohen, deschMnd uşa maşinii. Doreşte să fie Marele Preot, cel mai puternic om din'ierusalim.'
— Atunci este nebun, decise Levy.
— Poate, dar în acest oraş sînt mulţi oameni care-ar fi de acord cu el că a sosit momentul să se construiască Templul şi că este nevoie de un Mare Preot El este doar unul dintre candidaţi si încearcă să-şi îmbunătăţească şansele. Dar, între timp, pentru acei oameni care-f ascultă, el este deja un om foarte puternic.
Levy porni maşina.
— Trebuie să fiţi obosit, spuse el cînd Cohen se aranja în scaun.
— Mă simt foarte bine, insistă Cohen printre dinţii încleştaţi.
— Acasă?
— La birou, comandă Cohen. Avem planuri de făcut.

40

DAR ERA OBOSIT. Durerea din intestine nu-l slăbea deloc. Doctorii îi dăduseră nişte calmante puternice, dar el se temea că pilulele îi vor înceţoşa mintea, chiar dacă îi uşurau oarecum nelipsita durere din stomac. Suferise dureri şi mai mari, mult mai mari. Dar pe vremea aceea era mult mai tînăr şi putea să-si facă din durere scopul răzbunării sale prop'rii împotriva duşmanilor, chiar dacă acest scop era numai şi numai rezistenţa la torturi.
întors la birou, îşi reîncepu activitatea, neslăbindu-i din mînă pe cei o sută de subalterni: răspunse la întrebări, dădu ordine şi se pregăti de acţiunea finală, marea aventură. Dar în mintea lui era singur cu gîndul că ar putea pierde controlul.
Iasca fusese menţinută umedă, dar, de fiecare dată, cînd apărea cineva ca Chandler, însemna că mai rămăsese o bucăţică de pulbere un timp prea îndelungat în soare, că se uscase si aştepta chibritul care-ar fi putut aprinde întreg oraşul. (Chandler nici măcar nu ştiuse că el încercase s-o facă. El era convins că aduce salvarea. Cohen nu era sigur că Ovadia acţionase neţinînd seama de repercusiunile acţiunilor sale/Armageddonul. Un profet fals, se gîndea Cohen, poate uşor să cîştige adepţi, dacă promite salvarea pe care nu o aduce niciodată.
Cohen era îngrijorat de ce s-ar putea întîmpla cînd vor sosi

poliţiştii la yeshiva lui Ovadia. Acolo se aflau grupurile combinate ale lui Ovadia şi Ben-Yehosua, care împreună ajungeau pînă la o sută de oameni. Aceştia puteau opune rezistenţă. Larma va atrage mulţimea, arabi si evrei care momentan se duşmăneau, şi va apare iluzia că acest tărăboi, această zarvă,' această revoltă, va rezolva

totul, că adevărul va ieşi în cele din urmă la iveală, în văzul tuturor.

Ar putea veni camerele de televiziune cu reflectoarele lor puternice, punînd totul într-un cerc de lumină. Lupta ar putea începe pe aleea de lîngă yeshiva, cu bîte şi pietre si s-ar putea împrăştia în tot Oraşul Vechi, pe' Strada Măcelarilor, cu carcase de animale aruncate în bătaie de joc, ca şi cum ar fi persoane rănite. S-ar putea întinde pînă în piaţa din faţa Zidului Plîngerii, ar putea înconjura toate bisericile, ar putea răsturna toate porţile moschee-lor.

Scandalul ar bubui şi ar arde ca o lavă care pătrunde în Munte si iese din el.

Şi, din Oraşul Sfînt, această pasiune şi credinţă arzătoare într-un război sfînt, pentru pietrele sfinte, s-ar revărsa peste parcări şi drumuri, s-ar înfăşură în jurul stîlpilor subţiri de iluminat cu neon şi s-ar ridica pînă la etajele superioare ale clădirilor prea înalte din Ierusalimul de Vest. Ar tulbura magazinele pline de kitschuri din Ierusalimul de Est si s-ar putea rostogoli de pe munte spre oazele din est, luînd forma unui desert de mînie şi ură. Pasiunea si credinţa ar invada de la est la vest cîmpiile de pe coastă si marea. Sub strălucirea soarelui neiertător, lava credinţei ar tîrî în război întreg pămîntul. încrederea ar depăşi raţiunea, credinţa ar învinge ştiinţa. Detonatoarele pentru substanţe explozive erau făcute din mîndrie şi prejudecată. Marea zguduire era memoria, colectivă sau individuală, etnică sau rasială, un val care împinge combatanţii, care-i ridică pe copii şi-i calcă-n picioare, şi-i împinge într-o pane pe cei ce îndrăznesc să-si ridice mîinile şi încearcă să strige: „Aşteptaţi, opriţi-vă, nu!" Dar se vor ridica alte strigăte: „Al meu!" „Al meu!" — fiecare „Al meu!" fiind o altă dorinţă de a poseda, o altă cerere de proprietate exclusivă.

Cohen stătea în biroul lui. Se gîndea la toate acestea, îşi făcea planuri pentru raidul asupra yeshivei lui Ovadia si ştia că

aceasta era noaptea de coşmar a întregului oraş si că, din cauza meseriei lui, aceasta devenise propria lui noapte de coşmar.

Şi astfel, îşi conduse oamenii la locul acţiunii din Oraşul Vechi, în întunericul adînc şi neiertător dinaintea zorilor. Spera că încrederea lui în biruinţa adevărului va fi mai puternică decît cea a lui Ovadia si că el, si nu Ovadia, va tine evenimentele sub control.

41

- TOT NU ÎNŢELEGEŢI, nu-i aşa, domnule comandant Cohen, rînjetul de lup al Jui Ovadia era îndreptat uşor spre stînga detectivului.

în biroul lui Cohen erau numai ei doi. Strălucirea slabă a soarelui de dimineaţă era totuşi dureroasă pentru ochii nedormiţi ai lui Cohen. Ovadia stătea cu ochii fixaţi pe lumina care începuse să pătrundă în biroul lui Cohen prin ferestrele mari din spatele acestuia.

— Sîntem doar tu si cu mine, David. Doar noi doi. Fă-mă să înţeleg.

— Tot n-aţi înţeles ce s-a întîmplat, nu? îi reproşa orbul cu dispreţ.

— De ce nu-mi spui, domnule Profet? răspunse Cohen nu cu mai puţin sarcasm. De ce nu-mi spui? Ce ai de pierdut?

— Credeţi că m-aţi arestat, credeţi că s-a terminat. Nu s-a terminat. Abso'lut deloc. Doar' ştiţi asta, zise el, miscîndu-si capul de la dreapta la stînga. îmi amintesc această cameră, îmi amintesc cînd am stat aici cu dumneavoastră. Cît a trecut de atunci? Zece ani? Atunci mi-aţi spus c-aţi scăpat de mine, că aţi aranjat în aşa fel, încît să nu mă mai vedeţi. Şi iată-mă. Sînt din nou aici. Mă vedeţi din nou. Dar ştiţi ceva? Şi eu vă văd. Vă văd aici, spuse Ovadia, bătîndu-se pe frunte cu un deget lung si strîmb.

— Şi ce vezi? întrebă Cohen.

Simţea o seninătate ciudată. Raidul funcţionase perfect. Ofiţerul din echipa de genisti identificase rapid materialul găsit la yeshivă ca fiind grenadele Sidra 13 lipsă. Vînătoarea lui Cohen se terminase cum dorise el.

— Văd un bărbat care simte că acest loc îi alunecă de sub el. îmi aduc aminte cum eraţi acum zece ani, atît de sigur pe

dumneavoastră, sigur pe faptul că^ ştiţi ce se întîmplă. Dar acum chiar ştiţi ce se întîmplă? înţelegeţi ce s-a întîmplat? Credeţi că' oraşul acesta este al' dumnea-voatră. Credeţi că acest oraş aparţine oamenilor ce doresc progresul. Sarcasmul său era pătrunzător si amar, iar în urechile lui Cohen aducea a bătaie de joc, a'zeflemea. Pot oare oameni ca voi să pună mîna pe acest oraş? Profesori şi politicieni, oameni fără Dumnezeu si profani? Oraşul ne aparţine nouă, aparţine celor care cred.
Dumneavoastră nu credeţi, domnule Cohen, declară Ovadia emfatic. Dumneavoastră nu credeţi si aţi încălcat legile Domnului, şi... ,
- Am crezut că-ţi voi veni de hac. Şi am făcut-o, nu-i aşa, Davide? Ţi-am venit de hac.
Cohen şedea rezemat de speteaza scaunului, cu o mînă odihnindu-i-se pe stomacul dureros.
— Dar *nu aţi crezut cu adevărat* că-mi veniţi de hac. Ştiu că n-aţi cre'zut-o. Acum credeţi că aţi reuşit? Chiar credeţi că pentru mine are importantă dacă sînt sau nu în închisoare? Sau credeţi că pentru adepţii mei are importanţă?
— Dar cîţi adepţi vei mai avea cînd vom dezvălui adevărul desp're grenade? rîse Cohen batjocoritor la rîndul său. Atunci cîţi politicieni vor mai fi în stare să te ajute? izbucni Cohen. Davide, hai să vorbim serios, cîţi oameni crezi că poţi prosti?
— Nu-ţi trebuie prea mulţi care cred, zise Ovadia. Cineva să care un sac, cineva care să arunce o grenadă, cineva care să...
— Cineva care să omoare două călugăriţe? îl întrerupse Cohen.
— Chiar si asta, chiar şi asta. îţi trebuie foarte puţin, dacă scopul este al lui Dumnezeu.
— Cum l-ai convins? întrebă Cohen.
— Sincer, n-am făcut nimic. L-am lăsat să ia *nafas.* Ar fi făcut-o si fără mine. Dar nu mă pot plînge. S-a potrivit cu planuriie mele. S-a potrivit cu planurile lui Dumnezeu.
— Eşti gata să faci o mulţime de lucruri în numele lui Dumnezeu, nu-i aşa? zise răstit Cohen.

— Dumnezeu cere multe. El îşi are legile lui, iar noi trebuie să le respectăm. Cel care nu le respectă este condamnat pierii.
— Care dintre învăţăceii tăi sclipitori a aruncat grenada? Care dintre ei a pus grenadele în biserică? Cine a lăsat raniţa pe munte? insistă Cohen.

— Oh, domnule comandant. Ce naiv sînteţi. încă nu înţelegeţi N-are importanţă cine anume a aruncat grenada. Nu are importanţă cine a lăsat raniţa pe Muntele Sfînt. Tot ceea ce are importanţă este că, de data asta, am dat greş. Dar, credeţi-mă, noi avem timp. Vom cîştiga. Dacă nu credeţi în Dumnezeu sau în legile sale, atunci există ceva în care trebuie să credeţi, faptul că noi vom cîstiga.
— De ce? întrebă Cohen fără nici o blîndeţe în glas, dar cu furia ascunsă de experienţa sa îndelungată. David, la ce ţi-a folosit uciderea celor două călugăriţe? Ce-ai realizat prin asta?
— Realizat? rîse Ovadia cu faţa spre tavan si cu gura larg deschisă. l-am dovedit pînă şi primului-ministru că toată puterea sa temporară este fără nici o noimă. Doar calea Domnului este calea de urmat. Iar noi, cei care posedăm oraşul, noi care cunoaştem legile lui, noi sîntem aceia care deţinem puterea.
— Eşti nebun! Eşti nebun! explodă Cohen.
— Nu doriţi să fiu nebun. Ovadia surîdea cu aceeaşi seninătate pe care Cohen o simţise mai înainte. Dacă eu voi fi considerat nebun, atunci nu va fi nici o diferenţă între hippy şi mine.
Una din roţile scaunului lui Cohen era defectă şi, cînd Cohen îl împinse înapoi spre masă, scaunul zgîrie duşumeaua cu un scîrţîit straniu. Cohen rămase tăcut, apoi se ridică încet din scaun cu o durere ca un arc încordat în intestine.
Capul lui Ovadia se mişca înainte si-napoi, căutîndu-l pe Cohen. Anticiparea din corpul lui Cohen făcea ca fiecare tendon să pară întins, fiecare muşchi să pară încordat. Totuşi, rămase în continuare tăcut. Aştepta. Spera. Credea.

Deoarece liniştea dura de mai mult de un minut şi poate chiar peste, pe faţa lui Ovadia teama creştea. Cohen aştepta, forţîndu-se să rămînă nemişcat.
In uşă se auzi un ciocănit. Ovadia sări în picioare, întorcîndu-şi capul spre sunetul din spatele său. Cohen nu răspunse. Uşa se deschise uşor si faţa lui Levy apăru în crăpătura uşii. Cohen îşi ţinea degetul la buze pentru a semnala tăcerea. Levy înţelese, se retrase şi închise uşa după el.
— Ce-a fost. asta? întrebă Ovadia, dar Cohen tot nu răspunse. Cine-i acolo? ridică Ovadia vocea. Cine-i acolo? De ce nu vorbiţi? De ce tăceţi? întrebă orbul.
Tăcerea lui Cohen continua. Ovadia începu să se ridice.

— Stai jos, ordonă Cohen.
Ovadia recăzu în scaunul din lemn. Buzele sale începură să se mişte într-o rugăciune.
— Binecuvîntat să fii tu, Rege al Universului, începu el, care m-ai făcut pe mine mesager în această lume.
— Aceasta-i rugăciunea *ta,* mîrîi Cohen. Nu a unui evreu.
Şi din nou rămase tăcut.
Ovadia îşi repetă rugăciunea, încet, dar convins.
Cohen ieşi încet de după birou. Ovadia se întoarse spre stingă sa, încercînd să urmărească sunetul. Deodată schiţă anticiparea unei lovituri pe care-o aştepta şi începu să murmure o altă rugăciune. Cohen păşi direct spre el şi pentru o clipă care păru un secol, privi în jos spre orb. Ovadia se holba fără să poată vedea, viteza rugăciunilor sale crescînd pînă ce deveniră un murmur lung din care Cohen nu putea să mai diferenţieze nici un singur cuvînt. Deodată Ovadia se opri si începu o altă rugăciune.
Cohen o recunoscu. Rugăciunea pentru morţi. Zîmbi.
— David, nu spui kaddiş pentru tine. Nu spui kaddiş pentru tine însuţi.
Vorbi blînd, cu tot atîta milă cît şi compasiune în glas. Apoi trecu pe lîngă Ovadia, ieşi din birou în zarva celor care aşteptau: reporteri, ofiţeri de la etajul al cincilea si salariaţi din complexul rusesc, care auziseră ştirile şi voiau să participe la ele.

311

Trecu prin mulţime şi se opri numai să-i spună lui Levy să-l ducă pe Ovadia în celulă. Nu luă în seamă nici şoaptele lui Levy că inspectorul general îl aştepta la telefon, nici pe Şvilli care-i spunea că suspecţii din închisoare începuseră deja să se denunţe unul pe altul. Doi suspecţi, responsabili de grenadele de pe Templu, divulgaseră numele celui de-al treilea responsabil de grenadele din timpul întrunirii pentru pace. Nu-i dădu atenţie nici lui Abulafîa care-i întinse mina să-l felicite. Ignoră pe cei care-i pronunţau numele: reporteri, poliţişti şi chiar pe Ovadia care striga: „Cohen, întorce-te, Cohen, încă nu mi-ai venit de hac. Cohen!"
Se întoarse acasă. Pe drum se gîndi că va dormi mult şi liniştit Şi cînd se va trezi, continuă el să se gîndească în timp ce păşea în lumina albă si strălucitoare a dimineţii, o va suna pe Ahuva să facă planuri pentru o cină specială.

42

CÎTEVA ZILE MAI TÎRZIU, Cohen era acasă în concediu de boală cînd bătu la uşă Schwartz, comandantul operaţiunilor de la poliţia din Ierusalim.

— Avram, îmi pare rău că te deranjez acasă. Dar este ceva despre care aş vrea să stăm de vorbă, dacă se poate.

Cohen îl pofti în apartament.

— Să spunem că există un bărbat, începu Schwartz nervos. Un bătrîn. Un supravieţuitor. Ca noi. Dar care şi-a construit o viaţă nouă. Departe de aici. Dar ştii, nu scapi niciodată. Nu* poţi scăpa niciodată. Dar el crede că poate. Şi acum apare aici. Să vadă Ierusalimul încă o dată înainte de a muri. Avram?

— Te ascult, spuse Cohen cu ochii închişi împotriva luminii puternice ce pătrundea în cameră, împotriva a-mintirilor de care nu scăpa niciodată.

— Acum am să trec la subiect, spuse Schwartz.

— Te ascult, repetă Cohen.

— Vine aici si vede pe cineva. De acolo. Pe cineva la fel de rău ca oricare altul, de care tu sau eu ştim că există în locurile acelea.

— Da? zise Cohen.

— Vrea să se răzbune. Cîţi ani a aşteptat? Qt a durat? Două generaţii? La a treia generaţie cine-o să mai dorească răzbunarea? Un *kapo.* Un *kapo,* spuse Schwartz cu ură.

— Cerşetorul era un *kapo,* spuse Cohen, înţelegînd într-o clipă'ce voia să spună Schwartz. Pufni cu dispreţ de ironia faptului. A venit aici ca cerşetor să se pocăiască, murmură Cohen. Un oraş atît de sfînt...

Cohen îşi aminti de *kapo* din barăcile prin care trecuse el. Unii erau aleşi. Alţii se ofereau în mod voluntar. Unii îşi foloseau poziţia de siguranţă temporară, ca să-i ajute pe alţii să reziste mai uşor. Alţii aveau o plăcere deosebită de-ai lovi pe .ceilalţi. Privi spre chipul lui Schwartz care aştepta.

— Nu tu, Yosef, te rog, nu tu. Nu l-ai ucis tu...

— Nu, bineînţeles că nu eu. Nu. Dar un bătrîn. A venit Vorbea idiş. S-a aşezat pe o bancă la gară. Vorbea de unul singur, în idiş.' Voia să se confeseze. Repeta mereu: „Vreau să mărturisesc. Vreau să mărturisesc." Nimeni de acolo nu-l înţelegea. Cine mai cunoaşte *tnamalosen. Haredim,* doar ei. Dar

eu am înţeles. L-am ascultat. Cerşetorului îi spunea Shneiderman. „Am crezut că este mort, a zis. Vin la Ierusalim, vin aici, în oraşul păcii si pe cine văd? Pe el. Pe Shneiderman. *Kapo.* Chiar de atunci din lagăr, am trăit pentru că am crezut că-i mort. Dacă ar fi să-l las să trăiască, eu cum aş mai trăi? Ştiţi ce făcea?" Asta m-a întrebat, Avram, şi bineînţeles că eu ştiam, îi cunosc pe *kapo.* Ca şi tine, de altfel.

— Şi ce-ai făcut? se interesă Cohen.

— Nimic. L-am trimis acasă. Cohen oftă, dar nu mai spuse nimic.

— Era înnebunit de ce făcuse. Era înnebunit, insistă Schwartz. Dacă aş fi ştiut că acest cerşetor era un *kapo,* adăugă el brusc cu fanfaronadă, eu însumi l-aş fi omorît.

— Nu cred c-ai fi făcut-o, spuse Cohen blînd.

— A meritat-o, *kapo* a meritat-o, zise Schwartz.

— Poate, probabil, acceptă Cohen.

— A plecat, spuse Schwartz, apărîndu-se. înapoi la New York. Cohen îşi puse stiloul jos. îşi frecă eczema de pe braţ. îşi aduse aminte.

— A fost un *kapo* care avea un băţ. Nu prea lung, dar dur. îşi acoperi faţa cu mîna. Aici, acolo... spuse el cu vocea acoperită de palmă. Se opri, făcu o pauză, iar amintirea loviturilor de bîtă era la fel de puternică precum urmele de pe faţa lui. Lucrul corect pe care trebuia să-l faci

era să-l omori... dacă puteai apoi supravieţui. Dar apoi îşi ridică privirea. Dar nu aici, nu acum.

— Am făcut ce-am crezut că trebuie să fac. Dar am simţit nevoia să-ţi spun.

Se ridică de pe canapea si îşi luă şapca de ofiţer.

— De ce? De ce ai aşteptat pînă acum ca să-mi spui? întrebă Cohen.

— Pentru că mi-a fost teamă că-mi vei spune exact ce mi-ai spus adineauri. Că am greşit, că nu trebuia să-l las să plece. Dar acum am auzit că s-ar putea să părăseşti forţele de poliţie, că politicienii nu sînt încîntaţi de ce s-a întîmplat, că s-ar putea să ieşi la pensie.

— Asta era cu cîteva luni în urmă, nu acum.

— Am crezut că meriţi să ştii. Să o afli acum ca, dacă mai vrei să faci ceva în legătură cu problema aceasta, s-o faci, atîta timp

cît mai ai autoritatea respectivă. Vreau să spun cît mai eşti încă în funcţie.
în vocea sa se simţea scuza, recompensa atitudinii sale. Stătea în picioare, cu şapca în mînă, răsucind-o nervos şi în expectativă.
Cohen îşi freca uşor antebraţul, gîndindu-se la faţa mutilată a cerşetorului, cugetînd'la tot ce făcuseră toţi acei *kapo.*
— Tu ai fi făcut ce era corect, adăugă Schwartz, încercînd să se explice, căutînd un răspuns din partea lui Cohen. La urma urmelor, tu eşti Marele Preot, adăugă Schwartz cu o oarecare stînjeneaîă, dar şi flatare.
— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Cohen energic.
— Aşa ţi se spune acum la birou. *HaCohen Hagadol.* Nu este 'nici o glumă. Secretarele, ofiţerii mai tineri. Ofiţerii superiori, ei bine, cei de la etajul al cincilea.
Lui Cohen nu-i plăcu titlul, dar aprecie afecţiunea şi admiraţia care provocaseră porecla. Se făcu că nu observă stînjeneaîă lui Schwartz.
— Vrei să ştii ce-aş fi făcut? îl întrebă el. Schwartz dă'du afirmativ din cap.
Cohen se duse la fereastra care dădea în grădină. Pisica pîndea o păsărică ce ţopăia pe o creangă. Se aplecă peste fereastră şi bătu tare o dată din palme, ca să atragă atenţia pisicii si s-o facă pe pasăre să-şi ia zborul. Se uită

după pasărea care dispăruse printre crengile de sus ale eucaliptului, apoi la pisica ce se spăla furioasă, îşi întoarse fata spre colegul său neliniştit.
' — L-aş fi arestat, spuse Cohen clar. Schwartz se uită dezamăgit 'în ochii lui Cohen. As fi cerut clemenţă si consideraţie şi aş fi spus că n-a adus nici un rău societăţii şi că s-ar face mai multă dreptate dacă i s-ar permite să plece. Dar l-as fi arestat. Deoarece acesta-i adevărul, Yosef. Şi aceasta este toată problema. Chiar si aici. în acest oraş. Mai ales aici.